

IZROJENOST PRVE VISOKE KULTURE IN NJEN PROPAD V VESOLJNEM POTOPU

656. POGLAVJE

Vzdrževanje reda v Hanohu do smrti Ohlada in desetih ministrov.

**Dronel, Ohladov sin, kot kralj.
Dronelovo godrnjanje proti Bogu.**

23. 12. 1843

1. Dokler je živel Ohlad in deset ministrov, je bilo devetindevetdeset svetovalcev dejavnih pri vzdrževanju splošnega reda na vseh področjih, čeprav niso nikoli uspeli izkoreniniti vsega zla v tako velikem mestu.
2. Kajti tudi po odpravi gledaliških predstav živalskih bojov in udvorljivih družabnih srečanj ter dovoljenih obiskih samo za Božjo slavo, pa so potem zato pobožna romanja te obilno povrnila in izkoristila Božje čaščenje, kot se že pri takih priložnostih zelo prikladno s prizadevanjem Satana zgodi, za razne namene, katerih Jaz tukaj ne bom podrobneje omenjal.
3. Ampak, kot rečeno, je bil to plevel med pšenico, ki je bil s prizadevnostjo in gorečnostjo Ohlada in njegovih ministrov zmeraj, kolikor je bilo to le mogoče, skrbno oplet.
4. Toda njegov sin, ki ga je nasledil v vladanju, je bil že veliko bolj malomaren.
5. Ko Sem ga opomnil za večjo gorečnost v templju, je rekel: »Gospod, daj mi čudežno moč desetih ministrov mojega očeta, s katero so trideset let srečno vodili vsa ljudstva na Zemlji, in jaz jih bom še bolj srečno vodil sto let! Vendar, če mi Ti Gospod, podariš čudežno moč, tedaj mi je ne daj od danes do jutri, ampak za vso mojo dolgost življenja in jaz bom vodil ljudi brez ministrov!«
6. Tako je vedno od Mene zahteval čudežno moč, ko Sem ga opominjal k gorečnosti in mu tudi vedno obljubil, da mu bom že tako ali tako stal ob

strani celo z najbolj mogočnimi čudeži, kadarkoli bo potreboval Mojo pomoč v pravični gorečnosti.

7. Toda s tem ni bil zadovoljen in se je dobesedno razsrdil Name, in rekel: »Če mi Ti, Gospod, ne želiš dati čudežne moči, ampak jo želiš le sam uporabiti pri izrednih priložnostih in Te moram za povrhu še cele dneve prositi, da mi pomagaš, potem pojdi Ti na prestol in sam vladaj množicam, ampak mene pusti pri miru!«

8. Ker pa je bil ta Ohladov naslednik vedno z Menoj v sporu, zato ker mu Jaz nisem mogel dati čudežne moči, zaradi njegove strasti do igranja, so bila tako tudi njegova vladarska prizadevanja le povsem mlačna.

9. Romanja so se vedno bolj širila, zato so se v romarskih krajih tudi vedno bolj množila družabna srečanja.

10. In tako je bilo tudi malikovanja vedno več; kajti ljudje so sedaj molili Jehove tablice in ne Mene živo v svojih srcih.

11. Z najrazličnejšimi nadlogami Sem kaznoval ljudi in kralja; vendar kdor enkrat postane mlačen, temu se ne da več dosti pomagati.

12. Po vsaki kazni je kralj prišel k Meni v tempelj, vendar ne zato, da bi Me ponižno prosil za milost in usmiljenje, ampak da bi se znašal nad Mano (t.j.: da bi se prerekal z Gospodom) in Mi vse mogoče pikolovsko očital!

13. Tako je nekoč prišel k Meni, ko Sem zaradi zelo velike kurbarije poslal v mesto manjšo kugo, ki je samo v enem delu mesta, v enem tednu usmrtila dvesto tisoč ljudi (Hanoh je imel tedaj skupaj s predmestji 12 milijonov prebivalcev), je prišel k Meni in rekel:

14. »Gospod, zakaj ubijaš tako počasi? Naj v enem zamahu pomre vse mesto, skupaj z mano, potem boš vsem neumnostim naenkrat naredil konec!«

15. Če Sem ga ob podobnih srečanjih kaznoval, je takrat rekel: »Kar udari! To je vendar čast, da je tako šibak kralj Hanoha pretepen od svojega Boga in Gospoda!«

16. Če Sem nadenj poslal bolezen, se je dal pripeljati skupaj z ležiščem v tempelj in se tam z Menoj tako dolgo, najbolj ogabno prepiral, dokler mu nisem spet odvzel bolezní. Včasih je obljubljal, da Mi bo sledil; včasih pa

Mi je celo grozil.

17. Zares, ta kralj, imenovan Dronel, je vedel, kako je treba preizkušati Moje potrpljenje! Kljub temu Sem mu pustil vladati petdeset let, ker Me je, razen v urah žalosti, vendarle zelo ljubil.

18. Toda, kaj se je naprej dogajalo, sledi v nadaljevanju!

657. POGLAVJE

Vladanje prevzame Dronelov sin Kinkar.

Dronelove besede ob odpovedi prestolu. Božji odgovor.

Kinkarjeva lažna prisega.

Nevarnosti naturalizma.

27. 12. 1843

1. Toda Dronel je imel sina, ki mu je bilo ime Kinkar; temu je predal vladanje še v času svojega življenja. Ker v petdesetih letih ni mogel od Boga priberačiti in izsiliti čudežne moči, je dejal:

2. »Gospod, petdeset let sem se težko mučil z veliko trdovratnostjo ljudi! Čeprav Si ves čas videl mojo veliko stisko – mi vseeno nisi želel pomagati; in ko sem Te prosil za varno pomoč, ki bi obstajala v čudežni moči, Si Se umaknil in mi večinoma ali sploh nisi odgovoril – ali pretil ali me celo kaznoval.

3. Vendar sem kljub temu iz lastne moči naredil, kar sem lahko, in Tebe nisem nikoli pozabil! Ljudi sem ljubil bolj kot svoje življenje, zato sem se potem vedno tudi prepiral s Teboj, ko Si jim povzročil bolečino.

4. Toda zdaj sem star, šibak ter zelo utrujen in hrepenim po počitku.

5. Moj prvorojeni sin Kinkar je močan človek in ima glavo in srce na pravem mestu; njemu predajam žezlo, krono in prestol, in veličastje templja polagam s svojimi rokami v njegove roke! Gospod, naredi tudi ti tako!

6. Kajti, kar delam zdaj, ne delam v svojem, ampak v Tvojem interesu in interesu Tvojih ljudi; tako potem ne boš želel ukrepati proti Svojemu

interesu?»

7. In Gospod je rekel Dronelu: »Poslušaj, ljudje so mi zrasli čez glavo! Delajo kar hočejo in nočejo upoštevati Mojih nasvetov; zato jim dajem prostost.

8. Po svoji presoji si svojega sina postavil za kralja! Zato naj bo on tudi kralj brez Mojega najmanjšega ugovora; kajti ti nikoli ne poslušaš Mojega nasveta, ker ti razumeš vse bolje od Mene, Stvarnika vseh stvari!

9. Toda, kot zdaj dajem prostost ljudstvu, tako jo dajem tudi kralju in tudi templju; in Moja angela in Moj oblak ne bodo nikoli prebivali v njem!

10. Toda, glej kako se boste obnašali v svoji popolni nevezanosti!

11. Odslej vas ne bom kaznoval prej, kot do časa, ki Sem ga določil.

12. Blagor vam, če vas najdem, da delate v skladu z Mojo vam dobro znano voljo; toda gorje vam v nasprotnem!

13. Hanoh, v globini ležiš; prva poplava Moje jeze se bo izlila čez te! Amen.«

14. O vsem tem je Dronel svojega sina Kinkarja dobro poučil in mu hkrati predal vladanje, - toda kljub temu pa mu je predvsem strogo priporočil, da naj ljudstvu ne vsiljuje nobenega drugega zakona, kot to, kar je dal Gospod Ohladu.

15. Kinkar je to prisegel pri živem Imenu v templju.

16. Toda, ko je to prisegel, se je tedaj tudi Gospodov duh umaknil iz templja, ker je Kinkar dal lažno prisego, ki jo je nameraval prekiniti takoj, ko bi njegov oče Dronel umrl.

17. Toda Dronel je šel zaradi tega v tempelj in v njem videl samo prazen oltar. Zato je postal žalosten in klical k Gospodu; toda njegov klic je naletel na gluha ušesa. Zato je zapustil tempelj in odšel h Kinkarju ter mu o tem poročal.

18. Ta pa je rekel: »Vsa narava je tudi Božje delo! Če On ne želi več, da bi častili Njegovo Ime, bomo častili Njegova dela! Ali niso tudi ta velika?«

19. In Dronel je zaradi tega pohvalil Kinkarja in s tem položil temeljni kamen za vsa malikovanja.

658. POGLAVJE

**Kralj Kinkar kot zbiratelj Božjih zakonov in pisec dveh knjig,
'Sveto pismo in vaše zveličanje' in 'Sveta Božja zgodovina'.
Dronelove pohvale Kinkarjevemu delu.**

28. 12. 1843

1. Čez eno leto pa se je Kinkar posvetoval s svojim očetom Dronelom in rekel: »Oče, poslušaj me; sedaj mi je dobra misel šinila skozi glavo!
2. Glej Bog nam je postal nezvest in to brez kateregakoli razumljivega razloga, in to nam, ki nismo neumni! Toda mi nočemo vračati milo za drago, ampak želimo narediti ravno nasprotno in Mu ostati zvesti, saj zagotovo še nikoli ni doživel takšne zvestobe v vsej Svoji večnosti koderkoli od Svojih ustvarjenih bitij!
3. Iz tega razloga moram v tem letu od vsepovsod zbrati Božje zakone in jih vse zapisati v knjigo!
4. Ja, na višine sem celo poslal sle! Ti so tam našli zelo stare ljudi, - povem ti: ljudi, ki so zares poznali čudovito prvo osebo na Zemlji! Ja, še vedno živi zelo star človek, ki je sodobnik tistega Lameha, ki je zgradil dva templja!
5. Sli so v teh gorskih prebivalcih našli zelo globoko modrost in od njih prejeli knjigo, vso polno božanske modrosti, in ta knjiga naj bi bila od nekega Henoha, ki naj bi bil izredno pobožen visoki duhovnik, ob stalni vidni Božji navzočnosti.
6. Glej, uspel sem pridobiti te resnično svete zaklade, in tam v rokah nosačev vidiš knjigo, tri čevlje dolgo, dva široko in en čevelj visoko, ki se sestoji iz sto močnih kovinskih listov; ta kovina je mešanica zlata, srebra in bakra.
7. Glej, vsi ti listi so v celoti zapisani z ostrim dletom za graviranje pismenk, in to ne z mojo besedo, ampak samo z Božjo Besedo, ki sem jo našel v nižinah, kot na višinah, in če je bila le najmanj podobna zakonu, sem jo zelo zvesto zapisal v to knjigo!
8. Ti veš, da sem zelo izkušen pri uporabi dleta za graviranje, tako da sem lahko v enem letu vse prepisal v to knjigo.

9. Ta končna knjiga torej vsebuje izključno samo Božjo voljo človeštvu Zemlje; zato mora ostati večna knjiga za vladanje, in ljudem ne bi smeli nalagati nobenega drugega zakona, kot le to, kar je v tej knjigi zapisano!
10. Ampak postavimo to knjigo v čast Bogu z veliko slovesnostjo v tempelj na oltar, ki je sedaj prazen, in ta naj zavzame mesto kot čista Božja beseda nekdanjega svetišča!
11. Zato bom jaz imenoval duhovnike, ki bodo morali to knjigo ves čas preučevati in potem vsepovsod poučevati ljudi!
12. In ta knjiga naj se imenuje 'Sveto pismo (Sanah scritt) in vaše zveličanje (Seant ha vesta)'.
13. Kdorkoli pa bi hotel v tej knjigi nekaj odvzeti ali samovoljno dodati, bi tudi moral biti takoj kaznovan s smrtjo!
14. Vendar imam v delu še drugo knjigo, v kateri so zapisana vsa Božja dela in Njegovo vodenje; in ta knjiga, ki ima že tisoč strani, katere je izdelal kovinar Arbial, se bo imenovala 'Sveta Božja zgodovina' (Seant hiasht elli)! Kaj praviš, oče, na ta moj podvig?»
15. Ko je Dronel to od Kinkarja slišal, se je izjemno razveselil in rekel:
16. »Resnično, ti si za Boga v enem letu storil več, kot jaz v petdesetih! Zato pa te bo tudi Bog zagotovo blagoslovil, kakor celo mojega očeta Ohlada ni blagoslovil, kajti niti on niti jaz se nisva nikoli menila za višine!
17. Zatorej vsa hvala Bogu, Gospodu in mojemu najbolj ljubljenu sinu in sedaj najbolj cenjenemu kralju tako velikega kraljestva!
18. Vse naj se zgodi po tvoji volji, najdražji sin in kralj! Amen.«

659. POGLAVJE

**Kinkarjeva knjiga v templju. Imenovanje učenih duhovnikov.
Kinkar kot 'Božji upravitelj na Zemlji'. Hanohov duhovni propad.**

30. 12. 1843

1. Takšna pohvala je povzročila v Kinkarju zelo domišljavo - veselo

razpoloženje, zato je že naslednji dan knjigo zakonov, katere je v njej zbrane zapisal, z veliko slovesnostjo prinesel v tempelj in jo tam položil na oltar.

2. Ko je bila knjiga položena na oltar, je Kinkar takoj določil sto najbolj razumnih mož, ki so bili navzoči pri slovesnem prenosu knjige in jih postavil za duhovnike ter jim naložil njihovo strogo dolžnost, da knjigo vestno preberejo in preučijo, da bodo iz te lahko pred ljudmi vedno govorili po Božjem modrostnem Redu.

3. Seveda pa je on sam sebe postavil za velikega duhovnika in kot tak zahteval tudi skoraj božansko spoštovanje.

4. 'Božji namestnik na Zemlji', 'Raziskovalec Božje volje za ljudi na Zemlji?', 'Raziskovalec skrivnostne Božje modrosti', tudi 'Božji pooblaščenec' in 'Nebeški sin', so bila še poleg nekaterih drugih opisov, njegova ustaljena duhovniška imena.

5. Tako se nihče ni smel za njim imenovati prvi, ampak najvišje in v najboljšem primeru nad sto, ker je on v sebi združil vsa dostojanstva od številke ena do številke sto, in zato ga tudi ni bilo dovolj imenovati za najvrednejšega, ampak ga je bilo treba tudi gledati in povsod pozdravljati kot edinega več vrednega (prav tako kot edinega najmodrejšega) in v primerjavi z njim sebe imeti za najbolj nevrednega.

6. Skratka, postavitve knjige v tempelj je Kinkarja spravila ob pamet, in ko je v desetih letih dokončal 'Božjo zgodovino' in jo nato v zlati skrinji prinesel v tempelj, je bil to potem tudi popoln konec!

7. Kajti od njega imenovani duhovniki so poznali njegovo slabost, in mu zato pridali imena, o katerih nihče do sedaj ni niti sanjal.

8. Tako je bilo njegovo veliko ime visokega duhovnika, napisano s prav majhnimi črkami na zelo dolgem traku iz kovinske pločevine, dolgem tisoč sto laktov.

9. Trak je bil zvit in v zvitku tudi v templju hranjen in čaščen.

10. Na velikih slovesnostih je bil ta zvitek razvit in spiralno ovit okoli templja, veliko ime na zvitku pa je potem izgovorilo sto duhovnikov, tako da je na vsakega duhovnika prišlo enajst laktov traku.

11. Toda Kinkar je imel še nekaj krajših imen, katera so bila tudi zapisana

na podobnih pločevinastih trakovih.

12. Ta manjša imena se je moralo izgovoriti enkrat na teden. Za izgovorjavo teh imen so bili potrebni trije dnevi, medtem ko pri velikih slovesnostih, če je vse potekalo dobro, prej kot v enem tednu ni bilo mogoče vseh prebrati; kajti tisoč sto laktov dolg in en laket širok trak je bil od zgoraj navzdol, kot je bilo že omenjeno, popisan z majhnimi črkami.

13. Torej, tako je bilo stanje v Hanohu že v preteku komaj dvajsetih let; tako ne bo težko razumeti, kako se je Hanoh z velikanskimi koraki začel potapljati.

14. Vendar se bodo posledice vsega tega pokazale v najsvetlejši svetlobi.

660. POGLAVJE

Kinkarjeva priučena modrost. Razcvet izumov in umetnosti v Hanohu. Bogokletna zaslepljenost in kultura Hanohitov.

02. 01.1844

1. Ko je bil Kinkar zaradi svoje literarne vneme od ljudi povzdignjen do zvezd, je začel šele zares premišljevati o tem, kaj bi moral v prihodnje narediti in izumiti, s čimer bi si pri ljudeh še povečal spoštovanje in učvrstil čaščenje.

2. Bil je iznajdljivega duha in se s pisanjem obeh knjig priučil obilo modrosti; zato mu je bilo tudi lahko ustvariti vse mogoče stvari in si izmisliti vse vrste umetnosti.

3. V nekaj letih je bilo v Hanohu vse polno izumov in umetnosti vseh vrst; kajti kraljeva vnema je poživiljala vse ljudi. Sedaj so vsi razmišljali, da bi nekaj izumili in potem tak nov izum položili pred kraljeve noge.

4. Stroji vseh mogočih vrst, o katerih kasnejši rodovi še danes nimajo pojma, so bili izumljeni v Hanohu, kot tudi v drugih mestih.

5. Tako so bili proizvedeni zlasti stroji za vlečenje, poganjanje, metanje, pritrdjevanje in dviganje takšnih razsežnosti, s katerimi so bile dosežene

takšne stvari, o katerih sedanji svet nima nobenega pojma – in je tudi bolje, da o tem ne ve ničesar.

6. Tako so imeli katapulte, s katerimi so bili sposobni zalučati bremena težka tisoč centov, s strašno silovitostjo več milj daleč, pri čemer pa je seveda imela glavno vlogo iznajdba koncentrirane elektrike, katero so tako poznali, da so jo okrepili do te mere, da so z njo resnično lahko naredili grozne stvari.

7. Izumili so tudi smodnik in strelno orožje, pergament, papir; znana jim je bila tudi sila vodne pare, katero so znali uporabljati na različne načine.

8. Skratka, o vsem, ne glede na izume in umetnost sedanjega sveta, je bil Hanoh, kakor tudi druga mesta, v kratkem času, marljiva tisočletja izumov pred tem časom (1844)!

9. Tako na primer, optika ne pripada samo sedanjemu času; v Hanohu so tudi razumeli kako zgraditi velika vizualna orodja. Vedeli so tudi, kako se spoprijeti z aerostatiko (nauk o ravnotežnem stanju atmosferskega zraka), veliko bolje kakor danes (v letu 1844). Glasba je bila izjemno kultivirana, kar pa je bilo običajno že od Lamehovih časov!

10. Z ničemer ni bilo mogoče Kinkarja bolj razveseliti, kot z novim izumom; zato so v Hanohu vsak dan kar deževali novi izumi in nove izboljšave že obstoječih izumov.

11. Tudi likovna umetnost je bila zelo kultivirana; in tako je Hanoh kmalu izgledal kakor ogromna čarobna palača, in Kinkar je sebe videl že skoraj kakor boga, za kar je najbolj prispeval njegov še vedno živi oče.

12. In Kinkar je venomer govoril: 'Če bi Boga častili v Njegovem nedoumljivem bistvu, bi še vedno bili na prvi stopnici kulture, ker pa mi častimo Njega v Njegovih delih, smo tako zdaj skoraj enaki Bogu, kajti mi smo ustvarjalci, in to najplemenitejše vrste!'

13. Toda kaj se je dogajalo naprej, pa v nadaljevanju!

661. POGLAVJE

Hanohovo neizmerno bogastvo in naravne posledice. Kinkarjeva smrt. Japel, Kinkarjev sin, kot naslednik. Japelova politika in zakoni.

03. 01. 1844

1. Da se je s tovrstnimi tisočkratnimi izumi tudi zelo razširila trgovina s tujimi ljudstvi, je komaj treba omenjati; da pa je s tem seveda mesto Hanoh postalo izjemno bogato z zemeljskimi dobrinami, bo tudi vsakemu razumljivo.
2. Toda, kakšne so bile posledice tega velikega bogastva, ni bilo moč od samega začetka tako preprosto predvideti in jih oznaniti.
3. Toda kakšne so bile splošne posledice bogastva? – No, pa poglejmo!
4. Naravne posledice bogastva so: želja po prevladi, brezčutnost do revnih in ubogih, prebujanje močne sle po čutni potešitvi mesa, ki se imenuje pohotnost, kakor tudi oderuštvo, pohlep, zavist, sovraštvo, jeza, brezboštvo, požrešnost, malikovanje, kraja, rop in umor. To so povsem naravne posledice bogastva.
5. Ali so se pojavile tudi v Hanohu? – Dokler je živel in vladal Kinkar, so bile te pregrehe še prikrite; toda ko se je Kinkar po triinštiridesetih letih vladavine v strojni nesreči srečal z nasilno smrtjo in je nato njegov sin Japel prevzel vladavino, je kmalu vseprek zavladal velik nered.
6. Tako kot je bil njegov oče napolnjen z aktivno inovativnostjo, je bil Japel prav tako primer idealnega politika. Toda kaj vse lahko dober politik uporabi za svoje namene?!
7. On, namreč Japel, je toleriral vse, vendar pod določenimi pogoji. Tako je lahko nekdo kradel, - ampak le do določenega zneska! Vendar je bilo treba krajo izvesti pametno, kajti če je bil tat ujet, ga je imel okradeni pravico kaznovati po svoji volji.
8. Ta zakon je bil v najkrajšem času zelo pripraven za oblikovanje najbolj prefinjenih tatov, obenem pa je tudi prebivalce mest, kot tudi podeželja, držal v stalni čuječnosti; vendar je bila določena smrtna kazen, če se je tat

lotil bogastva duhovnikov, državnih uradnikov in morda celo kraljevih zakladov.

9. V takih okoliščinah je bil tudi cestni rop zakonsko dovoljen, vendar je imela oropana stranka svojo lastno pravico do obrambe. Toda razbojnik je bil dolžan tretjino plena vedno izročiti v državno zakladnico, sicer bi za vedno izgubil pravico do ropanja. Torej je bil razbojnik v tem primeru od samega kralja zakonsko izobčen in je bil na podlagi zakona tako rekoč del plemstva, približno tako, kot so bili v prejšnjih časih po Mojem rojstvu, roparski vitezi; tatovi pa niso bili izobčeni, zato je imel vsak pravico do kraje.

10. Potem je ta kralj izdal tudi zakon, po katerem so bila vsa meščanska dekleta prosta. Vsak človek je imel tedaj pravico kjerkoli spati z meščansko hčerjo. Vendar je imel oče pravico kupiti plemenitost; potem je bila njegova hči zaščitena, - toda samo eno leto! Nato pa je bila spet prosta in je bilo treba kupiti novo plemenitost, če je želel oče svoje hčere še naprej zaščititi. Ta monopol je prinašal kralju ogromne vsote.

11. Kdor je deset let zapored kupoval nižjo plemenitost, se je lahko enajsto leto potegoval za višje plemstvo; toda to je tudi stalo v desetkratni vrednosti nižjega.

12. Kdor je želel govoriti s kraljem, je moral biti kratek, ker je bilo dovoljenih le deset brezplačnih besed; vsako besedo nad tem je bilo treba plačati z enim funtom zlata.

13. Toda, kako je Japel znal izkoristiti bogastvo, o tem več v nadaljevanju!

662. POGLAVJE

Javne šole in gledališča v Hanohu. Japelov vohunski sistem.

Plesne, glasbene in estetske predstave.

Skrb za revne od politike. Ljubezen in politika kot nasprotna pola.

04. 01. 1844

1. Javne šole so sicer že od Ohlada obstajale v Hanohu, katere je njegov

sin Dronel zelo izpopolnil in Kinkar še razširil in raztegnil v druga mesta.

2. Toda Japel je zraven ustanovil še več sto najodličnejših gimnazij, v katerih so javno poučevali vse vrste umetnosti, kot so ples, glasba, kiparstvo, slikarstvo, plavanje; letenje z aerostatičnimi sredstvi, jahanje konjev, oslov, kamel, slonov; borilne veščine, lokostrelstvo; potem tudi streljanje z ognjenim orožjem, ki ga je izumil Kinkar.

3. Za vse te imenovane in še veliko neimenovane umetnosti in učne predmete je Japel ustanavljal izobraževalne ustanove in nameščal učitelje v vse kraje svojega velikega kraljestva. Iz teh šol so se kmalu pojavile vse vrste ljudskih zabavljačev, ki so se za denar razkazovali ljudem v različnih gledališčih, od česar pa so morali vedno plačati tretjino državni blagajni, in to iz razloga, ker je kralj spodbujal gradnjo takšnih koristnih ustanov, v katerih so takšne umetnosti poučevali in s tem mladim priskrbel priložnost, da se naučijo takšnih koristnih stvari, - za katera učenje pa je seveda učeča se mladina morala zopet plačevati svojim učiteljem.

4. Na ta način je Japel že spet dobil velike vsote in pridobil v političnem oziru, da so ljudje zaradi novih spektaklov (iger) vedno pozabljali na zatiranje in kralja še povrhu hvalili bolj kot čisto zlato.

5. Da bi ljudi čim bolj poneumil in naredil neobčutljive zoper vsako zatiranje, ni bilo nobeno sredstvo bolj pripravno kot tisočero spektaklov in ceremonij. S temi pa se prebudi najskrajnejša želja po užitkih, s katero se človek potopi nazaj v čisto živalsko stanje in potem stoji pred svetom, kot neumna krava pred novimi vrati.

6. To so bili torej dobri plodovi Japelove odlične politike.

7. Seveda je bilo v Hanohu, kot tudi v drugih mestih in krajih, še precej preudarnih mislecev, ki še niso pozabili Moje Besede, vendar, prvič, niso smeli o tem govoriti, ker je Japel postavil vohunsko mrežo po vsem kraljestvu; in drugič, tudi njim so ugajali različni resnično visoko razviti umetniški izdelki in pri tem niso mogli dovolj pogosto vzklikati, kako vse to povečuje slavo človeškega razuma.

8. Od vseh umetnosti so ples, glasba in še posebno tako imenovane estetske predstave najbolj vplivale na ljudi.

9. Te estetske predstave so bile v tem, da so lepa dekleta in tudi lepi mladeniči nastopali na prekrasnem odru v najrazličnejših dražljivih in vabljivih položajih, seveda ob glasbeni spremljavi.
10. Mladi umetniki in umetnice so bili pohotnežem na voljo po vsaki predstavi – seveda za precejšnje plačilo – in sicer mladeniči za pohotne ženske in mladenke za pohotne moške.
11. Ta umetniška ustanova je prinašala kralju ogromne vsote in je najbolj prispevala k poneumljanju ljudi.
12. Da pa si je Japel pri ljudeh pridobil prav posebno naklonjenost, je razlog v tem, da je poskrbel za revne v bolnišnicah, v katere so bili sprejeti, tako da človek ni nikjer videl beračev, ampak samo blaginjo.
13. Da pa revni v bolnišnicah niso bili prav dobro oskrbovani in so pri tem morali delati, da so notri (namreč v bolnišnici) morda zaslužili za precej pičlo hrano, je zagotovo razvidno iz dejstva, da je bila vsa ureditev le plod Japelove politike; kajti ljubezen in politika sta nasprotna pola, ker ljubezen pripada najvišjim nebesom, medtem ko pa politika pripada najnižjemu peklu, če temelji na pohlepu in želji po prevladi.
14. Toda kakšna so bila Japelova nadaljnja dejanja, so bo pokazalo v nadaljevanju!

663. POGLAVJE

**Politika osvajanja Japelovih ministrov in duhovnikov.
Briljantna zmaga s farško zvijačnostjo.
Noha (Noah) in njegovi ostajajo zvesti Gospodu.
Japelova nagrada za duhovnike. Uvedba kastnega sistema.**

05. 01. 1844

1. Japelov duh je prav kmalu odkril, da na Zemlji obstaja še veliko drugih ljudstev, ki mu niso podložna. Kmalu se je s svojimi ministri in duhovniki posvetoval o tem, na kakšen način bi ta ljudstva najlažje podjarmil.
2. Ministri so svetovali uporabo vojaške sile; duhovniki pa so prav zvito

svetovali, da je treba takim ljudstvom poslati emisarje (odposlance).

3. Ti naj (tako rekoč duhovniki) takim ljudstvom oznanjajo o velikih prednostih Hanoha in potem naj vsa ljudstva na najbolj prijateljski način prepričajo, da pošljejo sem odposlance! Te želimo tukaj čim bolj prijazno sprejeti, jim pokazati vse naše izume in umetniške izdelke, potem pa, ko bodo ugotovili naše velike prednosti, jih bomo povabili in rekli, da naj se nam priključijo in potem postanejo z nami eno ljudstvo ter s tem deležni vseh naših prednosti!

4. Ko se bodo ti odposlanci ljudstev vrnili k svojim ljudem in jim pripovedovali o vseh čudovitih prednostih Hanoha, zagotovo ne bo nikjer ljudstva, ki se ne bi kmalu združilo z nami in priznalo našo prevlado!

5. Prav tako je pomembno, da takšni odposlanci ne odkrijejo nobenih naših temnih strani. Te pa zdaj obstajajo zlasti v legalizirani kraji in roparskih pravicah. Ti dve posebnosti je treba pred tujci v začetku popolnoma ukiniti, drugače se bodo že na poti ustrašili in se nato obrnili in nas prekleli!

6. Ta prebrisani duhovniški nasvet je bil kralju zelo všeč in ga je tudi takoj uveljavil.

7. V kratkem času so bile poslane karavane tisočih odposlancev v vse smeri, da bi poiskali vsa skrita ljudstva in jim oznanili veselo sporočilo o Hanohu.

8. Najlažje so našli prebivalce višin, in sicer najprej Božje otroke, potem Horadalce in od tam še veliko manjših ljudstev.

9. Samo Sihinitov, Meduheditov in Kajnitov, kot tudi potomcev v Ohladovih časih v Egipt izseljenih svetovalcev, niso našli.

10. Z najprijaznejšo vljudnostjo in z izjemno prefinjeno zgovornostjo odposlancev, ki so bili večinoma le vsestranski umetniki in so obenem izvajali pred ljudmi različne umetniže, so v kratkem času pridobili vsa ljudstva za Hanoh.

11. Tudi otroke višin so prepričali, razen Lamehove hiše, ki pa je umrl ravno v tistem času, ko je Hanoh poslal te svoje 'hvalevredne' odposlance. In tako so bili le Noah s svojimi tremi brati, petimi sestrami

in s svojo ženo, ki je bila hči Muthaela in Puriste, in s svojimi petimi otroki, tam edini, ki se niso pustili zaslepiti odposlancem iz Hanoha, ampak so ostali popolnoma Gospodu zvesti.

12. Japel se je uspeha izjemno razveselil, in ker so mu duhovniki dali tako pameten nasvet, jim je dal privilegij popolne svobode in se zraven zavezal, da se bo on in vsak njegov potomec vedno podredil njihovim navodilom.

13. Istega leta so duhovniki uvedli kaste in vsi ljudje so bili razdeljeni v določene razrede, v katerih je moral vsak človek tako dolgo ostati v smrtni kazni, dokler se ni odkupil z denarjem.

14. Potem so bile ustanovljene suženjska kasta z imenom 'človeška vprežna živina', vojaška kasta, meščanska kasta, plemiška kasta, kasta umetnikov, duhovniška kasta in še več določenih kast.

15. Suženjska kasta je bila najštevilnejša. Zakaj? – O tem v nadaljevanju!

664. POGLAVJE

Politična moč duhovnikov. Tegobe suženjske kaste. Uvedba priznanja in inkvizicije. Hanoh kot pekel človeštva.

08. 01. 1844

1. Japelu ni bila vseč vedno večja moč duhovnikov, kajti videl je, da mora za določene koristi plesati, kot duhovniki žvižgajo. Toda kaj bi lahko storil?

2. Duhovniki so se po eni strani preveč ugnezdili v zavesti nižjih slojev, po drugi strani pa so znali plemstvo pronicljivo tako izpostaviti na oltar, da kralj ni mogel niti z močjo ljudske množice, niti z avtoriteto plemstva preprečevati dejanj in početja duhovnikov, kajti nižji sloji kot tudi plemstvo so držali z duhovniki in kralj ni imel ne enih ne drugih na svoji strani.

3. Kako pa so delovali duhovniki, da so bili deležni takega ugleda?

4. Duhovniki so vedno bolj utrjevali kastni sistem, katerega so vpeljali s

kraljevo odobritvijo.

5. Dokler še niso imeli na ogromne kupe zloženih zakladov v svojih zakladnicah, tako dolgo je bilo mogoče z denarjem kupiti višjo kasto.

6. Ko pa so enkrat duhovniki posedovali neizmerne kupe zlata, so bili kmalu za kaste sprejeti drugačni predpisi, ki so obstajali v naslednjem:

7. Samo nakup iz suženjske kaste v nižjo meščansko kasto je bil še mogoč; za vse druge kaste pa je bilo določeno, da je nihče več ne more kupiti tudi za vse zaklade sveta.

8. Še posebej je bila za vsakogar nedosegljiva s skrivnostjo obdana duhovniška kasta; kajti tudi Satanu ni bilo več omogočeno, da bi spregledal njihove spletke. Vedeli so, da so njihovi načrti tako zviti in zasnovani tako prepredeno, da nihče ne more ugotoviti in izvedeti kaj načrtujejo.

9. Zato je kralj tudi postal tako nezaupljiv do duhovništva, da se je na koncu popolnoma zaprl in ni nikomur več dovolil priti predenj.

10. To pa je bila le voda na mlin duhovnikov, kaji zdaj se je šele začela njihova popolna prevlada.

11. Duhovniki so objavljali ljudem zakone enega za drugim, kot da jih je izdal kralj, o čemer kralj ni vedel niti zloga. Ena veriga za drugo je bila okovana okoli suženjske kaste.

12. Ko pa se je ta začela preveč pritoževati, jim je takrat duhovništvo zapovedalo pokoro, in celo pod smrtno kaznijo prepovedalo govoriti in hkrati tudi skrajno omejilo možnost nakupa najnižje meščanske kaste; vendar pa je bil lahko zaradi najmanjšega prestopka vsak malomeščan obsojen na suženjsko kasto, in to zato, ker je potem duhovništvu pripadlo njegovo premoženje.

13. Toda kako je potem živela suženjska kasta? – Prav tako kakor živina!

14. Plemstvo in visoki sloji meščanstva so od duhovnikov kupovali sužnje (seveda čisto gole, ker suženj ni smel nositi oblačil) in kasneje zanje zgradili hleve kot za živino!

15. Ti sužnji so bili pritrjeni s kovinskim obročem okoli ledij in s pomočjo verige, dobro pritrjeni do obroča na koritu in bili od tam odvezani samo, ko so jih peljali na delo.

16. Ugled plemstva in meščanov višjega sloja, je temeljil na številu sužnjev; zato se je suženjska kasta tako zelo namnožila.
17. Zato sta vsak plemič in meščan višjega sloja skušala kupiti čim več sužnjev. In tako tudi duhovniki niso imeli več nič drugega za početi, kot da so si prizadevali za vedno več sužnjev.
18. Da pa bi to čim lažje dosegli, so uvedli neke vrste priznanje in inkvizicijo. Kdor je bil poklican na priznanje, ta se ni več rešil suženjstva.
19. Več ni treba povedati. Dvajset let po ustanovitvi prve kaste, je postal Hanoh pekel za revno človeštvo.

665/1. POGLAVJE

**Odpor duhovniške kaste proti postavitvi
Japelovega drugega sina za kralja.
Smrt kralja Japela. Bistvo politike. Novi lažen kralj.
Drugi Japelov sin na višinah pri Noahu.**

09. 01. 1844

1. Japel je v petindvajsetem letu svojega vladanja od žalosti umrl, kajti svojega drugorojenega sina je želel postaviti za kralja, ker je bil prvorojenec bolnik, popolnoma pohabljen in neumen slabič.
2. Toda duhovniki so ga ostro zavrnil in rekli: »Kraljestvo počiva na prvorojenih in ne na sposobnosti in primernosti za vladanje!
3. Če bi veliko božanstvo in vsa mala božanstva želeli, da Hanohu vlada moder kralj, potem bi dopustili prvorojenemu modrost, ker pa so želeli imeti za kralja Hanoha neumnega pohabljenca in slabiča, so tudi dovolili, da se je tak rodil, in niti ti, kot oče, ne mi duhovniki, kot vedno sveti in zvesti služabniki velikega božanstva, kot tudi malih božanstev, nimamo pravice do drugačne ureditve kakršno je postavilo božanstvo!
4. Zato smo duhovniki od vseh božanstev postavljeni, da človeštvo poučimo izvajati voljo vseh božanstev.
5. Toda tudi ti si človek, in čeprav s kraljevsko krono nisi izvzet od naše

duhovniške oblasti, ki nam je dana od vseh božanstev!

6. Mi te lahko blagoslovimo, vendar tudi s polno oblastjo prekolnemo; če pa si od nas preklet, tedaj si tudi od vseh božanstev!

7. Zato postavi krono na glavo svojega prvorojenega sina, če nočeš biti od nas preklet, ampak blagoslovljen!

8. Tvoj drugorojeni sin pa mora v skladu z Božjim načrtom bodisi vstopiti v našo sveto kasto, ali pa se pred vsem človeštvom pri svojem življenju odreči prestolu in nato pobegniti na konec našega kraljestva!

9. Če pa bo oboje odklonil, potem bo obsojen in javno zadavljen pred vsem ljudstvom!«

10. To oznanilo duhovnikov je napolnilo Japelovo srce z najglobljo žalostjo, da je zaradi tega hudo zbolel in nato tudi kmalu zatem umrl, brez da bi zapustil kakršnokoli odločitev.

11. Njegova usoda je bila zato enaka usodi vseh politikov, namreč, da najdejo svoj lastni propad v isti fini mreži, katero so položili.

12. Kajti politika je plod nezaupanja, nezaupanje pa je plod pokvarjenega srca in pokvarjeno srce je Satanovo delo, v katerem ni ljubezni. Zato je politika enaka (enakovredna) peklu; kajti ta je sestavljen iz najbolj prekanjene politike, in sam Satan je veliki mojster vse politike.

13. Japel je bil utelešenje vse politike in na koncu je postal sam njena žrtev.

14. Ko je umrl, je kmalu prvorojeni sin postal kralj – vendar seveda le na videz. Zakaj? To je mogoče zlahka uganiti!

15. Drugi sin pa je na skrivaj pobegnil in zbežal s svojimi tremi sestrami in nekaterimi služabniki naravnost na višine, v predel, kjer so prej prebivali otroci poldneva in tam so živeli tri leta popolnoma skriti.

16. Šele po treh letih so jih odkrili sinovi Noaha. To so naznanili Noahu in ta je odšel tja in sprejel ubežnika v svojo hišo in ga naučil prepoznati pravega Boga in tesarskega dela.

665/2. POGLAVJE

'Delo' novega kralja. Nečloveško ravnanje z revnimi tujci v Hanohu.

10. 01. 1844

1. Toda ljudje v Hanohu sploh niso videli novega kralja, ker je bil takoj po kronanju zaprt v svojem gradu, kjer ni imel ničesar drugega za početi, kot da je žrl najboljše jedi, se kurbal in največ občasno kakemu tujcu odpustil smrtno kazen, - kar seveda nekemu domačinu nikoli ne bi mogel storiti, ker so ti večinoma vedeli, kakšno je kraljevo stanje.
2. Toda kako je prišlo do odpustitve smrtne kazni?
3. Tujec si je po novih zakonih zaslužil smrtno kazen že, če se je brez denarja približal mestu Hanoh na tisoč korakov. Tedaj so ga takoj zgrabili biriči in pripeljali pred strogi forum duhovnikov, v katerih prsih ni bilo mogoče najti niti enega atoma ljubezni.
4. Vprašali so ga zakaj si je brez denarja drznil približati svetemu Božjemu mestu in mestu vseh bogov.
5. Če je nesrečni obtoženec povsem iskreno priznal, da je zelo reven, in da je zato prišel v to veliko mesto, da bi morda v njem našel podporo, so mu duhovniki pojasnili, da je s tem postal vreden smrtne kazni; vendar pa je od božanskega vladarja tega mesta odvisno, kot ves svet, če mu želi podariti življenje ali ne.
6. Potem sta ga dva biriča in dva duhovnika vodila h kralju skozi podzemni prehod. Ko je prišel pred kraljevi prestol, je moral ležati z obrazom na tleh in ni smel izreči niti besede.
7. Kralj je nato že samodejno vedel, kaj mora storiti v takih primerih. Namreč, čez nekaj časa je moral vstati s prestola, nato je moral trikrat prekleti revščino in nato molčečemu prosilcu milosti trikrat z levo nogo grobo stopiti na glavo, tako da je iskalec milosti precej pogosto krvavel iz ust in nosu. In to dejanje je srečneža oprostilo smrtne kazni.
8. Nato je bil pomiloščenec z okrvavljenim obrazom, po isti poti spet pred duhovniški forum pripeljan. Duhovniki so potem pohvalili, seveda le formalno, veliko dobroto vsemogočnega vladarja celega sveta in

nato rekli pomiloščenemu:

9. »Ker si ti, najbednejše tovarno živinče, prejel tako izjemno veliko milost od velikega, vsemogočnega vladarja tega mesta, kot celega sveta, je tako zdaj tudi tvoja najbolj vestna dolžnost, da iz hvaležnosti služiš v tem svetem mestu polna tri leta, kot prava vprega – in tovarno živinče! Tako boš za tri leta prodan kateremukoli kupcu, izkupiček zate pa bo majhna zahvalna daritev tvoje ogromne nizkotnosti za neizmerno milost, katere si bil od kralja deležen!«

10. Po tem 'tolažilnem' pojasnilu so bili poslani sli, da pripeljejo za nakup zainteresirane premožne meščane. Ti so vedno zagotovo prišli in tujec je bil tako izročen najboljšemu ponudniku z ustreznim navodilom, kako se mora vesti kot tovarno živinče.

11. Navodilo je bilo tako, da tovarno živinče ne sme nikoli izgovoriti niti besede, in to ne s sebi enakimi, niti s svojim visokim imetnikom (lastnikom), kar je bilo kaznovano s krvavim telesnim kaznovanjem; potem ni smel zboleti in se še manj morda pritoževati, če bi mu kaj manjkalo; nadalje, tovarno živinče mora biti zadovoljno s hrano, ki mu bo dana in pri delu mora biti neutruden; in če bo od svojega lastnika zaradi določenega vzroka še tako kaznovan, kljub temu pod smrtno kaznijo ne sme pokazati znakov upiranja, niti nikoli celo jokati ali tarnati; potem tudi ne sme nositi nobenih oblačil, ampak mora biti vedno gol.

12. Po teh 'blagih' navodilih je kupec prejel tujca in ga takoj oddal v hleve, v katerih so neredko gnezdile podgane in miši, med ostalimi tovarnimi živalmi.

13. To je bil običajno primer reveža, ki se je približal mestu; samo bogataš je smel oditi v mesto, potem ko je pokazal svoje zaklade, vendar je moral zelo paziti, da ni bil oropan ali okraden.

14. Če pa je kdo prišel iz radovednosti, da bi videl mesto in je imel premalo denarja ali drugih zakladov, mu je bilo takoj vse odvzeto in je bil kot vohun bodisi pretepen do smrti, ali v primeru, če je bil močan človek, brez milosti in prizanašanja prodan kot tovarno živinče.

15. Če je bilo prijetu (zasačeno) revno dekle, potem je bila takoj prodana

najboljšemu ponudniku kot vlačuga in se morala potem prepustiti in početi vse po kupčevi mili volji; če je to zavrnila, je bila k temu prisiljena z ostrimi palicami.

16. Tako je bilo v Hanohu in ni bilo veliko bolje v vseh drugih krajih in mestih, ki so bili pod Hanohom!

17. O tem, kaj se je še dogajalo, pa v nadaljevanju!

667. POGLAVJE

Raziskovalno potovanje. Raziskave rodu v Hanohu.

Noha (Noah) in izsiljevalna karavana.

Božja pomoč in oznanitev kaznovalne sodbe.

11. 01. 1844

1. Toda duhovniki so spet poslali iz Hanoha cele karavane na raziskovalno potovanje, da bi te odposlane karavane iskale v najbolj oddaljenih področjih Zemlje, če bi kjerkoli morda našli ljudstva ali zaklade, ki bi bili primerni za velike zakladnice mogočnih duhovnikov Hanoha.
2. Istočasno so poslali tudi raziskovalce rodu, katerih opravilo je bilo v vseh mestih in krajih natanko raziskati kdo je potomec Kajna in kdo potomec Seta z višin.
3. (Kajti duhovniki, plemstvo, kot tudi kralj, so bili potomci Seta z višin, tu spočeti s hčera mi nižin.)
4. Ta preiskava je trajala pet let, in ugotovljeno je bilo, da so v nižinah potomci Seta za devet deset in presegli Kaj nove potomce; komaj desetina čistih Kaj nitov je bila najdena med Setiti.
5. Rezultat te preiskave je bil, da so bili vsi Kaj niti sklicani in bili nato brez razlike ne glede na njihovo trenutno stanje za vekomaj zasuš njeni; in vsa njihova lastnina je postala naravno lastništvo duhovnikov.
6. Iz še močnih moških so postali tovarna živinčeta in iz mladih in lepih žensk in deklet prostitutke velikega javnega bordela, kjer je vsak moški

za določeno plačilo, ki je delno služilo za vzdrževanje bordela, delno pa je bilo namenjeno tudi v korist duhovščine, uporabil ene ali druge; stari in šibki pa so bili iztrebljeni, tako moški kot ženske.

7. Plod te raziskave je bil torej zelo obilen; toda plodovi poslanih karavan, da bi našli države, ljudstva in zaklade, niso bili tako ugodni.

8. Res so našli Sihinite, Meduhedite, kot tudi v Afriki že številne potomce izseljenih svetovalcev, vendar so bili povsod zelo slabo sprejeti; kajti morali so ali ostati tam, kamor so prišli in opravljati najnižja dela, ali pa je bila smrt njihova usoda.

9. Na poti domov preko višin je ena majhna karavana na žalost naletela na Noahovo hišo in takoj so od nje zahtevali veliko dajatev; kajti rekli so:

10. »Živiš komaj eno dnevno pot oddaljen od svetega Božjega mesta, in si brez dvoma njegov podložnik, pa še nisi plačal niti enega kovanca za davek! Zato sedaj plačaj za najmanj sto let in to za vsako leto en funt zlata, v celoti sto funtov! Če ne boš plačal, boš skupaj s svojo hišo prodan in vržen v suženjski obroč!«

11. Toda Noah je dvignil svojo roko in rekel: »O Ti moj Bog, Ti moj ljubljeni, Sveti Oče! Glej, zdaj Tvoj služabnik potrebuje Tvojo pomoč; reši me iz rok teh divjih živali!«

12. Komaj je Noah izgovoril te besede, je udarila mogočna strela v sredo karavane, ki je, kot rečeno, na poti nazaj iz takratnih divjih pokrajin današnje Evrope, naletela na Noahovo hišo, in ubila tri može iz karavane.

13. Tedaj je Noah vprašal nekoliko prestrašeno karavano: »Ali še vedno stojite za vašo najbolj neupravičeno zahtevo?«

14. In karavana je to potrdila s strašnim kričanjem.

15. Noah pa je spet dvignil svojo roko in deset strel je udarilo v karavano in ubilo trideset mož in prav toliko kamel.

16. Noah je zopet vprašal preživele: »Ali še vedno stojite za vašo zahtevo?«

17. In razen desetih mož so vsi potrdili svoj zahtevek.

18. In Noah je popolnoma vznemirjen udaril s svojo nogo ob tla, in zemlja se je odprla in pogoltnila vse mrtve in žive, razen desetih mož, ki

niso več ponovili svoje zahteve.

19. Velika je bila groza desetih, ki so še ostali pri življenju, zato so prosili Noaha naj jim milostno prizanese.

20. In Noah je rekel: »Pojdite in oznanite vsem vragom v globinah, česar priče ste bili, in jim recite, da je mera njihovih gnusob polna! Gospod je sklenil, da bo poslal Svojo sodbo nad ves njihov svet! V kratkem času jih ne bo več in vsega njihovega kraljestva, in ljudi ki so vas poslali k meni; z Božjo sodbo jim bom plačal njihov davek! Amen.«

21. Nato jih je deset od tam pobegnilo!

22. Kaj se je naprej dogajalo – v nadaljevanju!

668. POGLAVJE

Vrnitev desetih rešenih poizvedovalcev v Hanoh, njihovo zaslišanje s strani duhovnikov in njihov zviti potopis.

13. 01. 1844

1. Toda, ko se je teh deset ubežnikov približalo mestu Hanoh v nižinah, jim je takoj prišla nasproti, kot običajno, celotna skupina biričev in oboroženih hlapcev in jih vprašali od kod prihajajo, s kakšnim namenom in koliko zakladov imajo.

2. Ampak deset jih je reklo: »Mi smo odposlanci tega mesta in se vračamo z ekspedicije, na katero smo morali oditi pred približno petimi leti! Duhovnikom moramo poročati o pomembnih odkritjih; zato nas pustite neovirano oditi, če ne želite biti jutri prodani kot vprežna živina!

3. Kot lahko vidite je naših deset kamel obloženih z velikimi zakladi, zato boste naredili dobro, če nam boste od tu do duhovnikov dali varno spremstvo! Kajti kamele nosijo kar pripada duhovnikom; mi pa nosimo naše zlato v žepih naših oblačil. Zato nas zaščitite pred roparji ter tatovi in deležni boste naše hvale pred mogočnimi duhovniki!«

4. Po teh besedah so se biriči in oboroženi hlapci pomirili in pospremili deset poizvedovalcev k duhovnikom.

5. Ko je deseterica prišla pred duhovnike, je bil takoj opravljen oster pregled, ki je najprej obsegal preiskavo zakladov, ki so bili na hrbtih kamel.
6. Ko so zaklade prevzeli kot popolnoma verodostojne, so šele morali odposlanci preiskati svoje žepe, da bi se prepričali, če imajo dovolj, da bi se zaščitili pred suženjstvom.
7. Toda ugotovljeno je bilo, da imajo trikrat toliko, kot je bilo potrebno za oprostitev suženjstva. Zato so morali dve tretjini izročiti, ker je bil medtem sprejet zakon, po katerem je smel imeti vsak nižji meščan le toliko zlata, da ga je varovalo pred suženjstvom. Ker pa so bili ti odposlanci tudi iz nižjega meščanskega stanu, je zakon zadeval tudi njih.
8. Šele po tem pregledu so jih vprašali, kaj vse so odkrili.
9. In eden od desetih, ki je bil dober govornik in ni bil nevešč v politiki, je odgovoril:
10. »Najmogočnejši služabniki vseh bogov in zvesti čuvarji Kinkarjevih knjig! Videli smo dežele, v katerih so zlate gore, toda nobena duša jih ne naseljuje. – Toda to je najmanj!
11. Našli smo reke in potoke, v katerih teče vino, mleko in med ter našli gozdove, kjer rastejo pečena jabolka! – Toda tudi to še ni največ!
12. Kajti našli smo tudi pot do zvezd in tam našli tako neizmerno lepe device, da smo bili ob pamet! – Toda to še ni največ!
13. V bližini poti do zvezd smo našli tako strahovito orjaško velike ljudi, da bi, če bi sem prišel samo eden, z enim korakom z največjo lahkoto zdrobil naše mesto! Toda to še ni največ!
14. Poslušajte! Od tu komaj krajše dnevne poti, na gori živi zelo star človek! Vse naokoli nas je že dolgo podložno, - samo ta človekova hiša in ljudje niso! Nikoli nam ni plačal niti enega kovanca!
15. Našli smo ga in pritiskali nanj, da plača dolgo zaostali davek.
16. Toda – gorje! Ta človek je zagotovo Bog! Ko smo vztrajali pri naši zahtevi, je dvignil svojo roko in takoj je med nas treščilo tisoč strel in vse pobilo! Potem je udaril z nogo ob tla in zemlja se je odprla in pogoltnila vse pobite skupaj s kamelami in zakladi neizmerne vrednosti.
17. Toda mi smo pobegnili, strašni človek pa je kričal za nami:

'Pripovedujte o tem vragom v globinah!'

18. Najmogočnejši služabniki vseh bogov! To je naš izplen od A do Ž, naredite kar hočete, - nas pa pustite oditi domov!«

669. POGLAVJE

Pogajanja med duhovniki in desetimi poizvedovalci in njihov vzpon v duhovniško kasto.

15. 01. 1844

1. Toda duhovniki so rekli: »Če je zadeva v resnici taka, kot trdite, - zlasti o najdbi zlatih gora – je to neizmerno pomembno odkritje, pod pogojem, da pot do njih ni predolga in pretežavna in, če velikani ne vladajo v teh gorah?!
2. Glede starega človeka na višinah, pa ga pustimo tako kot je, če ga ne zmoremo ujeti na lep način; ker se je bolje takih čarovnikov izogibati, saj se da brez nasilja z njimi opraviti!
3. Toda mi vam prisežemo, da boste postali duhovniki, če boste z zvijačo premagali tega čarovnika! Kajti s svojo čarovniško močjo lahko zlahka pomaga do zlatih gora, pod pogojem, da se tudi s tistimi velikani lahko bori s takšno močjo elementov, kot se je boril z vašimi sodrugi, in še posebej pod pogojem, da je vaša izjava o tem čarovniku popolnoma pravilna!
4. Kajti vi ste zviti lisjaki! Tudi vaši sodrugi, za katere ste navedli, da jih je čarovnik kakor pokončal, pa so jo lahko zlahka z velikimi zakladi popihali in ustanovili kjerkoli na Zemlji od nas popolnoma neodvisno kraljestvo! –
5. Toda poizvedovalci so rekli: » Če je resnica našega pričevanja odvisna od obstoja tega polboga in njegovih dejanj nad našimi sodrugi, tedaj k njemu pri priči pošljite bolj zanesljive odposlance, ali pa tja odidite sami, - in nato nas lahko kaznujete z žarečimi palicami do smrti, če se izkaže, da zadeva ni taka, kot smo vam jo žalostno in strašno dovolj oznanili!

6. Toda, ker je to res, kar boste tudi ugotovili, potem lahko odmerite tudi naše druge izjave! K temu ne želimo več ničesar dodati, preiščite in nato razsodite!«
7. Ko pa so duhovniki prejeli takšne besede odposlancev, so jim rekli: »Iz vašega govora smo sprevideli, da ste od začetka do konca govorili resnico; zato vas z našim polnomočjem in vsemogočnostjo imenujemo za prave poslanike in vas povišujemo iz nižjega meščanstva v srednji meščanski stan, v katerem lahko nosite orožje! Toda zato morate poskrbeti, da nam bo čarovnik postal uporaben prijatelj!«
8. In odposlanci so rekli: »Storili bomo, kar je mogoče, a uspeha ne moremo zagotoviti! Kajti ta človek je pokončal naše sodruge s strelami in razklano zemljo, prav tako lahko to stori tudi nam in tudi vam vsem, pa tega še dobro opazil ne bo!
9. Kaj pa, če bi hotel s svojimi nogami topotati semkaj proti Hanohu in bi se nato zemlja razklala pod nami in nas pogoltnila skupaj z mestom v neskončno brezno?! Kaj potem?
10. Zato smo mnenja, da bi bilo vsekakor bolj pametno, da tega zelo nevarnega patrona ne vznemirjamo, kot da bi ga na kakršen koli način iskali, ker ne moremo vedeti, ali lahko spregleda naše načrte in kako se bo potem vedel do nas!
11. Ampak, - če vztrajate pri vaši zahtevi, potem moramo to storiti; vendar nikakor ne moremo jamčiti za uspeh!«
12. In duhovniki so rekli: »Zato bomo v treh dneh sklicali veliki zbor, in kar se bo tam odločilo, po tem se bomo tudi ravnali; vi pa morate biti na zboru navzoči, zato boste oblekli duhovniško oblačilo in bili vključeni v našo kasto!
13. Za zdaj pa pojdite domov, vse uredite in nato pridite sem z ženo in otroki na zbor!«

670. POGLAVJE

Skriven posvet desetih odposlancev in njihov sklep, da z zvitimi sredstvi dosežejo svoj namen.

16. 01. 1844

1. Ko je deseterica zapustila duhovniški kolegij, so se do neba začudili, in rekli:
2. »Zdaj čisto jasno vidimo kje naše duhovništvo čevelj žuli! Njihova nebesa, ki so pred vsem ljudstvom, je zlato; da bi tega pridobili, se lotevajo najbolj izrednih sredstev!
3. Kdo je kdaj doživel, dokler ni celotno moč in oblast prevzela duhovščina, da je bil nekdo povišan iz nižje meščanske kaste v najvišjo duhovniško?!
4. In zdaj je prav nas doletela ta velikanska sreča! Zakaj? – Ker smo znali lagati, razen o resničnem dogodku na višinah!
5. Vendar zdaj že vemo kam pes taco moli v zadevi našega bližajočega duhovništva! Ampak le čakajte, vi zlati sektaški lisjaki, - vaš načrt z nami, da bi vam morali kot soudeleženci utreti pot do zlatih gora, bo za vas postal prekleto vroč! Zagotovo se boste že pri prvem koraku umaknili s svojimi vražjimi nogami! Vendar bo prepozno, kajti mi bomo čez vas prelili ognjeno morje in potem boste videli kako boste prišli iz tega!
6. Sicer se bomo morali soočiti z veliko ognjeno grmado in zgrajenim neizmernim prepadom, ki ste ga napolnili s kačami in vsemi vrstami strupene golazni in morali narediti grozovito zaobljubo zvestobe, preden bomo vrženi v duhovniška oblačila, - toda to nikakor ne bo škodovalo naši stvari! Sicer bomo prisegli z usti, toda obenem preklinjali v naših prsih, - in tako bo duhovniškemu telesu dana razjeda, ki je ne bo ozdravil noben bog!
7. Zares, z našo zvitostjo bomo utrli pot do zlatih gora, in celotno duhovništvo bo moralo hoditi po njej, - toda v ozadju bodo velikani naše jeze in našega besa prežali nanje! In, ko se bo ugledna družba približala temu razvnetemu ozadju, bo znak, razumete! – in velikani z

nepremagljivo močjo se bodo pojavili in pod svojimi koraki zmečkali vso to zalego!

8. In šele potem bomo ljudem pokazali pot do zvezd, ki vodi do dežele v njih samih, kjer bodo našli najlepše device čistega spoznanja in deželo, kjer teče vino, med in mleko v resničnem navdušenju za pravo resnico in dobroto!

9. In pečena jabolka bodo nato tudi našli na drevesu življenja in resnično, čisto spoznanje o njem!

10. Pri tem mora ostati; ampak prekletstvo nad vsakim izdajalcem med nami! Kajti sedaj je to odvisno od nas in po našem načrtu lahko rešimo sebe in vse ljudstvo od gotovega propada; zato bodimo vsi za enega in eden za vse, in dejanje mora uspeti!

11. V kolikor bomo zmogli duhovnike prepričati, da nas povišajo celo do duhovniške moči, potem bo zagotovo lažje v takem svobodnejšem delovanju te bednike razbiti, da od njih na koncu ne bo ostalo nič več kot kvečjemu zgodovinsko ime!

12. Tako smo se odločili in tako bomo tudi natančno in zvesto izpeljali! Amen, med nami amen!«

13. Šele po tej zaroti se je deseterica napotila na svoje domove, kjer so vse spravili v red ter se nato odpravili z ženo in otroki na kolegij duhovnikov bližajočega velikega zbora.

14. Kaj se je tam dogajalo, bo pokazano v nadaljevanju.

671. POGLAVJE

Deset poizvedovalcev pred zborom 5.000 duhovnikov na ognjeni preizkušnji.

17. 01. 1844

1. Pet tisoč prvih duhovnikov se je zbralo v veliki odprti dvorani, ki je bila zgrajena v obliki amfiteatra, in zelo hrepeneče ter poželjivo čakalo deset oglednikov.

2. Ko so ti v nekoliko tesnobnem pričakovanju prihodnjih dogodkov prišli v to odprto dvorano, so jih kmalu obkrožili duhovniki in jih takoj peljali v podzemni prehod, na koncu katerega je bil viden velik ogenj.
3. Vodení so bili vedno bližje in bližje temu ognju, in iz določene razdalje sredi mogočnih plamenov odkrili množico tulečih razžarjenih ljudi.
4. Toda ogenj je bil le navidezen, približno podoben tistemu, ki se dandanes izvaja v gledališčih s pomočjo prosojnega materiala, na katerem so na gibljivem kolesu naslikani plameni; le da je bila tukaj v Hanohu prevara še toliko bolj popolna, da kdor je bil v določeni bližini, si ni predstavljal nič drugega kot najmočnejši, mogočen ogenj, ki pa dejansko ni imel niti najmanjše vročine.
5. Ko je naša deseterica zagledala ta morilski spektakel, jim je postalo prav nenavadno pri srcu. Radi bi vprašali: »Kaj je to? Kdo so ti, ki tam tulijo?«, vendar so bili že takoj pri vstopu najostreje opozorjeni, da pri vsem, kar bodo videli, molčijo, sicer bi se z njimi lahko kaj zgodilo!
6. Od ognja so jih peljali skozi drug prehod in kmalu so prišli do jame, štirideset sežnjev globoke in devetdeset sežnjev v obsegu, obdane z ograjo.
7. Duhovniki so zanetili nasmoljene snope slame in jih zmetali v brezno; to je bilo s tem osvetljeno, na dnu pa je bilo mogoče videti množico golazni, kot tudi veliko oglodanih okostij, katerih seveda ni bilo mogoče ločiti, da bi se lahko natančno določilo, če so človeški ali živalski ostanki. Vendar so bili le živalski in to od zelo velikih živali, kajti človeška okostja ne bi bila tako vidna v globini štiridesetih sežnjev.
8. Dejansko je bilo tukaj vse prevara, namenjena za vzbujanje velikega strahu. Tako so bile tudi kače in druga golazen umetno oblikovane in so se gibale s pomočjo mehanizma, kajti naravne se najbrž ne bi zlahka videlo v tej globini, do katere se je lahko prišlo po skrivnem, vendar zelo širokem spiralnem stopnišču, da se je upravljalo mehanizme kač, zmajev in krokodilov.
9. Ta jama je bila zgrajena pod naravno jamo, katere velika prostornost je prispevala k še večjemu ugledu brezna.
10. Če zdaj upoštevamo ti dve iluziji in laikov, ki so bili zraven, ne bo

tako težko razumeti, kakšen grozen strah je obšel naših deset odposlancev, ko so morali pri tem breznu brez najmanjšega ugovora priseči, da se bodo držali vseh odredb velikih duhovnikov, če ne bi hoteli biti vrženi v ognjeni pekel ali v to brezno.

11. Zato je deseterica iz strahu prisegla z usti, toda tem bolj ježno so preklinjali v svojih prsih in pri sebi rekli: »Samo, da bomo spet enkrat na prostem, potem boste sami skusili to brezno in vaš pekel!«

12. Po tej prisegi je bila deseterica zopet pripeljana v veliko odprto dvorano in oblečena v nižja duhovniška oblačila, s čimer se je nato šele začelo veliko posvetovanje.

672. POGLAVJE

Posvetovanje z zlata željnimi duhovniki. Zvitost proti ukani.

18. 01. 1844

1. Sredi dvorane je bil približno za šest laktov zvišan govorniški oder. Na tega je moralo stopiti deset odposlancev z desetimi velikimi duhovniki. V strnjenih krogih so oder obkrožali ostali duhovniki; najprej seveda veliki duhovniki in v naslednjih krogih nižji duhovniki.

2. Eden od velikih duhovnikov je stopil pred deseterico in rekel: »Vi veste in mi vsi vemo, kaj ste nam povedali! Sedaj ste sami duhovniki in je zdaj v vašem interesu, tako kot tudi v našem, da se polastimo zlatih gora in utremo varno pot do tja, - pa naj stane, kar hoče!

3. Samo vam je znana pot do tja; tako je zdaj na vas, da izpeljete to izredno pomembno zadevo, v našem skupnem interesu, za naše zlate shrambe!

4. Če lahko zloglasnega čarovnika na višinah pridobite z denarjem in dobrimi besedami za ta namen, bo to dobro; če pa tega ne morete storiti, potem imamo več kot dva milijona bojevnikov in v sili nad štiri milijone sužnjev, ki jih lahko spremenimo v bojevnike kadar koli želimo. In, kot

veliko mravelj lahko celo leva obvlada, bomo tudi mi z našo premočjo številnih bojevnikov, obvladali velikane, ki bodo morda varovali zlate gore!

5. To je zdaj naše mnenje; sedaj pa naj se tudi vaše sliši!»

6. In eden izmed desetih je stopil naprej in rekel v imenu vseh svojih devetih sodrugov:

7. »Vaš načrt, vaše mnenje in vaš nasvet, cenjeni kolegi, je hvalevreden, in tega lahko le hvalimo, kot sedaj, se razume, zainteresirani soudeleženci; toda če bo tako lahko, kot vi mislite, v to zelo dvomimo!

8. Poleg tega je nas deset včeraj tako razmišljalo: predpostavimo na primer, da uspemo osvojiti tisoč ogromnih zlatih gora, ki se nahajajo preko velikega morja v povsem tujem svetu; sprašujemo se, kakšna korist bo od tega za nas! Ali ne bo ta plemenita, dragocena kovina na koncu postala enakovredna cestnemu blatu, zaradi velike mase osvojenega zlata?!

9. Rečeno bo: 'To si bomo prizadevali preprečiti in prav tako bomo seveda zmogli tudi preprečiti, da razen nas nihče ne bo našel poti do zlatih gora!'

10. Toda kako, vas vprašamo? Ali bomo mi duhovniki sami s kamelami odšli tja in tam z ostrimi cepini in krampi odrezali zlato iz strmih gora in ga privlekli sem po triletnem potovanju?

11. Če se lotimo tega posla sami, sprašujemo, kakšen obraz bomo potem naredili, če bi se slučajno srečali z velikani, ki nam ne bi takoj odvzeli vsega zlata, ampak bi nas tudi takoj med svojimi prsti zdrobili kot mušico?!

12. Če pa nujno vzamemo s seboj veliko množico, sestavljeno iz enega milijona bojevnikov; ali nas ne bodo kmalu ubili, ko bodo zagledali zlate gore in si jih prilastili?

13. Karkoli naredimo, pridemo z dežja pod kap! Recimo, da kot poslovneži naše zakladnice izpraznimo na minimum in za te ničesar ne pridobimo; in tudi če nam bo vse uspelo, bodo, kot že omenjeno, vsi naši zakladi padli na vrednost uličnega blata.

14. Zato smo mnenja, da bi morali ta posel obesiti na klin in namesto tega

začeti nekaj bolj ugodnega za nas! Seveda je to prav tako le naš nasvet; vi pa lahko še vedno naredite, karkoli želite, in mi vaši služabniki vas bomo vedno v vsem zvesto ubogali!«

673. POGLAVJE

Nasprotovanje oglednikov proti načrtu duhovnikov, da bi osvojili zlate gore.

19. 01. 1844

1. Toda veliki duhovniki so rekli: »Iz tega vašega govora zelo dobro vidimo, da hočete dobro v našem skupnem interesu, in da imate zares zelo dobro znanje o stvari in svetu; ampak da ste nas bolj iz strahu pred ponovnim težavnim potovanjem, kot iz strahu pred velikani, poskušali odvrniti od zlatih gora, je popolnoma jasno že od samega začetka vašega govora!
2. Kajti, če bi bili ti velikani tako strašna bitja, bi vas zagotovo videli, ker ste vi videli njih, tako se zagotovo ne bi vrnil nobeden od vas, tako kot se od drugih z vami istočasno poslanih karavan nobena ni vrnila, pri čemer lahko domnevamo, da jih je moralo nekaj slabega doleteti.
3. Toda vsi bi se čili in zdravi vrnili kljub groznim velikanom, če bi se pri čarovniku z višin malo pametnejše obnašali!
4. Glejte, to je naše mnenje! Zagovarjajte se proti temu, če to zmorete!«
5. In eden izmed desetih je rekel: »Visoki mogočni nadrejeni spremljevalci naše malenkosti pred nami! Tokrat nam boste morali že vnaprej odpustiti, če bomo morali temu vašemu ugovoru oporekati in vam takoj pokazati z zelo kratkimi besedami, da ste nas slabo razumeli in še zdaleč niste razumeli, kaj smo vam povedali!
6. Ali smo govorili o tem, kot da bi morali pasti v roke teh velikanov? Domnevali smo, da je zato le majhna možnost, ker so ti strašni velikani tik za temi zlatimi gorami doma! Videli smo jih iz svojih skrivališč, kjer nas niso mogli videti, potem pa smo ponoči naložili zlato na naše kamele

in odšli pod plaščem teme.

7. Tako nam je enkrat uspelo odnesti celo kožo in to zagotovo zaradi tega, ker je bilo naše ropanje zlata verjetno prvo, ki je bilo storjeno na teh neprecenljivih gorah! Toda, ker so ta prvi rop teh gora do zdaj prav gotovo čuječi velikani že odkrili, se sprašujemo, ali bo tudi drugi poskus minil tako srečno!

8. Ali lahko vemo, če nam morda ti giganti že tako niso na sledi in nas morda celo preganjajo?! Ali pa so že mogoče zaradi tega naredili okoli ogromnih gora okop, čez katerega bi se v preletu vsakemu orlu zavrtelo?!

9. Ali pa so odrezali zemeljsko ožino, prek katere je ta svet povezan z onim, in tako ločili dva svetova z mogočnimi vodami, katerih mi zagotovo ne bomo prebredli!

10. Glejte, na to smo nakazovali z nevarnim bojem z velikani!

11. Vendar se vprašajte, če ste nas tako razumeli! Ne izpodbijamo možnost, da ne bi mogli spet priti do teh gora ali vsaj v njihovo bližino, vendar se morate zavedati, da bo ta podvig zagotovo povezan z izjemno visokimi stroški, z zelo negotovim dobičkom in pri tem izpostavljen tisočim nevarnostim!

12. Ali bi morali zato za prazen nič žrtvovati naših dva milijona bojevnikov in s tem razkriti vso moč? To bi bilo zagotovo blazno!

13. Če pa že hočete nekaj storiti, tedaj vzemite ničvredne sužnje in jih pošljite tja pod našim vodstvom! Če bodo propadli, ne bomo nič izgubili, če pa jim bo uspelo, bo naš dobiček mnogokrat! Razmislite o tem!«

674. POGLAVJE

Veliki duhovniki osumijo deset oglednikov.

Zvit, učinkovit odgovor desetih oglednikov.

20. 01. 1844

1. Toda visoki svečeniki, ki so bili nekoliko višje od velikih duhovnikov in prej stali spodaj v prvi vrsti dvorane, so zdaj tudi stopili na govorniški

oder in se obrnili na velike duhovnike z naslednjimi besedami:

2. Poslušajte nas, ker je izredno pomembno, kar vam imamo za povedati! Teh deset, katere ste imenovali za nižje duhovnike, nam je skrajno sumljivih!

3. V ozadju imajo v mislih zlo proti vsem nam! Zelo zvito nam podtikajo svoje načrte, da bi nas zavedli, vendar ne pozabite, da je visoki svečenik vseveden in sposoben uzreti najbolj skrivne kotičke človeškega uma.

4. To smo storili in v njih odkrili samo hudobijo proti nam, zato jim ne zaupajte! So tigri v ovčjem kožuhu!

5. Morda so na svoji ekspediciji doživeli vse, kar so nam povedali, vendar do sedaj nimamo nobenega drugega dokaza, kot je njihova najboljša pripoved, da bi nas s to preslepili! Zato vam svetujemo, da se prepričate vsaj o enem dejstvu, preden jim poverite moč, - drugače smo premagani!

6. Njihovo zavračanje, da bi sprejeli naše zveste bojovnike in njihova želja za sužnji, ima povsem drugačen razlog, kot je ta, ki so ga nekoliko zmedeno navajali! Zato bodite na preži, ker smo vam vsevedni visoki svečeniki govorili tako!«

7. Ta ugovor je velike duhovnike silno osupnil, še bolj pa deseterico, katero je to zelo prizadelo.

8. In eden od velikih duhovnikov se je obrnil na govorca desetih in rekel: »Ali ste slišali pričevanje vsevednega o vas? Kako se boste zagovarjali?!«

9. Toda govornik, prekanjen tič, se je kmalu zbral in rekel: »Veliki mogočni sodrugi! Vsevednost teh visokih svečenikov je zavajajoča, kajti tako vsevedni, kot so oni, smo tudi mi! Politika še nikoli ni bila vsevedna in nikoli večno ne bo! Samo malopridneži se ustrašijo takšnih zvijač, toda pošten človek nikoli!

10. Če bi bili ti vsevedni, vam ne bi svetovali, da bodite previdni, ampak bi nas že takoj na začetku obsodili na peklenski ogenj, kajti morali bi že na začetku vedeti, da smo tigri v ovčjem kožuhu! Zakaj so se potem strinjali z vami, da nas imenujete za duhovnike?

11. Kajti, če bi bili vsevedni, bi vam zagotovo povedali, kaj se je pripetilo na višinah pri čarovniku, ker pa niso vsevedni, vam svetujejo, da se prepričate z drugimi dokazi, ali so naše izjave resnične ali ne!

12. Zato vas veliki duhovniki sprašujemo: če mislite, da so vsevedni, zakaj jih ne vprašate, da bi vam povedali, kaj se je na višinah zgodilo. In zakaj jim ne verjamete na besedo in nas ne vržete takoj v ogenj ali v brezno?!

13. Da bi bili ti vsevedni premagani, s tem izjavljamo, da se ne bomo premaknili niti za en korak prej, preden ne boste vsaj na višinah poizvedeli, ali smo vam poročali resnico ali ne!

14. In šele nato se bomo podali na pot do zlatih gora, a pod pogojem, da bo odšlo z nami več njih in vi ter polovica bojne moči iz krepkih borcev in polovica sužnjev! Če se jim to še vedno zdi sumljivo, ne bomo prestopili praga! In pri tem ostanemo!«

15. Po teh besedah so visoki svečeniki naredili prav usmiljenja vredne obraze, veliki duhovniki pa so se pridružili desetim in potrdili njihov govor, kajti spoznali so, da ima deseterica prav in jim popolnoma zaupali. Visokim svečnikom pa so rekli, da se od zdaj naprej ne smejo vmešavati v takšne zadeve, ki jih ne zadevajo, kajti njihova naloga je bila le slovesna počastitev kralja.

675. POGLAVJE

Veliki duhovniki privolijo v nasvet desetih oglednikov.

22. 01. 1844

1. Toda veliki duhovniki so razmišljali koga naj pošljejo k čarovniku na višine, ki bi zase brez škode poizvedel, če je izpoved desetih resnična. Vendar niso vedeli koga izbrati, ki bi bil primeren za to zelo težavno nalogo.

2. Kajti prvič, nihče ni imel poguma, in drugič, vsak, ki je bil predlagan za to nalogo, je odgovoril: »Kakšna bo korist od tega? Gor jih lahko pošljete na tisoče in milijone, če pa vse skupaj pobijejo strele in pogoltnejo zevajoče zemljine razpoke, kaj boste potem imeli od vsega vašega poslanstva in od vseh vaših prizadevanj?«

3. Veliki duhovniki so to uvideli in nato spet vprašali deseterico, kaj bi bilo najbolj modro storiti.
4. Toda deset jih je reklo: »Kako lahko nas osumljene sprašujete? Ampak, kakor zvita lisica vam lahko damo enostaven nasvet, ki bi bil samo voda na naš mlin! Zato bodite previdni, ker ste že bili opozorjeni, da smo tigri v ovčji koži!
5. Visoki svečeniki so izjavili, da so vsevedni, zato vprašajte njih, ki bodo najbolj vedeli, kateri ukrep bo najbolj primeren.«
6. Ampak veliki duhovniki so rekli: »Ne govorite vendar neumnosti! Vi sami ste jasno dokazali, da je vsevednost teh kraljevih obrednih mojstrov sporna, in tako to tudi je!
7. To je samo prazen naziv in ne pomeni ničesar! Mi smo gospodarji, oni so le figure, vključno s kraljem, ki ima naziv 'Najvišja božanska modrost', vendar je bolj neumen kot najtemnejša jesenska noč!
8. Torej morate ubogati samo nas, ker je vse ostalo le figuralno in navidezno, zaradi neumnih ljudi! Zato nam dajte nasvet, kaj je treba storiti in ne skrbite za nič drugega!«
9. Vendar jih je deset reklo: »Visoki mogočni služabniki bogov! Če želite od nas nasvet in se ne bojite, da vas bomo z njim zavedli, vas sprašujemo, zakaj potem ne zaupate našemu prvemu nasvetu, ki smo vam ga zagotovo dovolj dobronamerne dali, po našem temeljitem poznavanju stvari?«
10. In veliki duhovniki so odgovorili nekoliko v zadregi: »To bi tudi storili, vendar ste v svoji jezi proti visokim svečnikom sami vztrajali pri tem, in tako želimo le izpolniti vašo željo in ne nasveta figur!«
11. In deset jih je odgovorilo: »No, če ste pripravljeni zaupati temu našemu dodatnemu nasvetu, tedaj lahko zaupate našemu prvemu predlogu, proti kateremu so vas figuranti - kot ste jih imenovali - opozarjali iz svoje vsevednosti in nas označili za tigre v ovčji koži!
12. Kdor želi naj gre k čarovniku! Mi to potovanje zagotovo ne bomo opravili drugač, kajti kdor je enkrat izkusil ogenj, zagotovo ne bo več prijel žarečo kovino!
13. Če nam zaupate, nam popolnoma zaupajte, drugače vam nismo koristni za nič drugega, kot da jemo iz vašega krožnika!«

14. Te besede so veliki duhovniki v celoti sprejeli in vsi glasovali za osvoboditev sužnjev in njihovo oborožitev pod vodstvom desetih.

676. POGLAVJE

Težave duhovnikov pri odkupu sužnjev. Uspešen načrt desetih zvitih poizvedovalcev.

23. 01. 1844

1. Veliki duhovniki so se sedaj popolnoma strinjali z izpustitvijo in oborožitvijo sužnjev, da bi osvojili zlate gore; vendar je tu prevladala še ena druga usodna okoliščina, in ta je bila v tem, da je bila ta žalostna kasta, v svojstvu tovarne živine, popolna lastnina v rokah velikašev, duhovništvo pa jih je lahko pridobilo šele preko formalnega odkupa. Kajti zahtevati sužnje nazaj z dekretom bi bila preveč tvegana zadeva, ker so bili velikaši premožni in so menili, da duhovniki niso veliko višje od njih, zato so jih tolerirali in podpirali le iz čisto političnih razlogov.
2. Ker pa so duhovniki to vsekakor na skrivaj prav dobro vedeli, so bili zdaj znova v škripcih in niso vedeli ne kod ne kam. Menili so, da razkrivanje tako globokih političnih skrivnosti desetim ni priporočljivo; toda da bi jih zato pri priči povišali v velike duhovnike in jim nato razkrili vse ostale skrivnosti, je bila tudi zadeva, ki je bila skoraj še težje izvedljiva.
3. Tako so razmišljali sem ter tja in niso vedeli kaj naj storijo.
4. Rekli so: »Nasilje ni pametno, kajti vemo v kakšnem položaju smo! – Odkup? Kako grozna misel! Štiri milijone sužnjev! Računanje samo dva funta zlata za enega pomeni osem milijonov funtov zlata! Nato dodajte še oborožitev in vsote se ne da več izgovoriti!
5. Ponovno vprašati deseterico za nasvet? Kako se bomo izpostavili pred njimi? – Ali jih zato povzdigniti v velike duhovnike? Za to so preveč pošteni in izjemno pametni! Če bi jih posvetili v našo ohlapno politično mrežo, bi postali za nas kot uši v krznu, katerih se nikoli ne bi mogli znebiti!

6. Zares, dober nasvet bo tu dragocen! Naše besede ne moremo nikoli vzeti nazaj; sužnji morajo biti svobodni in oboroženi! Ampak kako? To je povsem drugo vprašanje, za katerega zagotovo še sam Satan ne bi našel uporabnega odgovora!»
7. Vendar pa je imel eden od desetih izjemno dober sluh in slišal marsikaj kar so veliki duhovniki šepetali med seboj, in zato tiho rekel ostalim:
8. »Poslušajte, jih že imamo v svojih rokah! Zadeva poteka ravno tja, kjer smo jo pravzaprav hoteli imeti, zdaj samo neomajno naprej in zmaga bo v naših rokah!
9. Starec na višinah je rekel, da moramo to dati vedeti hudičem v globinah! To smo storili, in glej, vsi so že zmedeni! Zelo dobro sem vedel, kakšna je situacija s sužnji, zato sem jih zahteval! Zanje v nobenem primeru ni druge možnosti, kot da odkupijo sužnje; svoje besede sedaj ne morejo več preklicati!
10. To bo precej prezračilo njihove zlate shrambe in jih povsem oslabilo, ker potem ne bodo mogli vzdrževati več kot dva milijona borcev! Toda mi bomo imeli v svojih rokah strašno moč ogorčenih ljudi in za večno ugasnili njihov pohlep po zlatih gorah!
11. Zagotovo bodo še enkrat prišli k nam po nasvet; da jim bomo dali najboljšega, jim lahko popolnoma zagotovimo!
12. O le počakajte, ve zlate sektaške zveri, vas bomo že še naučili peti pesem, ki je noben hudič za vami ne bo mogel ponoviti!
13. Toda tiho sedaj; že prihajajo k nam!«

677. POGLAVJE

Zbeganost velikih duhovnikov zaradi odkupa sužnjev. Nasvet desetih oglednikov.

25. 01. 1844

1. Komaj je govornik desetih to še izrekel, so bili veliki duhovniki že pri njih, z obrazi, ki so izdajali neizmerno zadrego, in jih vprašali takole:

2. »Poslušajte nas, kajti zelo pomembno je, kar želimo slišati od vas!
3. Glejte, oborožiti sužnje bi bilo vsekakor pravilno, vendar so vsi v svojstvu vprežne živine, kot kupljena lastnina v rokah velikašev mest in celotnega kraljestva! Seveda jih lahko zahtevamo z našo vsemogočnostjo nazaj in pri tem nas ne bi mogel nihče zadržati; vendar smo mi poleg vsemogočnosti tudi sami univerzalna pravičnost in ne smemo izvajati v nasprotju z njo nezakonitega nasilja!
4. Zdaj veste kakšna je ta zadeva! Vi ste pametne glave, zasnujte načrt, s katerim lahko dosežemo naš namen najlažje in čim preje! Kajti nedvomno je potrebno, da morajo biti vsi sužnji oboroženi, vendar kako zakonito pridobiti sužnje, - to je povsem drugo vprašanje! Na to vprašanje bi od vas radi slišali zelo pameten odgovor!«
5. In govornik desetih se je dvignil in rekel: »Visoki mogočni služabniki bogov! Dobro smo vas razumeli, vendar vas moramo opozoriti tudi na to, kar smo vam že na začetku povedali, in sicer: zagotovo bo podvig povzročil velike stroške, za katerega je morebiten velik dobiček še zelo oddaljen, pri tem pa se še lahko vprašamo, če ga bomo sploh imeli?
6. Z močjo štirih milijonov borcev je vsekakor zlahka predvideti, da nam ne more spodleteti, vendar zlata še nimamo v torbi, zato tudi še ne moremo nikomur obljubiti deleža dobička, če bo po svojih močeh prispeval k temu veličastnemu podvigu.
7. Če bi temu ali onemu rekli: 'Daj svoje sužnje za nameravan podvig! Če bomo uspešni, boš prejel štiri funte zlata za vsakega sužnja!'
8. Nato bodo nagovorjeni, ki jim bo obljubljena udeležba pri dobičku rekli: 'Podvig je sicer hvalevreden, vendar je predaleč in preveč negotov! Zato ne moremo vnaprej ničesar tvegati! Toda, da vas ne bi ovirali pri tem podvigu, vam želimo prepustiti vse sužnje proti zastavi dveh funtov zlata ali petindvajsetih funtov srebra po glavi! Če se sužnji spet vrnejo, jih bomo vzeli nazaj in vam povrnilo zastavo, če pa se ne vrnejo, nam morate dati sveže sužnje v enakem številu, če želite zastavo, ali pa cel vaš vložek ostane nam!'
9. Glejte, tak odziv bo vedno od vseh velikih lastnikov sužnjev! Naredite preizkus; mi smo se pripravljene vreči v ogenj, če se izkaže drugače!

10. Zato ostaneta samo dve možnosti: ali se odreči celotnemu podvigu, ali pa v imenu vseh bogov, ki vladajo zemlji, ugrizniti v kislo jabolko!»
11. In veliki duhovniki so rekli: »Dobro! Odpoved tega podviga ne pride v poštev; ampak jutri želimo slišati več velikašev tega mesta! Toda gorje vam, če bodo govorili drugače, kot ste vi sedaj predhodno govorili iz njihovih ust!»
12. In govornik je rekel: »Lahko boste še srečni, če ne bodo vztrajali pri večjih zahtevah, vendar menim, da bo zadeva izpadla za vas še veliko slabše! Za nas zanesljivo ne bo gorja, toda če ne boste vi zganjali vik in krik, ko boste zagotovo slišali višje zahteve, bo pokazal že jutrišnji dan!»

678. POGLAVJE

Shod lastnikov sužnjev in njihove visoke zahteve za odkup sužnjev.

26. 01. 1844

1. Veliki duhovniki so na to z zelo togotnimi obrazi rekli: »Zdi se, da se že vnaprej veselite naše nesreče?! Vendar le pazite, da se ne veselite prezgodaj!»
2. In govornik desetih je rekel: »Niti najmanj se ne veselimo, vendar če nam za prazen nič grozite 'gorje vam' zaradi tega, ker smo vam dali zagotovljen nasvet, menimo da ne bi bilo napačno, če bi k temu vašemu prenagljenemu klicu 'gorje vam', ki presega sporočilo, ki smo vam ga le v najmanjši meri naznanili, dodali primerno opravičilo!
3. Ampak zdaj nič več o tem; mi bomo sedaj tiho in čakali kaj bo prinesel jutrišnji dan!»
4. Po teh besedah so veliki duhovniki precej presenečeni zapustili oder, in deset jih je prav tako odšlo v svoje prostore.
5. Veliki duhovniki so takoj poslali tisoč glasnikov, da obvestijo vse velikaše Hanoha naj se naslednji dan pojavijo v veliki odprti posvetovalni dvorani.
6. Zjutraj naslednjega dne je bila velika posvetovalna dvorana že polna

mestnih mogočnejšev; toda nihče od njih še ni vedel zakaj so bili poklicani.

7. Nekateri so mislili, da so duhovniki morda zopet pripravili veliko dražbo sužnjev, drugi so spet menili, da so mogoče zasnovali nov zakon, ali pa da bodo predpisali nov davek! In tako so v napetem pričakovanju ugibali sem in tja, kaj je pravi razlog za ta sklic, vendar na to ni nihče vedel odgovora.

8. Toda po danem znaku je z ene strani prišla tudi deseterica z drugimi nižjimi duhovniki in šele čez nekaj časa so z druge strani vstopili veliki duhovniki, prepolni zlata in žlahtnih kamnov.

9. V gneči pa so velikaši vprašali deseterico, kaj naj bi se tu pravzaprav dogajalo!

10. In deset jih je reklo: »Nič drugega, kot zgolj ponovni odkup sužnjev! Postavite primerne cene, drugače boste vsi opeharjeni!«

11. Ta namig se je med velikaši razširil kot bliskovit požar, tako da so bili sedaj precej pripravljeni na to kar naj bi prišlo.

12. Deseterica je sedaj stala na najnižjih stopnicah za velikim govorniškim odrom, kjer so čakali na lesketajoče velike duhovnike. Ti so se čez nekaj časa z velikim ceremonialom pojavili in odšli na oder med številnimi klici 'hura'.

13. Ko se je to hrupno pozdravljanje končalo, je eden od velikih duhovnikov odprl svoja usta in z močnim glasom rekel:

14. »Poslušajte me, vi mogočni velikaši kraljestva! Naši odposlanci so v zelo oddaljeni deželi odkrili gore iz čistega zlata, od katerih so nam prinesli bogat vzorec!

15. Te veličastne gore pa so naseljene s pošastnimi velikani, ki so verjetno zelo močni. Da bi se s temi borili in si zagotovili zlate gore, vsaj iz previdnosti potrebujemo izjemno močno silo, ker ne moremo vedeti, kako močni so ti veliki!

16. Da pa pokažemo to veliko silo, potrebujemo vse sužnje! Toda sedaj se gre za to, pod katerimi pogoji nam jih želite prepustiti. Ali nam jih želite odstopiti proti zagotovljenemu deležu pri dobičku ali proti poštenemu odkupu? – Samo za to gre tukaj in o tem nam torej dajte dober odgovor!

Tako naj se zgodi!«

17. Ko so velikaši to slišali, so rekli: »Poslušajte, odkritje je zelo spoštovanja vredna stvar, saj cele gore iz čistega zlata zares niso malenkostna zadeva-; toda ta dobra stvar je preveč oddaljena, zato nikakor ne moremo sprejeti zagotovljene udeležbe pri dobičku!

18. Toda, da vam ne bi ovirali tako sijajnega podviga, vam prepuščamo za pošten odkup, povprek za vsakega moškega sužnja proti odkupnini petih funtov zlata in za vsako sužnjo tri funte zlata!

19. Če se vrnejo jih bomo od vas spet vzeli nazaj za eno tretjino vložka! Menimo, da bodo ti pogoji pošteni!«

20. Tedaj je deseterica na skrivaj vriskala, toda veliki duhovniki so skoraj padli v obup in niso vedeli, kaj naj bi odgovorili na tako visoke cene. Zato so poklicali deseterico na oder.

679. POGLAVJE

Neumna vprašanja velikih duhovnikov desetim oglednikom.

Pogodba z lastniki sužnjev.

27. 01. 1844

1. Ko jih je deset prišlo na oder, so jih takoj obkrožili veliki duhovniki in nagovorili z naslednjim vprašanjem:

2. »Sedaj smo popolnoma sprevideli, da imate jasen vpogled v stvari, kajti vaše včerajšnje predhodne besede so povsem podobne tem, ki so jih velikaši sedaj neusmiljeno izgovorili!

3. Zato, ker moramo, bomo sprejeli takšne pogoje, čeprav nas bo to stalo dve tretjini našega zlata; toda ravno zato vas sedaj sprašujemo in zahtevamo vesten odgovor, na koliko funtov ocenjujete tako zlato goro in koliko funtov, če bi zadeva srečno potekala, se lahko v preteku petih let prepelje?

4. Zaradi vašega ostrega uma uživajte naše popolno zaupanje in to pove izjemno veliko; ne zlorablajte ga in nam dajte popolnoma resničen zahtevan odgovor!

5. Ko je deseterica slišala to vprašanje od velikih duhovnikov, so pri sebi veselo razmišljali: 'Šele zdaj ste popolnoma v naših rokah! Dobili boste odgovor, ki bo popolnoma ustrezal vašemu neumnemu vprašanju, kot velik turban na majhni glavi; toda kar se skriva za tem odgovorom, vam bo prineslo smrt in uničenje! Vendar bo vaši neumnosti to vedenje ostalo skrito do takrat, ko se bo dejavno razodelo pred vašimi satanskimi obrazi!'
6. Šele po tem premišljevanju je govorec stopil v ospredje in rekel: »Ampak, vi visoki mogočni služabniki vseh bogov! Kakšno malo premišljeno vprašanje je spet to! Vi ste veliki duhovniki – in kako morete vprašati koliko funtov bi lahko tehtala ogromna zlata gora?! Poskusite deloma stehtati najmanjšo goro, in prepričani smo, da vam bo zmanjkalo potrpljenja še preden boste končali s tehtanjem več tisoč milijonov funtov! Toda, kaj je tak majhen grič v primerjavi z ogromnim gorovjem, saj ga v naši bližini ni mogoče najti?!
7. Vprašajte se, ali je mogoče določiti njegovo težo! Poleg tega smo vam že na začetku povedali, da če bomo osvojili te gore, bo vrednost zlata nižja od cestnega blata. S tem smo zagotovo rekli dovolj?! Kajti izgleda, da je ta svet narejen iz čistega zlata, kot je ta svet, na katerem živimo, iz suhe zemlje! Menimo, da nam sedaj glede na našo zvestobo, ne bo treba o tem nič več govoriti!
8. Toda koliko funtov lahko vsak od nas nosi, ne da bi se pri tem delu poškodoval, boste vi najbrž tako dobro vedeli, kakor mi! V povprečju trideset funtov na osebo verjetno ne bo pretirano?! Če pa dodamo še prežete kamele, se lahko teža potroji! Želite mogoče še več?«
9. In veliki duhovniki so rekli: 'O ne, ne, saj nas je sama ljuba skromnost! Če prevoz prinese toliko in postanemo lastniki zlatih gora, potem imamo zaenkrat dovolj. Potem stalno vzdržujmo enoletni prevoz, s katerim se nadajamo, da bomo vsako leto pridobili najmanj enako količino; in zadeva bo šla dobro, posebej če bomo pri tem upoštevali našo skromnost!'
10. Deseterica se je sedaj skrivoma še bolj veselila.
11. Veliki duhovniki pa so se obrnili na velikaše in rekli: »Slišali smo vašo zahtevo in dobro premislili; zato se zadeva povsod objavi. Od jutri naprej

se začne odkup in tako naprej še trideset dni! Kdor bo do takrat pripeljal svoje sužnje, bo prejel dogovorjeno odkupnino; po tem času pa bo vsak desetkratno kaznovan poleg izgube svojih sužnjev. Tako naj se zgodi!«
12. S tem je bil ta shod končan in vsi so zapustili posvetovalno dvorano.

680. POGLAVJE

Privedba sužnjev in stroški njihovega vzdrževanja.

29. 01. 1844

1. Že naslednji dan je bila privedena množica sužnjev obeh spolov; in teh je moralo biti več kot trikrat sto tisoč.
2. Nastal je velik nered in veliki duhovniki niso vedeli pri kom naj najprej začnejo odkupovati sužnje.
3. Tedaj jih je deset reklo: »Naj se vsakemu velikašu reče: 'Daj nam seznam, na katerem bo označeno koliko sužnjev si pripeljal; in daj tvojim sužnjem na čelo znak; in potem boš izplačan glede na število sužnjev s seznama. Če se bo število s seznama ujemalo s prevzemnim številom, boš lahko s svojim odkupom lahko mirno odšel domov; v nasprotnem primeru pa ne le, da boš izgubil celotno število svojih sem pripeljanih sužnjev, ampak boš za ravno tolikšen znesek kaznovan!'
4. Glejte, to je čisto enostavno in bo najbolj učinkovito, pojdite in tako izvajajte takoj, sicer bomo odkupovali celo leto!«
5. Veliki duhovniki pa so rekli: »Tako je prav! Vaš nasvet je dober, vendar kam naenkrat s tolikimi? Kje jih namestiti, od kod nahraniti in opremiti z najnujnejšimi oblačili?«
6. Deset pa jih je reklo: »Čemu so ogromne palače, ki jih imamo tisoč znotraj obzidja, katerih vsaka zlahka sprejme deset tisoč ljudi? Te so prazne in služijo samo za povečanje našega ugleda! Tja noter s sužnji! Zares, če bi jih bilo še trikrat več, bi jih z lahkoto namestili!
7. Od kod jih nahraniti? – Ali nimate v vseh teh palačah prepolno žita – in shrambe sadja?! Kaj se bo zgodilo, če jih malo olajšate?! Kajti tam je toliko vsega, da bi od tega lahko ves Hanoh živel dvajset let!

8. Od kod obleke za številne sužnje? – Tudi tu zopet vprašamo, kaj se bo zgodilo, če se vaša ogromna zaloga v vojaških skladiščih za ta namen malo prezrači, saj jih boste lahko že po preteku nekaj let natrpali z zlatom, kot so sedaj natlačena z vojaškimi oblačili?!«
9. Veliki duhovniki so se s tem strinjali, vendar so izračunali, da jih bo to stalo še več na moža.
10. Toda deset jih je reklo: »Kdor le malo vloži, nikoli ne more računati na velik dobiček! Vendar menimo, da če gre za pridobitev celega zlatega sveta, se ni treba bati začetnih stroškov!«
11. Besedi 'zlati svet' sta očarali velike duhovnike; potem so se z vsem strinjali. Nato so se z besedo obrnili na velikaše in jih seznanili s seznamami in označevanjem čela sužnjev.
12. Velikaši so takoj vestno napravili svoje sezname in označili sužnje na čelu, in sicer je imel vsak lastnik sužnjev svoj edinstven znak; in odkup se je potem dobro nadaljeval.
13. Odkupljeni sužnji so bili potem takoj nastanjeni v eni ali drugi palači, oblečeni in nahranjeni, zdaj so smeli zopet govoriti, kdor je lahko. Veliko pa se jih je moralo najprej spet naučiti govoriti.
14. In v enem mesecu se je vse to delo dokončalo brez nadaljnjega odlašanja.

681. POGlavJE

Oborožitev, usposabljanje in poučevanje sužnjev.

30. 01. 1844

1. Toda za že popolnoma razčlovečene sužnje je bil ta pojav nerazložljiv in niso vedeli kaj bo iz tega nastalo.
2. Veliki duhovniki pa so deseterici rekli: »Sedaj je prvo delo dokončano! Vsi sužnji moškega in ženskega spola iz vseh delov našega kraljestva so odkupljeni. Naše velike palače vzdolž zidu našega mesta so napolnjene s sužnji, ki so tam oskrbljeni. Toda kaj zdaj?«
3. In deset jih je reklo: »Zdaj nam dajte štiri tisoč mož izurjenih v uporabi

orožja! S temi želimo oditi, in prvič, odkupljenim razodeti zakaj so bili odkupljeni, in drugič, v vsako palačo želimo razdeliti po štiri izvedence v orožju, s katerim se bodo morali vsi sužnji obeh spolov popolnoma usposobiti v najkrajšem možnem času, in sicer, moški del v upravljanju s težkim in ženski del v upravljanju z lahkim orožjem, kajti brez urjenja jih ne moremo uporabiti!»

4. Veliki duhovniki pa so rekli: »To je vse prav, vendar kje vzeti naenkrat toliko lažnega (topega orožja)? Kajti ta kasta ima do nas star, prikrit gnev, in če dobi sedaj v roke ostro orožje, se za nas ne bi dobro izšlo!

5. Po našem mnenju bi morali zato najprej vaditi z navadnim, lažnim orožjem iz lesa in slame; in ko bodo te znali uporabljati in tudi drugače imeli pravo disciplino borca, potem šele, menimo, bi jim bilo zaupano pravo orožje! Ali vi ne menite tudi tako?»

6. In deset jih je reklo: »Preveč previdnosti je prav tako slabo, kot premalo! Če pomislite na morebitno maščevanje teh ljudi, potem masa več kot štirih milijonov ljudi ne rabi orožja! Če se takšna množica vzdigne proti nam, nas zmečka že s svojo težo; in če bi sužnji imeli to v mislih, bi nas že napadli!

7. Vendar le brez skrbi prepustite nam celotno zadevo, in mi garantiramo s svojim življenjem, da boste v preteku enega meseca videli vse sužnje zelo dobro oborožene, ne da bi bila od njih prizadeta ena sama muha!»

8. Po tem govoru so se veliki duhovniki strinjali s takojšnjo ostro oborožitvijo in dali deseterici štiri tisoč moških veščih orožja.

9. S temi jih je deset že naslednji dan odšlo k sužnjem, ki niso vedeli, kot je bilo že na začetku omenjeno, zakaj so bili odkupljeni, zato so čakali v napetem pričakovanju.

10. Deseterica se je razdelila tako, da je vsak prevzel sto palač, in še istega dne inštruktorje za orožje.

11. Ko pa je bilo desetim dovoljeno priti v palače k sužnjem, so bili takoj oblegani z zaskrbljenimi vprašanji, kaj naj bi se z njimi zgodilo.

12. In deset jih je povsod reklo: »Bodite potrpežljivi; mi smo vaši rešitelji, da vas osvobodimo iz vaših suženjskih verig!

13. Zdaj se boste en mesec vadili v orožju ob dobri hrani; potem pa bomo

šli ven in premagali veliko ljudstvo, ki je hujše od vseh hudičev, sicer pa zelo strahopetno, neumno in pomehkuženo! In potem bomo mi, kot zdaj zadnji, gospodarji sveta! Šele, ko boste popolnoma usposobljeni v orožju, boste izvedeli več!«

14. Ob tem sporočilu so bili sužnji skoraj iz sebe od veselja in deseterico malodane oboževali.

682. POGLAVJE

Uspešna zvijača desetih vojskovodij, da se otresejo ogleduhov velikih duhovnikov.

01. 02. 1844

1. Že naslednji dan so v palačah izbrali najmočnejše in jih tudi takoj oborožili ter urili v uporabi orožja.
2. Toda šibkejši so se najprej nekaj tednov hranili, da so si spet povrnili moč in bili šele nato tudi oni urjeni v uporabi orožja.
3. Kar pa se tiče že zelo priletnih sužnjev – seveda obeh spolov –, so sicer tudi dobili lažja orožja, vendar se niso smeli uriti v njihovi uporabi, ampak so morali skrbeti le za določena domača opravila in nadzirati ter vzgajati mladino.
4. Toda od velikih duhovnikov so dnevno prihajali k deseterici poslanci, da bi gledali kaj se tam dogaja, hkrati pa so bili tudi na skrivaj ogleduhi, ki so tu in tam prisluškovali govorjenju, če to ni morda izdajalske narave.
5. Deseterica pa je že tretji dan natančno vedela za to hinavščino s strani velikih duhovnikov in se zato znala tudi tako obnašati, da v vsej ogromni vojski ni prišlo do besede, katero bi najbolj nezaupljivi veliki duhovniki lahko imeli za sumljivo.
6. Ampak, bolj kot so bili sužnji izurjeni in pokazali svoje veščine, tem več je bilo s strani velikih duhovnikov najti skrivnih ogleduhov, ki so opazovali in prevohali vse, kar je bilo povedano, narejeno in izvedeno.
7. To je deseterico tako vznejevoljilo, da so nekega dne zaradi tega odšli k visokim svečenikom, kjer so bili sprejeti z velikim priznanjem. Ko pa so

bili s strani velikih duhovnikov vprašani, kakšno pomembno željo imajo, so odgovorili:

8. »Vi prav gotovo veste, da nas deset misli pošteno in tudi veste, kako daleč sega naša bistrournost in naša modrost! Vi veste, kako so morali velikaši po našem vpogledu in našem nasvetu plesati v svojo škodo; kajti sedaj ima vsak nekaj funtov zlata več v svoji omari, vendar mora zato zdaj sam v potu svojega obraza delati za svoj košček kruha, ali pa mora dnevno najemati delavce, katere mora zagotovo drago plačati.

9. Toda v naših rokah imamo nepremagljivo moč, s katero lahko velikašem vedno izpraznimo njihove zlate omare, kadar koli želimo; in vse njihovo zlato je že tako rekoč popolnoma naše!

10. Glejte, vse to smo preračunali in razmišljali o tem že pri odkupu sužnjev: 'Zahtevajte kolikor hočete! Danes vam bomo plačali; ampak jutri vam bomo zato štirikratno vzeli!'

11. Ali ni to načrt samo v vašo korist, ki ga ni mogoče plačati z zlatom, da ne omenjamo velikega podviga, ki je pred nami?! In vendar moramo biti z vaše strani dnevno obkroženi s tisočimi tajnimi ogleduhi, ki naših izbranih besed ne razumejo in vam potem zlonamerno prinašajo najslabše novice o nas!

12. Glejte, to nam je dobro znano in zato smo tudi sedaj prišli, da položimo našo nalogo v vaše roke, ker nam ne zaupate; kajti eno nezaupanje prebudi drugo! Če nam ne zaupate, potem tudi mi vam ne zaupamo in zato raje od svoje naloge odstopimo, da se bo s tem to nezaupanje do nas končalo!«

13. Veliki duhovniki so tedaj začeli deseterico pomirjati, jih bogato obdarili in jih goreče prosili naj spet prevzamejo svojo nalogo, in sedaj koristno nadaljujejo njihove vojaške vaje še četrto leto ter šele nato odidejo na učinkovito služenje.

14. S tem se je deseterica zadovoljila, ker so spet dosegli, kar so dejansko želeli in se nato vrnili k svoji veliki vojski.

683. POGLAVJE

**Odpoklic 4.000 mojstrov urjenja, ki so jih dali veliki duhovniki.
Razdor desetih vojaških vodij z velikimi duhovniki.
Odhod na pot ogromne vojske z 200.000 kamelami in 800.000 osli.**

03. 02. 1844

1. Nato so nekdanji sužnji še tri mesece vadili in potem dosegli veliko spretnost v uporabi orožja.
2. Ko pa je deseterica videla, da sužnji lahko prav tako spretno uporabljajo orožje kakor štiri tisoč mojstrskih vaditeljev, so te odpustili in postavili samo iz suženjskih vrst kapitane in polkovnike in tako organizirali celo veliko vojsko.
3. Vendar veliki duhovniki niso bili povsem zadovoljni, da je deseterica odpoklicala njihovih štiri tisoč zaupanja vrednih mož. Zato so deseterico vprašali za razlog tega dejanja.
4. Toda deset jih je odgovorilo: »Zato, ker ne želimo oditi v širni svet z ljudmi, ki jih potrebujete tukaj pri vaši vojski, kar bi bilo v nasprotju z našim načrtom!
5. Poleg tega štiri tisoč mož tudi nima pravega duha in so preveč navajeni na udobno življenje; vse to pa ni združljivo z našim podvigom.
6. Zato smo jih tudi odpoklicali in poslali nazaj v njihovo vojsko. Zato verjamemo, da smo ravnali pravilno, kot smo še vedno; ampak če se vam to spet zdi žaljivo, potem naredite drugače!
7. Dajte nam plan, po katerem se moramo ravnati in prihodnost vam bo potem pokazala, kakšne plodove bo vaš načrt prinesel! Ali niste pred petimi leti po vašem vpogledu odposlali istočasno z nami oglednike v vse smeri? Zakaj se oni niso nikoli vrnili in vam prinesli zaklade, kot smo jih mi? – ker nimajo ljubezni in zvestobe do vas!
8. Toda mi, ki smo vam kljub vsem nezgodam še vedno dokazali največjo zvestobo, se lahko le premaknemo, pa že spet najdete nov razlog, da nas sumite! Če bo nas deset že enkrat doživelo z vaše strani takšno potezo, bomo vse spustili z rok in potem lahko delate, kar hočete!«

9. Ta odgovor je velike duhovnike zelo zbodel in niso vedeli, kako naj se maščujejo, kajti niso si upali nič več reči, ker so se bali, da potem ne bi osvojili zlate gore.

10. Toda tak aroganten odgovor ni smel ostati nekaznovan! Toda kako? – O tem je bil med velikimi duhovniki tridnevni posvet, vendar ni privedel do nobenega rezultata, ker bi v vsakem primeru užalili deseterico, ki potem ne bi odšla, s tem pa bi tudi izgubili zlate gore. In tako so morali veliki duhovniki, hoteli ali ne, na koncu odgovor požreti!

11. So pa rekli: »Vendar jim to ne bomo odpustili; preloženo ne pomeni odpuščeno! Če se vrnejo z odprave, bodo za to že okusili malo pekla!«

12. Toda desetim je to prišlo na uho od njim prijateljskega nižjega duhovnika, in rekli so si: 'Pustimo to zadevo in jo popolnoma ignorirajmo! Jutri bo objavljena napoved, da bomo pojutrišnjem krenili z vso močjo, in potem se bo v kratkem času odločilo, kdo od nas bo najprej okusil pekel!'

13. Naslednji dan je bila objavljena napoved, s katero so se veliki duhovniki zelo strinjali in tretji dan že ob polnoči se je začel odhod in trajal do večera; kajti štiri milijone in pol ljudi je sestavljalo zelo dolgo kolono, še posebej če si predstavljamo, da je bilo zraven dvesto tisoč kamel in štirikrat toliko oslov, ki so skupaj s kamelami nosili vse vrste orodij, pripomočkov in jestvin.

684. POGLAVJE

**Velik vojaški kamp severno od Hanoha.
Nova naselitev v lepi gorski dolini.
Deseterica razodene dejanski načrt.
Dogovor za gradnjo in utrjevanje gorske doline.**

05. 02. 1844

1. Ko je bila velika vojska dva dni potovanja severno od Hanoha, jo je deseterica ustavila in odločila, da se postavi splošni tabor.

2. Približno petsto tisoč šotorov je bilo postavljenih v lepi gorski dolini, obilno poraščeni s sadnim drevjem, vendar še popolnoma nenaseljeni, to pa iz razloga, ker je bila z vseh strani obdana z neprehodnimi visokimi gorami in imela le en edini možen dostop, vendar je bilo tudi skozi tega zelo težko potovati, kajti to je bila precej strma, ozka soteska, katero je bilo treba najprej očistiti grmičevja in odstraniti tu in tam zelo lomljivo skalovje, preden je bilo mogoče potovati naprej.
3. Deset jih je vedelo za to dolino, ker so jo odkrili že na svojem prvem potovanju in že takrat zasnovali skrivni načrt, da to čudovito dolino ob določeni priložnosti zavzamejo.
4. In priložnost se je sedaj pokazala, zato je bila ta dolina, ki je merila skupaj z drugimi za bivanje možnimi gorskimi planjavami več kot sedemdeset kvadratnih milj, popolnoma zavzeta.
5. Ko pa so se vsi ljudje nastanili in porazdelili po šotorih, jih je deset sklicalo vse glavne poveljnike, katerim so rekli:
6. »Sedaj nas poslušajte! Zdaj vam želimo razkriti pravi načrt, ki je razlog našega podviga!
7. Na najbolj nečloveški način ste kot sužnji in vprežna živina velikašev velikega kraljestva, izkusili najbolj gnusno, zlata pohlepno vladavino duhovnikov v Hanohu, in vaše brazgotine še vedno pričajo o veliki podli krutosti teh priseljenih nekdanjih gorskih prebivalcev, proti nam, revnim Kajnovim potomcem!
8. Sedaj je prišel dan, ko bodo plačali za to! Z našo modrostjo smo vas vse iz širnega kraljestva osvobodili in znali prave demone velikih duhovnikov tako preslepiti, da so vstopili v to past.
9. Dan najstrašnejšega maščevanja je tu! Zaupajte v vsem starodavnemu Bogu in potem nam, ki smo Njegovo orodje, in zopet bomo postali gospodarji Hanoha, in tisti, ki so vas kupili za vprežno živino, bodo kmalu sami prisiljeni vam v enaki meri služiti!
10. Ampak zdaj ne bomo šli nad Hanoh in tam začeli krvavo negotovo vojno z velikim, mogočnim mestom, ampak jih bomo tukaj, na tem kraju uničili in njihova trupla vrgli številnim gozdnim zverem za obrok! In, ko jim bomo zadali neizmerno velik poraz, potem bomo šele slovesno

vkorakali v Hanoh in tam podjarmili vse, ki niso našega rodu!

11. Sedaj pa je treba tukaj postaviti hiše in sadovnjake, vse sadje skrbno pobrati, poiskati užitne korenine in jih pomnožiti v vrtovih! Potem je treba natančno preiskati celotno široko gorato območje, če je kjer koli še možen dostop! V tem primeru mora biti dostop takoj zazidan, da se tudi mačka ne bo mogla povzpeti čezenj!

12. Ko bo vse to opravljeno, potem vam bomo izdali nadaljnja navodila (ukaze)! In tako pojdite zdaj in se takoj podajte na delo; glavnemu vhodu pa posvetite poglobljeno pozornost.

685. POGLAVJE

Delo naseljencev. Zlata najdba in blaginja naselbine. Zvit načrt desetih vojaških vodij proti Hanohu.

07. 02. 1844

1. Najvišji poveljniki so odšli in nato celotni vojski vestno in odločno posredovali ukaze deseterice, in začel se je splošen živahen vrvež.
2. Približno dvesto tisoč mož je odšlo na raziskovanje dostopa do te gorske doline. Kjerkoli je le obstajala globel ali kakšen drug možen prehod čez visoke gore, so bila takoj uporabljena vsa sredstva, da se ta mesta naredi čim bolj nedostopna.
3. Soteske so bile visoko obzidane, tista mesta visokih gora, ki so bila nekoliko manj strma in s tem v skrajnem primeru prehodna, pa so bila bodisi z ene ali druge strani tako globoko ravno izrezana, da je bil prehod popolnoma nemogoč.
4. Ta del vojske, ki je bil določen za utrjevanje doline, je v šestih mesecih popolnoma dokončal dela.
5. Več kot dvakrat večji del je bil dodeljen za gradnjo trdnih stanovanjskih hiš in istočasno dokončal zidavo dvesto tisočih hiš in koč.
6. Tretji in največji del je bil uporabljen v agrikulturi (poljedelstvu); v kratkem času je bilo osnovano več sto tisoč vrtov in polj, in že v enem letu je bila ta dolina videti kot raj.

7. Najbolj nenavadno pri tej stvari pa je bilo, da so ob teh številnih prekopavanjih odkrili izjemno bogato zlato žilo, katero so takoj obdelali in pridobili na tisoče centov čistega zlata. Ja, tam so naleteli na tako izdatno količino te kovine, da so za deseterico naredili celo vse hišne pripomočke – kot je plug, lopata, motika, različna rezila – iz čistega zlata! V treh letih je imel že vsak prebivalec te doline zlate pripomočke.
8. Skratka, iz mnogih gora je bilo v kratkem času izkoriščeno tako veliko zlata, da je deseterica dala na strani proti Hanohu pozlatiti pečine visokih gora, da so bile potem na videz kot iz čistega zlata.
9. Poznali so veliko razteznost zlata. Seznanjeni so bili tudi z uporabo različnih drevesnih smol, zato so zlahka pozlatili veliko primernih pečin visokih gora.
10. Prav tako so naredili glavni vhod v to sedaj prav veličastno gorsko deželo iz velikih, dobro klesanih kvadratnih kamnov, visokimi približno štirideset laktov na vsaki strani, in zazidanem s tristo klafter (sežnjev) dolgim zidom, katerega so pozlatili, da je nato izgledal, kot da je iz čistega zlata.
11. V petih letih je bila vsa ta velika gorska dolina tako kultivirana, da so zato glavni poveljniki skupaj s prvimi častniki odšli k desetim in rekli:
12. »Poslušajte nas, vi dragi modri možje! Menimo, da bi zdaj moral tu biti Hanoh – Hanoh; ker smo očitno boljši kot ves Hanoh!
13. Imamo v izobilju sadja, žita, ovc, kamel, oslov, jelenov, gazel, koz, piščancev, golobov, zajcev in zlata.
14. Tu živimo v miru in največji slogi. Zelo dobro smo oblečeni in imamo dobre in trdne stanovanjske hiše. Tukaj smo odrezani od celega sveta in živimo dobro v trdnjavi, katero lahko samo Bog premaga! Nihče nas tukaj ne more odkriti in izdati!
15. Zato sedaj pustimo Hanoh, takega kot je, in tukaj zelo mirno živimo, kajti ko Hanohiti enkrat kaj izvejo o naši bleščeči blaginji, ne bomo imeli nikoli miru pred njimi!«
16. Toda deset jih je reklo: »Vi tega ne razumete! Ne bomo bedaki in ne bomo šli nad Hanoh, ampak jih bomo zmamili na najbolj premeten način pred naš glavni vhod in jim zadali tak poraz, da ga bodo pomnili stoletja!

17. Zato ne bo dolgo, ko bomo opremili poslanike, da povabijo velike duhovnike, da tukaj prevzamejo zlato! Potem pa, ko pridejo, bodo prejeli tak tovor, da bodo slišni in vidni minili za večno! In tako se mora zgoditi? – Zakaj? To vemo samo mi!»

686. POGLAVJE

Noahova odposlanca sprave pri gorskih prebivalcih in Hanohitih; njun učinek in usoda.

08. 02. 1844

1. Toda vse to, kar se je zgodilo v Hanohu in zdaj v tej gorski deželi, je bilo naznanjeno Noahu z višin in mu namignjeno naj zaenkrat pošlje odposlanca k gorskim prebivalcem, da bi jih odvrnil od njihove zvižane namere proti Hanohitom in jih živo opomnil na resnično kesanje, ponižnost in živahno zaupanje v živega Boga in ljubezen do Njega.
2. Prav tako mora on, namreč Noah, poslati drugega odposlanca v Hanoh. Ta mora velikim duhovnikom še posebej naznaniti, kako so bili od deseterice prevarani. Potem jim mora odsvetovati, da bi te izdajalce poiskali in jih nato skušali kaznovati, kajti ti so lahko kaznovani le od božanstva; vsak človeški poskus kaznovanja pa mora propasti, ker so se ti ljudje tako utrdili, da je nemogoče, da bi katerikoli človek sovražne narave živ prišel do tega ljudstva.
3. Zato naj se veliki duhovniki ponovno združijo v imenu edinega, pravega Boga, naj se resno spokorijo, uničijo malike in se vrnejo k edinemu pravemu Bogu, tako da se jih bo Ta usmilil in vzpostavil prijateljstvo med njimi in ljudmi iz gorske planote, ki jim bodo potem posredovali vse vrste bogatih darov iz njihovega velikega obilja zlata, goveda in sadja! Bog, Gospod, potem ne bo kaznoval sveta s sodbo, ampak ga bo blagoslovil in dal Svoje zaklade v neprecenljivem izobilju.
4. Noah je takoj poiskal dva odposlanca, ju poučil, blagoslovil in ju nato poslal, kot Sem mu Jaz zapovedal.

5. Odposlanec k gorjancem je še kar zadovoljivo opravil to nalogo in se uglasil z desetimi, ki še niso pozabili Noahove lekcije, tako da je bil zanje mir popolnoma sprejemljiv; le moral jim je dovoliti pravico do obrambe v primeru, če bi jih Hanohiti napadli.
6. Odposlanec jim je sicer na vso moč pojasnjeval, da jih bom Jaz zaščitil, dokler bodo ostali v Moji zvestobi in ljubezni.
7. Toda deset jih je reklo: »Tudi mi si to želimo, če nam lahko daš merilo, s katerim lahko izmerimo, ali je naša ljubezen do Boga v popolni meri, ali ne. Brez tega merila in brez lastne pravice do samoobrambe, smo pri tem zmeraj negotovi, ker nikoli ne moremo vedeti, če je naša ljubezen do Njega zadostna, da nam bo vedno zagotovljena Njegova pomoč in Njegova podpora!«
8. Toda odposlanec je dejal: »Vsak človek ima takšno merilo v svojem srcu, ki mu natančno pove, če bolj ljubi Boga ali svet, in ali ima v svojo lastno moč več zaupanja kakor v božansko!«
9. Ampak deset jih je reklo: »Priatelj, to je preveč občutljivo merilo, na katero se ne moremo nikoli zanašati; kajti pogosto človek misli, da je še vedno močan v pravi Božji ljubezni in milosti, - toda tu je že v strašanski zmoti!
10. Kajti človek ima težo, ki ga nenehno poteguje navzdol; in popolnoma neopazno pada! Če po določenem času verjame, da se še vedno nahaja na prvi stopnji Njegove ljubezni in milostne višine, glej, je že padel več tisoč sežnjev globoko, in se že znajde zunaj območja božanske milosti!
11. Če ga tedaj napade sovražnik in nima svoje lastne pravice do obrambe, očitno propade, saj ga mora Bog zaradi Svoje svetosti zapustiti!«
12. Odposlanec je seveda temu nasprotoval z upoštevanja vrednimi ugovori, kot nasprotnim dokazom; vendar to ni nič pomagalo, ker jih je deset vedno vedelo, kako se spet odločno zoperstaviti. In tako jim je moral v določenih primerih dovoliti pravico do samoobrambe, in to storil tudi zato, ker je bil od deseterice, kot tudi od vseh ljudi, tako več kot odlično obravnavan.
13. Toda odposlanec v Hanoh ni bil tako prijazno sprejet. Kajti najprej je moral pretrpeti vse strahotne preizkušnje, preden so ga veliki duhovniki

poslušali, in ko mu je bilo dovoljeno govoriti in izpolniti svojo nalogo, je bil takoj tako dolgo zaprt v ječi, dokler se niso veliki duhovniki s svojimi zvitimi vohuni prepričali o tem, kar jim je povedal o gorjancih.

14. Šele po tem, ko so se prepričali, so ga spet izpustili iz ječe, vendar je moral glasovati v zboru velikih duhovnikov, ne glede nato, če je hotel ali ne; kajti v nasprotnem primeru bi bil nekaj dni bičan in obsojen na pekel.

15. In tako je poslanstvo v Hanohu propadlo, ne da bi pustilo kakšno sled in bilo brez kakršnegakoli učinka.

687. POGLAVJE

Maščevanja željni veliki duhovniki ne upoštevajo nasveta o nenapadanju gorjancev.

09. 02. 1844

1. Eno leto so veliki duhovniki v Hanohu razpravljali, kako naj napadejo izdajalce v višavju; vendar je bil vsak predlog povezan z nepremostljivimi težavami, da ga je bilo treba nujno obravnavati kot popolnoma neizvedljivega, za katere razsvetlitev je seveda največ prispeval novo imenovani veliki duhovnik. Kajti kjerkoli in kakorkoli so ogorčeni veliki duhovniki pomislili, da bi napadli izdajalce v visokogorju, jih je tja vodil novi veliki duhovnik, in jim pokazal, da je izvajanje njihovih načrtov absolutno nemogoče.

2. Toda veliki duhovniki so pritiskali nanj, naj jim da izvedljiv načrt, da se maščujejo tem najbolj sramotnim veleizdajalcem.

3. Novi veliki duhovnik pa je dejal: »Tako na začetku sem vam pokazal pravo pot; ta je edino možna. Če hočete oditi po tej poti, tedaj vam bodo veliki zakladi visoke planote prišli prav na poti prijateljstva, če pa po tej ne želite, boste od teh vaših izdajalcev prav tako malo dobili, kot z lune na nebesnem svodu!

4. Kaj vam koristi vaša jeza, vaš bes in vaš srd, kaj vaše kričanje po maščevanju, ko vam mora pamet jasno reči: 'vse to je zaman in ničev!' Tako malo, kot lahko odgriznemo kos lune, če imamo do nje močan

apetit, tako malo lahko odščipnemo od zgoraj tem našim izdajalcem!"

5. Ampak, če mi že na vsak način ne želite verjeti, potem pojdite tja in naj vas pouči krvava lekcija! Ko boste enkrat pred seboj videli ubitih nekaj sto tisoč vaših najboljših bojevnikov, tedaj se vam bo zagotovo posvetilo!»

6. Veliki duhovniki zdaj niso vedeli, kaj naj pravzaprav storijo.

7. Toda eden od njih, drugače zelo fine klientele, je rekel: »Veste kaj? Deset sleparjev nas je izigralo zgolj s svojo preračunljivo zvijačnostjo! Kako bi bilo, če bi mi uporabili proti njim isto orožje?

8. Bilo bi več kot malo čudno, če se v vsem Hanohu ne bi mogel najti najmanj eden tako prekanjen korenjak, ki ne bi zmogel preseči podlosti in nizkotnosti teh desetih malopridnih sleparjev.

9. Zato izdajmo ponudbo, kot poziv vsem najbolj premetenim prevarantom, naj pridejo vsi skupaj sem, da bomo izbrali najboljšega! Temu nato obljubimo velik dobiček, če bo premagal deseterico na višavju, in stvar bi morala delovati!»

10. Toda novi veliki duhovnik je rekel: »Ja, zdaj si našel najboljšo idejo za vaše popolno uničenje! Če Hanohovim sleparjem daste na znanje le eno tako svojo šibkost, tedaj bodo oni stvari naredili lažje, kot si mislite, da se dokopljejo obljubljenih koristi.

11. Ali mislite, da bodo tvegali svoje življenje za vas? Ravno nasprotno: zavajali vas bodo in nato izkoristili! In tudi, če gre eden k desetim, ne bo tako nor, da bi se vrnil k vam, če bo med njimi bolje sprejet, in potem boste za povrhu naredili še enega izdajalca!

12. Vendar naredite kar vas je volja, - jaz sem govoril, odslej naj bo izkušnja vaš svetovalec!»

13. To je celotno veliko duhovništvo popolnoma prikovalo in niso vedeli kaj naj storijo. Vsi so se razšli; tretji dan pa je bil kljub temu spet sklican veliki zbor.

688. POGLAVJE

Novo zasedanje visokega sveta velikih in nižjih duhovnikov. Maščevalni načrt pretkanega nižjega duhovnika proti gorjancem.

10. 02. 1844

1. Ko se je tretji dan zbral v veliki javni posvetovalni dvorani visoki svet vseh velikih in nižjih duhovnikov, je takoj več velikih duhovnikov stopilo na govorniški oder in eden izmed njih je rekel:
2. »Poslušajte me, vi ki ste z menoj služabniki bogov! Kakšen najsramotnejši zločin, za katerega na svetu ne obstajajo besede, da bi ga lahko opisal, nam je storila ta deseterica velikanskih sleparjev, vi vsi zelo dobro poznate in zato ni potrebe, da bi ta zločin nad zločini še enkrat posebno pogrevali!!
3. Ker pa je o tem vsem že najbolj natančno naznanjeno, gre sedaj le za to, da si izmislimo sredstvo, s katerim bi se teh deset zveri, skupaj z vsemi njihovimi privrženci lahko kaznovalo na najbolj strašen, boleč, grozen brez primere, nezaslišan in najbolj vražji način, pa naj stane kolikor hoče; kajti če jih pustimo nekaznovane, se bodo kmalu še drugi prevaranti našega kraljestva poskušali lotiti podobnih podvigov.
4. Zato je treba sedaj vso našo skrb in vse naše miselne moči usmeriti v kaznovanje teh podležev na visoki planoti, da se bo ob tem vsa zemeljska obla zgrozila in vse gore začele jokati, zato ker so tem podležem nudile tako varno zatočišče! Torej gre tu za vprašanje izrednega in zanesljivega maščevalnega sredstva! Kdor od vas je sposoben predstaviti takšno sredstvo, mu bo pripadla krona najmočnejše avtokracije na vsem svetu! – Govoril sem, in sedaj naj govori kdor pozna takšno sredstvo!«
5. Tedaj je takoj pristopil zelo prekanjen nižji duhovnik in prosil za dovoljenje, da govori. To mu je bilo takoj odobreno, nakar je odšel z navideznim spoštovanjem takoj na oder in začel govoriti:
6. »Poslušajte me, vi visoki in vsemogočni služabniki Zemlje in vseh bogov in vseh nebesnih zvezd in njih edinega krmarja Sonca in Lune!
7. Jaz, zadnji in najbolj nevreden, najbolj umazan in smrdljiv služabnik

pred vami, najvišjimi, sem našel v gnusni, smrdljivi umazaniji mojih možganov, vendarle še tri zrna, ki so po mojem mnenju najbolj nejasna, v primerjavi z vašim vpogledom, ki sije kakor sonce in je čisto kakor zlato! (Za skromnega govornika je sledil velik aplavz).

8. Moja tisočkratna ničevost pred vami, najvišjimi v vseh pogledih, zagotovo verjame samo v svojo najglobljo neumnost nasproti vaši vrhovni modrosti: če ta tri zrna vržemo proti desetim, katerih imen se moj ostudni jezik ne drzne izgovoriti, bo njihovo višavje prenizko in jim ne bo več nudilo zaščito pred vašo najbolj vzvišeno pravičnostjo! (Dolgotrajen buren aplavz).

9. Dobro so nam poznana načela aerostatike (zrakoplovstvo)! Ali jih ne bi mogli tako pripraviti, da bi z njimi lahko zasedli sicer nedostopne gorske vrhove?! Kakšna prednost bi to bila?

10. Mi smo tudi najbolj prefinjeni rudarji (kopači rovov)! Ali ne bi potem na najbolj prikladnih mestih prekopali skozi goro in nato skozi takšne jaške nepričakovano ponoči napadli gorske zveri in vse zlobneže pokončali?!

11. In nazadnje, mi smo tudi največji politiki! Zvabimo zveri s hlinjenjem najbolj prisrčnega prijateljstva, in ko se bodo ujeli v našo past, jih potem noben hudič ne bo več rešil in osvobodil pred našo močjo in neusmiljenim maščevanjem!

12. Najmogočnejši, to so tri zrna, ki sem jih jaz pred vami tisočkratni nič, našel v najbolj smrdljivi umazaniji mojih najbolj ostudnih možganov! Kakšna blaženost zame, najbolj umazano žival, pred vašo jasnostjo tisočih sonc, če bi lahko uporabili le polovico tega!

13. (Ogromen aplavz. In veliki duhovnik je odrezal košček svojega ogrinjala in ga pripel na govornikovo suknjo, kar je bila že največja nagrada).

14. In veliki duhovnik je dejal: »Vse tri metode so izvrstne; ampak poskusimo najprej z zadnjo! Če nam ta spodleti – kar se zdi zelo malo verjetno –, nam še vedno ostaneta dve, seveda nekoliko dragi opciji.

15. Tudi sedaj so novega velikega duhovnika vprašali, kako mu je ta predlog všeč.

16. In ta je rekel: »Sedaj ne bom rekel nič drugega kot: delajte kar želite; toda jaz vam vsem pri tem želim zelo veliko sreče in zelo lepo vreme, - vse ostalo se bo že samo po sebi uredilo!«

17. S tem odgovorom so se veliki duhovniki skupaj z kraljevimi visokimi svečeniki popolnoma strinjali in se nato posvetovali o prijateljsko političnem odposlanstvu.

689. POGLAVJE

Prvi politično – diplomatski ukrep proti gorjancem.

12. 02. 1844

1. V času razprave o politični prijateljski delegaciji k desetim na višavju, se je na koncu odločilo, da jo mora voditi premeteni nižji duhovnik, ki je dal nasvet. Dodelili so mu še trideset nižjih duhovnikov, zvestih velikim duhovnikom, tako da ta zelo pretkani nižji duhovnik ne bi morda posnemal primera desetih.

2. Ta misija tridesetih nižjih duhovniških podanikov z enim vodjem, je bila obilno založena z vsemi vrstami prijateljskih daril iz zlata, srebra in žlahtnih kamnov. Dvajset kamel je moralo vse to nositi.

3. On pa je skrivaj zadovoljno gledal na tako bogato prijateljsko obdaritev gorjancev, kajti prav dobro je že preračunal, kako jo bo uporabil.

4. Pri odhodu so ga veliki duhovniki ostro opomnili, da se mora vedno spomniti na prisego zvestobe in ji ostati zvest.

5. To je tudi izpričal med mnogimi umetnimi solzami in celo njegovi spremljevalni duhovniki, znani kot goreči privrženci velikih duhovnikov, so zanj pričali: »Ne, ne! S svojim življenjem jamčimo zanj; kajti v njegovih prsih ne prevladuje nobena slaba misel! Njegove solze so nam najbolj zanesljiv dokaz njegove zvestobe! Oh, njemu lahko zaupaš Nebesa in Zemljo!«

6. Po več takšnih zagotovilih, se je delegacija odpravila na pot, ne da bi jo spremljal najmanjši sum velikih duhovnikov.

7. Toda v glavi in v prsih tega nižjega duhovnika je izgledalo precej drugače od tistega kar je kazal navzven; kajti zadevo je takole zasnoval:
8. 'Najprej morajo biti darila prijateljstva položena pred deseterico! Deset jih bo nato iz čiste politike vrnilo prijateljstvo! Zakaj? To je mogoče zlahka uganiti: namreč, da bi tako v mrežo privabili velike duhovnike!'
9. Vse to je ta že vnaprej preračunal; zato je vedel kako primerno voditi svojo skupino.
10. Ko pa je dopoldne tretjega dne prišla delegacija do velikih, na videz zlatih vhodnih vrat na višavju, je bila takoj zaustavljena in podvržena izpraševanju ter temeljitemu pregledu pred prejetjem prostega dostopa in od tam z močno stražo spremljana odšla pod vodstvom desetih na njihov grad, ki je bil na visoki in prostrani pečini.
11. Ko pa je vodja zagledal tako velike stvari iz čistega zlata, je rekel svojim sodrugom: »Prijatelji, kako naj damo naše darove prijateljstva tu, kjer vse gore iz najčistejšega zlata z vseh strani žarčijo proti nam,- kjer je tudi velikanska gorska skala, na kateri ima deseterica zlati bleščeči grad, ki se zdi, kot da je tu in tam že povsem naravno zlat? Ali ni to videti tako, kot da v morje nosimo kapljico vode?! – Vendar, volja do dela! En premetenec lahko več da, kot ima!«
12. Njegovi spremljevalci so mu dali prav; vendar je on pri sebi pomislil: če je v tem primeru tako, potem imam vso zalego velikega duhovništva že v mreži! Sedaj še mnenje meni zelo prijateljske deseterice in delo je uspelo!

690. POGLAVJE

**Srečanje delegacije iz Hanoha z desetimi voditelji višavskega ljudstva.
Neuspeh in povratak delegacije v Hanoh brez njihovega vodje.**

13. 02.1844

1. Ko je bil on s svojimi spremljevalci priveden pred deseterico, so ga zelo prijazno sprejeli in z največjo vljudnostjo vprašali kakšen je namen njegove misije.

2. On pa je deseterici skozi okno pokazal bogato naložene kamele in rekel:
3. »Dragi bratje! Od velikega duhovništva sem k vam poslan kot glasnik miru; ti bi želeli z vami vzpostaviti prijateljske odnose, kakor tudi vsi prebivalci Hanoha!
4. Veliki duhovniki so vam zato poslali darila, če jih hočete sprejeti kot znak prijateljstva, ki ga hočejo navezati z vami!
5. Želijo popolnoma pozabiti, da ste proti njim zagrešili izdajstvo; z vami bi se radi le spet spoprijateljili, da bi jih celo obiskali v Hanohu, kjer bi vam izkazali vse mogoče časti.
6. Toda pri tem pojasnjevanju je na vse načine zavijal z očmi in s tem namigoval desetim, da je prisiljen tako govoriti v prisotnosti svojih spremljevalcev, vendar bi si zelo rad želel govoriti drugače, če bi bil sam.
7. Deseterica pa je razumela govorico njegovih oči, in so rekli: »Videli ste, da nimamo nobene potrebe, da bi sprejeli darila od Hanohovih velikih duhovnikov, ker lastniki zlatih gora prezirajo zlato, ki je bilo zbrano s krvavimi rokami in izsiljeno od ubogih z vsemi vrstami laži, prevar in pritiskov.
8. Zato kot prvo, sploh ne sprejememo zlata, srebra, ne dragih kamnov; in drugo, kar se tiče njihovega ponujenega prijateljstva, jim povejte, da smo ga prav tako malo pripravljeni sprejeti kakor njihova darila! Kajti, mi nismo enoletni zajci, da ne razumemo, kakšni so nameni velikih duhovnikov! Zato ne sprejemamo tudi nobenega predloga velikih duhovnikov!
9. Če želijo veliki duhovniki pridobiti naše prijateljstvo, se morajo najprej odreči velikemu duhovništvu, in morajo tistega, ki jim je bil poslan z višin maziliti in kronati kot edinega kralja in velikega duhovnika nad njimi in vsemi ljudmi globin! Dokler se to ne bo zgodilo, ne morejo niti od daleč računati na naše prijateljstvo; kajti s hudiči nikoli ne sklepamo prijateljstva.
10. Zato tudi svetujemo velikim duhovnikom, da se nam nikakor in na noben način ne poskušajo približati; kajti vsako približevanje z njihove strani bo najstrožje kaznovano.

11. Zato se s svojimi zakladi vrnite v Hanoh in to sporočite visokim svečenikom in največjim hudičem velikim duhovnikom!
12. Ti pa si tisti, ki si bil nekoč našega prepričanja, zato ostani tukaj; kajti nimaš ne žene ne otrok in te bomo lahko tukaj potrebovali! Tako naj se zgodi!»
13. On je bil poln veselja; trideset pa jih je z dolgimi nosovi odšlo nazaj h kamelam in se vrnilo spet v Hanoh, ne da bi kaj opravili.
14. Kako so se veliki duhovniki odzvali na to dogajanje, bomo z nekaterih vidikov razložili v nadaljevanju in pokazalo se bo, da je bila sodba takrat že pred vrati.

691. POGLAVJE

Poročilo tridesetih poslanikov pred Hanohovim duhovništvom in njegov učinek.

14. 02. 1844

1. Tisti, ki je ostal na višavju po odhodu njegovih tridesetih kolegov, je seveda povedal desetim vse kar so jim veliki duhovniki hoteli storiti in kakšno je njihovo domnevno prijateljstvo.
2. Deseterica je to znala primerno ceniti in pohvalila tega njihovega nekdanjega sodruga in glavnega kolega.
3. Veliki duhovniki v globinah pa so takoj, ko se je trideset zvestih nižjih duhovnikov z natovorjenimi kamelami vrnilo, te vprašali: »No, ali ste prejeli darila v zameno? Kaj pa Gurat? Kje je?«
4. In nižji duhovniki so rekli: »O vi vsemogočni služabniki bogov! Vse, vse je šlo ravno nasprotno! Deset jih ni niti pogledalo vašega zlata, srebra in draguljev; sramotno so nas takoj zavrnilo, zato smo vsa darila prinesli nedotaknjena spet nazaj!
5. Kar pa se tiče Gurata, še nikoli ni bilo tako prebrisanega sleparja, kot je on! On je res v naši navzočnosti povsem natanko predstavil vašo voljo, - toda pri tem je uporabljal tako znakovno govorico telesa, ki je izražala ravno nasprotno od vsega kar je govoril glasno s svojimi usti! Šele po tej

najbolj obsodbe vredni dvojni govorici, nam je deseterica najbolj predrzno in neizmerno sramotno odgovorila:

6. Da sploh ne vzamejo krvavega zlata, ki je bil z vsemi lažmi, prevarami in pritiski izsiljen od revnih ljudi, kajti že tako ali tako je v njihovi lasti zlato gorovje (kar pa je tudi res), zato imajo od Boga blagoslovljenega zlata v največjem obilju. Z ozirom na to, nimajo razloga, da bi sprejeli zlato, na katerega se lepi kri ubogega človeštva.

7. Vašega prijateljstva prav tako sploh ne sprejemajo, razen v primeru, če bi se odrekli velikega duhovništva in hoteli postaviti odposlanca z višin za edinega velikega duhovnika in edinega kralja nad vsem Hanohovim kraljestvom; vi pa bi morali postati enaki navadnim meščanom, ali kar bi že novi vladajoči kralj iz vas hotel narediti!

8. Prav tako vam svetujejo, da se na noben način ne približujete njihovemu najbogatejšemu višavju, če ne želite biti prav strašno razbiti!

9. Sedaj smo končali; to je pomensko zvesto vse tisto, kar smo morali od desetih poslušati z našo najstrašnejšo jezo.«

10. Tedaj so se začeli veliki duhovniki tolči po prsih in pri vseh bogovih prisegali, da bodo sedaj storili vse, da se maščujejo deseterici na najstrašnejši način.

11. Nato so tri dni preklinjali Zemljo, ki nosi takšne pošasti; potem so sedem dni preklinjali sonce, ki tudi osvetljuje takšne pošasti; potem so preklinjali zrak, vodo in ogenj, zato ker niso takoj uničili takšne izmečke Zemlje. Ves mesec je minil med glasnim preklinjanjem.

12. Potem je bilo odposlancu z višin odvzeto veliko duhovniško oblačilo in se ga javno bičalo z palico in nato krvavečega odvleklo iz mesta in tam šele kamenjalo do smrti, in to zato, ker je rekel, da morajo veliki duhovniki upoštevati nasvet deseterice.

13. Veliki duhovniki so izdali celo zapoved, da mora vsak podložnik, vsak dan eno uro preklinjati deseterico.

14. Istočasno so ponudili največjo nagrado tistemu, ki bi si lahko izmislil najbolj vražji način za kaznovanje najbolj gnusne deseterice na višavju.

15. Toda iz te poteze je že jasno razvidno, da je bila sodba v tem času skoraj pred vrati. Toda kar bo sledilo, bo prineslo še boljše stvari za pekel.

692. POGLAVJE

Odpadle Hanohove province. Pet milijonska vojska proti gorjancem. Neuspešni napadi na visokogorje.

15. 02. 1844

1. Toda nedolgo za to zapovedjo kletve, so bile tudi daljne Hanohove province obveščene, da so se veliki duhovniki v Hanohu začeli slabšati, ker so bili tako hudo prevarani z dragim odkupom sužnjev. Zato so se te province uprle in popolnoma odcepile od Hanoha.
2. Ko so veliki duhovniki v Hanohu za to slišali, so bili popolnoma iz sebe, kajti sporočeno jim je bilo, da so se te odcepitve zunanjih provinc zgodile zaradi spletk gorskih prebivalcev, in takšno sporočilo je bilo dovolj, da je velike duhovnike prestavilo v stanje najhujšega besa.
3. Cel dan so se po vseh ulicah in cestah drli in rjuli, a le en poziv se je slišal med vsem tuljenjem, ki se je glasil: »Vstanite, vi prebivalci Hanoha, za stokratno maščevanje gorjancem in vsem tistim pokrajinam, ki so se nam uprle po spletkarjenju gorjancev!«
4. Naslednji dan je bil rekrutiran vsak človek, in če ni bil iz najvišjega plemstva, je moral vzeti orožje, tudi ženski spol ni bil tega izvzet.
5. V nekaj dneh je bila pripravljena oborožena vojska petih milijonov vojščakov. Orožje so sestavljala kopja, meči, loki in puške, kakršne so imeli stari Turki v času njihovih prvih vojn, ko so streljali s kamnitimi krogli; kajti smodnik je bil izumljen že pod kraljem Dronelom in njegovim sinom Ohladom ter pod Kinkarjem zelo izpopolnjen (v smislu večje učinkovitosti). Ženske so dobile le lahko orožje; to so bile večinoma lažje sablje in noži.
6. Ko je bila vojska pripravljena, so prišli veliki duhovniki v polni opravi in izdali naslednji ukaz: «Polovica te moči se napoti pod našim osebnim vodstvom proti upornim provincam za najstrožje kaznovanje! Nobenemu življenju ne sme biti prizaneseno. Vse mora pasti pod ognjem in mečem!«

7. Po tem ukazu je bila velikanska vojska razdeljena in dva milijona petsto tisoč bojevnikov je odšlo proti upornim provincam! Enako velika masa pa je prejela ukaz, da se napoti proti gorjancem. Ampak kako? To je bilo povsem drugo vprašanje!
8. Duhovniki, ki so poveljevali, so se končno odločili, da bodo morale biti gore prevrtane. Istočasno je bilo zapovedano množici sto petdeset tisoč moških, da zgrabijo rudarsko orodje in izkopljejo jaške kozi gore. Inženirji so morali takoj uporabiti svojo merilno izurjenost in delo z zastrašujočo dejavnostjo se je začelo.
9. Na petsto mestih so prebili gore in naredili dva do tri tisoč klafter globoke jaške (vendar ne navpično ampak vodoravno), toda nikjer ni bilo konca!
10. Potem so inženirji ponovno izmerili in ugotovili, da so jaške prebili prenizko. Zato so bili na višjih točkah izkopani novi jaški, ki so dosegli ravnino višavja.
11. Toda gorski prebivalci so po svojih vohunih opazovali kje bodo Hanohiti z jaški prebili gore. Takšna mesta so obložili z lesom in jih zažgali, ko so se Hanohiti prebili skozi goro.
12. Dim in ogenj sta zatem napolnila jaške in zadušila na tisoče Hanohitov; in celo več velikih duhovnikov kot poveljnikov te odprave je bilo ob življenje.
13. Potem je bil izveden napad na glavna vrata, vendar je bil vedno najbolj odločno odbit, preostali del vojske pa se je moral nato, ne da bi kaj opravil, sramotno vrniti domov po dveletnem brezuspešnem boju.

693. POGLAVJE

Vojno poročilo premaganega velikega duhovnika.

Razkol med velikimi duhovniki.

Izdajstvo vojske za province.

16. 02. 1844

1. Nekaj velikih duhovnikov, ki so se vrnili s te gorske odprave, je seveda
70

povedalo tistim velikim duhovnikom, ki so ostali doma, kako je njihova odprava v največji meri nesrečno propadla, in ti so si skoraj odtrgali glave s teles, ko so slišali tako žalostne novice od svojih poveljujočih sodrugov. In začeli so kritizirati nespameten napad.

2. Toda poveljniški veliki duhovniki so rekli: »Sramotiti je lažje kot se boriti! Tretjina celotne vojske je še vedno na voljo; dvignite se in pojdite sami v boj! In, če se boste nato kakor mi vrnil, ne da bi kaj opravili, potem se ne čudite, če vas bomo tudi mi poniževali!

3. Tukaj na varnem je lahko govoriti, preklinjati in delati pogubne načrte; toda le tam zunaj boste hitro spoznali, s katere strani piha veter!

4. Skozi drugače povsod neprehodne gore smo stolkli petsto jaškov, in zmaga bi morala biti naša; toda kaj smo mogli zato, če so nas gorski malopridneži odkrili, ko so opazovali z njihovih prekletih skrivališč kaj počnemo, nato pa s hudičevo gotovostjo izračunali, kje bomo prišli skozi in ta mesta prekrili z velikim ognjem, da je bilo povsod v predoru polno ognja, dima in hlapov, na kar jih je na tisoče in tisoče izgubilo življenje v dolgih, temačnih jaških?!

5. In, ko smo nato trikrat najbolj ostro napadli glavna vrata, smo bili vedno pozdravljeni s številnimi kamni z visokih sten in pri tem izgubili na tisoče življenj!

6. Šele s to lekcijo smo prišli do spoznanja, da je preklete gorjance nemogoče premagati, niti z zvijačo, niti s kakršnimkoli nasiljem.

7. Če bi le poslušali nasvet tistega, ki smo ga bičali in kamenjali pred mestnimi vrati, bi bili sedaj v veliko boljšem položaju! Zdaj bi bilo treba samo še tega, da drugi del naše vojske doživi enako usodo kakor mi, potem bi bili čisto uničeni!«

8. Po tem prikazu so se veliki duhovniki, ki so ostali doma, še bolj vznejevoljili in celo grozili poveljnikom.

9. Toda vojaški poveljniki so rekli: »Kaj pa govorite? Moč je v naših rokah! Če ne boste pred nami takoj utihnili kot miši, potem boste morali na svojih tolstih trebuih občutiti kako smo spretni v uporabi orožja.

10. Tedaj sta si obe frakciji velikih duhovnikov skočili v lase in se mršili in praskali kot psi in mačke. In od tistega trenutka dalje so se veliki

duhovniki razdelili na dve sovražni stranki, in ljudje v Hanohu niso vedeli ne kdo pije in kdo plača.

11. Še tri leta po tem razkolu se je čakalo na učinek druge vojske, - vendar zaman, kajti ta je prispela v kraje in mesta provinc, kjer je premagala in pobila vse svoje poveljnike in vse, ki so tem stali ob strani.

12. Toda kaj se je zgodilo kasneje, nam bo razkrilo nadaljevanje.

694. POGLAVJE

**Vojni svet desetih vodij na višavju.
Dober govor Božjega glasnika.
Tisoč Hanohovih vohunov pri gorjancih.**

20. 02. 1844

1. Toda Noahov odposlanec je bil še vedno pri deseterici na višavju in jim služil kot dober svetovalec.
2. Tako se je tudi z Guratom, nekdanjim nižjim duhovnikom, deseterica posvetovala v nekaterih zadevah.
3. In tako je deseterica sklicala svet, kjer so razpravljali o tem, kaj naj sedaj storijo glede Hanoha.
4. Noahov odposlanec pa jim je svetoval in rekel: »Pustite zdaj Hanoh tak, kakršen je; kajti od sedaj naprej vas ne bodo nikoli vznemirjali, ker so z vašim odporom spoznali popolno nezmožnost, da bi vas kdaj premagali! Gospod Bog Zebaoth pa bo to mesto že brez vas znal kaznovati, na tak način, da bo razpadlo kot gnilo drevo v gozdu!
5. Če ostanete taki kot ste sedaj, vas bo Gospod v prihodnje blagoslovil in razširil vašo čudovito deželo ter jo naredil tako plodovito, da bo ustvarila hrane v izobilju za sto milijonov ljudi! In tudi, če bo sodil in ubil vse hudodelce na zemlji, bo vam še vedno prizanesel, če ostanete v Njegovem redu po tem mojem nasvetu.
6. Če pa boste šli ven in se vojskovali z ljudstvi Hanoha in z ljudstvi mnogih drugih mest in dežel, tedaj boste skupaj z njimi zelo hudo

pogubljeni, ko bo Bog iz Svoje stare jeze sodil vsemu zlobnemu svetu!

7. To je bil moj zadnji nasvet vam, kajti moj čas se je iztekel in moram zopet oditi tja od koder sem prišel. Vedno se spominjajte tega mojega nasveta in boste našli milost pred Bogom; če pa boste ravnali drugače, potem boste v sodbi spoznali, da sem vam bil resničen glasnik večnega Gospoda!

8. Toda vaša svobodna volja ne sme biti s tem niti najmanj omejevana, kajti nihče nima pravice omejevati svobodne volje svojih bratov, ampak je Gospod to pravico prepustil vsakemu človeku samemu. In tako lahko vsak človek omeji svojo voljo kakor želi; bolj kot bo to počenjal, tem bolje bo zanj! Zato sem vam iz tega razloga samo svetoval, vi pa lahko naredite kar želite!«

9. Po tem govoru je bil odposlanec z Božjo močjo prijet in hitro prenesen k Noahu na stare višine.

10. To nenadno izginotje odposlanca, ki je bil zelo spoštovan med desetimi, kot tudi med vsemi prebivalci višavja, je naredilo na deseterico mogočen vtis, tako da so v njem resnično prepoznali Božjega glasnika.

11. Vse njegove besede, ki jim jih je govoril več let, so bile kmalu zapisane na najčistejših poliranih zlatih ploščah, in kmalu tudi imele veljavno zakonsko moč za celotno višavje.

12. Pet let je bilo vse dobro; potem pa je Gospod z majhnim preizkusom želel utrditi njihovo zaupanje Vanj, in to je bilo dovolj, da je izginilo veliko število prejšnjih kreposti.

13. Preizkus pa ni vseboval ničesar drugega, kot zgolj to, da so gorski prebivalci že blizu glavnega vhoda zasačili tisoč vohunov, ki so bili poslani iz Hanoha na višavje.

14. Ti vohuni naj bi namreč z desetimi navezali pogajanja in izpeljali prost promet med Hanohom in višavjem. To so bile njihove odprte namere; toda na skrivaj naj bi raziskali razmerje moči na višavju, in če so gorjanci delni krivci za popolno odcepitev oddaljenih provinc in odpadle tja poslane vojske.

15. Ker pa je bila deseterica zelo prekanjenih glav, so kmalu odkrili

skrivni razlog teh vohunov, in to na najlažji način na svetu.

16. Kajti tisočim so rekli: »Že dolgo časa poznamo vaše namere, zato ničesar ne skrivajte pred nami! Kdor od vas bo zaloten, da govori neresnico, bo takoj vržen čez to visoko skalo in našel svoj grob spodaj v neizmerno globoko ležečem jezeru.

17. (Kajti visoko skalo, na kateri je bil zgrajen grad desetih, na spodnjem nivoju višavja, je obdajalo globoko jezero, za približno tri ure hoje v obsegu.)

18. Deset glavnih vohunov je zvesto in resnično izjavilo, da nimajo nobenih skrivnih namenov. Trikrat so jih zaslišali, in ker so vztrajali pri svoji prvi izpovedi, so jih takoj odpeljali do pečine, ki je bila nad jezerom in jih še enkrat vprašali ter jim najostreje zagrozili.

19. Ker pa so ti potrdili svojo prvo izjavo v prepričanju, da je ta grožnja le političen trik deseterice, je bil prvi takoj vržen s pečine.

20. Tedaj je ostalih devet zgrabil smrten strah in so začeli priznavati resnico.

21. Ko so končali, so jih odpeljali s pečine zopet nazaj in zdaj so morali izdati podrobnosti vseh Hanohovih namer.

22. Nekateri so na vprašanja odgovarjali nekoliko zadržano, zato je bil eden od njih takoj spet pripeljan do pečine in vržen navzdol. To je vsem takoj odprlo usta.

23. Ko pa je bil na ta način Hanoh popolnoma izdan, so šele tedaj vse ostale, razen desetih, vrgli čez skalnato pečino; deset pa jih je bilo poslanih v Hanoh s sporočilom o tem, in da velikim duhovnikom naznanijo, kako so bili vohuni iz Hanoha na višavju poplačani.

24. Kaj se je nadalje zgodilo, se bo pokazalo v nadaljevanju.

695. POGLAVJE

Posvetovanje in načrti Hanohove stranke moči.

Novo odposlanstvo na višavje.

Prostovoljna podreditev Hanoha pod gorjance.

21. 02. 1844

1. Ko se je deset preživelih vohunov vrnilo v Hanoh, so velike duhovnike seznanili z dogodki na višavju in o vsej tisoč mož veliki odpravi ter kaj jim je reklo deset vladarjev višavja, so se veliki duhovniki ene stranke razsrdili.
2. Toda veliki duhovniki nasprotne stranke, ki so imeli čast, da so še pred nekaj leti okusili strateško modrost gorskih prebivalcev, so se veselili, da je ta poskus spodletel; vedoč, da je Hanoh izdal le malo, in da je deseterica na višavju prav dobro poznala sovražni razkol med velikimi duhovniki. Spomnili so se na nasvet Noahovega odposlanca in se med seboj odločili, da bodo ta nasvet upoštevali.
3. Posvetovali so se in rekli: »Kaj lahko storimo? Do sedaj imamo glavno oblast še v naših rokah! Vemo za pravi razlog kaj jih je tisoč iskalo na višinah, ki so nam bili sovražni. Želeli so poizvedeti o moči višavcev in druge razmere, odkrito pa so želeli s prebivalci višavja stopiti v zavezništvo proti nam.
4. Mislili so, da bodo najprej prekanili nas, potem pa ob priliki oslabili prebivalce višavja in s tem z enim udarcem ubili dve muhi. Toda deseterica na višavju je bila bolj pametna kot ti plesnivi veliko duhovniški prenapeteži, in jim na sramoten način prekrižala načrte!
5. Sedaj je na nas, da ukrepamo! Vsekakor bomo upoštevali nasvet gorjancev, kolikor je to še mogoče! Odposlanca s starih višin, ki smo ga kamenjali do smrti, ne moremo več narediti za kralja nad vsem Hanohom, kljub temu pa želimo priznati to najvišje vladarsko dostojanstvo enemu od desetih – ali nekemu, ki ga bodo imenovali! Tako kot zdaj, bomo še naprej ostali njihovi vojskovodje; prenapeteži pa bodo od jeze sami sebi razpraskali obraze!

6. Sedaj samo še izberemo odposlanstvo! Kako bi bilo, če bi eden od nas z ustreznim številom odposlancev odšel na pot k desetim na višavje in jim prinesel velike zlate ključe in tisoč kron Hanoha, ki jih imamo na srečo v naših rokah?» (Tisoč kron izhaja od nekdanjih tisočih vladarskih svetovalcev.)
7. Ta predlog je bil na splošno z odobravanjem sprejet in zelo zgovoren veliki duhovnik je prevzel to misijo. Sto odposlancev od velikih duhovnikov, ki so ostali od vojskujoče stranke, je sledilo enemu velikemu duhovniku na višavje, s sto kamelami, ki so nosile prej omenjene dragulje kraljestva.
8. Ko so prispeli na višavje, je bila cela karavana takoj pod močno stražo pripeljana k desetim.
9. Ko je deseterica zagledala vodilnega velikega duhovnika, se je začela oglašati njihova prvotna jeza, in eden izmed njih je rekel: »Končno imamo v naši oblasti enega od okrašenih, da lahko na njemu ohladimo naše staro maščevanje?!«
10. Toda veliki duhovnik je rekel: »Nič ni tako kot se zdi! Kajti tudi nam, tako kot vam, je bil poslan spravljiv odposlanec s starih višin; ta nam je dal nasvet in mi smo sedaj tukaj, da ta nasvet izpolnimo!
11. Odposlanec je bil na žalost ubit v veliki meri od naših vladanja željnih, prenapetih velikih duhovnikov, in sicer v času, ko ste zahtevali, da postane edini vladar nad vsem Hanohom.
12. Toda prav v tem času smo se ločili od prenapete veliko duhovniške stranke, zbrali vse bojne sile in ločili en del velike vojske za bojevanje proti odpadniškim provincam, z drugim delom vojske pa smo morali, da bi zadostili prenapetim duhovnikom, izvesti navidezen napad, kar pa nas je seveda dovolj drago stalo.
13. Toda pri tem smo kljub temu dosegli dober namen, da smo v svoje roke pridobili oblast in smo sedaj že več let gospodarji Hanoha; veliki duhovniki pa so dejansko zdaj naši največji sovražniki in nenehno skrivaj zbirajo bojne moči, da nas nekoč napadejo.
14. Vendar smo sedaj še v celoti gospodarji Hanoha in imamo ključe in krone v svoji oblasti, katere smo po nasvetu odposlanca z višin vzeli in

vam jih prinesli! Sedaj je na vas, da nastavite edinega kralja nad Hanohom, ki bo edini vladar; mi pa želimo biti njegovi najzvestejši služabniki!

15. Tukaj je z menoj sto odposlancev, ki potrjujejo popolno resničnost moje izjave, na hrbtih kamel pa boste našli vam dobro znanih tisoč kron in zlate ključe Hanoha; z našimi življenji vam garantiramo za resnico vsega tega!«

16. Tedaj je deseterica spremenila svoje razpoloženje in takoj pozvala k velikemu srečanju sveta. – Kaj je nato sledilo, se bo pokazalo kasneje!

696. POGLAVJE

Posvet visokogorcev.

Guratovo imenovanje za kralja Hanoha.

Določbe za Hanohovo odvisnost od visokogorja.

22. 02. 1844

1. Ko so se na posvetu zbrali številni najvišji predstavniki ljudstva, je deseterica svetovala, da eden od njih prevzame Hanoh, ali pa naj se ga dodeli Guratu, s pridržkom, da ima visokogorje nadvlado nad Hanohom in njegovimi deželami.

2. Po splošnem glasovanju je bila sprejeta odločitev, da mora zaenkrat deset knezov visokogorja ostati neločljivo skupaj za vse čase; in če eden od njih umre, njegov najstarejši sin podeduje krono. Toda, če nima sinov, potem lahko tudi najstarejši sin enega drugega od deseterice prevzame krono, ki jo je zapustil pokojni od deseterice knezov visokogorja, ki ni imel sinov.

3. In tako mora ostati Hanohovo kraljestvo za vedno dedno v družini Gurat; samo če Guratov potomec ne bi imel sina, potem se mora o tem naznaniti vrhovni oblasti na višavju, ki bo nato določila pravega kralja Hanoha.

4. Vendar pa bo od sedaj vsak kralj odvisen od višavja – tudi, če ni bil od tega izvoljen – kajti že tako ima kot sin prejšnjega kralja kraljevsko dedno

pravico; toda vsako veljavno pravico do nasledstva mora prejeti s sklepom na višavju, tako kakor za novo imenovanje.

5. Priznanje prevlade višavja pa je v tem, da mora hanoški kralj, z izjemo zlata, vsako leto izročiti višavju desetino vseh drugih kovin, in prav tako tudi desetino ovac, goveda, oslov, in koz ter mora za vse pomembne posle pri desetih knezih višavja vprašati za nasvet.

6. Za pravilno izročitev vnaprej določene desetine mora tolerirati v Hanohu uradnike, ki jih bodo zaradi lojalnosti plačevali na višavju.

7. Predvsem pa se mora kralj zavezati višavju, da bo dal vsem ljudem Hanoha in njegovim pokrajinam natančno tako ustavo, kot je sedaj običajna v visokogorju, in bo ostala vedno taka, da bodo ljudstva Zemlje lahko enkrat za vselej vzpostavila zaželeno odnose enotnosti in prijateljstva.

8. Vendar se za ohranitev teh koristnih predpisov visokogorski knezi zavezujejo, da bodo pomagali kralju v Hanohu v vsakem dokazano nujnem primeru, s pomočjo in nasvetom; in pri tem mora ostati za vse večne čase!

9. Po tem sklepu sveta je bil Gurat vprašan, če se s tem strinja.

10. In Gurat je odgovoril: »Popolnoma se z vsem strinjam in kako se ne bi?! Kajti, zares, če ne bi vi pravkar naredili teh modrih pogojev, bi jih naredil sam in vas prosil, da te dobrohotno sprejmete!

11. Kajti, kaj je kralj sam v Hanohu, brez takšne podpore? Pravim: prazno ime, ki naredi človeka za ujetnika celega sveta, kot je sedanja podoba ubogega navideznega kralja prav v tem mestu!

12. Toda kralj pod takim najmodrejšim skrbništvom je svoboden, mogočen gospodar in lahko v trdnem prepričanju, da vedno dela prav, kot pravi gospodar obvladuje in vodi zaupano mu ljudstvo!

13. Iz te moje izjave boste zagotovo razvideli, da sem z vašim sklepom izredno zadovoljen!

14. Samo eno stvar bi rad dodal v zvezi z dedno pravico, in sicer, da bi v primeru, če bi imel kralj neumnega sina, ali lenega, zapravljivega, ali tirana, bedaka ali celo bebca, moral takšen sin izgubiti dedno pravico, ki bi morala ali preiti na drugega sina, ali pa v primeru nezmožnosti tudi

tega, bi takoj Hanohovo krono prevzel eden od vas!

15. Vsak dedič pa naj bi se najprej pri vas učil in šele potem prevzel krono, ko bi ga vi priznali za sposobnega.«

16. Ta Guratov dodatek je bil sprejet z velikim aplavzom. In Gurat je bil maziljen ter prejel ključke in tisoč kron, od katerih je bila v današnjem času vsaka vredna milijon guldnov; toda tudi ključki so bili prav tako dragoceni. – Naprej v nadaljevanju!

697. POGLAVJE

Podpisovanje 'Svete listine'. Ovrženje Guratovega govora.

Moralno – politični odnosi visokogorja do Hanoha.

Odhod kralja Gurata v Hanoh.

23. 02. 1844

1. Vse te določbe so bile vgravirane na zlatih listih in nato prebrane tudi odposlancem Hanoha.
2. Ko so ti o tem izrazili svoje popolno zadovoljstvo, so bili naprošeni, da vse podpišejo s svojimi imeni, vendar le s kratkimi imeni in ne več z vatel dolgim imenom (kar je bil pri velikaših, posebno pri nečimrnih hanoških plemičih še običaj.)
3. Ti podpisani dokumenti so bili sedaj v varstvu deseterice in bili imenovani 'Sveta listina'.
4. Po tem postopku so bile šele obravnavane sankcije in določene kazni za kršitve te 'Svete listine', ki pa so bile tako določene, da je bilo potrebno višavje vedno obravnavati kot popolnoma nezmotljivo, to pa zato, ker niso ubili Noahovega odposlanca.
5. Torej je lahko samo Hanoh pogrešil in si zaslužil kazen, ker so Hanohiti pretepli in ubili Noahovega odposlanca.
6. Gurat pa je na skrivaj rekel enemu od deseterice: »Priatelj! Dokler boste vi živeli, bo višavje zagotovo ostalo nezmotljivo! Toda, kako bo potem, ko vas bodo popolnoma drugačne glave nasledile v vladanju na

višavju, ki bodo sčasoma poteptali vaše zakone? Ali bi se tudi potem višavje še obravnavalo za nezmotljivo?»

7. In vprašani knez desetih je rekel: »Glej, vsi vemo, da tudi oče lahko pogreši pred svojimi otroki! Toda on pogreši le v svoji lastni sferi in ne v sferi otrok, zato otroci nimajo nikoli pravice svojega očeta vprašati in mu reči: 'Oče, zakaj to počneš, ali zakaj si nam to storil?' Še manj pa imajo otroci pravico kaznovati očeta, ki je pogrešil!

8. In glej, enako razmerje, kakor med očetom in otrokom, je sedaj tudi tukaj med nami in vami! Mi smo vaši očetje in vi naši otroci za vse čase! In ta trajen odnos je pravičen, ker je enak božanskemu, ker tudi Bog ostaja večno vladajoči Oče vsem Svojim otrokom; vsi moramo tako živeti, ker je Bog tak Red vzpostavil od večnosti.

9. Poleg tega je za deset vladajočih, ki so popolnoma enotnih misli, zmota vsekakor nepredstavljiva, ker mora v primeru smrti novi kronski dedič, prvič, slediti stopinjam svojega predhodnika, in drugič, ne more uvesti nov red, ker ima ob sebi še vedno devet starih ali vsaj starejših vladarjev, ki zagotovo ne bodo prisluhnili novincu, če razmišlja o obnovi!

10. Z enim vladarjem so možne obnove, vendar nikoli z desetimi vladarji! Kajti en vladar lahko vlada po svoji volji, zato se lahko zmoti, če ni napolnjen z najvišjo božansko modrostjo; vendar v demokraciji to ni zlahka predstavljivo, ker mora vedno en knez nadzorovati drugega s svojo modrostjo in s potrebnim visokim občutkom za pravičnost.

11. Poleg tega je številka deset tudi božansko število, število Reda, ker je vseh Njegovih zakonov v osnovi samo deset, kot uči starodavna modrost! In tako je tudi naše število knezov že porok za našo popolno nezmotljivost. Lahko se zmotimo kot posamezniki, toda nikoli v skupnem sklepu!«

12. S to razlago se je moral Gurat zadovoljiti, nato pa je prevzel dragulje in odšel v Hanoh kot od deseterice potrjeni kralj, z enim velikim duhovnikom in s stotimi odposlanci. Naprej v nadaljevanju!

698. POGLAVJE

Sprejem Gurata v Hanohu. Guratovi dobri zakoni za Hanoh. Uporniška veliko duhovniška stranka in te pomiritev od njihovega pretkanega svetovalca.

26. 02. 1844

1. Ko je odposlanstvo z novim kraljem prispelo v Hanoh, je bil ta od drugih velikih duhovnikov, ki so pripadali junaški stranki, najbolj slovesno sprejet in takoj predstavljen kot kralj in edini vladar vsega velikega Hanoha. Zatem, ko so se mu takoj poklonili, je zasedel stari Lamehov prestol v starem gradu, medtem ko je navidezni kralj še prebival v zlatem gradu.
2. Pridobil je junaške velike duhovnike z vso vojaško močjo in nato takoj dal nove zakone, ki so bili zelo primerni – seveda za svetovljane.
3. Vsa kraja in vse pravice do ropanja so morale prenehati in kdorkoli je imel sužnja in ga ni takoj izpustil, je bil ob prvem prestopku obsojen na zajetno kazen v zlatu, in v drugem primeru kršitve na dosmrtno ječo.
4. Toda kaj je povedala druga stranka velikih duhovnikov o tem nepričakovanem dogodku? – Zagnali so vik in krik nad tem grozodejstvom in naglo zbrali vse svoje rezervne moči, ki so sestavljale trideset tisoč mož ter nameravali napasti hudodelce.
5. Toda en preudaren nižji duhovnik, ki je bil tik pred napredovanjem v velikega duhovnika, je stopil pred razjarjeno množico velikih duhovnikov in rekel:
6. »Poslušajte me, vi mogočni služabniki bogov! Preden naredite en korak k maščevanju, preračunajte razmerje sil med trideset tisočimi in enim milijonom! Če nas le ostro pogledajo, smo že premagani!
7. Ne razmišljajte o maščevanju, ko ni več mogoče, ampak bodisi o pobegu ali o mirnem sporazumu!
8. Kajti, kdor ima oblast v svojih rokah je gospod; in tistim nad katere se dvigne, ne ostane nič drugega, kot da se mu bodisi pokorno uklonijo, ali – ko je še čas – pobegnejo! Vendar menim, da bo tukaj pametneje izbrati

prvo kot drugo; kajti kolikor mi je znano, so vsa vrata močno zastražena in bi bilo težko preseči veliko mestno obzidje.

9. V primerjavi s tem pa je zelo preprosto z novim kraljem skleniti prijateljstvo. Sam si želim prevzeti ta posel! Gurat je bil moj najljubši prijatelj; še vedno me bo poznal in prepričan sem, da me bo poslušal in potrdil vaše položaje ter vam dal še več drugih ugodnosti.

10. Če pa se mu boste sedaj uprli, ko že počaščen v polnosti vlada in sedi na prestolu, bomo vsi ob življenje; in sprašujem, zakaj bo potem dobro naše maščevanje.

11. Kaj koristi v jezi vzplamteti nad deročim hudournikom, ki je narasel preplaval bregove in opustošil deželo in njene plodove?! Kdo bo tako blazen in se bo v jezi vrgel v mogočne, kipeče valove, z mislijo, da bo s svojo mišično močjo zaustavil tok in ga kaznoval?!

12. Vidite, tu je isti primer! Kako se lahko upremo veliki Guratovi moči? – Če to storimo, se bo kmalu ves mogočen tok njegove moči zgrnil nad nas in bomo vsi propadli!

13. To je moj nasvet in moje utemeljeno mnenje; vendar sedaj naredite kar hočete!«

14. Te besede so pošteno ohladile razgrete glave velikih duhovnikov; in namesto, da bi se maščevali, so sklicali svet in razpravljali o tem, kako bi se na najbolj možen način na svetu poklonili Guratu.

15. In nižji duhovnik, ki je svetoval, je rekel: »Bodite brez skrbi in to meni prepustite! Jutri bom šel h Guratu in se z njim pogajal in ste lahko prepričani, da vas bo potrdil z zelo majhnimi spremembami v vašem dostojanstvu!«

16. S tem so bili veliki duhovniki zadovoljni in svetovalec je šel nato takoj h kralju.

699. POGLAVJE

Uspešno pogajanje nižjega duhovnika s kraljem Guratom.

27. 02. 1844

1. Ko je nižji duhovnik z nekaj težavami prišel pred kralja Gurata, ga je ta zelo prijateljsko sprejel in ga vprašal, kaj ga je pravzaprav pripeljalo k njemu, kralju.
2. In nižji duhovnik je rekel: »Ti veš, da so se tu v Hanohu po neugodnih, neuspešnih poskusih, da bi premagali višavje, veliki duhovniki razdelili na dva sovražna dela, od katerih te je en del imenoval za kralja, drugi del pa se je vnel v besu proti tebi.
3. Glej, ta del bi sedaj hotel zbrati silo trideset tisočih mož, dobro izurjenih bojnikov in z največjim ogorčenjem kreniti proti tebi, da bi te morda pokončali!
4. Ko sem slišal za tako namero razjarjenih velikih duhovnikov, sem si mislil: 'Moj nekdanji prijatelj, sedaj gospodar in kralj vsega Hanoha, ima sicer res petdesetkrat večjo moč; vendar je ta razdeljena po širnem mestu in bi zato komaj lahko na posameznih točkah zadržala kompaktno moč trideset tisoč dobro usposobljenih bojnikov!'
5. Ko sem tako preračunal v kakšni nevarnosti si, sem pomislil: 'Nastopil bom kot svetovalec in velike duhovnike prijazno posvaril pred tako nevarnim podvigom!'
6. Tako sem storil in predstavil velikim duhovnikom njihov načrt z najtemnejšimi barvami sveta kot zanesljivo nevarnega in neizogibno neuspešnega, in glej, začeli so omahovati in se vedno bolj ohlajali v svojem maščevanju, in kmalu sem jih privedel do pogajanja s teboj, kar sem jim glede na takšne okoliščine prikazal za najbolj primerno.
7. In tako sem sedaj tu v trojnem pogledu, in sicer najprej kot tvoj glasnik o tem, kaj je bilo proti tebi sklenjeno, drugič kot pogajalec med teboj in velikimi duhovniki in tretjič kot še vedno tvoj stari prijatelj in svetovalec!
8. Zato ti kot tak svetujem, da velike duhovnike, ki imajo nase še vedno

močno navezane šibke ljudi, z nekaj primernimi spremembami obdržiš le kot služabnike bogov pred ljudmi; mi pa že tako vemo kako je s temi norostmi, ker poznamo naravo kot pravega Boga!

9. Verjamem, da boš razumel, kaj mislim s tem povedati; kajti ti veš tako dobro kot jaz, da se morajo le slepi, navadni ljudje obračati na enega Boga, ali še bolje, na več absolutnih nadnaravnih božjih bitij, ki se jih morajo bati in prostovoljno ubogati kralja, da bi se izognili domnevni kazni bogov.

10. In zato so veliki duhovniki z namenom tako zasnovani in za iluzijo ljudi primerno uravnani; zato jih tudi ne bi smeli tako zlahka odpraviti!

11. Seveda jih mi posvečeni ne potrebujemo, ker poznamo sile narave in njihove zakone, po katerih te delujejo! – To je moj nasvet; temu sledi in ti bo šlo dobro!«

12. Ta pogajanja so slišali tudi kraljevi veliki duhovniki in s tem nasvetom popolnoma soglašali.

13. In kralj je rekel: »Brat, ti moj najdražji, stari prijatelj, naredil si me za velikega dolžnika! Naj se zgodi po tvojem nasvetu! Ker pa si ti tako bistroumen človek, ti nalagam, da mi takoj sporočiš določbe, ki se nanašajo na posamezne spremembe pri velikih duhovnikih, potem pa bom jaz na to takoj dodal svoj 'Naj se zgodi'.«

14. In svetovalec je rekel: »Potem mi sedaj dovoli, da se umaknem in posvetujem z velikimi duhovniki! Da bodo plesali kot bom jaz igral, ti zagotavljam s svojim življenjem; vendar mora izgledati, kot da so oni naredili spremembe, in da se morajo le vestno držati novih določb!«

15. Gurat je bil s tem zadovoljen in svetovalec se je vrnil domov.

700. POGLAVJE

Preslepitev upornih velikih duhovnikov s strani od kralja pooblaščenega nižjega duhovnika.

28. 02. 1844

1. Ko se je nižje duhovniški svetovalec spet vrnil k velikim duhovnikom,

je bil takoj oblegan s tisoč vprašanji; na srečo pa je lahko tako hitro govoril kot drdrajoči klopotec in odgovarjal na stotine vprašanj.

2. Toda nihče ni razumel niti enega zloga od tega kar je rekel. Zato je bil opomnjen, da naj govori razločno.

3. On pa je na to odgovoril: »Dajte mi nekaj časa! Dovolite mi, da pridem do zraka in ne sprašujte vsi hkrati, tako da vam bom lahko dovolj razločno povedal ugodno sporočilo kralja Gurata! Toda, ko me vsi naenkrat sprašujete, moram kar se da hitro zmorem, vsem vprek drdrati odgovore, tako da je vsak spraševalec čim hitreje zadovoljen; če potem odgovor kaj razume ali pa ne!«

4. In veliki duhovniki so nato pomirili višjega duhovnika in ga zelo potrpežljivo prosili, da jim razločno in jasno razodene kraljevo sporočilo.

5. Šele takrat je svetovalec prešel na glavno stvar in rekel: »Torej, poslušajte me, vi služabniki bogov!

6. Mirovno ponudbo je kralj najbolj prijazno sprejel in na moje priporočilo potrdil vaše veliko duhovniško dostojanstvo! Seveda pa se morate samo prilagoditi in se odreči svetovnemu gospostvu, kajti kralj je edini gospodar vsega Hanoha in celotnega velikega kraljestva. To je torej sprememba, ki jo je on določil.

7. Potem morajo visoki svečeniki navideznega kralja, ali postati tudi veliki duhovniki, ali pa bodo skupaj z navideznim kraljem izgubili svoje dostojanstvo, ker je kralj potrdil samo velike in nižje duhovnike.

8. Nadalje je kraljeva volja in zakon, da se kastni sistem konča; in samo on zasede vse položaje, tako posvetne kot duhovne.

9. Zlato in zakladi naših palač so za državne zadeve v njegovi popolni posesti; v zameno pa zagotavlja vsakemu uradniku svojega kraljestva stanu primerno plačo, tako duhovno kot posvetno. Sedaj pa moramo seveda ugrizniti v nekoliko kislo jabolko, ker se stvari ne dajo več spremeniti!

10. Tudi on ve, tako dobro kot mi, da naše bogoslužje ni nič drugega kot iluzija za ljudi! Zato si tudi sam pridržuje pravico do zadev bogoslužja ali bolje rečeno, iluzije za ljudi in vam bo kot vrhovni vodja posredoval skrivne ukaze; vi pa morate potem biti dobro poučeni izvršitelji njegove

volje.

11. Na koncu bo tudi nad vami postavil generalnega velikega duhovnika, pod čigar vodstvo bomo potem vsi prišli! To je sedaj njegova trdna volja. Ali ste s tem zadovoljni?»

12. Po tej deklaraciji je bilo sprva vse popolnoma tiho; šele čez nekaj časa so veliki duhovniki začeli kolektivno preklinjati in iz čistega besa niso vedeli kaj naj storijo.

13. Toda višji duhovnik je rekel: »Ja, kaj vam zdaj vse to koristi? Ali lahko naredimo drugače?! Uprite se proti mogočnemu, če imate željo biti najprej nabodeni in potem pri živem telesu pečeni! Tako mi je zagrozil, da bo ravnal z vsemi uporniki!«

14. Ko so veliki duhovniki to slišali, so se vdali in morali nato zapisati določbe točko za točko tako, kot da so jih izbrali in določili prostovoljno.

15. Ko je bil ta dokument dokončan, ga je nižji duhovnik prevzel in z njim odšel h kralju.

16. Kaj se je nato zgodilo, - v nadaljevanju!

701. POGLAVJE

Poročilo novega dvornega svetovalca kralju Guratu in njegovo zadovoljstvo.

Imenovanje nižjega duhovnika za generalnega velikega duhovnika.

01. 03. 1844

1. Ko je svetovalni nižji duhovnik prišel h Guratu, ga je ta takoj vprašal, kakšen dogovor je bil dosežen z velikimi duhovniki.

2. In nižji duhovnik je rekel z zelo veselim obrazom: »Moj kralj, moj gospodar in moj prijatelj! Najboljši na svetu! Zdaj si ti njihov popoln gospodar! Vsi njihovi zakladi so tvoji; ki jih kot veš sestavlja tisoč palač, v katerih je v vsaki nakopičeno najmanj sto tisoč funtov zlata, dvakrat več srebra, dragih kamnov in še neprecenljive količine drugih zakladov in dragocenosti, orožja in živeža. – Ali si s tem zadovoljen?«

3. In Gurat je rekel: »Če je tako, in če si to dosegel s svojo zgovornostjo, potem si že moj prvi dvorni svetovalec! Ampak nadaljуй in mi odkrito povej kaj vse si dosegel pri velikih duhovnikih!«
4. In nižji duhovnik je rekel: »Moj kralj, moj gospodar in moj prijatelj! Škoda bi bilo mojega jezika, da bi se trudil zaman!
5. Glej, tukaj imam na zlatih listih od vseh velikih duhovnikov podpisane vse izpogajane določbe; to je zagotovo več kot moj lasten jezik! Vzemi ta zelo pomemben dokument in ga preberi in boš v njem našel vse, kaj in kako sem se v tvojem imenu izpogajal z velikimi duhovniki! – Mislim, da je v njem dovolj razlogov, da boš zadovoljen z mano!«
6. Tedaj je nižji duhovnik predal Guratu dokument, ta pa ga je naglas prebral pred vsemi navzočimi junaškimi velikimi duhovniki.
7. Ti so od veselja zaploskali in se smejali ter ob tem vriskali, da so si sijajno zmago priborili zgolj z modrostjo tega prekanjenega nižjega duhovnika.
8. Toda Gurat je vprašal pogajalca: »Ampak prijatelj, nedavno si mi rekel, da se mora velikim duhovnikom omogočiti, da predlagajo svoje pogoje, seveda s pridržano kraljevo prepovedno pravico, če pogoji ne bi bili dobri za kraljeve načrte; toda iz tega dokumenta zelo jasno vidim, da si jih pravzaprav le ti narekoval, in da so bili veliki duhovniki primorani sprejeti tvoje postavljene pogoje, želeli ali ne! Seveda imamo dokument v naših rokah; ampak kako je z dejanskim zadovoljstvom velikih duhovnikov?«
9. In nižji duhovnik je rekel: »Ja, - če hočeš videti dejansko zadovoljstvo velikih duhovnikov, potem se lahko takoj odpoveš kraljestvu, vendar prej moraš vse te tvoje prijatelje umoriti; potem boš zadovoljil velike duhovnike, drugače pa sploh ne!
10. Prijatelj, zmagovalec ne sme nikoli vprašati poraženega: 'Ali si zadovoljen z mojo zmago nad teboj'; kajti premaganec ne bo nikoli zadovoljen z zmago nad njim! Zato mora zmagovalec takoj diktirati in reči: 'Tako mora biti in tako hočem, da je!', ampak poražencu ostane le še prošnja!«

11. Temu govoru je z vseh strani sledil velik aplavz, in Gurat je zato tega nižjega duhovnika takoj imenoval za generalnega velikega duhovnika in njegovega prvega vodjo dvora in tajnega svetovalca.

702. POGLAVJE

**Generalni veliki duhovnik pri velikih duhovnikih.
Spodleteli napad upornikov in njihova degradacija v nižje duhovnike.
Imenovanje nižjih duhovnikov v velike duhovnike.**

02. 03. 1844

1. Zatem je kralj za nižjega duhovnika takoj naročil oblačilo generalnega velikega duhovnika in ga opremil s kraljevim polnomočjem na zlatem listu, napisanem z lastno roko in nato podpisanega od vseh junakov, ki so bili prej veliki duhovniki.
2. S tem dokumentom je odšel ta nižji duhovnik v generalnem oblačilu takoj k velikim duhovnikom.
3. Ko so ga zagledali tako izjemno počaščenega, so se razjezili in vpili: »Tako je torej to?! Tudi ti si bil slepar med nami?! Resnično, naj se nam zgodi kar hoče, - za to hudobijo boš kaznovan od nas velikih duhovnikov s smrtjo! – Vi nam zvesti nižji duhovniki, zgrabite to zver in ga skupaj z generalnim oblačilom vrzite v brezno, v katerem plamti živi ogenj!«
4. Ob tem pozivu se je general razburil in z močnim zapovedovalnim glasom zavpil: »Stoj! Nazaj, vi hudiči! Ta poziv in ta sodba sta še manjkala za vaš popoln propad!
5. Glejte, tu je kraljev dokument in podpisi vseh vaših sovražnikov in uničevalcev! Po tem dokumentu sem kar sem: pooblaščen general nad vsemi vami!
6. Pod mojim oblačilom je kraljevi meč kot znak, da je kralj vaša bedna hudičeva življenja položil v moje roke, kot izhaja iz dokumenta! – Ali me razumete, hudiči?!
7. Toda zunaj je štiri tisoč oboroženih bojevnikov! En moj znak, - in v

nekaj trenutkih boste ležali razkosani v tej dvorani, v kateri ste izvrševali toliko gnusob in naredili še več peklenskih načrtov!

8. Kot nižji duhovnik sem moral na žalost dovolj dolgo gledati vašo hudičevo prekanjenost; toda ta čas je minil in sedaj ste hudiči odigrali vašo satansko vlogo! Od zdaj naprej bo drugače!»

9. Tedaj je general nepričakovano izvlekel svoj meč, dal znak in v trenutku so z vseh strani v dvorano vdrli bojovníki s svetlimi mogočnimi meči in sulicami.

10. In general je s posmehljivim tonom vprašal osuple velike duhovnike: «No, kje so torej vaši zvesti nižji duhovniki, da bi me zgrabili in potem v živi ogenj zvlekli?!

11. Zdaj vas vprašam: ali se ne želite maščevati sleparju med vami? Ali nimate več želje do tega? Oklevate? Ali nisem tukaj?!

12. Veliki duhovniki so se penili od besa in smrtnega strahu hkrati; kajti imeli so se za izgubljene.

13. Toda general je rekel: »Zares, če ne bi bili tako zelo sprijeni, bi vseeno pustil, da vas razsekajo; vendar ste preveč sprijeni za plemeniti meč! – Ampak, jaz vas bom spreobrnil in vas naredil za nižje duhovnike in vaše zveste nižje duhovnike za velike duhovnike! In tako naj se zgodi!«

14. Tedaj so začeli veliki duhovniki tuliti; nižji duhovniki pa so se veselili in kronali generala. Veliki duhovniki so morali svoje oblačilo zamenjati z nižjimi duhovniki in se takoj vseliti v njihova domovanja in nižji duhovniki v veliko-duhovniška.

15. In tako se je ta scena končala.

703. POGLAVJE

**Generalni veliki duhovnik v gradu navideznega kralja.
Krvava pokornost visokih svečnikov in s prestola vrženi navidezni kralj.**

04. 03. 1844

1. Po tej operaciji je general vzel s seboj nekaj bojovníkov in odšel takoj v

grad navideznega kralja, kjer so živeli tudi 'vsevedni' visoki svečeniki, vendar skupaj z njihovim božjim kraljem takrat niso vedeli, kaj se bo z njimi zgodilo.

2. Ko je general prispel tja, je takoj zahteval sprejem pri kralju.

3. Toda visoki svečeniki so se uprli tej generalovi zahtevi, ker oni s kraljem vred niso vedeli ničesar o spremembah, ki so se zgodile v preteklih nekaj dneh v mestu Hanoh.

4. Toda general se je zadrhl nanje in rekel: »Če me takoj ne spustite h kralju, boste od teh bojevnikov razrezani na majhne koščke!«

5. Ko so visoki svečeniki, ki so čuvali kralja slišali tako generalovo grožnjo, so se razjezili in izvlekli svoja v oblačilih skrita bodala ter zavpili: »Maščevanje nad predrznim kršiteljem kraljeve božanskosti!« Na ta poziv so hoteli takoj z vso jezo napasti generala.

6. Tedaj se je general umaknil in ukazal oboroženim bojevnikom z meči, da razsekajo visoke svečenike.

7. In moške z meči so takoj posekali majhno število visokih svečnikov in tri preklali od glave do pete, sedem pa zelo hudo ranili.

8. Ko je trideset preostalih videlo kaj je general storil, so padli na kolena in prosili za prizanesljivost.

9. General je poklical bojevnike nazaj in rekel ponižno prosečim: »Najprej takoj izročite vaše orožje in mi nato odprite vrata, da bom lahko prišel h kralju! Kaj se bo nadalje z vami zgodilo, boste izvedeli v kraljevi sobani!«

10. Na ta zelo oster nagovor, so ponižno proseči takoj odvrgli svoja bodala in odprli dvorano, v kateri je kralj v zlatem oblačilu sedel na prestol, da bi sprejel prihajajoče in jih izprašal.

11. Ko je prišel general do stopnic prestola, ga je kralj začuden nad tako predrznostjo vprašal: »Človek, ti umrljiva žival, kaj hočeš tako predrzno od mene, tvojega boga, tvojega večnega gospodarja, čigar prestol je zlat od večnosti? Ali želiš od mene milost ali kazen?«

12. In general je rekel z ironičnim tonom: »O bog, gospodar in kralj! Glej, nič več in nič manj ne želim, kot da se ti sedaj odpoveš svoji večnosti in božanskosti in postaneš tudi ti meščanska človeška žival, kot smo mi!

Toda kar zadeva ta grad in ta večni zlati prestol, že pripada nekomu drugemu! Ampak, pridi malce dol! Tu boš nato svoje zlato oblačilo zamenjal z navadnim meščanskim in se nato izselil z vsem kar je tvojega na sveži zrak!»

13. In bog je od jeze zaškrtal z zobmi: »Pojdi ven, pojdi ven, drugače bom priklical ognjeni dež z neba!«

14. In general je z nasmehom rekel: »Oh, oh, - tega ti ni treba takoj narediti! Kajti, tudi morje bi se lahko vžgalo in zemlja tudi; in to bi bila večna škoda! Glej, glej, ti mali bogec, kakšne slabe stvari bi rad zdaj storil. Zato se spusti prostovoljno dol, drugače te bom moral s temi hudobnimi duhovi potegniti navzdol!«

15. Tedaj je kralj udaril z nogo ob tla in nekaj čarodejev, ki so se skrivali za prestolom je naredilo dim in vrglo žerjavico v zrak.

16. Toda general se je zasmejal in ukazal, da zlobnega bogca zvlečejo s prestola. To se je takoj zgodilo in slabi pirotehniki so zelo urno pobegnili s svojimi ponvami za žerjavico.

17. Ta odvzem oblasti je kmalu po mestu povzročil splošen smeh.

704. POGLAVJE

Generalovo zaslišanje tridesetih visokih svečnikov in njihova pomilostitev.

05. 03. 1844

1. Ko je bil tako kralj oskrbljen in oblečen v meščanska oblačila, se je general obrnil k tridesetim visokim svečnikom in rekel:

2. »Glejte, za vašega boga je že dobro poskrbljeno in vaš kralj je okronan z meščansko krono, ki se mu veliko bolje poda kakor ta navidezna in prevarantska krona, pod katero si je domišljjal, da je nekaj velikega, vendar je bil manj kot nič!

3. Zdaj pa gre za vašo oskrbo, vi stari brezvestni prevaranti ljudi! Toda kakšna naj bi ta bila? – Zdaj vam bom postavil vprašanje; iz vašega

odgovora se bo pokazalo kaj lahko pričakujete! In tako me poslušajte!

4. Vprašanje je tako: »Ali ste zavestno ali nezavedno zavajali ljudi, kot tudi tega kralja, ki ste ga ustvarili? Ali ste verjeli, da je bil ta šibek primerek človeštva v vseh delih bog, - in kaj ste naredili, da je ljudstvo kot ta kralj to verjelo? Ali ste resno verjeli v enega ali več bogov? Ali niste v to nikoli verjeli in ste stare mite iz Kinkarjevih knjig prirejene in zmaličene imeli, proti lastnemu prepričanju, le za sramotno prevaro ljudstva?

5. Na to vprašanje mi zelo vestno odgovorite! Za vsako obotavljanje in vsakršno namerno zadržanost vas bom kaznoval z mečem. In tako prvič v svojem življenju s svojimi usti odkrito priznajte resnico! Naj se tako zgodi!«

6. To vprašanje je trideseterico osupnilo; ker pa je bilo vsako odlašanje kaznovano z gotovo smrtjo, je eden od njih takoj začel govoriti in rekel:

7. »Mogočni gospod general! Ti kot nekdanji nižji duhovnik veš tako dobro, kot vemo mi, kdo so bili naši gospodarji! Ali nas niso s silo prisilili, da vzdržujemo vso to prevaro?! Kaj bi nam tu koristila naša vest?!

8. Pritisk na želodec je bolj občutljiv od pritiska srca! Z najbolj bedno vestjo je še vedno mogoče živeti; ampak s praznim želodcem ne! Zato smo pomirili srce tako, da smo dobili nekaj za želodec! Tudi ti si moral kot nižji duhovnik storiti enako, ker ti dnevnega polnjenja želodca, tako kakor mi, nisi mogel ignorirati, ker je bilo to tebi, tako kakor nam, neizogibno potrebno.

9. Tako kot mi, si tudi ti že dolgo vedel, koliko resnice je v našem bajeslovju! Vedel si, da je ta nauk najbolj škodljiva in sramotna prevara ljudi! Zakaj potem nisi šel kot pravi človekoljub k velikim duhovnikom in nasprotoval njihovim v nebo vpijočim krivicam?

10. Glej, tudi ti si moral utišati svojo vest, tako da je, prvič, tvoja koža ostala cela, in drugič, da tvoj želodec ni čutil pritiska praznine! Jaz in mi vsi smo pogosto govorili med seboj: 'Sramotno je, kako varamo ljudi!' Toda kaj je to koristilo? Bi lahko kaj spremenili?!

11. Če pa si sedaj ti uspel razbiti moč velikih duhovnikov in se povzdigniti do gospoda, potem pomisli, da smo tudi mi ljudje, in da smo

bili prisiljeni storiti, kar smo storili!»

12. General je bil s tem odgovorom zadovoljen in rekel: »Dobro, govorili ste resnico; zato vam bom tudi prizanesel! Z močjo, katero mi je novi kralj Gurat podelil, sem imenoval velike duhovnike za nižje duhovnike in zato kot generalni veliki duhovnik sedaj tudi vas imenujem za nižje duhovnike prvega reda!

13. Visoki svečeniki, ki so čakali na smrt, so bili s tem zadovoljni in bili takoj premeščeni z vsem svojim premoženjem v nižje duhovniška stanovanja.

705. POGLAVJE

**Nadaljnje pogajanje generala s prestola vrženim navideznim kraljem
in njegov neumen naučen kraljevi govor.**

Prisilna odstranitev bivšega kralja in predaja gradu kralju Guratu.

06. 03. 1844

1. Ko je bilo na ta način poskrbljeno za velike duhovnike, se je general spet obrnil k navideznemu kralju in mu rekel:

2. »Zdaj si v tem preprostem meščanskem oblačilu in potemtakem prvič v svojem življenju nekaj resničnega; kajti kot kralj nisi bil nič drugega kot brezdelno orodje v oblasti duhovnikov in najbolj sramotno prevarani človek, ki ni imel niti pravice, da bi šel kdaj ven na sveži zrak!

3. Ker pa si sedaj postal resničen človek, svoboden meščan Hanoha, je od tebe odvisno kje želiš imeti svojo hišo, ali v mestu znotraj obzidja, ali v eni enodnevnega potovanja dolgi ulici desetih predmestij! Ali pa želiš imeti v lasti hišo v predmestju, z vrtom in njivo? O tem se izjasni pred nami!»

4. In navidezni kralj je, še vedno zelo jezen, rekel: »Kaj me imate vi predrzni kršitelji moje svetosti o tem spraševati?! Nebesa in Zemlja pripadata meni, in jaz naj bi zdaj izbral najneznatnejšo meščansko hišo?! Jaz, za katerega je ta zlata palača najbolj sramotno stanovanje.

5. Jaz, stvarnik nebes in Zemlje, ki sem živel od večnosti v templjih

zgrajenih iz sonca, bi moral zdaj prebivati tukaj na moji Zemlji v običajni meščanski koči?! Ne, ne! To bog ne bo nikoli storil! Popolnoma vas bom zapustil in se umaknil v svoj večni sončni grad in od tam poslal veliko kaznovalno sodbo nad vas, vi peklenski hudodelci, kajti šele takrat boste spoznali, da je bila prva prevara boljša od druge!

6. Torej ne sprejemem nobene meščanske hiše, kot tudi nobenega drugega domovanja, niti znotraj, niti zunaj obzidja, ampak vas bom popolnoma za večno zapustil in vas izročil neusmiljenemu kazenskemu sodišču.

7. Ali misliš, da moraš za izpeljavo svojega načrta mahati z železnim mečem; ali bog tudi potrebuje orožje, da uresniči svoje načrte? – O ne! Samo en migljaj, - in neba in Zemlje ni več!«

8. Tedaj je bog-kralj končal svoj s polno truda naučeni govor; kajti taki in podobni govori so bili v Kinkarjevih knjigah in naš bog jih je več preučil in jih nato uporabil ob priliki, kadar mora bog govoriti nekoliko pametnejše kot katerikoli drug človek.

9. Toda, čeprav je bil ta govor eden najboljših kar se jih je naučil na pamet, mu tokrat kljub temu ni pomagal.

10. Najprej se je general božanskemu govorcu v obraz le zasmejal in rekel: »Ne smeš biti tako hudoben, kajti če si tako neomajen in me nočeš ubogati, potem bi te moral takoj našeškati po goli zadnjici, kar bi bilo zelo boleče! Zato mi sledi prostovoljno; kajti glej, nič ne bo drugače, kot je zdaj!«

11. Potem je general ukazal bojevnikom, da 'vsemogočnega boga' zgrabijo in ga odvedejo, če ne bo hotel oditi prostovoljno.

12. Toda bog-kralj se je strahovito uprl, da bi zapustil palačo. A ni kaj dosti pomagalo.

13. Trije bojevniki so ga prijeli in ga odnesli ven na plano ter ga takoj odpeljali k velikim duhovnikom.

14. In ko je tam zelo divjal in preklinjal, ga je general zares grobo našeškal po goli zadnjici in ta obliž je pomirjevalno vplival na boga-kralja, ki se je nato prepustil svoji usodi.

15. Potem je tri dni general pospravljaj in čistil zlati grad, nato pa odšel k Guratu in mu izročil ključe gradu ter mu poročal o vsem, kar je storil

zanj. Da je bil Gurat s tem izjemno zadovoljen, je komaj potrebno omenjati.

706. POGLAVJE

Pregled kralja Gurata novih duhovniških ustanov.

Njegovo srečanje z duhovniki.

Kljubovalen, toda dober svarilen govor nekdanjega velikega duhovnika.

Izgon nekdanjih velikih duhovnikov.

08. 03. 1844

1. Potem je Gurat določil dan za preiskavo vseh duhovniških institucij, ki jih je reformiral general. Določen je bil sedmi dan.
2. Ko je ta dan prišel, je Gurat sklical vse svoje dvorjane in v generalovem spremstvu z njimi odšel v velikansko bivališče duhovnikov, ki je imelo toliko soban, da je lahko udobno sprejelo petkrat sto tisoč ljudi.
3. Ko je Gurat vstopil v ta veliki dvor, ki mu je bil dobro znan, je bil kot nekdanji sodrug zdaj že novih velikih duhovnikov najodličnejše sprejet in čezmerno slavljen; ko pa je prišel k nižjim duhovnikom, se ni nihče premaknil in vsak je obraz obrnil od njega stran.
4. Gurat je to opazil in postavil kljubovalnim nižjim duhovnikom resno vprašanje, zakaj se mu tako zoperstavljajo, ko prav dobro vedo, da je edini gospodar vsega Hanoha, kot tudi celotnega velikega kraljestva.
5. Nižji duhovniki pa so rekli: »Ne priznamo te kot gospodarja nad nami, ampak kot upornika proti našemu zakonitemu in od bogov določenemu nad-gospodstvu! Morali bi te ubogati, ker si ugrabil vso moč, toda nikoli te ne bomo mogli spoštovati – in še manj mazilili in okronali!
6. Najbrž bomo naredili kar nam boš ukazal, vendar bodo naši obrazi ostali za večno obrnjeni od tebe proč, naša srca pa bodo vedno napolnjena s prezirom do tebe!
7. Toda kakor se bomo mi vedli do tebe, tako se bo tudi stari glavni Bog in novi bogovi vedli do tebe, ki niso nič drugega kot Njegove zunaj delujoče sile!

8. Ljudem smo vladali po Njegovem Redu in jim odvzeli zlato kot glavni strup za njihovo notranje življenje in ponižali ošabne s suženjsko verigo ter s prepovedjo govora. Toda naredili smo eno napako, ki je bila v tem, da smo rumeni strup obdržali zase! Ta nas je zastrupil in zaslepil, da nikoli nismo mogli spregledati sovražnikovih načrtov; zato zdaj tu živimo kot ubogi varuhi večnih koristi starodavnega Boga.
9. Vendar nam tako ustreza in nas veseli, da nas je Bog tako milostno kaznoval in da spoznamo, da nas je Bog tako kaznoval; ti pa si se tako kot nam izneveril tudi Bogu in nikoli ne boš našel ponovne vezi z Njim!
10. Ne gre za izgubo našega gospostva, ampak zato, da smo na pol poti ubiti, ko bi ljudi spet vrnili v stari red.
11. Ampak sedaj se je zgodilo! Zdaj si ubil vsega duha v ljudeh; v njih ne živi več nič drugega kot moč narave, katero imaš za Boga!
12. Zato pa je tudi posoda postala polna, o čemer je nekoč Kajn prejel naznanilo in Farak prerokoval, Božja sodba pa nam že sedi za vratom! Zato ti tukaj dajemo prekletstvo namesto blagoslova! To so tebi naše zadnje besede!»
13. Guratu sprejem ni bil povšeči; razjezil se je in dal vse te nižje duhovnike šibati in jih nato odložiti na širnih obalah morja, nato pa postavil precej drugačne nižje duhovnike, ki so mu bili naklonjeni.
14. S to ekspedicijo je bila odpravljena tudi vsaka Moja sled, edinega pravega Boga in v polnosti se je začelo popolnoma ničevno, temačno poganstvo.
15. Ti stari duhovniki so Me vsaj še poznali, toda sedaj Me ni nihče več poznal. Kajti junaški veliki duhovniki so bili šele začetniki in še ne posvečeni v modrosti starih in so o Meni vedeli le malo ali nič!
16. Kaj se je nadalje zgodilo, se bo pokazalo v nadaljevanju!

707. POGLAVJE

Duhovna politika generalnega velikega duhovnika in njegov govor pred duhovniškim svetom.

09. 03. 1844

1. Po tej odpravi in imenovanju novih nižjih duhovnikov je Gurat sklical svet duhovnikov, kjer bi se odločalo kakšen mora biti za ljudi novi nauk o Bogu.
2. Ko se je svet zbral v kraljevem gradu, se je generalni veliki duhovnik takoj dvignil in rekel: »Moj kralj in moj gospodar, dovoli mi, da spregovorim o tej pomembni zadevi, od katere je odvisna samo tvoja in naša skupna blaginja! Kajti, če postavimo nauk o Bogu okorno in mu ne damo največjega sijaja in blišča, potem bi bilo prav tako, kot da ga sploh ne bi bilo!
3. Iz tega razloga morajo biti bogovi, ki so znani ljudem, ohranjeni in dodanih še več, vendar s pomembno spremembo, da zanje zgradimo velike templje zelo mistične oblike, na različnih, nenavadnih krajih, in v njih božanstvo v najbolj ogromni velikosti, kajti vse ogromno na človeka, ki to vidi, naredi močan vtis in pretrese njegovo dušo.
4. Za vsako božanstvo moramo ustvariti tudi duhovnike, ki morajo poznati vse vidike duhovne politike in jim omogočiti, da njihovo božanstvo z naravnimi čudeži ustvari ustrezen čudež. Mehanika in kemija morata biti takim duhovnikom lastna in pametnejše čudeže bo izvajal, bolje se mu bo godilo.
5. Kajti, ne pride nam na misel, da bi take duhovnike plačevali iz državne blagajne; ampak bo vsakemu rečeno: 'Glej, tempelj je kot zlati rudnik. Ti boš tam kot rudar, ki mora znati kopati rudo, če hoče jesti!' in že vnaprej smo lahko prepričani, da bo v nekaj letih naše kraljestvo polno globokoumnih čudežev vseh mogočih vrst, in ljudje ne bodo iz čiste pobožnosti in predanosti vedeli kaj jih je doletelo!
6. Predvsem pa je treba paziti na to, da vsak duhovnik v templju z določenim božanstvom upošteva največjo molčečnost, in da je pod

smrtno kaznijo vedno preudaren proti vsakemu človeku iz ljudstva, in da se mora z njim čim manj pogovarjati; če pa že z nekom govori, mora govoriti čim bolj nerazumljivo, - kajti kar navaden pameten človek razume, ne šteje za božansko.

7. Toda v vsakem templju mora biti zaposlen tudi dober govorec, ki ima potrebno razumevanje, da povečuje ljudem na enak način tempeljske čudeže in božanstvo; toda da bi usposobili take duhovnike in govornike, bi se morale šole nahajati samo v mestu Hanoh!

8. Mislim, da če bo ta moj predlog uporaben, smo preskrbljeni za vse večne čase in ljudem ni treba neposredno nalagati davkov, ker jim bodo templji z bogovi in duhovniki na najbolj nedolžen način na svetu že tako ali tako izvabili zaklade in vladanje bo izgledalo kot vladanje golobom in jagenjčkom.

9. Zdaj pa še nekaj! Ti kralj naj bi priznal vrhovno oblast gorjancev? – Ne vidim zakaj bi to bilo dobro! Menim, da ker stojimo na dnu, bi morali zato bolj trdno stati od gorjancev!

10. Kralj, veš kaj bomo naredili? – Glej, odstranili bomo stopnice in višavci bodo potem videli, kako se lahko spustijo k nam; to pomeni, da za sto človeških višin odrežemo pobočja in nasipe na vseh možnih dostopih do višavja, in višavcem lahko zrastejo krila, če bodo hoteli priti dol do nas!

11. Za sedaj ne bom nič več rekel in vse drugo prepuščam tebi, o kralj!«

12. Kralj in vsi ostali so bili izjemno zadovoljni s tem nasvetom, ki je bil tudi kar se da naglo izveden. Že naslednji dan so bili sklicani vsi arhitekti, kiparji in rudarji.

708. POGLAVJE

Osamitev gorjancev z izsekavanjem pobočij. Energija primitivnih ljudstev. Gradnja novih poganskih templjev.

11. 03. 1844

1. Rudarji so vzeli dvesto tisoč mož in vsakega opremili za njegovo delo potrebnim orodjem.
2. Inženirji so preiskali možne dostope do visokogorja in jih našli petdeset, ki bi lahko bili v skrajnem primeru prehodni od zgoraj. Toda, če bi se kdo hotel povzpeti od spodaj navzgor, bi najdlje prišel do prepadnih sten, toda preko teh se ni bilo mogoče povzpeti, ker so bile tako visoke; prebivalci višavja pa so se lahko kljub temu z lestvami iz vrvi spuščali čez stene in po teh dosegli ravnice v nižinah.
3. Na višinah je bilo res več kot petdeset zidanih prehodov; toda jarki in globeli so se proti nižinam vedno bolj med seboj združevali, tako da se je dvajset jarkov in globeli združilo v le en sam glavni jarek. Če bi se tega naredilo neprehodnega, bi bile s tem nedostopne tudi vse ostale visoke struge tega glavnega jarka.
4. Petdeset dostopov je bilo v treh mesecih navpično izkopano za dvesto človeških višin in ne redko v širini štirideset do sto klafter. Tako je bilo gorskim prebivalcem poslej praktično nemogoče doseči Hanohove ravnice, in tako je bilo to delo učinkovito dokončano v tako kratkem času, za katerega bi bilo v današnjem času (v Lorberjevem času, 1844) zagotovo potrebnih več let.
5. Ta praljudstva so imela splošno posebnost, da so vsako delo najprej podrobno preračunali, potem pa v delo vključili toliko moči, da je bilo delo dokončano v najkrajšem možnem času.
6. Kajti rekli so: »Stane nas enako, če z manj delavci delamo dlje časa, ali z več delavci delamo isto delo manj časa; vendar v drugem primeru pridobimo na času in s tem izkoristimo uporabnost zaključenega projekta, - kar je potem glavna pridobitev!«

7. Posvetni špekulanti so imeli povsem prav; kdor pa bi to pravilo hotel upoštevati duhovno, bi bilo tudi zanj to veliko bolje, kot s svojo počasno mlačnostjo.
8. Na ta način je bilo za gradnjo templjev odrejenih dva milijona delavcev, in v enem letu je bilo povsod zgrajenih tisoč popolnoma opremljenih templjev z gospodarskimi poslopji.
9. Toda o tem, kako so bila božanstva po čudežno zgrajenih templjih porazdeljena, pa v naslednjih nekaj kratkih opisih!

709. POGLAVJE

Opis nekaterih novih tempeljskih malikov. Volovski tempelj.

12. 03. 1844

1. Tu je nekaj prikazov čudovitih upodobitev malikov v templjih:
2. V globoki gorski soteski, kjer je besnel divji gorski potok in se razpršil preko visokih, strmih skalnih sten, je bil v precej prostorni skalni kotlini zgrajen velik polkrožni tempelj.
3. Sprednja stena je bila ravna, zadnja pa zgrajena v polcilindrični obliki, s katero je bilo povezano stanovanjsko poslopje ustreznega duhovništva.
4. Na vrhu sprednje stene tega templja, sta bili dve veliki ovalni okni, ki sta bili enake oblike kot volovske oči.
5. Nekaj klafter nižje, ampak prav v sredini med obema zgornjima oknoma sta bili zgrajeni dve okni, precej blizu drug drugemu, vendar je bila njuna ovalna oblika navpično glede na obe vodoravni zgornji okni, ki sta ustrezali volovskim očem.
6. Na dnu so bila približno štiri klaftre široka vrata, podprta s tremi črnimi stebri, ki so imela od daleč videz volovskega gobca.
7. Glede na to, da je bila celotna sprednja stena pobarvana okoli zgornjih in spodnjih oken ter okoli vrat tako, da je bila videti kakor glava vola, in da sta bila na vrhu stene nad očesnimi okni dva izrastka podobna dvema

rogovoma in na obeh straneh sprednje stene vzporedno z očesnimi okni pritrjeni dve veliki ušesi iz pločevine, iz katerih se je skozi cevi nenehno kadilo, je imelo to pročelje strašno, veličastno podobo volovske glave.

8. Notranjost templja je bila pobarvana temno rdeče, v ozadju templja, v mogočno veliki zidni vdolbini pa je bil postavljen velikanski vol, izdelan iz bakrene pločevine. Njegove zadnje noge so bile tako debele, da je bilo lahko s pomočjo lestve prav udobno vstopiti v velik volovski trebuh in od tam izvajati vse vrste iluzij.

9. Slepilni triki so bili taki: med romarskimi obiski tega čudežnega templja in malika, se je z notranjim vzvodom ogromna velikanska glava stalno premikala navzgor in navzdol. Potem je bil znotraj trebuha nameščen močan meh. S pomočjo tega je dim in ne redko tudi plamen bruhal iz žrela, nakar je začelo v volu mogočno grmeti.

10. In, ko se je grozno grmenje končalo, je šele govornik, ki je bil v trebuhu vola, vzel veliko, pločevinasto trobilo in tresočim ljudem povedal nekaj brezveznih besed.

11. Potem se je vol umiril in veliki duhovnik se je pojavil skozi zadnja vrata, prižgal kadilo in določil daritev za ljudi in naslednji čas daritve.

12. Kdor je imel govedo, ga je moral tukaj darovati, sicer mu bo živina kmalu zbolela in poginila, kar bi seveda storili služabniki duhov tega templja.

13. Sledi več prikazov.

710. POGLAVJE

Sončni tempelj in njegova prevara.

13. 03. 1844

1. Dober dan potovanja iz Hanoha proti poldnevu, na popolnoma golem skalnatem gorovju, je bil postavljen eden najbolj sumljivih templjev, v katerem je bilo čašчено sonce.

2. Toda zakaj je bil ta tempelj tako sumljiv? – Podroben opis bo to jasno pokazal!

3. Tempelj je bil popolnoma okrogel. Ena polovica templja je bila zaprta s trdno steno; druga polovica pa je bila odprta in sestavljena iz šestih stebrov, ki so podpirali stožčasto okroglo streho.
4. Na trdno steno, obrnjeno proti večeru, so bila prizidana duhovniška stanovanjska poslopja in imela za sto duhovnikov bivalnih prostorov, ki so bili enake višine kot tempelj, ki je meril v višino deset klafter in prav toliko v premeru.
5. Prav na sredini trdne stene templja je bilo nameščeno dve klaftri v premeru, gladko polirano konkavno ogledalo, narejeno iz debele zlate plošče, ki se je s pomočjo umetnega mehanizma lahko uravnavalo po vseh stopnjah polkroga, sem in tja.
6. Točno deset klafter proti večeru, se je med šestimi stebri, pet čevljev visokimi in štiri čevlje v premeru okroglimi žrtveniki, nahajala žariščna točka.
7. Od duhovniških bivališč je vodil podzemni hodnik tik pod osrednjim oltarjem, kar pomeni, da je bil od petih oltarjev med šestimi stebri srednji.
8. Ta oltar je bil votel. Pod njim je bil nameščen stroj za dviganje; ta je dvignil kamniti disk, ki se je popolnoma prilegal vdolbini oltarja.
9. Ko je torej daritveni duhovnik v svojem zlatem oblačilu želel priti v tempelj, ki je bil obkrožen z ljudmi, se je postavil na kamniti disk in bil s pomočjo stroja z vitlom vzdignjen navzgor in seveda z glavo vzdignil zlati pokrov oltarja in tako kar naenkrat stal kot pričaran na oltarju z zlatim kladivom v roki.
10. Če so se potem ljudje približali in se prepričali, da je oltar iz masivne skale, skozi katero noben naraven človek ne more prodreti, so gledali na duhovnika kot na višje bitje. Nato je duhovnik znova pokril oltar, zamrmral nekaj nerazumljivih besed in nato trikrat potrkal na pokrov oltarja, in tedaj se je pokrov takoj spet dvignil in drugi duhovnik je s kadihom prišel ven.
11. Ta operacija je bila še trikrat ponovljena. Potem je bil srednji oltar trdno zaprt ter štirje drugi oltarji odkriti in štirje daritveni duhovniki so položili svoja kadila na bele kamnite plošče.

12. Ko so bila kadila položena, so duhovniki častili konkavno ogledalo, ki je imelo obliko sonca. Toda veliki duhovnik je potrkal s kladivom na drugo ploščo in takoj se je prikazalo zakrito konkavno ogledalo, ki ga je spreten upravljalet zavrtel z notranjim mehanizmom.
13. Močna žariščna točka je bila tedaj usmerjena na enega od štirih daritvenih oltarjev in v trenutku zajela lahko vnetljivo kadilo.
14. Ko so bili vsi štirje oltarji prežeti z dimom, je na osrednji oltar stopil govornik, ki je imel strašen govor, in ljudem pokazal, da je sonce v popolni oblasti tega templja. Zato so morali ljudje ogromno darovati, če so želeli imeti lepe dneve in dobro leto.
15. Več o tem satanskem delu Mi ni treba reči; kajti vsak razmišljajoč človek zlahka vidi kakšen učinek je morala napraviti ta prevara v zelo temačnih ljudeh.
16. Prihodnjič več!

711. POGLAVJE

Tempelj vetra.

15. 03. 1844

1. Vzhodno od Hanoha, na razdalji tri dnevne potovalne poti, se je nahajalo obsežno gorovje.
2. Največji del tega gorovja so sestavljali štirje enako visoki hribi, ki so bili vsi precej pravilne stožčaste oblike; vendar ti štirje hribi niso bili razporejeni po vrsti, ampak tako, da so s konicami tvorili konce ali vogale rahlo premaknjenega četverokotnika.
3. Na precej pomembni visoki planoti med temi štirimi hribi, je bilo nepomembno jezero, ki je imelo obseg približno tri ure poti. To jezero je imelo štiri precej močne odtoke, ki so tekli skozi štiri doline med štirimi hribi.
4. Na vsakem od teh hribov je bil zgrajen odprt stebrni tempelj; in nekoliko nižje – skoraj ob jezeru – so bila stanovanjska poslopja za

duhovnike, ki pa niso imela vrat, ki bi bila vidna na stavbi, ampak je bil z nasprotne strani hriba izkopan predor, skozi katerega je bilo edino mogoče priti v notranjost stanovanjskega poslopja; prav tako je podzemni prehod vodil od vsakega stanovanjskega poslopja do templja na vrhu hriba.

5. Sredi vsakega templja je bil zgrajen mogočen steber. Na vsaki od štirih sten stebra je bila vzdana ogromna grobo obdelana kovinska glava. Vsaka od teh glav je imela odprta usta, kot človek, ki piha v oglje ali na kaj drugega; samo odprtina je imela dva čevlja v premeru.

6. Od stebra je vodila podzemna cev, premera dveh čevljev, dolga dvesto klafter, do popolnoma skrite umetne jame. V tej jami, tako veliki kot sedanja precej velika molilnica, je bil nameščen močan meh za veter, ki ga je poganjalo vodno kolo, ki je skozi omenjeno cev vsako sekundo v enega od templjev napihal deset tisoč kubičnih metrov zraka. Seveda je imel vsak tempelj v soteski doline svoj meh.

7. Štirikrat na leto je bila na tem čudovitem kraju velika daritvena slovesnost, ki je bila seveda posvečena štirim vetrovom. Tem štirim vetrovom je moral vsak obilno žrtvovati od vsega, kar je imel, - drugače bi se moral bati grozних neviht. Na določen dan daritvene slovesnosti je mrgolelo na tisoče in tisoče romarjev, ki so bili vsi obloženi z daritvami vseh vrst.

8. Ko je bil tempelj z ljudmi povsem obkrožen, so se naenkrat, kot pričarani, skozi skrivna vrata, ki so bila v enem od stebrov umetelno nameščena, pojavili duhovniki, dali z zastavo znak v smeri kjer se je nahajal skrivni meh, mehaniki pa so takoj sprožili meh v polno delovanje in iz ustnih odprtin štirih ogromnih glav na stebrih, je začelo tako močno pihati, da je imel zračni tok v oddaljenosti dvajsetih klafter še moč orkana.

9. V tem so ljudje prepoznali gospodarje vetrov in jim morali včasih dati velike daritve, če so jih hoteli zase pridobiti, kljub temu pa se še vedno niso mogli trdno zanesti na njihovo zvestobo; kajti gospodarji vetrov so morali biti zelo nestanovitni!

10. Podobno je bilo mogoče pretok zraka usmeriti tudi na površino jezera

z drugimi cevmi, kar je nato povzročilo precejšnje valovanje, zlasti na območju, kjer so bile cevi potisnjene v jezero.

11. Učinek tovrstnih velikih iluzij na neumne ljudi, si lahko vsak zlahka predstavlja!

12. Sledi še več takih prikazov!

712. POGLAVJE

Tempelj vode.

16. 03. 1844

1. Na podobnem gorskem območju, oddaljenim približno dva dni potovanja, severovzhodno od Hanoha, je bil zgrajen tempelj posvečen bogu voda. Toda kako, - to bo takoj pokazal naslednji kratek prikaz!

2. V omenjenem območju, z vseh strani obdanem s strmimi gorami, je bilo zelo veliko jezero, ki je imelo obseg trideset milj ali šestdeset ur potovanja.

3. Sredi tega jezera je bil otok, ki je imel površino najmanj štiri kvadratne milje in bil poln grebenov in drugih majhnih, toda prav strmih hribov, bogatih z izviri, preko katerih je bil ravninski del tega otoka prav dobro namakan in s tem zelo rodovit.

4. Ta otok so izbrali bogovi voda in na sredi tega postavili zelo imeniten grad, okoli katerega je bil potegnjen širok jarek, ki je vodo dobival iz sto umetnih vodnjakov.

5. Na sredini tega četverokotnega gradu je bil zgrajen veličasten odprt tempelj, v katerem je bila velika školjka, izklesana iz kamna, na njej pa je stal velikanski vodni zmaj, ki pa ni bil narejen iz kamna, ampak umetno izdelan iz bakrene pločevine pomešane z zlatom.

6. Na zmajevem hrbtu je jezdila kolosalna moška postava, ki je bila narejena iz enakih materialov, katero je poganjal notranji, zelo preprost mehanizem, tako da je neprestano obračal glavo sem ter tja in občasno visoko dvignil desno roko.

7. Kadarkoli je ta jezdec dvignil roko visoko navzgor, je iz cevi nameščene na krožni strehi templja, močan curek vode brizgnil kvišku približno dvanajst klafter visoko, kar je bil za neumne ljudi seveda čudovit, presenetljiv spektakularen prizor.
8. Tu je bilo zgrajenih še veliko drugih vodnih umetnin in celoten otok je bil sčasoma povsod posejan z vodometi; podroben opis vseh bi zahteval svojo knjigo, zato preidimo na glavno stvar!
9. V enem letu je bilo bogu voda posvečenih dvanajst praznikov. In kdor je hotel izkopati vodnjak kjerkoli v Hanohovem kraljestvu, je moral prej darovati bogu voda. Kadarkoli se je kdo umival, se je moral spomniti na boga voda in vsak sedmi dan nastaviti majhno daritev; toda kdor se je kopal, je moral prinesiti še pomembnejšo daritev in jo na vsak način izročiti nekemu od vodnega boga postavljenemu vodnemu čuvaju, - drugače ne bi mogel računati na srečo v vodi!
10. Tako so morali tudi pralci, čolnarji in ribiči ter vsi ljudje, ki so uporabljali vodo, vedno darovati bogu voda, drugače so lahko pričakovali nepredvideno nesrečo, v katero so jih običajno spravili vodni mojstri, ki so bili nameščeni povsod ob vodah.
11. Da pa bi vsi ljudje Hanohovega kraljestva voljno prispevali takšne daritve, je bilo, kot že omenjeno, na tem otoku dvanajst obhajanih praznikov. Ob teh praznovanjih je na jezeru mrgolelo vseh vrst čolnov, ki so prevažali romarje sem ter tja.
12. Na otoku je bilo tudi veliko gostiln, kjer so goste kar se je dalo goljufali in odirali; in tudi duhovniški ribiči in čolnarji tega jezera so imeli dober zaslužek. Na otok so sicer vsakega prepeljali brezplačno, toda toliko več se jim je moralo plačati za vožnjo nazaj.
13. Mislim, da o tej ostudnosti ni treba vedeti več! Zato se bomo prihodnjič zopet premaknili k nečemu bolj hvalevrednemu.

713. POGLAVJE

Tempelj ognja.

18. 03. 1844

1. Na nekem drugem območju med gorami, zelo bogatem z naftnimi izviri, je bil prav tako zgrajen velik tempelj.
2. Tempelj je bil ves brez oken in tako popolnoma zaprt, vanj pa je bilo mogoče priti le skozi podzemni vijugast prehod in na koncu po spiralnem stopnišču.
3. Tempelj je bil zelo prostoren in je na svojih galerijah in ploščadi lahko sprejel dvajset tisoč ljudi, ne da bi pri tem nastajala gneča.
4. Streho so sestavljale številne okrogle kupole, podprte s številnimi masivnimi stebri, in vsaka kupola je imela poševno odprtino, skozi katero je lahko uhajal dim, ki se je ustvarjal v templju.
5. V ozadju je bil v podolgovati niši podobni vdolbini, na stopničastem ovalnem podstavku, postavljen neizmerno ogromen kip golega moškega. Ta kip je sedel na velikanski kamniti kocki, ki je imela premer štirih klafter, torej površino šestnajstih kvadratnih plošč in prostornino štiriinšestdeset kubičnih klafter. Kip je bil ves izdelan iz bakrene pločevine, zato je bil votel, in je lahko v svojem notranjem prostoru sprejel petsto ljudi, ki so ob praznikih, ki je bil le dvakrat letno, izvajali vse vrste spektaklov.
6. Okrog ogromnega podstavka kipa, v oddaljenosti treh klafter, in sicer v obliki ovalnega kroga, so bili postavljeni okrogli oltarji, dvesto klafter visoki in dva čevlja v premeru, pod katere je bil usmerjen bogat naftni izvir.
7. Oltarji so bili bakreni valji, popolnoma napolnjeni z zdrobljenimi plovci. Kameno olje je skladno z zakonom privlačnosti skozi luknjice plovcev v celotnem valju obilno naraščalo navzgor in človek je lahko le malo s prižgano svečo prešel preko mastne površine oltarja in ta je takoj zagorela z belim plamenom, enakim tako imenovani bengalski svetlobi.
8. Ti goreči oltarji so tako močno osvetlili notranjost templja, da je bilo v

njem bolj svetlo kakor pri dnevni svetlobi. Oltarji so goreli dan in noč in niso nikoli ugasnili.

9. Po stebrih navzgor skozi vse galerije je bilo speljanih veliko bakrenih cevi. Kjer koli je imela cev odprtino, je bilo dovolj le svečo pritakniti in zelo eterično zemeljsko olje je takoj zagorelo.

10. Ko je prišel praznični dan, posvečen temu 'bogu ognja' in njegovim služabnikom, je sto tisoč romarjev prispelo iz vseh krajev in prineslo temu maliku številne bogate daritve.

11. Duhovniki tega malika so izvajali vse mogoče ognjene spektakle; en ognjemet je po velikosti presegal drugega, sijaju in mnogovrstnih krasotah. Še posebej ponoči je bilo celotno gorsko območje tako razsvetljeno, da človek ni vedel, kdaj se je začelo daniti.

12. V templju je malik govoril ljudem, kot da bi govoril s tisoč glasovi iz svoje moči in se prekomerno hvalil, duhovniki pa so pridigali zunaj.

13. Kakšen vtis je vse to naredilo na neumne ljudi ni treba podrobneje opisovati; le toliko je še mogoče reči, da so ta praznik zaradi številnih velikih spektaklov vedno obiskali najvišji predstavniki aristokracije.

14. Celo Gurat in njegov general s svojim spremstvom nista nikoli manjkala. Nič več ni potrebno dodati, da bi prepoznali najvišjo raven malikovanja, ki je bila tu uprizorjena.

15. Še več prikazov prihodnjič!

714. POGLAVJE

Venerin tempelj z vrtom v Hanohu.

20. 03. 1844

1. V mestu Hanoh je bil zgrajen čudovit tempelj, ki je bil odprt vsak dan, ob vsakem času; vsak obiskovalec je moral le privoliti, da bo izročil znatno daritev prelepim svečenicam, polboginjam in še posebej popolnim boginjam.

2. Ja, torej kako je bil ta tempelj urejen, kako vzpostavljen in komu je

bilo tukaj božansko čaščenje izkazano? Naslednja kratka predstavitev bo to pokazala v najsvetlejši svetlobi!

3. Tempelj je bil zgrajen zunaj vrat, ki so vodile k Božjim otrokom, in za katerimi so bile kmalu gore.

4. V Kinkarjevih knjigah je bil najden prav ognjevit prikaz Naeme, ki je bila po opisu tako lepa, da so celo kamni tekali za njo.

5. Tej Naemi je bil zgrajen ta prekrasen tempelj, ki je bil okrogel in odprt, sestavljen iz tridesetih zunanjih stebrov in iz desetih notranjih podpornih stebrov, dobro razporejenih med tridesetimi stebri, tako da je za vsakimi tremi stebri stal en podporni steber, ki je podpiral okroglo streho, in sicer na oddaljenosti treh klafter.

6. Okrog templja so bile zgrajene tri palače; ena za svečenice, druga za polboginje in tretja za popolne boginje.

7. V sredini templja je bila, iz belega marmorja popolnoma gola umetniška upodobitev Naeme, na močnem pozlačenem podstavku, v precej ogromni velikosti; naslonjeni na podporne stebre pa so bili na nižjih podstavkih postavljeni goli moški kipi v polni vzburjenosti, z obrazi obrnjenimi na golo Naeme.

8. Okoli templja in okoli treh stanovanjskih palač je bil zasnovan izjemno velik vrt, ki pa ni imel ustrezne umetniške krasote.

9. Sestavljen je bil iz treh delov. Eden je bil posebno umetelno izdelan labirint; toda hodniki tega labirinta niso imeli zaprte stene, ampak prav ljubke ograje iz količkov, tako da se je lahko videlo iz enega hodnika na sto drugih.

10. In če se je tu in tam kakšna prelepa popolna boginja nagajivo prikazala, častilec takšne boginje ni mogel priti do nje, in če ga je marsikdaj ločila tudi le ena ograjna pregrada, je moral kljub temu pogosto narediti največje ovinke, da je prišel do nje.

11. Razlika med svečenicami, polboginjami in popolnimi boginjami pa je bila v tem:

12. Svečenice so bile ljubko oblečene in imele lep obraz in stas.

13. Polboginje so imele čez osramje le daljši oprijet zlat predpasnik in zapestnice z dragulji ter zlate sandale na nogah; sicer pa so bile

popolnoma gole.

14. Popolne boginje pa so bile povsem gole, obute so bile samo v zlate sandale in morale so biti največje lepote. Morale so biti zlatolaske; celo telo ni smelo imeti niti enega madeža in je moralo biti povsem belo in popolnoma neoporečno. Razen na glavi, na nobenem drugem delu telesa ni smelo biti nobene naravne poraščenosti, vendar je imela Hanohova umetnost veliko sredstev za odstranjevanje dlak.

15. Ko so se popolne boginje sprehajale po pokritih labirintih, sta jih vedno spremljali svečenica in polboginja. Svečenice so morale hoditi spredaj, da so očistile pot popolnim boginjam, polboginje pa so morale z volčjim ali lisičjim repom odganjati muhe, komarje in obade.

16. V drugih dveh delih vrta, kjer so bili drevoredi, cvetlične grede in hišice za užitek, so lahko tudi svečenice opravljale posel; toda v labirintu, ki je imel tudi veliko zaprtih majhnih templjev, so smele poslovati samo popolne boginje in včasih tudi polboginje.

17. Božanstvu lepote niso bili posvečeni prazniki, toda zato je bil tempelj odprt dan in noč ter dobro osvetljen.

18. Na začetku je bilo v templju le tri tisoč ženskih bitij, toda že samo v treh letih so morali svečenice, nato polboginje in popolne boginje desetkrat povečati, ker so Guratu donašale več kot vsi ostali templji, kajti labirint je bil poln dan in noč s častilci popolnih boginj in tudi polboginj.

19. Več o tem ni treba reči, kajti vsakemu je zlahka vidna očitna pregreha. Zato preidimo na naslednji prikaz!

715. POGLAVJE

Kovinski ali bronasti tempelj.

21. 03. 1844

1. Nedaleč od Hanoha, kjer so bile v Lamehovih časih kovinarske delavnice izumitelja Tubalkajna, je bil zgrajen posebno bogat in prekrasen tempelj.

2. Ta tempelj je bil tudi odprt, z veliko okroglo streho, ki so jo podpirali le bronasti stebri, katerih je imel tempelj več sto; tempelj pa ni bil popolnoma okrogel, ampak bolj ovalne oblike.
3. V ožjem ozadju je bil postavljen masiven trinožnik. Njegove noge so bile iz treh stebrov visokih dve klaftri, masivna okrogla plošča, katero so ti nosili pa je imela tri klaftre v premeru.
4. Na tej okrogli plošči je stal ogromen, na pol gol kovač, umetniško izdelan iz debele bakrene pločevine. Pred njim je bilo postavljeno mogočno nakovalo, na katerem je bila velika gruda rude.
5. Kolosalni kovač je imel v desni roki ogromno kladivo, ki pa je bilo votlo, kakor tudi kovač. V svoji levi roki je imel velike klešče, s katerimi je držal grudo rude na nakovalu.
6. Na robu plošče, na kateri je stal naš kovač, je bilo izdelanih še veliko manjših kipov, prav tako narejenih iz bakrene pločevine, od katerih je bil vsak opremljen z drugačnim metalurškim orodjem, s katerimi so predstavljali attribute boga rude in prvega mojstra obdelave rude, ki seveda ni bil nihče drug kot Tubalkajn.
7. Za velikim templjem, proti planini, je bil zgrajen velik duhovniški grad, v katerem je prebivalo sto duhovnikov, ki so živeli od bogatih darov, ki so bili temu bogu darovani.
8. Za gradom je bil sveti jašek, ki ga je Tubalkajn sam izkopal v planino. Proti veliki daritvi ga je smel vsak obiskati.
9. V globini sto klafter je bila velika jama, ki jo je Tubalkajn izklesal. Tu so duhovniki tega boga razstavljali številne svetinje, ki so izvirale od Tubalkajna. Seveda je bilo pri tem, kot povsod, veliko laži in prevare.
10. Ta bog je imel samo tri praznike letno. Na tak praznik so duhovniki zaklali vola, in sicer na veliki okrogli plošči pred bogom.
11. Ko je bil vol zaklan, so duhovniki stopili s plošče in v trenutku se je pod trinožnikom vžgal mogočen ogenj, ki je nenehno naraščal in kmalu razžaril celo ploščo. In ta ogenj je trajal tako dolgo, dokler ni upepelil celega vola na plošči.
12. Med tem ognjem pa je tudi bog marljivo tolkel s kladivom, - čigar delovanje je bilo seveda izvedeno s skritim vodnim pogonom, tako kot je

bil s tem pogonom sprožen v delovanje tudi močan meh, ki je žerjavico pod trinožnikom močno razpihoval.

13. Po tem vedno istem žrtvovanju so sledile živahne pridige, v katerih so bile hvaljene prednosti kovin in seveda najbolj bog kovin.

14. Po takšnih pridigah so bile sprejete daritve in romarji so nato lahko obiskali bližnje velike kraljevske rudnike, kjer pa je mrgolelo beračev.

15. Da je bil tudi ta tempelj zelo obiskovan, ni potrebno podrobneje omenjati; zato je dovolj teh gnusob!

716. POGLAVJE

Drugi templji v Hanohu in okolici.

Oprostitev davkov v Hanohu.

Odrezani gorjanci iščejo pot v ravnico.

Sledi Guratovega izsekavanja pobočij v Tibetu.

Novi Noahov glasnik pri desetih knezih.

22. 03. 1844

1. Na podoben način je obstajalo še veliko bogov in templjev. V Hanohu je imela tempelj narava, nato pa v vsakem mestu nekoliko manjšega; oblaki so imeli tudi tempelj; prav tako luna, zvezde, nekatere živali, drevesa, izviri, potoki, jezera, morja, gore in različne kovine so imele svoje posebne bogove, templje in duhovnike. Človek je skoraj na vsakem koraku naletel na drugačen tempelj.

2. Toda vsi ti templji so bili večinoma podrejeni že opisanim. Samo v Hanohu je še obstajal zaradi tradicionalne rabe, po Kinkarjevih knjigah skrivnosten Lamehov tempelj; vendar razen kralja, generalnega velikega duhovnika in drugih velikih duhovnikov, se ni smel nihče, pod smrtno kaznijo, približati temu templju, ki je bil posvečen staremu bogu strele in groma.

3. Samo tempelj modrosti na kačji planini je bil prost; toda v njem ni bilo moč pridobiti več nobene modrosti, ampak se je na tem kraju izvajalo samo najbolj mistično čarovništvo. Sredi tega starega templja je bilo

postavljeno preročišče, kjer je lahko vsakdo za denar in druge daritve lagal kolikor in kadarkoli je želel. Seveda je navaden človek vse verjel.

4. Na ta način je bila po petih letih Guratova vlada tako uspešna, da je lahko ljudstvo oprostila vseh davkov, ker so ti tempeljski posli prinašali ogromne vsote in povzročili, da so se v kratkem času številne prej odcepljene pokrajine znova zatele v njihovo varstvo in z velikim veseljem darovale bogovom. Ja, bili so tako vneti za bitja templjev in bogov, da so jim zato naredili velikansko milost, ko so jim dovolili, da so tudi oni zgradili nov tempelj in zbirali darove za kralja!

5. V desetih letih je imela vsaka vas skoraj toliko templjev kot stanovanjskih hiš, in ena hiša se je kosala z drugo, vas z drugo vasjo, mesto z drugim mestom, kdo bo kralju prinesel bogatejšo daritev, ker je kralj na nek način predstavljal bogove, zato se je tudi imenoval služabnik vseh bogov.

6. Take so bile torej razmere v Hanohovem kraljestvu!

7. Toda kaj je storilo odrezano gorsko ljudstvo, ko so odkrili kaj jim je naredil Gurat, namesto da bi priznal njihovo nadoblast.

8. Deset knezov je celotno, široko gorsko območje zelo natančno preiskalo, če je kje možen izhod.

9. Celo leto je minilo med raziskovanjem terena. Toda vse je bilo zaman; kajti Gurat je namestil na celotnem območju stalno stražo, gore pa so bile neprekinjeno navpično izklesane, da je bilo celotno višavje izolirano, tako da se ni videlo ničesar drugega kakor prostrane gole stene.

10. Sledi Guratovega dela so še danes tu in tam vidne v Tibetu.

11. Toda deseterica se je posvetovala kaj je treba storiti. Kako se je mogoče maščevati?

12. Veliki svet se je desetkrat sestal, toda veljaven sklep ni bil sprejet.

13. Zato jih je deset reklo: »Zaradi tega moramo vzpostaviti drugačne zakone v zvezi s plodnostjo otrok, drugače nam bo naša, čeprav velika in rodovitna zemlja v kratkem času postala neverjetno ozka!«

14. Toda, ko so hoteli že izdati takšne zakone, glej, tedaj je prišel novi Noahov glasnik in zadržal deseterico v zakonodajnem postopku.

15. Toda kako, - to se bo pokazalo v nadaljevanju.

717. POGLAVJE

**Sporočilo Noahovega glasnika gorskim ljudstvom.
Napoved sodbe.
Božja naloga za Noaha, da zgradi barko v roku 20 let.**

23. 03. 1844

1. Noahovega glasnika je deseterica sprejela z velikimi častmi in vprašala, kaj bi morali zdaj storiti, - ali naj se zakon, ki so ga svetovali uporabi ali ne.
2. Toda Noahov glasnik je rekel: »Samo tega ne smete storiti, kajti vse poti iz dežele niso odrezane! Tudi jaz sem iz mesa in krvi pa sem našel pot do vas! Kako ne bi našli tudi vi te večno neuničljive poti iz te dežele, če bi bilo to potrebno?!
3. Ta dežela je tako velika, da vas lahko nahrani, tudi če bi vas bilo stokrat več, kot vas je sedaj!
4. Kdo od vas pozna vse njene meje?! Sem in tja ste poslali nekaj oglednikov in vsak je videl en del; toda nihče si ni s svojimi očmi ogledal in izmeril vsa prostranstva te dežele!
5. Toda meni se je v celoti pokazala in sem ugotovil, da se razteza po dolžini približno petdeset dni poti proti jutru in po širini približno deset potovalnih dni proti polnoči.
6. Res je, da je Gurat z dvema milijonoma ljudi to deželo po vseh straneh naredil skoraj nedostopno, kar ga je že v desetih letih veliko stalo in ga bo še več; vendar ne glede na to ima ta dežela kljub temu prost izhod in ta je na višinah mojega gospodarja Noaha!
7. Od tam se proti večeru raztezajo velike dežele, ki imajo zelo malo prebivalcev! Tako je dovolj možnosti in izhodov, tudi če bi se večkrat pomnožili!
8. Toda k vam nisem bil poslan zato, da bi vas s to novico pomiril, ampak zato, da vam oznanim bližnjo Božjo sodbo za vse ljudi na Zemlji, ki se ne bodo vrnili k Njemu in se ne bodo držali Njegovih zapovedi, katere je On dal na začetku očetom višin in kraljem nižin.

9. To so torej Božje besede in tako je Gospod govoril pred stotimi leti mojemu gospodarju: 'Ljudje ne želijo več, da bi jih vodil Moj Duh, ker so postali čisto meso; toda Jaz jim kljub temu želim dati rok sto dvajset let!'
10. In Gospod je znova govoril in rekel: 'Noah, pošlji glasnike v vse predele sveta in naj bo vsem bitjem zagroženo z Mojo sodbo!'
11. To je Noah, moj gospodar, počel iz leta v leto, toda mnogo glasnikov je obnorelo meso in niso nikoli prenesli Njegovega sporočila.
12. Sedaj je minilo deset let odkar je bil moj brat pri vas in drugi v Hanohu. Od vas se je brat vrnil, toda drugi je bil v Hanohu ubit.
13. Odtlej je Noah vsako leto skrivaj pošiljal glasnika v Hanoh, trideset pa v druga mesta; toda glasnike so zaslepili Hanohovi maliki in postali so meso.
14. Zato je Bogu, Gospodu, zmanjkalo potrpljenja in pred tremi dnevi je spet govoril z Noahom in rekel: 'Noah, pojdi s svojimi ljudmi v gozd in posekaj tisoč vitkih in ravnih jelovih debel in jih obsekaj na tanke četverkotnike, položi razrezana debla skupaj in jih pusti tako ležati pet let! Potem ti bom povedal kaj moraš z njimi narediti!'
15. Tesarji so že postavili sekire na korenino! Sto let je brezplodno minilo; zdaj je samo še dvajset let!
16. Zato se popolnoma resno obrnite k Gospodu, če se želite izogniti sodbi! Kajti, ko se bo od danes izteklo dvajset let, bo gospod odprl nebeške zapornice in z veliko poplavo pobil vse meso Zemlje!
17. To sem vam povedal in to govori sedaj moj brat v Hanohu; blagor tistemu, ki se bo po tem ravnal! Amen.»

718. POGLAVJE

Osuplost desetih visokogorskih knezov. Glasnikovo opozorilo. Brezbožni nasvet voditeljev. Iskalci krvavega mlečnika.

26. 03. 1844

1. Ko je deset gorskih knezov od Noahovega glasnika to slišalo, so osupnili in vprašali:

2. »Priatelj, tvoje besede prav grozno zvenijo; tukaj nam oznanjaš konec sveta! Kaj lahko, kaj moramo torej storiti, da se izognemo takšni sodbi? Zakaj misliš, da bo Noah uporabil tisoč razsekanih debel?«
3. Glasnik pa je rekel: »Glede prvega dela vašega vprašanja, zelo dobro vem, da poznate starega Boga, ki je govoril z očeti in pogosto učil v Hanohu ter mazilil kralje, kar je Kinkar zelo natančno zapisal v svojih velikih knjigah! Te knjige poznate in eno ste tudi prebrali, ko ste opravljali tempeljsko stražo.
4. Poleg tega ste od osvobojenih sužnjev slišali tisoč ustnih izročil, ki so vam soglasno naznanili karkoli so le vedeli o tem edinem starem Bogu in Gospodu nebes in Zemlje; poleg tega pa tudi tako dobro kot jaz veste, kaj Bog želi od nas, kako moramo živeti in kaj je naša dolžnost storiti!
5. O vsem kaj morate storiti pa vam je že tako moj predhodnik sporočil pred desetimi leti! Zato pravim: delujte v skladu s tem in Božja sodba vas ne bo zadela!
6. Če pa se ne boste obrnili k Njemu in ljudem dali nečloveške zakone proti vsej božanski ljubezni in večnemu Redu, vas bo neizogibno doletela sodba!
7. To je odgovor na prvi del vašega vprašanja; toda glede drugega dela vašega vprašanja, ste vendar iz moje izjave lahko razvideli, da bo Bog Noahu sporočil o uporabi tega lesa ob določenem času. Zato vam ne morem dati nobenega drugega odgovora! – Zdaj veste vse!
8. Ko pa bo Noah prejel od Boga navodilo o uporabi lesa, tedaj bom zopet prišel k vam in vam to oznanil. Sedaj pa vas moram spet zapustiti! Zapomnite si to sporočilo in primerno delujte! Amen.«
9. Po teh besedah je glasnik odšel tako hitro, da nihče ni opazil kako in kdaj je izginil.
10. Nato jih je deset začelo razmišljati kaj bi morali storiti. Vendar se niso zedinili, zato so sklicali veliki svet in se posvetovali ter presojali poslančevo sporočilo.
11. Toda voditelji so rekli: »Mnenja smo, da je bil obstoj starega Boga vedno dvomljiv in da si je politika izmislila Boga v vseh oblikah!
12. Stari čarovnik na višinah je izgubil vse svoje ljudi in bi rad postal spet

močan vladar! Zato se zdaj tudi opira na svojo čarovniško premetenost, da bi nas prestrašil, vendar smo zdaj preveč razsvetljeni, da bi nas na ta način preslepil.

13. Zato ostajamo pri prvi odločitvi, da razglasimo zakon in zadeva bo opravljena brez Boga in brez Noaha! Kar pa se tiče glasnikovega hitrega izginotja, poznamo magično moč krvavega mlečnika; malo ga použiješ in postaneš neviden! Če bi to zelišče lahko našli, bi lahko tudi mi storili enako!

14. Deseterici je bilo mnenje voditeljev vseč in razglasili so zakon, tisoč zeliščarjev pa se je lotilo iskanja krvavega mlečnika.

719. POGLAVJE

Noahov glasnik pred generalnim velikim duhovnikom v Hanohu.

Razumsko kultiviran odgovor generalnega velikega duhovnika.

Dobra, razumna država.

27. 03. 1844

1. Takšen je bil učinek, ki ga je glasnik povzročil pri prebivalcih visokogorja. Toda kako je svoje poslanstvo opravil glasnik v Hanohu? – To bo prikazano takoj!
2. Glasnik v Hanohu je bil napoten naravnost k generalnemu velikemu duhovniku; in tako je odšel k njemu in bil kot glasnik z višin tudi takoj sprejet.
3. Ko pa je prišel pred generala, ga je ta zelo uslužno sprejel in vljudno vprašal kakšen je namen njegovega poslanstva.
4. In glasnik je brez zadržkov rekel enako, kar je gorskim prebivalcem rekel njegov sodrug.
5. Toda general je rekel glasniku: »Moj najbolj cenjeni prijatelj! V svoji modrosti si verjetno še zelo preprost in ti globlje razmišljanje ni lastno!
6. Glej, tukaj govoriš o Bogu in sodbi ter popolnem uničenju sveta in praviš, da se je Bog že pred sto leti z Noahom tako pogovarjal in je sedaj

spet z njim govoril! Kako neumen moraš biti, da nekaj takega verjameš! Malo premisli o tem!

7. Glej, govoriš mi, da si po svojem poslanstvu na nek način glasnik Božje sodbe in praviš, da je tako Sam Bog govoril Noahu, tvojemu gospodarju! Sedaj pa pomisli: če tak Bog obstaja, ki bi bil izjemno moder, vsemogočen in vseveden, potem bi bilo za takega Boga skrajna sramota, če ne bi uvidel, da bo tak glasnik kot si ti, videti proti nam prav tako kakor kapljica rose v neskončnem morju!

8. Poleg tega bi se moral modri Bog zagotovo bolj zanimati za izjemno veliko ljudstvo kot za posameznika, ki živi nekje v skalni razpoki.

9. Kako neumen Bog pa je to, ko niti ne pozna vladarjev svojega ljudstva, pride k njim in jih prepričuje, da naj ljudi usmerjajo drugače?!

10. Vendar ti povem, moj cenjeni prijatelj, da je tvoj stari Noah kdajkoli videl in slišal Boga prav tako malo kot jaz, - ampak ima nekaj starodavnih čarovniških umetnij, da bi si z njimi tako kot njegovi pradedi pridobil nadvlado nad ljudmi Zemlje in se zato zateka k politiki! Toda sedaj stara politika ne deluje več tam, kjer se je nova in zrela politika ukoreninila!

11. Ali si že kdaj videl in slišal Boga? Ali si slišal Boga govoriti z Noahom? Ali te je Bog opremil s kakršnimikoli vrednimi čudežnimi močmi? – To zanikaš!

12. Zdaj glej, ali bi modri Bog poslal ljudem Hanoha enega tako ubogega glasnika, kot si ti in jim grozil s koncem sveta?! Ali ne bi Bog že tisoče let prej videl, da se bo takemu glasniku več kot petsto milijonov razsvetljenih ljudi kvečjemu sočutno nasmejalo?! Ali tvoj Bog potem zares ne ve, da muha ne more nikoli prevrniti gore?! – Glej, glej, moj dragi prijatelj, kako neumno je tvoje sporočilo!

13. Če obstaja Bog, ki je najbolj moder, vseveden in vsemogočen, bo za našo morebitno spreobrnitev uporabil povsem drugačna, bolj učinkovita in velikega ljudstva vrednejša sredstva, od takih starih političnih, ki so za nas brez vsake veljave.

14. Glej, zdaj živimo v najlepšem redu! Nimamo vojn, ne pobiramo davkov; v celem kraljestvu ni sužnjev; naši zakoni so mehki kot volna; živimo srečno, kot da bi milijoni ljudi imelo eno telo in eno dušo. To je

povzročeno z našimi zakoni! Ali lahko Bog vzpostavi boljši red?!

15. Vsi naši zakoni izhajajo iz najboljšega v človeški naravi, zato so sprejemljivi za vsakega človeka in vsak je blagoslovljen in zelo vesel pod takimi zakoni. Revščina nikogar ne stiska! Povej mi, moj pravični prijatelj, ali lahko obstaja kakšna boljša vlada in boljši red?«

16. Tu se je glasnik zmedel in ni več vedel kaj naj bi rekel.

17. Toda general je nato rekel glasniku: »Glej, ti si prav spodoben mladenič, in zdi se mi, da ne brez talenta, zato ti predlagam, da ostaneš tukaj.

18. Sam bom poskrbel za tvoje izobraževanje in ti potem tudi pomagal do velikega kosa kruha; na to lahko računaš!

19. Toda nočem te siliti! Če bi se raje vrnil v svoje gore lahko to tudi storiš; toda prej bi se moral še živo prepričati, kako izvrstno je naše vladanje organizirano! In tako mi sledi do kralja!«

720. POGLAVJE

Noahov glasnik pred krajem Guratom.

Zapeljevanje glasnika in njegova odločitev, da ostane v Hanohu.

Želja in hrepenenje glasnika za njegovo sestro.

28. 03. 1844

1. Glasnik se je zbral in sledil generalu do kralja Gurata.

2. Ko sta prišla do kralja, je tudi kralj sprejel glasnika z največjo odličnostjo in ga šele nato zelo vljudno vprašal kakšno je njegovo poslanstvo.

3. Glasnik pa se je pred kraljem globoko priklonil in rekel: »Veliki kralj in gospodar, naročeno mi je bilo samo, da govorim z generalom! Temu sem oznanil vsebino mojega poslanstva, on pa mi je potem z osupljivo modrostjo pokazal popolno praznino mojega poslanstva, zato ne želim še enkrat isto ponavljati!«

4. Kralj je iz tega odgovora spoznal, da je glasnik razumen in mu nato

rekel: »Zdaj me poslušaj, moj sin! Ker vidim, da si vljuden mladenič, in ker se zdi, da imaš nekatere druge talente, te hočem sprejeti v svojo hišo in ti dati učitelje, ki te bodo poučevali v branju, pisanju in računanju, in nato tudi v različnih umetnostih in znanosti.

5. In, ko boš potem opremljen s takšnim znanjem in veščinami, bom nato iz tebe naredil velikega gospoda v mojem velikem kraljestvu, in kot tak boš povsod užival velik ugled in imel zelo dobro življenje, ljudje pa te bodo nosili na rokah, če se boš lahko izkazal, da si za njih koristen! Ali si s tem predlogom zadovoljen?»

6. Glasnik je z očitnim veseljem odgovoril na to vprašanje pritrdilno in nato rekel: »O veliki kralj, ker si tako dober, tako blag in moder, te prosim, da prisluhneš še eni moji prošnji!«

7. Kralj je to glasniku odobril in glasnik je rekel: »O kralj, tako me poslušaj! Glej, moj oče se imenuje Mahal in je Noahov brat! Vendar je moj oče star že petsto let in še vedno močan, kot da jih šteje šele petdeset. Jaz sem njegov najmlajši sin in sem tudi že sedemdeset let star in imam veliko bratov in sester.

8. Vendar ne želim govoriti o vseh, ampak samo o svoji sestri, ki je eno leto starejša od mene. Ta se mi je vrstila v srce! Če bi lahko prišla k meni, da bi bila skupaj, potem bi ostal tukaj še tisočkrat raje, kakor brez te božansko lepe sestre!«

9. In kralj se je nasmehnil in rekel: »Kaj? Ti imaš že sedemdeset let in zdi se, da si bolj mladenič kot pa moški?! Povej mi, ali to velja tudi za tvojo sestro?»

10. In glasnik je rekel: »O kralj, še vedno je tako nežna in lepa, kot da šteje komaj šestnajst let!«

11. In kralj je rekel generalu: »Resnično, zadeva me zanima! Zato uredi, da pride ta sestra sem k svojemu bratu, brat pa naj ti pri tem pomaga; že tako pa veš, da nagrada ne bo izostala!«

12. Tedaj je general takoj navzočega glasnika vzel s seboj, se z njim dogovoril in že naslednji dan so začeli z zelo zvijačnim lovom na sestro.

721. POGLAVJE

Zvit načrt najetega kriminalca, da ujame Waltarjevo sestro. Agla išče brata Waltarja.

29. 03. 1844

1. Toda kako je bil ta lov organiziran? – Glasnik, brat sestre, katero je bilo treba loviti, je moral posoditi svojo obleko kriminalcu, ki je bil zaradi hudega zločina obsojen na smrt; toda temu delinkventu je bilo naznanjeno, da mu bo smrtna kazen odpuščena, če bo z višin v Hanoh pred kralja pripeljal sestro glasnika, čigar oblačila je imel.
2. Ta delinkvent pa je bil prekanjen malopridnež in si je prislužil smrtno kazen, ker se je s svojo tatinsko pretkanostjo lotil celo kraljevih zakladov, pri čemer pa je bil tudi zasačen in tudi takoj obsojen na smrt.
3. Ko je bila temu delinkventu pod takšnim pogojem smrtna kazen odpuščena, je bil izjemno vesel in dejal: »Ne samo ene, ampak če bi jih bilo tisoč, bi si jih upal čisto sam pripeljati sem; zato bom z eno zlahka opravil! Kako daleč je od tukaj do bivališča starega čarovnika na višinah?«
4. In rečeno mu je bilo: »Za dobrega pešca dva dni navzgor, pot nazaj pa se lahko prehodi tudi v enem dnevu in pol!«
5. In delinkvent je dejal: »Dajte mi enega ali dva vodnika, da se ne bom zadrževal po napačnih poteh; in s plenom bom tukaj v treh dneh, če ne še prej!«
6. Ta zahteva je bila delinkventu takoj zagotovljena; dodeljeni so mu bili trije oboroženi možje, ki so poznali pot in takoj je odšel na lov!
7. Na poti pa so trije vodniki rekli lovcu: »Kaj bomo opravili? Ko se bomo približali bivališču starega čarovnika, ali nas ne bo kmalu opazil in uničil?«
8. Toda lovec je rekel: »To le meni prepustite! Satana bom ukanil, ko bo to potrebno. Če se bomo približali na takšno oddaljenost, v kateri se lahko sliši klicanje močnega človeka, tedaj začnite klicati 'Waltar!' To je ime brata sestre, ki jo lovimo!
9. Ona ljubi svojega brata, in ko bo slišala, da ga nekdo kliče po imenu,

bo zagotovo prva, ki se bo odzvala na klic! Toda jaz bom potem nekaj časa pred vami bežal navzdol proti Hanohu; in ko me bo po oblačilih prepoznala kot svojega brata, potem bo šla z vami brez odpora!

10. Toda potem je ona že v naših rokah in stari čarovnik nam nato ne more nič, ker sestra ni bila prisiljena, ampak je šla z nami prostovoljno zaradi svojega brata, kajti to vem, da čarovnik nima moči kjer deluje svobodna volja enega njegovih sorodnikov!«

11. Tako je bil narejen lovski načrt, vendar ni bil nikoli uporabljen, kajti Agla je bila zaradi svojega brata na poti v Hanoh in prišla čisto sama že na pol poti nasproti štirim, katerim se je razodela s svojo izjemno lepoto in klicanjem: »«Waltar! Waltar! Moj brat!«, ko je zagledala lovca.

12. Toda lovec ji je razložil zadevo in veselo je šla za štirimi možmi v veliko mesto.

722. POGLAVJE

Kralj Gurat zasnuje Algo.

Izjava razočaranega Waltarja svoji sestri in kralju.

30. 03. 1844

1. Ko je bila sestra pripeljana v grad pred kralja, si jo je kralj ogledal od nog do vrha glave in se začudil nad njeno lepoto. Takoj je k sebi poklical Waltarja, da bi ga soočil z njegovo lepo sestro in se prepričal, da je zares njegova sestra.

2. Ko je Waltar zagledal Aglo, so se mu od veselja takoj orosile oči, in padel ji je okrog vratu ter jo poljubljal in pozdravljal kot svojo ljubljeno sestro.

3. Ker je kralj iz tega prizora spoznal, da je Waltarjeva prava sestra, je stopil k njemu in mu rekel:

4. »Poslušaj me, ti moj dragi Waltar! Tvoja sestra je svetovni čudež; njena lepota presega vse moje dosedanje predstave, in ko pomislim, da ta deklica šteje enainsedemdeset let, ne stoji pred menoj kot človeško bitje, temveč kot najčistejša nebeška boginja, ki nikoli ne ostari, ampak je

večno mlada!

5. Veš kaj: do zdaj si še nisem vzel stanovitne ženske in še nisem posadil krono na glavo deklice; toda to tvojo sestro bom takoj vzel za svojo stalno ženo in ji dal kraljevska oblačila ter najlepšo krono na glavo!

6. Povej mi Waltar, ali si zadovoljen s tem predlogom in ali vidiš iz tega velike koristi zase, če bo tvoja sestra postala kraljica neizmernega Hanohovega kraljestva?»

7. Tedaj je Waltar osupnil, nekaj časa preudarjal in ni vedel kaj naj bi na to pravzaprav rekel.

8. Vendar mu je Agla, ki ji je bil ta predlog takoj bolj všeč kakor njenemu bratu, rekla: »Kaj boš storil tukaj v hiši tistega, ki zapoveduje milijonom? Blagoslovi me za kralja in ne zapravi svojih koristi!«

9. Ko pa je Waltar slišal tako govoriti svojo ljubljeno sestro, je rekel zelo razdraženo: »Ne bom te blagoslovil, ampak v svojih prsih preklinjal, ker je tvoja ljubezen do mene, za katero bi umrl zate, tako zlahka ugasnila!

10. O kralj, vzemi jo, nezvesto! Blagoslavljam jo zate in ti jo prepuščam iz vsakega vlakna mojega življenja, kajti sedaj zame ni vredna več prahu mojih nog.

11. Resnično, če bi vztrajala pri meni in bila še vedno vneta za mojo ljubezen, je jaz kljub temu ne bi tebi kratil in bi mi bilo v veliko veselje, da bi ti prinesel zame tako težko in veliko žrtev. Tako pa me je Agla za vse ogoljufala in jaz ti, o kralj, sedaj ničesar več ne morem dati, ker se je nezvesta tebi sama dala!

12. Zato jo blagoslavljam zate; toda v mojih prsih je prekleto! – Zdaj pa mi dovoli, da grem zopet na višine in tam izjokam svojo žalost!«

13. Toda kralj je rekel: »Moj Waltar, ni treba, da je tako! Oblekel te bom v kraljevska oblačila in te nato sam peljal v tempelj mojih boginj. Če boš v kateri od njih našel veselje kot formalen kraljevi namestnik, potem ostani tukaj, če pa ne najdeš v nobeni zadovoljstva, se lahko spet vrneš v svoje srhljive gore!«

14. Tedaj se je Waltarju porodila nova ideja. Strinjal se je s kraljevim predlogom, katerega pa Agla seveda ni bila preveč vesela; kajti njena ljubezen do Waltarja je bila še vedno močna in njena nepremišljena

privolitev bolj pretkano žensko raziskovanje ljubezni, kot dejanska zatrdna obljuba.

15. Vendar je bilo to za Waltarja še bolj dobrodošlo, ker se je lahko nekako Agli maščeval.

16. Toda Gurat je takoj obema prinesel kraljevska oblačila, katera sta si vsak posebej oblekla.

723. POGLAVJE

Kralj Gurat in njegov zet Waltar na vrtu Venerinega templja. Sedem prelepih boginj kot Waltarjeve žene.

15. 04. 1844

1. Gurat je nato poklical generalnega velikega duhovnika in odšel v velikem kraljevem spremstvu vseh njegovih dvornih dostojanstvenikov in služabništva ter kraljevsko oblečenim Waltarjem v Venerin tempelj.

2. Ker pa je general že vnaprej za ta namen poslal določen namig tempeljskim boginjam, je bilo ob kraljevem prihodu tudi že v velikem ograjenem labirintu boginj ženske lepote, vse v najbolj zapeljivem in razkošnem redu.

3. Na stotine glavnih boginj je mrgolelo po blodnjaku, spremljale pa so jih podboginje na že znani način; nekatere so plesale, nekatere so bile v najbolj bujnih položajih, nekatere so pele in nekatere le mirno hodile dalje po svoji poti.

4. Ko je vročekrvni Waltar videl ta zapeljiv spektakel, je bil popolnoma zmeden in ni vedel, kaj bi rekel ali kaj naj si želi.

5. Ko je Gurat na svoje veliko zadovoljstvo to opazil, je rekel Waltarju: »Prijatelj, kot se mi dozdeva, ne boš težko pozabil svoje lepe sestre!

6. Povej mi, - ali si že izbral eno od teh boginj? Pokaži mi kmalu eno in takoj ti jo dam za ženo z njenimi podboginjami! Ali pa, če ti jih je več všeč, mi te pokaži in naj bodo tvoje! Kajti tukaj v mojem kraljestvu ima lahko vsak človek več kot samo eno ženo, čeprav mislim, da ti bo ena boginja s svojimi podboginjami več kot dovolj!«

7. Tedaj si je začel Waltar prav pozorno ogledovati boginje, ki so se pred njim sprehajale, kar ga je izjemno veselilo, ker ga je vsaka vedno tako milo pogledala, da je čez nekaj časa rekel Guratu:

8. »O kralj! Ne prosim te za eno, ne za sto, ampak te prosim za vse! Kajti vse so preveč krasne, da bi lahko izbral eno ali le nekaj njih! Zato mi daj raje vse, da ne bo nobena užaljena, če ne bo izbrana!«

9. Kralj se je nasmehnil in rekel Waltarju: »Moj najbolj cenjeni prijatelj, poslušaj me, kar ti bom zdaj povedal, ker bo tako zaenkrat tudi moralo ostati!

10. Glej, za zdaj ti bom dal samo sedem žensk! Z njimi boš živel eno leto v moji palači! Če boš po enem letu ugotovil, da jih potrebuješ še več, potem jih boš lahko imel toliko kolikor jih boš želel!

11. Če pa ti jih bo sedem zadostovalo, lahko ostaneš pri sedmih, kar bi me bolj veselilo, kajti vse te boginje so ti kot kraljevemu namestniku že tako ali tako vsak dan na voljo proti določeni zmerni daritvi.«

12. Ko je Waltar to od Gurata slišal, se je takoj strinjal s tem nasvetom, vzel sedem izbranih boginj skupaj s podboginjami in potem, ko so se boginje oblekle, odšel ves blažen s svojimi novimi ženami in z Guratom zopet nazaj v kraljevo palačo.

724. POGLAVJE

Aglina oblastnost kot kraljice Hanoha in njeno maščevanje Waltarju. Waltarjev pobeg in smrt.

16. 04. 1844

1. Ko je doma v Guratovi palači Agla videla, kaj je storil njen brat, se je v srcu razjezila in tedaj še bolj zahtevala od Gurata, da jo oženi in okrona, da bi se kot kraljica in sovladarica velikega kraljestva lahko maščevala svojemu bratu, kot tudi še posebej lepotnim boginjam.

2. Gurat pa je, ker mu je bila Agla nadvse všeč, v to privolil toliko rajši, ker je s tem želel čim prej vstopiti v svoje domnevno najsrečnejše stanje.

In tako je Agla že tretji dan potem, ko je njen brat dobil sedem žena, postala popolna kraljica Hanoha.

3. Ta Agla je nato postala izredno vladoželjna in vsi, ki so ji prišli nasproti, so se morali pred njo prikloniti do tal.

4. Vendar je to vznejevoljilo njenega brata Waltarja, da je zato od kralja zahteval odpustitev, da bi se nekje v gorah naselil, kjer nikoli ne bi izvedel ničesar o svoji grozljivi sestri.

5. Toda Gurat, ki je bil dejansko popolnoma podvržen Agli, in ni storil ničesar več brez njenega soglasja, jo je zato vprašal, kaj pravi na to odločitev njenega brata.

6. Ko je Agla za to izvedela, je bila besna na svojega brata, takoj ga je ločila od njegovih žena in ga poslala v globoko ječo. In, ko se je to zgodilo, še eno leto ni bila kraljica in njen brat tudi ni tako dolgo užival v svoji zakonski sreči s sedmimi boginjami.

7. Generalni veliki duhovnik je bil nejevoljen, ker je Agla svojega brata vrgla v ječo brez razloga in vzroka; kajti generalni veliki duhovnik bi Waltarja lahko zelo dobro uporabil, zaradi njegovega zelo prebujenega duha. Zato se je skrivaj trudil kralja pridobiti za Waltarjevo osvoboditev, vendar pod najstrožjo zavezo molka pred Aglo, ker bi sicer to lahko bratu povzročilo zlo.

8. Toda kralj je rekel: »Vse bi bilo v redu, toda kako bomo odprli ječo, ker ima samo Agla ključke od te ječe in je poleg tega pred ječo postavila svojega najzvestejšega stražarja?«

9. In general je rekel: »Vendarle je to zelo slabo; toda ta posel prepusti meni, zadevo bom že spet spravil v red! Ponoči bom z manjšim oboroženim spremstvom napadel stražarja in v ječo vlomil na silo, zvesti stražar pa se bo moral s tem sprijazniti!«

10. Gurat se je strinjal s tem nasvetom in še isto noč je bil Waltar po dvomesečnem zaporu spet svoboden.

11. Ko je bil Waltar rešen, so ga veliki duhovniki želeli vzeti pod svojo zaščito, vendar pa je on hotel le pobegniti, in tako mu je bilo to tudi dovoljeno.

12. Toda, ko je Agla kmalu izvedela kaj se je zgodilo, je poslala biriče, da

bi njenega brata zgrabili in ubili, kjerkoli ga najdejo.

13. In biriči, ki so se nadejali dobre nagrade, so hitro odšli v vse smeri in dohiteli Waltarja na poti v gore ter ga ubili.

14. To je bil njegov konec in njegova nagrada, ker se je oddaljil od Božje poti. In to je bil tudi začetek najbolj krute vladavine, ki je bila kdajkoli v Hanohu.

725. POGLAVJE

Nagrada biričem.

Agla zabode Waltarjeve ženske.

Strah kralja Gurata.

18. 04. 1844

1. Toda biriči so, da bi si zagotovili svojo nagrado, odrezali ubitemu Waltarju glavo od trupa, jo zavili v krpo in prinesli kraljici.

2. Ob pogledu na glavo se je sprva prestrašila, toda kmalu si je opomogla in rekla biričem:

3. »Vaša zvestoba je dokazana! Pokončali ste mojega največjega sovražnika; sovražnika moje ljubezni ste ubili in si zaslužili svojo nagrado! Tukaj je sto funtov zlata; vzemite jih kot vašo zaslužen nagrado!

4. Toda glavo vzemite s seboj in jo pokopljite nekje na vrtu lepotnih boginj; tam lahko večno gleda na tiste, ki so mu bile več kakor jaz!

5. Ko boste pokopali glavo, potem pojdite k sedmim ženam, katere še vedno živijo tu v spodnjem delu te palače in jih pripeljite sem skupaj s štirinajstimi pod-ženami!

6. Kaj se bo potem zgodilo, vam bo povedano ob pravem času. Dobro opravite svoje delo in nagrada ne bo izostala!«

7. Tedaj so biriči vzeli glavo in z njo storili po kraljicini zapovedi.

8. Boginje lepote, ki so videle pokop glave, so se silno prestrašile in si med seboj rekle: »To je slabo znamenje za vse nas! Bolje bo, da čimprej pobegnemo s tega kraja, in ne čakamo, da bomo sledile tej glavi in bile pokopane pod zemljo!«

9. Zato so se nekatere hotele pogovoriti z generalnim velikim duhovnikom. Vendar je bil preveč zaposlen z načrti kako v kralju vzbuditi nezaupanje do Agle, zato ni bil dostopen; kajti njegova jeza do kraljice je bila prevelika. Zato so morale boginje ostati in tako so zaskrbljeno pričakovale, kaj se bo zgodilo.
10. Toda že naslednji dan so šli biriči k sedmim Waltarjevim ženam in jih s štirinajstimi pod-ženami pripeljali h kraljici.
11. Ko so te prišle pred kraljico, jih je vprašala: »Ali ne žalujete za Waltarjem, ki ga je ubila moja moč?«
12. Tedaj so ženske začele tuliti in tarnati.
13. In kraljica je vprašala: »Torej je bila vaša ljubezen do Waltarja velika, ker tako žalujete za njegovo zanesljivo smrtjo?! Vidite, tudi moja ljubezen zanj je bila velika, ker sem ga ubila iz ljubezni, da ne bi bil vaš!
14. Toda zdaj vidim, da trpite zaradi njegove izgube; zato bom tudi vašemu trpljenju naredila konec! Biriči! Slecite vse ženske in jih gole privežite na stebre te moje kraljeve dvorane!«
15. In biriči so to takoj storili.
16. Ko so bile žene skupaj s pod-ženami gole trdno zvezane na stebrih, je Agla sama vzela zelo ostro bodalo in šla k zvezanim ženskam ter vsaki posebej rekla, ko jo je potipala v predelu srca: »Torej tu bije srce, ki je ljubilo mojega brata?«
17. Potem je zabodla bodalo v srce zvezane ženske in rekla: »To je tvoja nagrada, bednica!«
18. Tako je Agla iz maščevanja z lastno roko ubila žene svojega brata.
19. In kralj, čeprav je bil že naslednji dan o tem obveščen, si ni upal reči: »Ženska! Kaj si storila?«; ker je Aglo ljubil in se je bal.

726. POGLAVJE

Enaindvajset zabodenih Waltarjevih žena na ogled v Venerinem templju. Zgroženost vojaške čete generalnega velikega duhovnika nad krutostjo kraljice Agle.

20. 04. 1844

1. Agla je nato ukazala biričem, da zabodene ženske zavijejo v črno tkanino in jih potem tudi pokopljejo zunaj na vrtu lepotnih boginj; toda pred pokopom so morali v templju teh boginj za en dan te zabodene ženske celo čisto razgaljene izpostaviti, da bi si jih lahko boginje v njem ogledale.
2. Nato so biriči rekli kraljici: »Velika, mogočna vladarica! Tega koraka si ne upamo narediti s precejšno gotovostjo, kajti za veliko ljudi so te boginje zelo pomembne, in če bi jih preveč prestrašili in užalili, bi se ti potem pritožili ljudstvu, tako da bi to lahko imelo za nas hude posledice, kot za vaše veličanstvo, velika, mogočna vladarica!
3. Kdor hoče biti krut, mora ravnati politično, da se njegove krutosti ne opazi; sicer se kmalu izpostavi veliki nevarnosti in njegova dejanja bodo kmalu zagotovo naletela na ovire! Vaše veličanstvo, tokrat se ravnajte po našem nasvetu in pokopljite ta trupla nekje povsem na skrivaj in zadeva bo za veliko ljudi dobro in brez sledu končana!«
4. Na ta dobronameren ugovor biričev je Agla bliskovito skočila in zagrozila z izvlečenim bodalom vsakemu, ki ne bi takoj ubogal.
5. In biriči so morali storiti, kar je kraljica želela.
6. Trupla so odvezali in vsako posebej zavili v črno tkanino in ob belem dnevu prenesli na enaindvajsetih kamelah do velikega vrta in tam v templju Naeme popolnoma razgaljene postavili na ogled.
7. Ko so biriči svoje delo opravili, so od tam naglo pohiteli stran kot tatovi in pustili kamele ter vse ostalo in si rekli: »Tokrat smo odnesli pete s celo kožo; za vsa naslednja podobna dela naj pobesnela kraljica poišče druge biriče.

8. Toda generalni veliki duhovnik je prek skrivnih nadzornikov že izvedel za vse, kar je Agla storila in takoj boginjam poslal močno četo.
9. Vendar so kraljičini biriči padli naravnost v roke te čete in bili takoj aretirani. Kot ujetniki so se morali takoj spet obrniti in četo peljati tja, kjer so položili trupla.
10. Ko je četa z biriči prispela v tempelj in videla trupla, katerih še ni videla nobena boginja, je vodja čete vprašal biriče, če so oni zabodli te krasne ženske.
11. Toda biriči so jim povedali, kako se je zgodilo.
12. Tedaj je vodja čete vzkliknil: »Pri vseh bogovih in samem starem Bogu! Ta kraljica je utelešenje samega Satana, kar je omenjeno v Kinkarjevih knjigah, kajti takšna krutost je nezaslišana!
13. Toda kako se bomo znebili te kače kač? Ona sedi na prestolu; ves pekel ji je na razpolago! V tem mestu bo kmalu življenje tako, da bodo pred njo celo tigri in hijene pobegnili!«
14. Nato se je vodja obrnil k enemu iz čete in rekel: »Postaviti moramo svarilen zgled! Naj pride balzamer! Trupla naj balzamira, tako da ne bodo razpadla, potem pa jih bom v steklenih krstah postavil tukaj v templju vsem na ogled z napisom : 'Kraljičino peklensko delo!'
15. In vi biriči, takoj mi odkopljite Waltarjevo glavo, ki bo tudi balzamirana, jaz pa jo bom dal nato ločeno v stekleno žaro na krste njegovih žena s primernim napisom!«
16. In vse se je takoj zgodilo po trdni volji vodje.

727. POGLAVJE

**Balzamiranje trupel in njihova izpostavitve v steklenih krstah.
Načrt kraljice Agle, da umori vse boginje v Venerinem templju
spodleti zaradi bega boginj.**

22. 04. 1844

1. V osmih dneh so trupla skupaj z Waltarjevo glavo balzamirali in jih nato izpostavili v templju Naeme v že omenjenih steklenih krstah z Waltarjevo glavo v stekleni žari na zlatem podstavku sredi krst.

2. Ko je bilo to delo končano je vodja čete odšel k prestrašenim boginjam v njihovo veliko stanovanjsko hišo in jim povedal kaj se je zgodilo ter jih pozval, da si ogledajo balzamirana trupla.
3. In boginje so odšle v tempelj Naeme, toda tokrat ne gole, ampak v žalovalnih oblačilih in bile ne malo zgrožene, ko so videle mrtvo skupino.
4. Po daljšem premoru je glavna boginja vprašala vodjo čete s tresočim glasom: »Če je to kraljičino delo, ali lahko kmalu kaj strašnega pričakujemo? Kaj bo ta furija naredila z nami?«
5. In eden od aretiranih biričev je nepozvan odgovoril: »Dovolite mi, da govorim, moje prekrasne boginje! V teh krstah je zapisana tudi vaša usoda; iz kraljičinih ust smo slišali kakšna je njena gotova namera! Samo beg vas lahko reši pred kraljičinim besom!
6. Ne verjamem, da bo generalni veliki duhovnik to zmožal preprečiti! Kajti kraljica ima skrivne poti in sredstva, ki jih razen nje nihče ne pozna, in odkrije vse, kar se zgodi v nasprotju z njenim satanskim načrtom; zagotovo že nekaj dni ve, kaj je bilo tukaj storjeno s trupli proti njenemu ukazu, tako da nikomur ne bi svetoval, da bi se predolgo tu zadrževal, kdor ceni in ljubi svoje življenje!«
7. Vodja čete je ta govor upošteval in rekel boginjam: »Zdi se, da ima glavni birič prav; zato se pripravite, da vas bomo lahko z varnim spremstvom odpeljali kamor koli, kjer boste varne pred besom furije! Za vašo oskrbo bo najboljša poskrbljeno kamor koli vas bomo odpeljali, saj imamo zato generalova posebna navodila!«
8. Boginje so se takoj strinjale; vsaka je vzela svoje zaklade in se naglo od tam odpravile s četo in biriči.
9. Vendar ni minila ura, ko je že prišla kraljica z najbolj zaupanja vrednimi služabniki in močno vojaško četo, opremljeno s številnimi vrvmi, meči in sulicami, ki so bili napoteni, da uničijo generalovo zaščitno četo in nato zvežejo vse boginje ter jih potem tudi umorijo in pokopljejo skupaj z Waltarjevimi ženami.
10. Vendar tokrat kraljici ni uspelo izpeljati svojega načrta; kaj pa je zaradi tega storila, bo prikazano v nadaljevanju.

728. POGLAVJE

Bes kraljice Agle. Zviti stotnik jo pomiri.

23. 04. 1844

1. Zvesti kraljičini služabniki s svojo močno četo so bili nemalo presenečeni, ko so zagledali bivališče boginj lepote popolnoma prazno, zato so se takoj vrnili in to sporočili kraljici.
2. Toda, ko je kraljica to izvedela, je pobesnela kot tisoč furij in se začela dejansko peniti od besa ter prisegla najbolj grenko maščevanje generalnemu velikemu duhovniku.
3. Toda stotnik, ki je poveljeval kraljičini četi, ki je bil čeden moški in kraljici na skrivaj zelo ljub, jo je prosil za milost, če bi smel z njo zasebno spregovoriti nekaj besed.
4. Kraljica je rada uslišala prošnjo svojega ljubljenca in mu rekla, da ji sledi v majhno stransko sobico.
5. Stotnik je šel zelo rad za kraljico, in ko je bil sam z njo, je takoj hotela vedeti za njegovo namero, zakaj želi z njo na samem govoriti.
6. Toda stotnik se je, namesto da bi takoj odgovoril, hitro slekel in nato povsem gol rekel kraljici:
7. »Najvišja gospodarica mojega življenja in smrti! Samo v tem stanju se s teboj lahko pogovarjam o vsej resnici, kajti tako kot gol stojim pred tabo, tako gola je tudi resnica, ki ti jo bom zdaj povedal! In tako me v imenu moje neskončne ljubezni do tebe, najbolj očarljiva kraljica, poslušaj:
8. O kraljica, tisočkratna zmagovalka mojega srca! Ti, od katere roke umreti mora biti največji užitek, kraljica, ti ki si mi vse, od vsega, kar ti je najbolj prijetno in najdragocenejše na svetu, te prosim, za tvoje in moje odrešenje, ne nadaljuj več z maščevalnimi načrti proti generalnemu velikemu duhovniku; kajti lahko delaš kar hočeš, povsod boš prišla prepozno!
9. Ali misliš kraljica, moje življenje, da ima tvoj mož kaj moči v svojih rokah? Oh, tu si še v veliki zmoti! Povem ti: Gurat je le nosilec imena in kot kralj uživa veliko spoštovanje le kot generalov najljubši intimni

prijatelj. A gorje nam vsem, če bomo stanje spremenili in dosegli, da bo general postal naš sovražnik!

10. Tako kot zdaj gol stojim pred teboj, tako resnično in gotovo bomo potem skupaj s kraljem v nekaj minutah izgubljeni! Že zdaj je v bojnem redu pripravljenih okoli petkrat sto tisoč vojščakov okrog velike generalove palače; samo en njegov migljaj in v eni uri nas ni več!

11. Kralja že več dni ni obiskal, in tudi kralj se mu ne more približati, čeprav je nedavno zopet poskušal, da bi ga spet pridobil zase. Ja, celo sam želi generala obdariti, samo da bi mu ta obljubil svoje prijateljstvo!

12. Iz tega, kraljica, pa lahko sklepaš in prepoznaš generalovo moč in veličino, in kako nevaren je tvoj načrt proti generalu!

13. O kraljica, ubij me, če sem te užalil s svojo golo resnico; toda nisem se mogel upreti svoji ljubezni do tebe, da te ne bi opozoril pred tem, kar bi lahko privedlo do tvojega popolnega uničenja!»

14. Kraljica se je prvič prestrašila in rekla: »Moj dragi stotnik, zahvaljujem se ti za to opozorilo! Zdaj pa od tebe zahtevam tudi nasvet, kaj je treba storiti, da ne bom v generalovi oblasti!«

15. In stotnik je rekel: »O kraljica, danes mi pusti čas, da poskrbim zate in ti jutri pokažem izhod!«

16. Nato je kraljico objel, se spet oblekel in se nato vrnil v veliko dvorano; kraljica pa je ostala v sobici in zahtevala svoje spletične.

729. POGLAVJE

Stotnik Drohuit pri kralju Guratu. Drohuitov zvit nasvet – soglasje Gurata in Agle.

24. 04. 1844

1. Stotnik zvestih kraljičinih služabnikov je nato odšel h kralju in mu zadevo predstavil tako odločno kot kraljici; in kaj general Fungar- Hellan natančno namerava storiti proti kralju in kraljici, in kako se bo popolnoma nemogoče postaviti po robu mogočnemu Fungar-Hellanu,

ker ima vso moč v svojih rokah.

2. In Gurat je rekel stotniku: »Ja, moj prijatelj, prav imaš! Dobro vem v kakšnem odnosu sem sedaj s Fungar-Hellanom; toda – kaj se glede tega lahko stori?! Pravzaprav je sedaj že deset dni popolnoma nedostopen in ne iz katerega drugega razloga, ampak zato, ker mu nisem hotel izročiti Agle, da bi se ji maščeval zaradi njenih storjenih grozodejstev nad njenim bratom in njegovimi ženami.

3. Nazadnje je vzkliknil: '»No, prav! Kar mi nočeš dati prostovoljno kot prijatelj prijatelju, bo tvoj najbolj grenak sovražnik znal pridobiti s silo!'

4. Potem me je prav naglo zapustil in še do tega trenutka od njega nisem mogel izvedeti ničesar o tem, kaj on sedaj pravzaprav namerava.

5. Na koncu ne bo nobenega drugega načina, da bi si spet pridobil njegovo naklonjenost, kot da mu izročim Aglo, to nepojmljivo lepo žensko! – Povej mi, moj dragi stotnik Drohuit, kaj je tu še drugega mogoče storiti!«

6. In Drohuit je rekel: »O kralj, pravzaprav sta dejansko možna samo dva načina, ali kraljičin pobeg pod mojim vodstvom ali izročitev; toda prvo ni nič manj nevarno kot drugo!

7. Toda domislil sem se prebrisane ukane! Če se posreči, bo Fungar-Hellan spet tvoj prijatelj in ti ostaneš kralj; če pa ne uspe, potem si ni mogoče zamisliti nobenega drugega načina kot pobeg za reševanje Agle, kot tudi tvojega kraljevskega dostojanstva!

8. Ukana je pa taka: naj se Agla obleče tako zapeljivo kolikor je mogoče, jaz pa bom šel k Fungar-Hellanu in mu rekel takole:

9. 'Najlepša Agla, na katero si vrgel že toliko pogledov, je prejela obvestilo, da si ti, kot njen najljubši prijatelj, jezen nanjo! Zato te prosi, da jo le še enkrat poslušaš in boš o njeni nerazložljivi krutosti od nje prejel najbolj zadovoljivo in za tvoje srce najbolj pomirjujoče pojasnilo!'

10. Po takem povabilu bo zagotovo prišel, čeprav z močnim oboroženim spremstvom! Toda kaj bo nato Agla povedala njemu, o tem ji bom že dal primerno navodilo; le ti ji moraš dovoliti, da mi da poverilno pismo, tako da bo Fungar-Hellan zagotovo verjel v moje poslanstvo k njemu! Mislim, da se bo zadeva spet pomirila!

11. Že vnaprej sem prepričan, da se bo Fungar-Hellan ob pogledu na najlepšo in najbolj mikavno Aglo zagotovo pogajal!»
12. Ko je Gurat to od Drohuita slišal, mu je takoj dal pooblastilo; in ta je šel k Agli in jo o vsem poučil, in ona se je strinjala, da bo naredila vse, kot ji je predlagal.

730. POGLAVJE

Peklenska igra spletk se nadaljuje. Drohuit pri Fungar-Hellanu. General v mreži.

25. 04. 1844

1. Potem, ko je Drohuit Aglo dobro poučil, kaj mora povedati v primeru če pride k njej Fungar-Hellan, je takoj odšel v njegovo palačo, - vendar je imel nemalo težav, da je prišel do generala.
2. In, ko je po največjem prizadevanju komaj prišel do generala, ga je ta vprašal z zelo togotnim obrazom: »Od kod si prišel, predrzni zaničevalec svojega življenja in kakšen je namen tvojega poslanstva? Govori hitro, če nočeš biti mrtev še preden boš odprl usta!«
3. Drohuit je bil sicer sprva šokiran nad zelo neprijaznim sprejemom, ker si ni predstavljal, da je general tako jezen; toda čez nekaj časa se je opogumil in z enako razburjenim tonom rekel Fungar-Hellanu:
4. »Priatelj! – če me boš tako sprejel, ker si ti tisti, ki mi je dejansko dal moj položaj na dvoru in bil vedno moj najbolj zaupanja vreden prijatelj, potem ti ne bom kljub izjemni pomembnosti zadeve, ki ti jo moram sporočiti, spregovoril niti ene besede, - čeprav sta od tega odvisna tvoj in ves svet, kot tudi življenje srca! Ampak lahko vzameš meč in me ubiješ skupaj z mojo najpomembnejšo skrivnostjo, ki je razen mene ne pozna nobeno smrtno bitje na svetu!«
5. Po tej izjavi se je general omehčal in rekel: »Priatelj, pomiri se, to je bila moja prva reakcija; sedaj pa te že spet prepoznavam kot mojega prijatelja, ki mi je naredil že toliko dobrih uslug in mi še marsikatero bo.

In tako te prosim, govori kar imaš, jaz pa te bom pozorno poslušal!«

6. Nato se je Drohuit vzravnal in rekel: »No, torej me poslušaj!

7. Glej, zdaj si zelo jezen na Gurata, tvojega prvega prijatelja in celo kraljici strežeš po življenju! Toda poslušaj kaj ti bom sedaj razodel:

8. Odkar prebivajo na tej zemlji ljudje in živali, še nikoli ni bilo večje krivice in ne bolj črne nehvaležnosti, kakor zdaj v tvojem vedenju zoper kraljico in kralja!

9. Povej mi, kaj dolguje rešeni svojemu rešitelju življenja? Za zdaj te ne sprašujem nič drugega; le to mi povej!«

10. General se je zastrmel v Drohuita in rekel razburjeno: »O čem govoriš? Govori bolj jasno! Izjasni se, da bom lahko pohitel in častil svojega rešitelja!«

11. In Drohuit, ki je v sebi zmagovalno vzklikal, se je spet vzravnal in rekel: »Za zdaj ti ne povem nič drugega kot to: kraljica te ljubi kot svoje desno oko, in ti si jo prizadevaš uničiti, to isto kraljico, ki je tvoja življenjska rešiteljica, in to na način, ki ga svet doslej še ni doživel!

12. Več ti ne povem; ampak pojdi tja in boš od nje izvedel, kaj je zate storila! Potem jo lahko ubiješ, če bo to zmoglo prenesti tvoje srce!

13. Če pa morda sumiš v mojo izjavo, vzemi oboroženo spremstvo s seboj; in tukaj je še poverilno pismo, ki mi ga je izročila zate sama kraljica in zlahka boš iz tega sprevidel, da te zagotovo nisem izdal!«

14. Tedaj je general zavpil: »Agla, napačno sem te presodil. Ti velika kraljica vseh mojih misli! S svojo nerazumljivo krutostjo si mi rešila življenje?! – Takoj moram k njej, da se to razjasni!«

15. Tedaj je general vse zapustil, vzel svojo častno stražo in takoj pohitel h kraljici.

731. POGLAVJE

Prisrčen sprejem pri kralju. Gurat, Fungar-Hellan in Drohuit pri kraljici Agli. Aglina uspešna ljubezenska izjava Fungar-Hellanu.

26. 04. 1844.

1. Kralj in kraljica sta v napetem pričakovanju gledala skozi okno, če bo Fungar-Hellan prišel ali ne. Kako presenetljivo veliko je bilo veselje obeh, ko sta zagledala generala na desni Drouhitovi strani, ki se je bližal palači, v spremstvu številne častne straže!
2. Kraljica je odšla takoj v svojo dvorano in kralj v svojo, in pričakovala sta vsak posebej človeka, od katerega je bilo v tem času odvisno dobro in slabo za skoraj polovico Zemlje.
3. Ko sta prispela do vrat palače je general rekel Drohutu: »Zdaj sem tukaj; vendar ti povem, če opazim kaj najmanj sumljivega, potem je živi pekel tvoja usoda!«
4. In Drohuit je odgovoril: »Resnično, sam bom noter skočil, če ne boš od obeh sprejet z največjo, najiskrenejšo ljubeznijo in spoštovanjem, in če se ne bo uresničilo vse, kar sem ti povedal!«
5. In Fungar- Hellan je rekel: »Dobro, torej pojdimo gor in se prepričajmo o vsem!«
6. Tedaj se je Fungar-Hellan ob Drohuitu in v spremstvu svoje častne straže povzpel v drugo nadstropje ogromne palače in šel najprej h kralju, ki ga je sprejel z razširjenimi rokami in vzkliknil: »Moj brat, - moje odrešenje!«
7. Ta sprejem je generala ganil do srca in njegovo razpoloženje se je zato že spremenilo na bolje – in je vprašal kralja, če mu je njegovo prijateljstvo boljše od njegovega sovraštva.
8. In Gurat je odgovoril: »O brat, če si ti moj sovražnik, potem tudi jaz nisem več kralj! Kajti jaz tebi dolgujem vse; ti edini vzdržuješ red in si opora moje hiše! Kako se potem ne bi potegoval za tvoje prijateljstvo?!«
9. Tedaj je Fungar-Hellan spet objel svojega starega prijatelja in rekel

Drohuitu: »Pridi sem spet tudi ti, kajti spoznal sem, da so bili tvoji nameni do obeh iskreni, tako da si lahko tretji v našem ponovnem zavezništvu! Zdaj pa pojdimo k Agli in pogledajmo kako bo ona sodelovala v tem našem zavezništvu!«

10. Nato je odšel general med kraljem in Drohuitom v spremstvu elitne častne straže k Agli, ki mu je prav tako prišla nasproti s svojimi najbolj mičnimi razširjenimi rokami in ga objela z vso močjo svoje ljubezni.

11. Ta najbolj nepričakovan sprejem je naredil na generala tako dobrodejen vtis, da je v svojem zanosu komaj zmogel iz svojih ust izgovoriti besedo.

12. Samo Agla je čez čas rekla trepetajoč od ljubezni: »Fungar-Hellan, kako si mi lahko stregel po življenju, ko pa se je moja ljubezen do tebe za tvoje življenje žrtvovala, ki je ne bi nikoli Bogu žrtvovala?!

13. Res je, morala sem se ti zdeti nečloveško surova, ker so bila moja dejanja takšne vrste, kakršnih Zemlja do sedaj zagotovo ne pozna primera! Toda Zemlja do sedaj tudi zagotovo ni poznala ženskega srca, ki se je napolnilo z mojo ljubeznijo do tebe, Fungar-Hellan! Toda veliki nosilec življenja tudi ne pozna ženskega intelekta, ki bi cenil veličino in vzvišenost Fungar-Hellana. Jaz pa se lahko pohvalim s tem intelektom, in tako je moja neskončno velika ljubezen do tebe in iz te izvršena nizkotna dejanja, ki sem jih zavljo tebe storila, Fungar-Hellan, razložljiva!«

14. Ta izjava je popolnoma omehčala generala, ki je rekel: »O Agla, kakšno nagrado zahtevaš za tako ljubezen?«

15. In Agla je rekla: »Tvoje srce in tvoja ljubezen je moja nagrada! Toda najprej me poslušaj, da ti bo jasno zakaj sem to naredila, kar sem storila; potem boš videl, da te ljubim bolj kot svoje življenje!«

732. POGLAVJE

Gurat in Drohuit sta v tej zlobni igri zadržana. Aglin hinavski govor Fungar-Hellanu.

27. 04. 1844

1. Gurat ni bil ravno zadovoljen z ljubezensko izjavo njegove nebeške Agle Fungar-Hellanu, seveda samo na skrivaj, kajti odkrito nesoglasje ne bi bilo dobro.
2. Kaj drugega pa bi lahko storil, kot gledal na tako ljubezensko izjavo z zabavne plati.
3. Tudi Drohuitu poslušati takšno izjavo kraljice generalu, ni bilo tako ljubo, kot če bi bila namenjena njemu. Toda tu ni bilo nič drugega za storiti, kot to mirno požreti, kajti tukaj bi lahko samo en napačen pogled pomenil izgubo življenja.
4. In tako sta Gurat kot Drohuit kazala navzven Fungar-Hellanu zelo prijazen obraz in mu s tem zaželela na nek način z mimiko vso srečo, kot tudi Agli.
5. Toda kot je že prej napovedala, je začela takoj navajati razloge za svojo krutost, da bi general lahko popolnoma razumel, kako neskončno ljub ji je, in zakaj. Zato je rekla:
6. »Moj najljubši Fungar-Hellan! Ti veš, da sem svojega brata ljubila bolj kot svoje življenje, zato sem tudi zapustila svoje višine in ne ozirajoč se za svoje življenje odšla poiskati mojega brata v to meni popolnoma neznano mesto.
7. Vendar sem ga našla veliko lažje kot sem mislila. Kako? To vsi veste. Pripeljali so me sem in kralj se je začel takoj pogajati za moje srce ter mojega brata pregovarjal, da naj me prepusti njemu in mu zato potem ponudil za nadomestilo lepote boginje in poleg še dostojanstvo kraljevega namestnika.
8. Na prvi pogled sem videla, da moj brat omahuje. To me je izredno razžalostilo, da je lahko imel zame tako omahujoče srce, ker sem jaz zanj tvegala svoje življenje.

9. Tedaj sem se premagala in stopila k njemu ter mu svetovala naj me zamenja, da bi preizkusila njegovo ljubezen do mene. In on, ki je imel že tako malo ljubezni do mene, je namesto da bi tvegaj svoje življenje za svojo ubogo sestro, zaradi njene notranje, višje vrednosti, je popustil in zamenjal najčistejše bitje za plačljive vlačuge, ki nikoli niso prepoznale notranje življenjske vrednosti!

10. To odurno maščevalno dejanje mojega brata je bilo težko za moje srce; vendar storjenega nisem mogla več spremeniti.

11. V takšni moji notranji bridkosti sem spoznala tebe Fungar-Hellan in kmalu v tebi prepoznala velik duh, kateremu je možno s svojim vpogledom voditi milijone ljudi, tako ali drugače! Zelo kmalu sem spoznala, da si samo ti, in ne kralj, gospodar Hanoha in celega, velikega kraljestva!

12. Tedaj sem pomislila: 'O človek, ali ti lahko razkrijem svojo večno resnico o pravi usodi človeka od Boga, kakršno imam v sebi, in če bi imela tvojo ljubezen, kakšno neskončno dobro bi lahko potem storil!'

13. Ko pa sem mislila, Fungar-Hellan, da si že precej blizu mojega srca in sprevidela, da ima moj brat zavoljo mene pri tebi velik vpliv, sem nenadoma odkrila najbolj sramotno zaroto mojega brata proti tebi! Zato sem ga sama vrgla v ječo, ker mi je bilo njegovo življenje še vedno drago, ki bi bilo sicer izgubljeno, če bi ti prepoznal njegovo izdajo!

14. Vsak dan sem ga obiskala in ga poskušala spreobrniti, vendar z malo uspeha; ko pa sem bila z veliko težavo že na pol poti do njegovega poboljšanja, si ti izvedel, da v ječi medli in tako osvobodil tvojega največjega sovražnika. Pobegnil je, da bi te s pomočjo gorskih ljudstev uničil, kateri bi mu pokazali uhojen izhod.

15. Sedaj je šlo za življenje ali smrt! Zato sem za njim poslala biriče z ukazom, da brata ubijejo, ko nanj naletijo; kajti če bi ga nazaj pripeljali živega, bi ga ti zagotovo od tu kamorkoli postavil na visok položaj, on pa bi potem skrivaj odšel in te izdal gorskim ljudstvom. Ti bi nato planili na vas kot srditi tigri in pobili milijone! In če bi ga izdala tebi, kaj bi naredil z njim – in mogoče tudi z menoj?

16. Da bi se tako izognila velikemu zlu, sem se odločila za veliko žrtev!

Zdaj presodi, ali sem tako kruta, kot si mislil? Vendar še nisem končala; zato me poslušaj!»

733. POGLAVJE

Agla mojstrsko laže, da opraviči svoja kruta dejanja.

29. 04. 1844

1. In Agla je nadaljevala tako: »Toda preden je pobegnil, je brat na skrivaj naročil svojim ženam, da naj najprej vse boginje lepote naščuvajo proti tebi, in če je mogoče naj poskušajo tebe skupaj s kraljem Guratom odstraniti s sveta, tako da bi potem Waltar, ko bi se vrnil z veliko silo, v tem mestu takoj brez težav zasedel kraljevi prestol.
2. Toda, kot je znano, je bila Waltarju ta zločinska pot presekana! Toda kaj so hotele potem žene narediti, ko so z mojim posredovanjem, da jih preizkusim, takoj prejele novico o smrti njihovega moža? Poslušaj, dale so strašno prisego, da bodo brez milosti in usmiljenja pokončale tebe, Gurata in mene!
3. Kdaj in kako? – Sledite mi do skrivne sobe, v kateri je prebivalo sedem glavnih žena in se sami prepričajte o vsem!»
4. Od tu je Agla peljala celo skupino v skriven precej velik kabinet in tam takoj odprla skrivno vzdano omarico, z roko pokazala na kristalno skodelico in nato rekla:
5. »Tam pogledajte tisto skodelico; polna je zelo strupenih igel! Pripeljite eno žival, vzemite previdno eno tako iglo in samo malo z njo ranite kožo živali, in se prepričajte kako bo poginila!»
6. Nato so takoj pripeljali veliko tele in ga le malo popraskali po trebuhu z iglo in tele se je v trenutku zvrnilo mrtvo po tleh.
7. Vsi so bili zgroženi nad tem osupljivim učinkom.
8. In Agla je rekla: »Preizkusite to na drugih živalih in učinek bo popolnoma enak! Ali, če imate kakšnega hudodelca, ki je obsojen na smrt, naj ga pripeljejo sem in z njim naredite takšen poskus! Zares, tako hiter ni noben trenutek, kakor hitro in zagotovo bi ga takšna igla

popolnoma neboleče ubila!«

9. Fungar-Hellan pa je rekel: »Agla, kako ti to veš in kako si vse to odkrila? Kako si izvedela za strašen učinek tega meni še popolnoma neznanega strupa?«

10. In Agla je rekla: »Poglej, tukaj je nas vseh veliki prijatelj in rešitelj življenja Drohuit, ki mi je vse to pokazal in kot navidezen sozarotnik od žena izvlekel vse, zlasti kar so hotele tebi storiti!

11. Ko pa mi je to naznanil, sem se kmalu prepričala o njihovi veliki hudobiji in vso mojo dušo je prežela mogočna maščevalnost. Potem sem kot prijateljica pripeljala vse te ženske, mimo mojih preoblečenih biričev, sem v mojo dvorano, kjer so se morale takoj sleči. Potem sem jih privezala na stebre in nato na njih, kot kraljica in gospodarica nad življenjem in smrtjo podložnic, ohladila moje najbolj goreče maščevanje!

12. Toda kdaj je bil določen tvoj konec? Tvoj naslednji prijateljski obisk pri teh kačah bi te ubil tako kot tole tele tukaj! Zdaj pa pojdite ven v bivališče boginj in tam boš zagotovo naletel tudi na majhna morilska orodja in iz tega sprevidel, kako razširjena je že bila zarota, kot tudi razlog zakaj sem te boginje zasledovala!

13. Če pa želiš tudi vedeti od kod so boginje pridobile strup, tedaj preiščite vrt in boš v njegovem odročnem kotu v stekleni hiši užitka našel majhno drevesce, ki ima na svojem deblu biserne kapljice; te kapljice pa so ravno ta strašni strup!

14. Verjamem, da bo to zagotovo dovolj, da uvidiš zakaj sem kot tvoja največja prijateljica proti ženskam ravnala z vso možno prekanjenostjo in previdnostjo!«

15. Fungar-Hellan in kralj sta postala popolnoma bleda in nihče ni vedel koliko je bilo pravzaprav v tem resnice.

734. POGLAVJE

Fungar-Hellanova začudena vprašanja Drohuitu. Drohuitov pameten, hladen odgovor.

30. 04. 1844

1. Ko je prva osuplost in strahovito začudenje trojice čez nekaj časa nekoliko ponehalo, se je Fungar-Hellan zastrmel v Drohuita in mu rekel: »Drohuit, ali si odposlanec dobrih bogov in starodavnega Boga jeze, ki je tudi dober tako dolgo, dokler človek izvršuje Njegovo voljo; toda če deluje le malo zoper njo, potem On kmalu postane poln jeze in hoče uničiti vso Zemljo.
2. Torej je mogoče, da si ti odposlanec tega Boga! Ali pa si poslan iz najglobljega in najbolj groznega pekla iz glavnega Satanovega bivališča; kajti drugače bi bilo čisto nemogoče, da bi ti sam odkril skrivnosti, ki bi bile meni neznane!
3. Glej, v tem velikem mestu, ki šteje več kot stokrat tisoč domov, se nič ne zgodi in ne more nič zgoditi kar ne bi bilo meni razkrito že skoraj v trenutku dogodka! Kateri zlodej, kateri Satan je moral potem voditi to zaroto, da je ostala skrita mojim čutom do tega prekletega časa, v katerem sem sedaj to izvedel iz vročih Aglinih ust.
4. In kako si odkril to zares najbolj grozovito, resnično peklenško satansko zaroto? Le to mi oznani in potem bom popolnoma pomirjen; če pa ne moreš, potem naj vsi levi, tigri, hijene, volkovi in medvedi postanejo tvoja družba!«
5. Drohuit pa je nato rekel: »Priatelj, zakaj govoriš, kot da so ti iz dneva v dan poznane vse razmere v velikem mestu?! Povem ti: prave razmere so ti zastrite, tako da globljih nikoli ne vidiš.
6. Kdo ti lahko odkrije moje misli? Ali ne morem govoriti in ravnati zavajajoče, tako da so moje besede in dejanja na videz sumljiva, medtem ko imam v svojih mislih popolnoma drugačen načrt samo za tvoje dobro?!
7. Ali lahko govorim in ravnam najbolj pravično pred tvojimi očmi; toda

ali lahko tudi ti pogledaš v mojo skrivno kamrico misli, če v njej ne preži prefinjeno domišljeno izdajstvo in tvoj propad zaradi tvojega trdovratnega in velikega zaupanja v svojo vsevednost?

8. Tako tudi nisi zaznal iz besed in dejanj pri tvojih boginjah lepote, kako v skrivnem kotičku gojijo strupeno drevesce za tvoj propad in kako so zate pripravljale veliko najbolj neopaznih vendar zelo učinkovitih morilskih sredstev!

9. Toda zakaj? – Spomni se na novi davek, ki jim je bil naložen in na prepoved, da nobena ne sme pod smrtno kaznijo zanositi, in boš kmalu uvidel razlog za takšno zaroto!

10. Vendar, kot je rekla Agla, tako pravim tudi jaz; pojdi in se prepričaj o vsem in šele potem boš videl ali sem zrel za prej omenjeno družbo levov in podobnih zveri!«

11. Fungar-Hellana je ta govor popolnoma osupnil in zahteval je, da gredo na vrt lepotnih boginj, da se tam prepriča o vsem. In takoj je celotna družba odšla tja.

735. POGLAVJE

**Fungar-Hellan na tempeljskem vrtu lepotnih boginj.
Preizkus Aglinih in Drohuitovih izjav. Fungar-Hellan osumi Aglo.
Lepotica Agla kot zmagovalka nad Fungar-Hellanom.
Agla kot Fungar-Hellanova žena.**

02. 05. 1844

1. Ko je prišel na vrt, je Fungar-Hellan vse natančno preiskal – opuščeno veliko stanovanjsko hišo lepotnih boginj, tempelj in vrt – kjer je ugotovil, da se vse izjave potrjujejo; v stanovanjski hiši veliko število zastrupljenih igel, katere so takoj zasegli njegovi uradniki, ki so ga spremljali, tako tudi v vrtu zloglasna steklena hišica užitka, sredi katere je v zemlji bujno rastlo izredno strupeno drevesce. Bilo je opisane oblike in imelo steblo prekrito s kapljicami strupa.

2. Fungar-Hellan je hotel takoj drevo izkoreniniti, zato je naročil svojim

ljudem, da takoj uničijo stekleno hišo skupaj z drevescem.

3. Tedaj je Agla zagrabila Fungar-Hellanovo roko in zakričala: »Moj najljubši prijatelj, prosim te v imenu vsega kar najbolj ceniš in ti je najbolj dragoceno na celem svetu, pustite to prozorno hišo smrti in je ne odpirajte na silo, pa tudi niti malo na kakršen koli drug način in se je tudi ne dotikajte; kajti narava te rastline deluje tako strašno, da njena sprostitev ne bi pobila samo nas in vse delavce, ampak vse, kar je živega v obsegu najmanj triurne hoje!

4. Če pa že hočeš uničiti to drevesce, moraš hišo užitka ograditi z grmadami zelo nasmoljenega lesa in ga sežgati hkrati z vseh strani; samo tako lahko to rastlino uničiš brez smrtno nevarnih posledic!

5. To Aglino pojasnjevanje in preprečevanje, da se strupena rastlina uniči, je Fungar-Hellana močno osupnilo. Aglo je ostro pogledal v oči in rekel:

6. »Ženska, - kaj pa govoriš?! Razloži mi, kako tako dobro poznaš učinek tega drevesca, kot da si ga sama ustvarila!

7. Resnično, čeprav mi hočeš dobro pred naravo te rastline, pa mi prav tako tvoja razlaga vzbuja sum! Kdo ve, če nisi ti sama zasadila to peklensko rastlino?!

8. Zato ti dajem še kratek rok; v tem času poskušaj odvrniti moj zelo utemeljen sum, drugače se zate ne bo dobro končalo! Zato se sleči, da mi boš gola izpovedala golo resnico! Kajti odslej me ne boš več slepila, ker se je moj sum do tebe vse preveč potrdil! Zato se boš morala zelo potruditi, da Fungar-Hellana oviješ okoli prsta!«

9. Toda ta poziv ni Agle niti najmanj zbegal; rekla je le: »Slekla se bom – vendar ne v bližini te kužne hiše, ampak v kateri koli sobi nekdanjih boginj!«

10. Potem se je družba odpravila v stanovanjsko hišo in tam v zelo veliko sobo.

11. Tamkaj se je Agla takoj slekla, kot ji je Fungar-Hellan zapovedal.

12. Toda to slačenje je bilo za močno čutnega generala zelo nevarno. Kajti šele zdaj so se pokazali vsi do sedaj skriti čari te najlepše ženske, ki so bili pri njej izraženi v tako veliki meri, da je ob pogledu nanjo takoj

več navzočih moških začelo noreti in blazneti; pet pa jih je v trenutku padlo mrtvih na tla.

13. In Fungar-Hellan je povsem pozabil na svoje sume; kajti tako kot vzhajajoče sonce použije jutranje meglice v dolinah, tako je tudi na Fungar-Hellana učinkovala velika lepota gole Agle.

14. Zdaj od nje ni zahteval nič drugega kot njeno ljubezen in ji obljubil, da bo naredil in odobril vse, samo da bo lahko še bolj vreden njene ljubezni.

15. Da ta zmaga ni bila nikomur prijetnejša kot sami Agli, si je lahko predstavljati, saj bi bila tu drugače očitno ujeta.

16. Gurat in Drohuit sta seveda prisostvovala temu dogodku kot izgubljena igralca; vendar kaj bi lahko tu storila drugače, kot da sta Fungar-Hellanu čestitala?!

17. S to odpravo se je ta preiskava tudi končala in Fungar-Hellan je Aglo odpeljal v svojo palačo kot svojo ženo z vsemi častmi. Drohuit in Gurat pa sta se z dolгим nosom prav tako vrnila domov.

736. POGLAVJE

Drohutovo in Guratovo sporočilo njunima priležnicama.

Preprečen pobeg.

Drohuit in Gurat se učinkovito zatečeta k zvijači in hinavščini.

Sprava.

03. 05. 1844

1. Ko sta oba, namreč Gurat in Drohuit prišla domov v kraljevo palačo, so jima kmalu prišle nasproti njune druge priležnice in ju vprašale, kako se je zadeva s strašno Aglo iztekla.

2. In Drohuit je odgovoril: »Ljubljene ženske, slabo, zelo slabo za vse nas! Kajti Agla je prelomila zakonsko zavezo med njo in našim milostnim kraljem, in dala svoje srce in roko znova Fungar-Hellanu, kot da bi bila samska! In ta čisto pravi upornik proti kraljevim svetim pravicam je s tem

dosegel svojo dolgo pričakovano željo. Naj mu današnja pridobitev prinese take koristi, kot jih je imel naš dobri kralj! Sicer pa nimam druge želje zanj!

3. Ampak, bil sem res velik osel, da sem skoraj tvegaj svoje življenje za to peklenko zver! Če bi jo pred Fungar-Hellanom očrnil, zagotovo ne bi bila več živa; vendar sem bil tako neumen, da sem jo olepšal in jo generalu predstavil kot čimbolj nedolžno in pravično!

4. In to je zdaj moja in kraljeva nagrada, da nama je obrnila hrbet, in da bomo vsi v kratkem času najbrž imeli čast bodisi v zelo nedolžno strupeno iglo privoliti in oditi v krtovo deželo, ali pa bomo prisiljeni s sladkimi besedami za vedno zapustiti mesto Hanoh, da bi potem poiskali prebivališče nekje med tigri, hijenami in medvedi, – kaj misliš, Gurat, – imam prav ali ne?»

5. In Gurat je rekel: »Moj prijatelj, če bi bilo odvisno od mene, potem bi bilo moje mnenje, da bi morali še danes zbrati naše zaklade in jo pod plaščem noči popihati, ker bi bilo jutri, vsaj tako mislim, lahko že prepozno!

6. Zato takoj zberi vse moje služabnike in jim daj ta navodila pod najstrožjo zavezo molka za naše in njihovo lastno dobro! Sto kamel naj nosi naše zaklade, sto naše zaloge in še sto nas z vsem našim spremstvom v nek oddaljen predel Zemlje; kajti od zdaj naprej ne bo nikoli mogoče preživeti v tem velikem svetovnem kraljestvu!

7. Ljudje so poneumljeni do najvišje stopnje, in najboljši so postali mešanica prevare, zvijače, hinavščine in politike; toda dejanski vladar je že tako naš sovražnik in bo zdaj še toliko večji, ker bo zagotovo plesal natanko tako, kot bo Agla žvižgala, katera naju bo zdaj gotovo sovražila, ker nisva zaradi njene izgube takoj začela prekomerno noreti iz čistega obupa!«

8. Tedaj je Drohuit pogledal skozi okno in na svoje veliko presenečenje zagledal Aglo s Fungar-Hellanom, ki sta se približevala palači in to oznanil kralju.

9. Ko ju je tudi kralj videl, je zavpil: »Pri vseh duhovih, – izgubljeni smo!«

10. Toda Drohuit, ki je medtem vse ženske poslal proč, je rekel Guratu:

»Priatelj, sedaj to pomeni: zvitost proti krutosti! Hitro si raztrgajva najina oblačila, nato pa se vrziva na tla in tuliva ter prav grozno žalujva, - in spet bo vse dobro!«

11. Gurat in Drohuit sta tako takoj naredila, in ko sta komaj nekaj minut tulila, se je Agla z generalom že pojavila na vratih ter šla povsem ganjena k obema, in sicer najprej k Guratu in ga vprašala, kaj mu manjka.

12. In ta, rahlo opogumljen, je zavpil: »O Agla, Agla, ti nebeško bitje! Ti mi manjšaš; ta bolečina me razjeda! Navzven sem te zapustil, ampak moje srce, moje srce se ne bo moglo nikoli ločiti od tebe!«

13. Tedaj je Agla potolažila kralja in rekla: »No, ne jokaj toliko! Glej, spet sem pri tebi in bom pri tebi ostala in te ljubila z vso nežnostjo; Fungar-Hellan pa ostaja najin intimni prijatelj!«

14. Tedaj se je Gurat spet dvignil in padel Agli in Fungar-Hellanu okoli vratu. In nato se je tudi Drohuit vzdignil.

15. Nadaljevanje sledi!

737. POGLAVJE

Drohuitov hinavski govor pred Aglo.

Satanistična Agla v Drohuitovi mreži.

Aglini dve sestri kot nagrada za Fungarja in Drohuita.

04. 05. 1844

1. Ko si je tudi Drohuit opomogel od svoje navidezne žalosti, seveda samo na komedijantski način, je šel precej boječe tudi on k Agli, poljubil njeno oblačilo, z največjim spoštovanjem pozdravil Fungar-Hellana in mu nato rekel:

2. »Ko je bil Gurat na robu popolnega obupa, sem mu rekel za pomirjujočo tolažbo: 'Priatelj, naj te potolažim; zaupaj bogovom in zelo zaupaj tvojemu najbolj iskrenemu in najplemenitejšemu prijatelju, in kot na temelju iz marmorja gradi ljubezen do nebeške Agle in kmalu se boš prepričal, da je ta popolnoma drugačna kot si si jo ti predstavljal v svoji neizmerni žalosti!' Toda te besede pri njem niso obrodile sadov in je norel kot prej.

3. Čez nekaj časa sem ga prijel za roko in mu spet rekel: 'Prijatelj, kralj velikega kraljestva, Gurat, poslušaj me! V temelju se motiš, če značaj nebeške Agle le najmanj kakorkoli primerjaš z našim! Kajti glej, ona je hči človeka na tistih svetih višinah, ki so jih naselili prvi ljudje na Zemlji; mi pa nismo več ljudje, ampak le komaj blede sence človeštva!
4. Zato se moramo tudi z Aglo primerjati kot sence; kajti samo ona je še vedno človeška resničnost in mi le komaj sence v večernem soncu in si domišljamo, da smo odlični v svojih likih, medtem ko smo vsi skupaj, kar se tiče značaja, nič v primerjavi z nebeško Aglo!
5. Toda, če si samo želimo do neke mere uveljaviti visoko čast, da postanemo ljudje, moramo z Aglo hoditi kot sence s telesom in nikoli ne pomisliti, da bi lahko kdaj grešila proti naši naravi!'
6. Ko sem tako govoril Guratu, se je nekoliko umiril, vendar je kljub temu še vedno zelo trpel in kmalu spet padel v svojo neizmerno žalost in zavpil: 'Agl je moje srce – in Fungar-Hellan moja glava! Ne morem nobenega izgubiti brez izgube svojega življenja, in vendar je eden izgubljen, Agla ali Fungar-Hellan!'
7. Ko sem to od njega slišal in iz tega razvidel, da so vse moje besede tolažbe, čeprav utemeljene, pri njemu ostale popolnoma brezplodne, je tudi mene zajela globoka otožnost in sem se prav tako pogreznil v veliko žalost!«
8. Po tem govoru ali bolje po tej popolnoma improvizirani laži je šla Agla nadvse ganjena k še vedno zelo razvnetemu govorcju, ga prijala za roko, jo pritisnila na svoje srce in rekla:
9. »Vedno si se izkazal kot moj prijatelj, zato si bil pri meni vedno v veliki milosti; toda tako kot tokrat se nisi še nikoli izkazal kot moj, kraljev in Fungar-Hellanov prijatelj! Zato te bom tudi tako nagradila, kot doslej še nihče v tem mestu ni bil nagrajen!
10. Glej, imam še dve sestri, ki nič ne zaostajata v lepoti za menoj! Poslala bom ponju, eno zate in eno za Fungar-Hellana, da bom lahko ostala pri Guratu; in mislim, da bo ta nagrada ustvarila med nami vez, ki je nobena moč ne bo mogla raztrgati!«
11. S tem predlogom so bili vsi zadovoljni in takoj ustrezno ukrepali, da se sestri pripelje z višin.

738. POGLAVJE

Srečanje Agline karavane s pastirji od Mahala, Aglinega očeta.

06. 05. 1844

1. Karavani tisočih mož je bilo ukazano, da pripeljejo obe sestri, po imenu Pira in Gella.
2. Ko pa je bila karavana na polovici poti, je prišla do zelo lepega pašnika, na katerem je več pastirjev paslo veliko čredo ovac in koz in te varovalo pred divjimi zvermi. Ti pastirji so imeli kočice in bili oboroženi z meči, sulicami in fračami.
3. Vodja karavane je enega od teh pastirjev vprašal, če pozna dve hčerki nekega Mahala, Piro in Gello.
4. In pastir je rekel: »Od kod ste, da sprašujete o lepih hčerah mojega gospodarja? Moj gospodar ima tri hčere in dva sinova; enega sina je moral poslati v globine, da bi pridigal kesanje za odpust grehov pred Bogom ali pa bližnje sodbe, če se globine ne spreobrnejo. In tako je sin odšel in se do sedaj ni vrnil.
5. Tako se je izgubila tudi lepa hči, ki ji je ime Agla; do te ure še ne vemo kaj se je z njo zgodilo. Kdo ve, če ni padla v roke podobni karavani kot je vaša in postala plen globin! Zato nam najprej povejte od kod ste in kdo vas je sem poslal, potem pa boste dobili naznanilo o Piri in Gelli!«
6. In vodja karavane je rekel: »Poslušajte me, vi pošteni pastirji svojega gospodarja! Agla nas je sama poslala sem, da ji moramo pripeljati dve sestri! Toda Agla je zdaj velika kraljica v globinah in ukazuje več kot polovici sveta z neomejeno močjo, mi pa smo njeni služabniki. Toda Waltar, njen brat, je umrl. Kako, - tega ne vemo; toda videli smo njegovo glavo balzamirano v kristalni žari, ki je izpostavljena v templju velike boginje Naeme!«
7. Ko so pastirji to slišali, je prvi izmed njih rekel: »Iz tvojih besed sem razvidel, da si govoril resnico! Tako lahko ostanete tukaj do jutri; potem bo prišel Mahal s svojima dvema hčerama in z njim se boste lahko pogajali glede njegovih hčera.

8. Ko bo neposredno od vas izvedel, da je njegova Agla kraljica globin, kjer naj bi bilo veliko mesto, o katerem seveda nimamo pojma, bo verjetno šel z vami in obiskal svojo hčer, za katero je pretočil toliko solz, ko se je izgubila!»

9. Ko so v karavani to slišali, so ostali pri teh pastirjih in naslednje jutro čakali na Malaha z obema hčerama.

739. POGLAVJE

Hvalnica pastirjev naslednje jutro.

Beseda pastirjem od zgoraj.

Srečanje karavane z Mahalom in njegovimi.

07. 05. 1844

1. Ko je minila noč, v kateri so imeli ti pastirji kot običajno veliko boja z divjimi živalmi, in je sonce vzhajalo, so vsi pastirji padli na kolena in hvalili in slavili Boga, ker jih je v tej noči tako močno varoval in jih branil pred divjimi živalmi, in Ga prosili za pomoč tudi v prihodnje.

2. Toda takrat se je zaslišal glas, kot mogočen grom, in rekel pastirjem: »Odpeljite domov rejeno čredo in jo dajte v hlev Mojega služabnika Noaha! Kajti njegov brat Mahal je v prihodnje ne bo potreboval, ker se je danes odločil s hčerama preseliti navzdol v globine, ki so preklete, da tam poišče svojo srečo.

3. Noah vam bo dal delo, ki mu ga bom Jaz pokazal. Če boste zvesto izvrševali Mojo voljo Noahu, potem na dan sodbe ne boste okusili Moje jeze; če pa boste godrnjali pri izpolnjevanju Moje volje, potem boste okusili Mojo jezo v poslednjem strahu, ko bo smrt prišla nad vas! Tako naj se zgodi!«

4. Ko so pastirji slišali ta glas, so takoj padli na zemljo in slavili Boga.

5. Toda, ko so se spet dvignili s tal, je vodja karavane odšel k enemu od pastirjev in ga vprašal kakšno grmenje je bilo to, in če so pastirji razumeli grom, ki so ga poslušali z očitno pozornostjo.

6. In pastir je rekel: »Ta grom ni bil navaden grom; kajti navaden grom ne pride z jasnega neba! Ta grom je bil Božji glas, ki je govoril nam in nam zapovedal, da delamo to in ono, in nam oznanil, da nam Mahal, naš dosedanji gospodar, to ne bo še naprej; kajti šel bo v preplete globine s svojima hčerama, da tam poišče novo srečo! Če ga počakate tukaj, potem ga boste lahko zagotovo kmalu sprejeli z njegovima hčerama.«
7. Po teh besedah so pastirji začeli zbirati čredo in se z njo odpravili na pot k Noahu in tako zapustili karavano; ti pa so čakali skoraj do večera, toda Mahal se ni pojavil!
8. Tedaj je vodja rekel: »Toda zakaj smo bili tako neumni in pustili pastirje oditi?! Kdo ve, kaj mu ti lahko storijo, če se srečajo?! Zato se odpravimo in mu pojdimo naproti; morda potrebuje našo pomoč!«
9. Po teh besedah se je vsa karavana takoj dvignila in odšla navzgor.
10. Ko so tri ure hodili, glej, jim je prišla nasproti večja družba, sredi katere je bil Mahal s svojima dvema hčerama in sinom; karavana pa je po pomenku z družbo, Mahala kmalu seznanila z vsem kar je moral vedeti.
11. Toda, ko je Mahal od karavane izvedel tako ugodne stvari, je svoje spremljevalce takoj odslovil in se prav veselo in dobre volje odpravil z vriskajočo karavano v globine.
12. (Prihodnjič o njegovem sprejemu v Hanohu.)

740. POGLAVJE

Prihod Mahala in karavane k templju Venere.

Mahalovo in Kisarellovo čudenje.

Velik sprejem v kraljevi palači.

08. 05. 1844

1. Toda pot z gore je bila najbrž najslabša in najmanj uhojena in je vodila naravnost skozi vrt lepotnih boginj v bližini odprtega templja, in naši popotniki z gorovja so se morali skozi ta sumljiv vrt približati templju.
2. Toda tempelj v nobenem času ni bil bolj obiskan kot prav v tem času, ko so se povsod razširile novice o vsem, kar se je tukaj zgodilo; in tako je
- 152

tudi naša družba, v kateri zdaj ni bilo nič bolj živega od njihove radovednosti, opazila številne obiskovalce templja in si ga zato tudi sami želeli ogledati.

3. Toda vodja karavane je rekel Malahu: »Najbolj cenjeni starec in najbolj prevzvišeni oče naše velike kraljice Agle! Glej, gneča je velika! Rabili bi eno uro, samo da bi prišli v bližino templja; v sam tempelj pa je sedaj očitno absolutno nemogoče vstopiti!

4. Zato bodi zaenkrat zadovoljen s tem pogledom z majhne razdalje! Če pa si želiš vse to pobližje pogledati, si boš vse zlahka ogledal v kraljevi družbi; kajti ko pride kralj, tedaj se vsi ljudje v hipu omehčajo in naredijo kralju prostor z največjim spoštovanjem!«

5. S to razlago se je Malah sprijaznil in odšel s karavano naprej.

6. Ko je prišel v mesto, njegovemu čudenju ni bilo konca. Pri vsaki palači se je ustavil in jo izjemno občudoval.

7. Prav tako so bili začudeni tudi njegovi otroci. Sin, po imenu Kisarell, je večkrat vprašal, če je vse to delo človeških rok.

8. Oči obeh hčera pa so strašansko privlačile svetleče arkade trgovin in pri vsaki novi trgovini sta se spraševali, če je mogoče take lepe stvari dobiti in komu pripadajo.

9. Vodja karavane je bil že skoraj hripav od stalnega glasnega razlaganja, in bil zelo vesel, ko so po štirih urah prispeli do velikega prostora pred palačo.

10. Ko pa je karavana prišla pred palačo, so jim takoj prišli naproti kralj, kraljica, Fungar-Hellan in Drohuit z izredno bleščečimi dvorjani in sprejeli celotno družbo na najbolj prijazen način ter jih peljali v palačo.

11. Mahal je bil od samega veselja ves iz sebe, da je zopet našel svojo najljubšo in tako zelo objokovano hčer v tako srečnih okoliščinah.

12. Fungar-Hellan je šel takoj k Piri, katera ga je očarala že na prvi pogled in jo spraševal o raznih stvareh, na katere mu je lepa Pira naivno odgovorila, kar je generala izjemno veselilo.

13. Prav tako je tudi Drohuit pri Gelli našel svoje neprecenljivo veselje.

14. Agla pa je radostna ležala v naročju svojega očeta in njenega brata Kisarella in od blaženosti komaj govorila.

15. Toda Gurat je takoj naročil, da se pripravi veliko kosilo in takoj prineso kraljevska oblačila za prispele sorodnike.
16. Tako je bila ta družina sprejeta v Hanohu.

741. POGLAVJE

Mahalovo neuničljivo petstoletno gorsko oblačilo.

Mahal se upira menjavi oblačila.

Aglina zvijača.

09.05.1844

1. Ko so bila kraljevska oblačila pripravljena in so tam stali mojstri in mojstrice oblačenja, je Gurat pristopil k Malahu in ga prosil, da zamenja svoje trdo gorsko oblačilo z mehkim kraljevskim oblačilom.
2. Toda Mahal je takoj pomislil na svojega Boga in rekel: »Moj visoki zet! Glej, jaz sem že v visoki starosti in sem preživel številne kralje v globinah!
3. Moj brat Noah se še vedno spomni Lamehovih časov in tudi sam sem poznal Uraniela, ki je nasledil Tubalkajna in nato tisoč svetovalcev in potem Ohlada, ki je bil svetovalec in spet odprl Lamehov tempelj.
4. In glej, to oblačilo, ki zdaj pokriva mojo goloto, mi je služilo stoletja in je neuničljivo, kajti bilo je še vedno tkano z zaščitno oblogo in ga je dal Jehova prvim ljudem na Zemlji! Kakšna nehvaležnost bi to bila proti Bogu, če bi slekel to neuničljivo oblačilo, ki skoraj petsto let ščiti moje telo pred vročino in mrazom in si oblekel to mehko kraljevsko oblačilo!
5. Glej, to oblačilo ni razkošno in nima sijaja; vendar je vseeno bolj dragoceno od vseh vaših oblačil okrašenih z zlatom in dragimi kamni! Vsa vaša oblačila se umažejo in jih je nato treba zopet očistiti; toda to moje oblačilo, ki visi na mojem telesu sedaj že dobrih štiristo let, se nikoli ne umaže in vedno ohranja moje telo čisto.
6. Zato ne bom nikoli oblekel oblačila, ki se umaže, ampak bom ostal pri tem, ki ne samo, da se ne umaže, ampak tudi uniči vso umazanijo telesa in s tem telesu daje trajno zdravje!«

7. Gurat je osupnil nad to vztrajnostjo in se na skrivaj obrnil k Agli ter jo vprašal, kaj bi se tu dalo storiti.
8. Ta pa je rekla: »Pusti mu njegovo voljo! Poznam ga; kar danes noče narediti bo to naredil naslednji dan, če se mu pusti njegova volja! Še vedno se močno drži starega Boga; toda potem, ko pride do preveč samoodrekanja, tudi on lahko greši kot mi!
9. Zato danes ne govori več o oblačenju, sicer boš okrepil njegovo voljo; ampak zvečer položi bela oblačila v njegovo spalnico in jutri jih bo sam oblekel, čeprav ne samo ta, a zagotovo nad svojim neuničljivim oblačilom!«
10. Nato jo je Gurat še na skrivaj vprašal, če je res vse, kar je njen oče povedal o njegovem skrivnostno dolgem življenju in njegovem oblačilu.
11. In Agla je rekla: »Njegovim besedam lahko verjameš; bil je star že blizu štiristo let, ko si je vzel ženo! In pri nas, njegovih otrocih, lahko to jasno opaziš, ker smo vsi že v vaših starih letih, vendar smo še vedno na pogled kot vi še v vaši najnežnejši mladosti!«
12. »Ja«, je rekel Gurat, »to je res; zdaj verjamem! To je resnično čudovito! Toda ali je to naredila obleka?«
13. In Agla je rekla: »To je storil samo stari Bog, edini Bog in nima večno nikogar drugega razen Sebe! – Vendar zdaj nič več o tem; kajti kosilo je pripravljeno! Toda jutri boš šele videl, da je imela tvoja Agla prav! In tako pojdimo zdaj v jedilnico!«

742. POGLAVJE

**Mahalova družina pri kraljevi mizi.
Mahalovo vprašanje o Waltarju. Aglini izgovori.
Zazidana Waltarjeva glava.
Mahal v kraljevskih oblačilih.**

10. 05. 1844

1. Potem se je celotna družba odpravila k mizi, ki je bila obložena z najboljšimi jedmi, od katerih je Mahal pojedel bolj malo, kajti njegova

usta niso bila vajena takšnih poslastic in še manj njegov gorski želodec.

2. Vendar sta si toliko bolj privoščili Pira in Gella, kajti iz radovednosti sta vsako jed malo poskusili, četudi nista pojedli cele porcije.

3. Po kosilu so se pogovarjali o nepomembnih stvareh in preživljali čas v sladkem brezdelju.

4. Samo Mahal je nekajkrat vprašal Aglo za Waltarja, toda vedno je prejel izmikajoč odgovor, tako da zato ni vedel kako je z njim.

5. Toda Agla je na vrt poslala več svojih služabnikov z naročilom, da skrijejo Waltarjevo glavo, in sicer, da jo zazidajo v vrtni stenski vdolbini, ker je bil ta vrt najbolj odročen, in to pod smrtno kaznijo z najstrožjo zavezo molka.

6. Ta ukaz je bil do naslednjega jutra natančno izpolnjen; kajti za to poslani Aglini služabniki so med seboj govorili: 'Sedaj se ji moramo povsem pokoriti; kajti če ni prizanesla svojemu bratu, bo nam še toliko manj! Zato niti besede o tem!'

7. Ko so se delavci naslednje jutro vrnili, so takoj pokazali Agli kako in kam so skrili Waltarjevo glavo.

8. In Agla jih je nagradila in jim še enkrat zapovedala, da naj molčijo celo pred kraljem in pred generalom in pred Drohuitom.

9. In služabniki so to najbolj sveto obljubili in potem odšli po svojih opravkih.

10. Ko pa se je glavna družba zopet zbrala v glavni kraljevi dvorani, so pogrešali Mahala.

11. Takoj so pogledali, kam so ga morda zanesla čutila, da se ni pojavil.

12. Ko so vstopili v njegovo sobo, je bil zaloten, ravno ko je poskušal obleči kraljevska oblačila čez svoje neuničljivo oblačilo.

13. Za to so ga pohvalili in bil je deležen tisočih laskavih besed, potem pa so ga kmalu odpeljali v glavno dvorano, kjer je bil že pripravljen dober zajtrk.

14. In tako je bila vsa družina z višin že tega dne zelo zadovoljna v kraljevskih oblačilih.

15. Kaj se je dogajalo naprej – v nadaljevanju!

743. POGLAVJE

Fungar-Hellanova želja po obeh Aglinih sestrah. Fungar-Hellanovo trgovanje z Drohuitom. Drohuit kot kralj; Agla kot Drohuitova žena.

11. 05. 1844

1. Po zajtrku je Fungar-Hellan vstal in rekel Agli: »Agla, ti okras lepote vseh žensk na Zemlji! Razen tebe sta samo tvoji dve sestri tvoje lepote! Gella mi je vseč tako kot Pira, in resnično težko izberem med obema!
2. Ampak, če bi govoril zelo iskreno iz srca, potem bi moral reči: raje bi vzel obe za moji stalni ženi, kot da bi vzel le eno od obeh! Če bi Drohuit v to privolil, bi v meni pridobil zelo trdnega prijatelja; vendar mora biti izražena njegova svobodna dobra volja!«
3. Ko je Agla to slišala od Fungar-Hellana, se je takoj obrnila k Drohuitu in mu na skrivaj rekla: »Moj ljubi Drohuit, ali si slišal Fungar-Hellanovo željo? Kaj praviš na to?«
4. In Drohuit je rekel: »Na žalost! Toda kaj se tu da storiti? Nič, kot da iz čiste politike vklenem lastno srce, ugriznem v kislo jabolko in ne kažem nejevolje! Samo misel, ki mi zagotavlja tvojo ljubezen, nebeška Agla, me lahko tolaži za tako izgubo; sicer bi me iz čiste žalosti pobralo.
5. Ko pa je Agla slišala tako prijetno govorjenje svojega stotnika, mu je rekla: »Ja, Drohuit, v mojem srcu boš našel tisočkratno nadomestilo! Vendar pojdi zdaj k Fungar-Hellanu in mu daj kar si želi, - in vse se bo dobro izšlo!«
6. In Drohuit se je dvignil in šel k generalu ter mu rekel: »Prijatelj, od mene zahtevaš visoko ceno, ja ceno, za katero bi sicer dal cel svet; toda da ti pokažem, da si mi ti več kot svet, želim tebi, kot mojemu največjemu, najintimnejšemu in najmočnejšemu prijatelju ponuditi to žrtev! S tem ti iz dna srca odstopam mojo izvoljenko in te blagoslovlam z njo ter s tem z vso mojo že zagotovljeno prihodnjo blaženostjo!«
7. Tedaj je Fungar-Hellan Drohuita objel, ga poljubil in mu nato rekel:

»Drohuit, tako resnično kot se imenujem Fungar-Hellan in je vsa moč v mojih rokah, tako resnično bo tebi ta žrtev prinesla korist, o kateri svet do zdaj še sanjati ni mogel!

8. Zaenkrat ti rečem samo: Drohuit, ti si kralj in Gurat ni nič drugega kot nepomemben statist! Agla je torej tvoja, in ti lahko Gurata, ki je postal zelo neumen in šibak, zaradi ljudi pustiš figurirati in poleg dokaj dobro živeti; kar pa se tiče moči, je v mojih in tvojih rokah.

9. Glej, to je moje predplačilo; kaj pa bo sledilo, o tem te bo šele prihodnost poučila!«

10. Po teh besedah sta se dva prijatelja spet poljubila in Drohuit, ki je bil sedaj popolnoma zadovoljen s tem dobičkom za svojo žrtev, je šel takoj k Agli in jo o tem obvestil.

11. In Agla je takoj prijela Drohuita za roko, jo pritisnila na svoje prsi in rekla: »Sedaj se je moja želja izpolnila! Zdaj si moj!«

12. Kaj se je potem zgodilo – v prihodnje!

744. POGLAVJE

Mahalova prošnja za pojasnilo in Aglin odgovor. Mahalovo spoznanje Hanohovih peklenskih razmer.

13. 05. 1844

1. Toda tudi stari Mahal je slišal nekaj kar je bilo dogovorjeno o njegovih dveh hčerah, da sta obe obljubljeni Fungar-Hellanu kot ženi enega moškega. Zato je odšel k Agli in jo prosil za podrobnejšo razlago.

2. Agla pa je rekla: »Poslušaj, dragi oče! Na strmih višinah bi te seveda morali vprašati ali smeta tvoji hčeri vzeti enega moža; toda tukaj je povsem drugačen red stvari in zaradi tega ti mora biti prav vse, kar si prvi mogočnik velikega kraljestva želi in določi:

3. Mogočnik pa je tisti moški, ki bo tvoji dve hčeri vzel za ženi – kar je zate in zanju neizrekljiva sreča-, potem pa jaz, tvoja hči Agla, kot kraljica tega mesta in celotnega, neskončno velikega kraljestva, in končno

Drohuit, tisti mlad, postaven moški, ki se pravkar pogovarja z generalnim velikim duhovnikom Fungar-Hellanom.

4. S temi tremi mogočniki si moraš prizadevati, da ohranjaš nenehno in najboljše prijateljstvo, tako da boš med njimi imel najbolj brezskrbno in najboljše življenje; nasprotno pa bi se lahko, čeprav si moj oče, soočil z velikimi nadlogami in usodnimi dogodki! Zato bodi tiho in pokaži Fungar-Hellanu kako si vesel, da je za ženi izbral tvoji dve hčeri, kajti s to izbiro boš tudi ti povišan!»

5. Ko je Mahal slišal to od svoje Agle, je že začel nekoliko opazati kam piha veter, zato se je rahlo popraskal za ušesom in tiho rekel Agli:

6. »Dobro vidim, da je tukaj tako, in bom zaradi tebe ob vsaki priložnosti kazal dobro voljo; vendar povej mi: kaj je potem kralj, če ste ti, Fungar-Hellan in Drohuit najvišje osebnosti v kraljestvu? In kaj bo moj sin Kisarell počel tukaj?»

7. In Agla je rekla: »Kralj Gurat je šibak Fungar-Hellanov prijatelj, in je neumen! Sicer tiči v kraljevskih oblačilih in kot tak nastopa, - vendar nima nobene moči! Drohuit je dejanski kralj in jaz njegova žena; zato ga moraš poslušati in upoštevati vse kar bo tukaj odredil!»

8. In Mahal je še vprašal Aglo: »Če je tukaj vse tako urejeno, kakšna je potem Božja moč pri vas? Ali vam Bog nikoli ne svetuje?»

9. Agla je pokazala z roko na čelo in rekla: »Glej, tu prebiva Božji nasvet! Tega mora človek razvijati in nato ustrezno ravnati, kajti potem zagotovo ravna po nasvetu, ki mu ga je Bog dal za vse čase! Ali poznaš boljšega?»

10. Mahal ni rekel nič več, kajti sedaj je jasno spoznal, da je pekel v globinah vzpostavil svojo vladavino.

11. Agla pa je šla k Fungar-Hellanu in z njim nekaj na skrivaj govorila.

745. POGLAVJE

Kisarellovo imenovanje za stražmojstra rezidence.

Mahalova preroška napoved.

Mahalova žalost zaradi smrti njegovega sina Waltarja.

24. 05. 1844

1. Toda Agla se je s Fungar-Hellanom pogovarjala o tem, če bi bilo mogoče njenega brata Kisarella neke nastaviti na tak način, da bi imel kakršenkoli uraden položaj, - nakar ji je Fungar-Hellan predlagal, da naj ga Agla imenuje za stražmojstra rezidence, od koder bi se mu odprlo veliko poti, po katerih bi lahko napredoval v višji čin, če bi si za to že pri tej prvi nastavitvi pridobil ustrezne veščine.
2. Ko je Agla to slišala od Fungar-Hellana, je odšla takoj k svojemu očetu in mu rekla: »Ker si me prej vprašal tudi o prihodnosti tvojega sina, ti lahko povem: on je že imenovan za vodjo rezidenčne straže, kar je tukaj zelo častna šarža! In, če bo to dobro izkoristil in si z marljivim branjem in učenjem pridobil višje znanje, potem bo tudi prav kmalu zlahka napredoval na višji položaj! Ali si zadovoljen s to zelo ugodno ponudbo za Kisarella, ali ne?«
3. In Mahal je rekel: »Hči, z vsem sem zadovoljen; vendar ker ti zagotovo nisi povsem pozabila na Adamovega, Setovega in Henohovega Boga, ti moram s strmih višin naznaniti naslednje:
4. Vi močni, vsi mogočnejši tega kraljestva, ne ustvarjajte predolгих in uporabnih načrtov pri vašem sedanjem stanju, ker tako kot zdaj stvari stojijo, je nemogoče, da bi dolgo trajale, ker ste se vsi popolnoma odvrnili od Boga in prešli v čisto ljudsko malikovanje čaščenja človeka in se s tem oddaljili od Boga in padli v najbolj temno svetovljanstvo.
5. Povem ti: še največ sedemnajst let in od vaše veličine in od vašega mesta ne bo več nobene sledi! Zato vas bom tudi zapustil in odšel k svojemu bratu Noahu na višine; vendar bi rad prej še Waltarja videl in z njim govoril!«
6. Te besede so Aglo malo presenetile, vendar si je kmalu opomogla in

rekla: »Naredi, kar hočeš; z naše strani ti ne bo postavljena nobena ovira! Kar pa se tiče Waltarja, ga bo nekoliko težko še kdaj videti, ker je od nas odpotoval na nova svetovna odkritja in nas tako za vedno zapustil, in to zato, ker mu kot sestra nisem mogla dati svoje roke, da bi postala njegova žena!«

7. Ta odgovor je Mahala zelo razburil, vendar se je zadržal tako, da se je ugriznil v ustnico in čez nekaj časa rekel samo: »Torej je Waltar mrtev! – Agla, Agla! Gospod te bo strogo kaznoval!«

8. Nato si je pokrili obraz in jokali.

746. POGLAVJE

Mahalov govor Fungar-Hellanu, ki po svoje olepšuje razmere.

15. 05. 1844

1. Toda Fungar-Hellan je opazil, da stari Mahal joka, zato je šel k njemu in ga vprašal za razlog njegove otožnosti.
2. In Mahal je rekel: »O ti mogočnik tega kraljestva, ki je ves čas uživalo tako veliko milost in usmiljenje od Boga Gospoda; če bi vedel, kar jaz v tem trenutku vem, bi tudi ti jokal z menoj in silno tarnal!
3. Kajti glej, Bog mi je sedaj dal notranjo svetlobo, in v tej svetlobi vidim vaše velike napake pred Bogom in vidim tudi usodo vseh vas! Kako ne bi potem jokal?!
4. Moj sin Waltar, ki vam je bil od Boga kot prerok poslan, je bil od vas duhovno ubit – in kdo ve, če ni bil tudi telesno!
5. Vendar, če bi ga tisočkrat ubili na telesu, bi se ob tem smejal, - kajti moj sin bi v duhu še vedno živel pred Bogom; ker pa ste ubili njegov duh, je tako mrtev in izgubljen za vedno!
6. In tako se bo zgodilo z vsemi mojimi otroki! Agla je že trikrat mrtva, Kisarell, Pira in Gella pa bodo pri takem vašem stanju umrli, če ne boste zopet sledili stopinjam, po katerih so hodili prejšnji kralji tega kraljestva, ki so bili tu pravični pred Bogom in se imenovali Lamah, Tubalkajn, Uraniel in Ohlad!«

7. Ko je Fungar-Hellan slišal takšne besede od Boga razsvetljenega Mahala, je nekaj časa razmišljal in končno z največjo umirjenostjo in zbranostjo rekel: »Mogoče imaš prav, - kajti zelo dobro vem, da pri prebivalcih zemeljskih višin še obstaja starodavna modrost, ki jo mi seveda na žalost nimamo več; vendar ne glede na to nismo tako zelo zabiti, kot ste si nas gotovo vedno predstavljali!
8. Pravzaprav je med nami več malikovanja kot kakršnega koli čistega spoznanja o Bogu; vendar zato dejanska narava Boga ni izključena, ker s pomočjo plastične umetnosti ljudem ponazorimo učinkovite moči, ki delujejo iz edinega vseмогоčnega božanstva in jih častimo prav zato, ker so božanske sile. To pa sam Bog ne more imeti za nepravilno!
9. Toda, če takim silam damo imena in jih za ljudi upodobimo v primerni plastični obliki, da jih ti častijo, povej, ali se lahko to Bogu, ki je najmodrejši, zdi kot gnusoba?!
10. Če gledaš veliko in veličastno stavbo in jo občuduješ ter hvališ, povej: ali s tem ne hvališ tudi graditelja?! Toda, ali hvališ graditelja, če hvališ samo njegovo osebo, vendar grajaš njegova dela? Glavni graditelj se zagotovo ne bo razveselil takšne pohvale!
11. To naše spoznanje Boga pa tudi ustreza našemu vodenju ljudi! Lahko te peljem po celem kraljestvu sem in tja, in lahko me ubiješ, če boš slišal kakšno koli pritožbo nad nepravilnostjo z naše strani!
12. Glej, ljudstva živijo srečno! Med njimi ni nikjer revščine; umetnost in znanost cvetita povsod. Povej, kaj torej tvoj Bog še hoče od nas? Če nas hoče ubiti, naj to stori, - mi smo v njegovi oblasti! Toda, če bo On ravnal prav po mojih predstavah, pa pustimo začasno ob strani!
13. Zdaj pa pojdi z menoj in pokazal ti bom vse, kar smo in kar počnemo; šele potem govori, kaj se ti zdi, da je pri nas narobe!«

747. POGLAVJE

Mahalov moder odgovor Fungar-Hellanu in njegova kritika politike v Hanohu.

17. 05. 1844

1. Ko je Mahal to slišal od Fungar-Hellana, je rekel: »Moj Bog in moj edini gospodar! Vendar ne boš zapustil tvojega starega služabnika do te mere, da bi noč globin imel za svetlobo?!
2. Fungar-Hellan, ali misliš, da se lahko človekov zunanji razum meri z notranjo svetlobo duha in se spopada z njegovo močjo?!
3. Tvoj govor je za posvetna ušesa zvenel povsem razumno, toda kljub temu je gnusoba za duhovna ušesa!
4. Ja, če bi ti mislil zares in s tem popolno, čisto resnico, potem bi bilo to že še opravičljivo, ker pa je razlog takšnega vašega stanja za navidezno dobro počutje vaših ljudi precej drugačen kot ta, ki si mi ga tukaj predstavil, potem pred duhovnim sodiščem za tako vaše stanje ni nobenega opravičila!
5. Lahko mi pokažeš vse ali pa nič, kaj in kako počnete, toda resnice v mojem duhu kljub temu ni mogoče podkupiti, kajti v svojem duhu vidim gnilo okostje skozi gosto, dozdevno pravično lepo masko vašega stanja.
6. Kolikor je mogoče se lahko trudiš, da bi mi tu prikazal pravično in urejeno življenje, kjer pa ne odkrivam ničesar kot le trohnobo in mrhovino.
7. Da pa boš vedel, kako dobro v svojem duhu vidim kakšno je vaše stanje, ti pravim: ti, Gurat in Drohuit in številni tisoči velikaši ne verjamete v čisto nič, - niti v starega, niti v novega Boga, kot tudi v nobeno življenje po smrti in vse vaše bogočastje je torej prevara za ljudi.
8. Ja, če bi učili tisto, v kar sami verjamete, potem ljudi ne bi zavajali; kajti potem bi se vsaj pošteno pomenili z ljudmi in ljudje bi vedeli pri čem so!
9. Toda vaš moto je: iluzija, politika! Govorite drugače kakor mislite in s svojimi dejanji poskušate vedno doseči samo skrite namene, ki se še zdaleč ne skladajo z vašimi zunanjimi navideznimi nameni.

10. Prijatelj, sedaj te vprašam: ali se lahko takšno stanje nadvse modremu Bogu zdi pravično, - Njemu, ki je Sam večna ljubezen in modrost in iz te večna resnica, Red in pravičnost?

11. Zato mi ni treba videti, kaj in kako počnete; kajti razlog vidim v vas!«

12. Ta Mahalov govor je Fungar-Hellana zelo presenetil, kajti iz tega je jasno sprevidel, da je njegova politika Mahalu razsvetljena kot najbolj jasen dan. Zato je rekel samo: »V bistvu imaš morda prav, toda kljub temu pojdi z mano in poglej in govoril boš drugače!«

748. PGLAVJE

Pohod na vrt lepotnih boginj pod Mahalovim vodstvom. Fungar-Hellann pri žari z Waltarjevo glavo.

18. 05. 1844

1. In Mahal je rekel: »Dobro, prijatelj, šel bom s tabo; kajti nimam strahu pred teboj, ker je Gospod z mano! Toda gorje tebi, če se v tvojem srcu vzdignejo zle misli, kajti potem se boš kmalu zavedal, da je Gospod nebes in Zemlje z menoj! In tako želim zdaj oditi s teboj!«

2. Po teh Mahalovih besedah je Fungar-Hellan takoj sklical svojo sijajno in številčno častno stražo in se pripravil na odhod; toda v tistem trenutku mu je prišlo na pamet, da bi morali s seboj vzeti tudi obe Mahalovi hčeri, skupaj s Kisarellom, ker bi ti sicer zlahka utrpeli škodo zaradi neke skrivne Agline jeze. Zato je o tem vprašal Mahala.

3. Mahal se je s tem predlogom strinjal in rekel: »To zagotovo lahko storiš, ker ni varno bratomorni sestrí še druge brate in sestre prepustiti smrti.«

4. Ob teh besedah se je Fungar-Hellan prestrašil in vprašal Mahala: »Skrivnosti poln človek, kdo ti je razkril, kaj je Agla storila s svojim bratom, zaradi varnosti tega kraljestva? Kako ti veš, kar je še za nas v veliki meri skrivnost?«

5. In Mahal je rekel: Lahko vem, ker mi govori Gospod; toda vi ne

morete vedeti ničesar, ker ste vsi obtičali že neskončno globoko v celotni noči sveta in s tem v peklu, v katerega ne prodre noben božanski svetlobni žarek, ampak samo Božja jeza, duh noči in smrt!

6. Toda zdaj pojdiva naprej tja, kamor te bodo vodila moja čutila, - na kar ti bom potem sledil kamor me boš peljal!«

7. In Fungar-Hellan je rekel: »No, pa se napotimo, da vidim kam me boš ti skrivnosti poln človek odvedel, kot tujec v tem velikanskem mestu!«

8. Po teh besedah so se Fungar-Hellan, Mahal, Kisarell, Pira in Gella odpravili in Mahal je peljal Fungar-Hellana naravnost po poti na vrt nekdanjih lepotnih boginj, kar je generala zelo začudilo, da se je tujec v tem mestu tako dobro znašel skozi vseh sto ulic.

9. Ko so prišli na vrt, je Mahal takoj odpeljal Fungar-Hellana naravnost na kraj, kjer je prejšnjega dne v večernem času Agla zazidala Waltarjevo glavo v stekleni žari.

10. Ko sta bila tam, je Fungar-Hellan vprašal: »No, prijatelj, - kaj naj tu počnem?«

11. In Mahal je rekel: »Steno naj se razbije kjer je sveže pozidano – vendar previdno -, da se boš prepričal, da božanska svetloba v srcu vidi več kot vsi tvoji skrivni mestni in državni vohunski obveščevalci!«

12. Fungar-Hellan je to takoj storil; in ko je bila odstranjena z niše prekrivna stena, je bila takoj vidna žara z glavo.

13. Fungar-Hellan se je začudil in zavpil: »Ampak pri vseh hudičih, kako je ta glava prišla sem?«

14. In Mahal je rekel: »Kako lahko to vprašaš? Ali ne bi moral biti ti kot najbolj obveščen, poučen o vseh skrivnostih tega kraljestva?! Ali torej nisi vedel kaj je Agla včeraj ukazala svojim služabnikom?«

15. Tedaj je Fungar-Hellan debelo pogledal; Mahal pa je generalu velel naj mu sledi tja, kjer bodo še čisto drugačne skrivnosti. In Fungar-Hellan je sledil Mahalu.

749. POGLAVJE

Fungar-Hellan v templju lepotnih boginj pod Mahalovim vodstvom. Odkritje oblazinjenega ležišča nad pokritim breznom.

20. 05. 1844

1. Nato so vstopili v tempelj. Ko sta bila Mahal in Fungar-Hellan tam, je Mahal Fungar-Hellanu z roko pokazal na krste Waltarjevih žensk in rekel:
2. »Tu poglej pravi in edini resnični vzrok smrti mojega sina! Ljubosumje Agle, moje sprijene hčere, je brata zaradi teh nesrečnic ubilo in te potem tudi s svojo lastno roko z zastrupljenim bodalom!«
3. Ko je Fungar-Hellan to slišal od Mahala, se je silno zgrozil in zelo ježno rekel: »Če je Agla vse to storila, kot si mi zdaj naznanil, potem bo še danes brez vsakega prizanašanja umrla najbolj mučeniške smrti!«
4. Toda Mahal je zelo mirno rekel: »O prijatelj, ne razvнемaj se prej, dokler ne izveš za vsa Aglina zlodela; zato pojdi le naprej z menoj!«
5. Nato je skupina sledila Mahalu v stanovanjsko zgradbo, kjer je Mahal peljal Fungar-Hellana skozi hodnik v tretjem nadstropju. Ko je prišel skoraj do konca, je generalu pokazal vrata – ja vrata pogube! – in nato vprašal radovednega generalnega velikega duhovnika: »Ali veš kaj se nahaja za temi lepimi vrati?«
6. General je skomignil z rameni in rekel: »Kako naj vem? Ko sem gradil to hišo za najlepše ženske Hanoha, nisem naročil, da se ta vrata naredijo! – Kaj je za temi vrati? Govori in mi pokaži!«
7. In Mahal je rekel: »Tvoji ljudje naj previdno odprejo ta vrata in poglej!«
8. Fungar-Hellan je takoj na silo razbil vrata in najprej zagledal le ozko, ljubko sobico, katere notranji prostor je meril komaj kvadratno klaftro, v ozadju pa je bilo zelo lepo oblazinjeno ležišče.
9. Ob tem pogledu je Fungar-Hellan rekel: »Tu ne vidim nič posebnega!«
10. In Mahal je segel po sulici in s koncem pritisnil na gumb nameščen ob zofi; in v tistem trenutku so se tla te majne sobice odprla dvokrilno

navzdol, in globoko in temačno brezno je zazijalo proti začudenim ogledovalcem.

11. »Kaj je to?«, je zavpil general.

12. In Mahal je rekel: »Zelo dobro pripravljen padec zate, nedavno Aglino delo! Sem te je hotela zvabiti, in ko bi se ljubila, bi ona s peto pritisnila na ta gumb in ti bi postal plen tega brezna! Kako ti je všeč ta naprava?«

13. Tedaj se je začel general dobesedno peniti od jeze in od jeze in besa ni mogel govoriti.

750. POGLAVJE

Mahal in Fungar-Hellan v hišici užitka na tempeljskem vrtu. Oblazinjeni prestol s konicami zastrupljenih igel.

21. 05. 1844

1. Šele čez nekaj časa, ko se je Fugar-Hellan dosita nagledal zanj pripravljenega brezna, se mu je jezik razvezal in v največjem razburjenju svoje duše je rekel:

2. »O Mahal, prijatelj! Sedaj te prosim, da mi poveš, kaj naj storim z Aglo, hčerjo pekla! Povej mi, ali je ni mogoče najbolj mučeniško tisočkrat ubiti?! – Ja, vem kaj bom storil! Tisočkrat jo bom držal v najbolj groznem smrtnem strahu in potem šele ubil na najbolj krut način na svetu!«

3. Toda Mahal je rekel: »Prijatelj, povem ti v imenu mojega Boga in mojega edinega Gospoda: pusti svoj gnev in jezo, in ne sodi prej, dokler ne boš imel pred očmi vso množico dejanj, ki jih je Agla storila, ali najmanj pripravila! Šele, ko boš o vsem poučen, potem bomo tudi videli, kakšno sodbo bo storilka prejela!

4. Zdaj pa pojdi z mano naprej, kajti še zdaleč nismo končali s tem, kar je Agla s pomočjo svojega stotnika Drohuita, ki si ga danes postavil za kralja, naredila in pripravila! In tako me spremljaj dalje!«

5. Mahal je nato Fungar-Hellana peljal nazaj na vrt in tam v eno od številnih hišic naslade. Nad to je bil viden napis, ki se je glasil: 'Tu je

kraljev užitek, tu je kraljeva največja radost!' V hišici užitka pa je bil postavljen zelo lep prestol, in sicer za kralja, zraven pa spet zofa, - seveda za priležnice.

6. Fungar-Hellan je zopet vprašal Mahala, kaj je to že spet za eno novo hudičevo delo.

7. In Mahal je peljal Gurata do prestola in rekel: »Ali vidiš tukaj iz oblazinjenega prestola štrleti tisoč majhnih, tankih igelnih konic, od katerih vsaka prinaša gotovo smrt?!

8. Saj poznaš učinek teh igel! Glej, tudi te so Aglino delo! Njihov namen je, da se vse osebe, ki niso kraljici povšeči, spravi s tega sveta, in s tem tudi tebe, ki si največji trn v njenem očesu!

9. Izumitelj teh igel je sam Drohuit, kot je tudi izkušen sadilec tistega drevesca v rastlinjaku, ki si ga že videl.

10. Od kod je dobil seme za to rastlino?

11. Glej, seme je izdelek pekla! Na poti, ko je Drohuit obiskal tempelj bika, ki se nahaja v tebi dobro znani gorski soteski, mu je prišlo nasproti čudno bitje in mu dalo seme ter ga naučilo kako naj ga položi v zemljo in kakšen je učinek te rastline, ko se razvije.

12. In Drohuit je posadil zrno v zemljo in čez nekaj dni je že vzknila zla rastlina! Aglo je poučil o njenem učinku in nad tem je bila navdušena. Od tod izvor strupa za majhno, koničasto morilsko orodje.

13. Kako ti je všeč ta reč? – Vidim, da si že spet popolnoma onemel od groze in jeze! Vendar ti povem: pojdi z mano še naprej in videl boš še boljše stvari!«

751. POGLAVJE

Novo odkritje: tajna Drohuitova vojska.

22. 05. 1844

1. Fungar-Hellan pa je rekel: »Zakaj naj bi še naprej hodil s tabo in si ogledoval najbolj grozne Agline naprave za moj propad?! Kar sem do sedaj izvedel je več kot dovolj in zadostuje za njeno gotovo smrt, - četudi

bi bila tisočkrat tvoja hči! Zato sedaj raje pojdi z mano, da ti še jaz nekaj pokažem.

2. In Mahal je odgovoril: »Še posebno tokrat moraš neizogibno oditi z menoj, kajti kar boš videl sedaj, bo imelo velik pomen za tvojo rešitev!

3. Kar si videl doslej so spodleteli ukrepi za uničenje tvoje osebe, toda to kar boš videl sedaj, grozi da bo uničilo z enim zamahom vso tvojo moč!

4. Zato mi hitro sledite, da ne bomo prišli prepozno, kajti to kar ti moram sedaj pokazati se ne nahaja na tem vrtu, ampak v bolj odročnem delu tega mesta. Zato se le hitro odpravimo naprej!«

5. Po teh besedah je Fungar-Hellan takoj zbral vse svoje spremstvo in celotna velika skupina je od tam odšla za Mahalom. Hodili so po zapuščenih ulicah in cestah mesta in po dveh urah prišli znotraj velikega mestnega obzidja do velikega odprtega prostora, o katerem Fungar-Hellan, zelo nenavadno, ni vedel ničesar.

6. Ko so bili tam, je Mahal vprašal Fungar-Hellana: »Prijatelj, ali poznaš ta prostor?«

7. In Fugar-Hellan je odgovoril začudeno: »Resnično, v tem mestu sem se rodil, vendar se ne spomnim, da sem kdaj videl ta prostor ali slišal kaj o njem! Kaj je s tem prostorom, ki je dovolj velik, da bi lahko sprejel milijon bojevnikov!

8. In Mahal je rekel: »Prijatelj, samo malo potrpljenja in boš takoj videl, kaj se tukaj dogaja! Poglej zelo natančno v tisti najbolj oddaljen kotiček tega prostora, kamor bi morali hoditi eno uro ravne poti, in takoj boš videl gibanje velikega števila ljudi.«

9. In Fungar-Hellan je natančno pogledal in kmalu opazil veliko vojsko, ki se jim je približevala.

10. Tedaj je Mahal spet vprašal Fungar-Hellana: »Prijatelj, ti ki trdiš, da imaš tako svetel um, da veš vse, kar se dogaja v celotnem kraljestvu, - ali tudi veš to, da se tukaj uri v uporabi orožja milijon bojevnikov zoper tebe in kralja Gurata?«

11. Tedaj je Fungar-Hellan popolnoma prebledel in od čistega besa ni mogel izgovoriti niti besede.

12. In Mahal je rekel:»Ne smejo nas odkriti, kajti potem bi bili izgubljeni!

Toda zdaj se vrnimo v notranjost mesta in pokazal ti bom še druge stvari, ki so še pomembnejše! Zato se sedaj takoj obrnimo nazaj, tako da nas Drohuit, ki je na čelu, ne bi prepoznal!»

13. Fungar-Hellan je plosknil z rokama nad glavo in sledil Mahalu.

752. POGLAVJE

Tajna zarota 70.000 pomembnih meščanov v enem od nekdanjih ženskih lepotilnih zavodov.

24. 05. 1844

1. Mahal je znova peljal Fungar-Hellana po več stranskih ulicah in cestah in prišel pred staro stavbo velikih razsežnosti. Pred njo se je ustavil in vprašal Fungar-Hellana kaj misli, da se dogaja sedaj v tej zgradbi.

2. In Fungar-Hellan je rekel: »Prijetelj, kako naj jaz vem? Te zgradbe ne poznam in ti moram odkrito priznati, da jo sedaj zagotovo vidim prvič v življenju! Kajti kdo bi lahko poznal vse stavbe tega mesta, ki jih je resnično nešteto?! Zato prosim tebe, ki so ti vse stvari poznane v tvoji duši: daj mi vedenje o tem, kaj se tu dogaja!«

3. In Mahal je rekel: »Torej poslušaj! Glej, tukaj je odročen in zato zelo prikladen kraj za sestajanje dvesto tisočih upornikov proti tebi in kralju Guratu. Ta izjemno velika zgradba je bila nekoč sramotni ženski lepotilni zavod; sedaj pa je hiša uporništva.

4. Trenutno se nahaja v številnih in prostornih sobanah te zgradbe sedemdeset tisoč pomembnih meščanov tega mesta, ki jim predseduje sedemdeset delegatov in odposlancev Drohuita in Agle, v prav sramotnem posvetu proti tebi in kralju Guratu.

5. Najbrž bi rad šel noter in se o vsem sam prepričal, vendar to sploh ni varno!

6. Zato pojdimo v to propadajočo zgradbo nasproti velikega gradu, kjer bomo v dobrem skrivališču, in komaj po pol urnem čakanju boš lahko kmalu videl iz te zgradbe prihajati člane kongregacije in vmes tudi veliko

tvojih znancev!«

7. Ob teh Mahalovih besedah se je celotna, velika skupina skrila v vdolbine ruševin in čakala na konec shoda. Komaj je minilo pol ure, so se odprla velika vrata in eno uro in pol je trajalo, da so vsi ljudje odšli, med katerimi je Fungar videl številne dobro znane meščane, in celo več velikih duhovnikov!

8. Ko so šli mimo, je general opazil, da so nekateri, ki so na visokih položajih, med seboj govorili: 'Samo še malo in Fungar bo poražen. Njegova oblast, ki je še vedno zelo močna, mora pasti. Do sedaj zviti lisjak sicer še ni bil ujet in v nobeni postavljeni pasti ubit; ampak to ni pomembno! Kajti zdaj ga imamo! Modra Agla ga je napeljala tako daleč, da je sam imenoval za kralja svojega največjega sovražnika; ta sedaj sestavlja veliko silo in v desetih dneh bo zadeva odločena!«

9. Ko je Fungar-Hellan to slišal, je objel Mahala in rekel: »Sedaj sem te prepoznal kot svojega največjega prijatelja! Zdaj vse vem in ne bom več rekel: 'Pridi in poglej kakšno je razpoloženje v mestu zame!', ampak te prosim za najboljši nasvet, kaj naj sedaj storim!«

10. In Mahal je rekel: »Nasvet pride kasneje; toda prej si moraš še nekaj ogledati! Zato pojdi hitro za menoj in se o vsem prepričaj!«

11. In Fungar-Hellan je takoj odšel, kamor ga je Mahal vodil.

753. POGLAVJE

Skupina v gradu in generalovem domovanju. Zastrupljeno razbito steklo na tleh.

25. 05. 1844

1. In kam so šli zdaj? Kamor je moral Fungar-Hellan slediti Mahalu, preden je od njega prejel obljubljeni dober nasvet. – V grajska duhovniška stanovanja in nato tudi v veliko generalovo rezidenco!

2. Ko je celotna, velika skupina prišla tja, je Mahal vprašal Fungar-Hellana: »To zgradbo, ki po velikosti ni veliko manjša od obsežnega

gorskega grebena, boš zagotovo poznal?!«

3. In Fungar-Hellan je rekel nekoliko muzajoče: »Ja, ta bi mi morala biti precej znana! Toda kaj je tukaj v moji hiši?«

4. In Mahal je rekel: »Najprej gremo v bivališča duhovnikov, in sicer najprej v nižje duhovniška, in boš takoj videl za kaj tukaj gre!«

5. Po teh besedah je šla celotna skupina takoj do velikega skupnega domovanja nižjih duhovnikov in ugotovila, da so ti zelo dejavni.

6. Toda kakšna je bila ta dejavnost? – Ostrili so konice mečev in kopij, jih segrevali nad žerjavico in potem segrete konice namakali v že znani strup!

7. Ko pa so nižji duhovniki, ki so bili prej – kot je znano – veliki duhovniki, zagledali Fungar-Hellana, jih je obšel tako velik strah, da so vse spustili na tla.

8. In, ko jih je general z gromkim glasom vprašal: »Kaj se tukaj dogaja? Kdo vam je ukazal, da to delate?«, nihče ni mogel izgovoriti niti besede, kajti vsak se je sedaj videl izdanega in izgubljenega.

9. In Fungar je takoj vprašal Mahala, kaj naj stori.

10. In Mahal je odgovoril: »Tu moraš začeti ukrepati! Naj takoj pridejo vojaki in zajamejo celotno tolpo; kajti ti so glavna podpora Drohuitu in Agli, ki oba vesta kako jih narediti za tvoje največje sovražnike, in to iz starega sovraštva do tebe, katerega razlog ti je dobro znan!

11. Prav ti nižji duhovniki so proti tebi obrnili že več velikih duhovnikov, in so skrivni, glavni razlog sedanjega upora! Na njih lahko izvršiš vso strogost zakona; vendar se vzdrži uporabe smrtne kazni!«

12. Po teh besedah je general nemudoma poslal po nekaj tisoč bojevnikov; ti so takoj nižje duhovnike zvezali in jih vrgli v najnižjo in najbolj trdno ječo.

13. In Fungar je potem ukazal, da se vse zastrupljeno orožje zbere in spravi na varno.

14. Nato ga je Mahal peljal do njegovega lastnega doma in rekel pred vrati, ki so vodila v prvo veliko sobo:

15. »Najprej naj pridejo pometači in čistilci, da pred našim vstopom skrbno očistijo tla, - sicer nas lahko vsak korak stane življenja! Kajti

nekateri nižji duhovniki so v navezi z velikimi duhovniki vsa tla posuli z zastrupljenimi koščki stekla in že najmanjša praska na podplatu bo stala življenja vsakega od nas.«

16. Fungar-Hellan se je takoj ravnal po Mahalovem nasvetu in poslal po čistilce in pometače; in ti so prišli s coklami na nogah in očistili vse generalove sobe.

17. General pa je vprašal čistilce in pometače: »Zakaj ste prišli tako obuti? Ali ste vedeli za nesnago raztreseno v mojih sobah?«

18. Tedaj so čistilci in pometači onemeli in se začeli tresti pred generalom.

19. Toda Mahal je rekel Fungar-Hellanu: »Ti so delovali prisilno; zato ravnaj milostno z njimi!«

20. In Fungar-Hellan je rekel: »Najbolj zvesto mi vse povejte in vam bom prizanesel!«

21. In so začeli pripovedovati, da so se začeli ob tem generalu lasje dvigati pokonci.

22. Kaj so povedali – o tem v nadaljevanju.

754. POGLAVJE

Priznanje čistilcev in pometačev.

Zastrupljeni vodnjak, zastrupljena hrana in zastrupljena hišna oprema.

28. 05. 1844

1. Toda čistilci in pometači so se silno prestrašili, ker so se znašli po tej generalovi zahtevi v dvojni pasti.

2. Zato sta glavni čistilec in glavni pometač stopila naprej in rekla: »Veliki, vseмогоčni gospod in gospodar! Kljub vsemu smo ti pripravljeni vse razkriti, če nas ti lahko zaščitiš pred besom tvojih sovražnikov; če pa to ne bi mogel storiti, potem smo tako ali tako izgubljeni! Kajti, če ti ne povemo vsega, nas boš ubil; če pa ti povemo vse, potem boš gledal, kako nas bodo tvoji sovražniki zadavili, ker smo ti jih izdali v nasprotju z

njihovo najbolj grozno zapovedjo.

3. In Fungar-Hellan je rekel: »Skrbite za kaj drugega, kajti vaši domnevni gospodarji, ki so vam grozili s smrtjo, četudi bi mi jih izdali pod katerokoli krinko, so že dolgo v najglobljih ječah! Zato mi lahko brez nadaljnjega strahu naznanite vse kar veste!«

4. Ko sta oba to slišala od generala, sta rekla: »Ah, če pa je zadeva taka, potem lahko že govoriva popolnoma brez vsakega strahu in omahovanja! In tako nama torej milostno prisluhni!

5. Nižji duhovniki so bili tvoji največji sovražniki že od takrat, ko si jih z navideznim kraljevim pooblastilom degradiral v nižje duhovnike, ti pa so sedaj v grozoviti kraljici in njenemu dragemu Drohuitu našli najprimernejše orodje, da se ti maščujejo!

6. Kraljica si prizadeva, da bi edina vladala, in Drohuit, pohotni kozel, da bi imel najbolj očarljivo žensko, kar naj bi ta kraljica bila – česar pa vendar ne moreva jamčiti, ker je še nismo videli –; nižji duhovniki so jima pod prisego obljubili vse, če bi te kraljica lahko pokončala in potem njih prepoznala kot stare, prave velike duhovnike! Zaradi tega razloga sta obe strani sedaj naredili vse; karkoli, samo da bi te ugonobili.

7. Če nočeš pasti v naročje gotove smrti, potem ne pij vode iz tvojega zlatega vodnjaka, ker je zastrupljen! Prav tako tudi ne pojej niti grižljaja iz tvoje jedilne shrambe, ker je vse močno zastrupljeno! Tudi se ne ulezi na tvojo zofo in prav tako ne v tvoj počivalnik, in se ne usedi na noben stol ali klop, ker je vse polno zastrupljenih igel! Tla v sobah so zdaj spet čista, vendar ne zaupaj tvoji drugi hišni opremi, kajti povsod se lahko skriva nekaj, kar bi ti lahko prineslo smrt! Sedaj veš vse, kar smo vedeli, zdaj pa ravnaj prav in pravično!«

8. Ko je Fungar-Hellan to slišal, je postal poln najstrašnejše jeze.

9. Toda Mahal je rekel: »Prijatelj, pomiri se, kajti v jezi nobeno bitje ne naredi nič pametnega! Zdaj si spoznal vse nevarnosti, zato lahko dobro ukrepaš!

10. Pripravi gostijo iz vse zastrupljene hrane in povabi vse tvoje sovražnike! Ko bodo prišli, jim povej, da bodo jedli hrano iz tvoje jedilne shrambe! Tiste, ki ne bodo hoteli jesti, takoj zapri; tistim pa, ki hrane ne

bodo zavrnili, ne pusti jesti!

11. Kaj se bo potem zgodilo, ti bom povedal ob pravem času! In tako naj se zgodi!«

755. POGLAVJE

Razkritje kuharjev. Mahalov nasvet kuharjem. Nasilna privedba povabljenih gostov na pogostitev.

29. 05. 1844

1. Po tem Mahalovem nasvetu je Fungar-Hellan takoj poslal po svoje kuharje in mojstre za pripravo jedi ter jim ukazal, da pripravijo obed za tisoč oseb, in rekel pripravljavcem miz: »Pojdite in v veliki jedilnici pripravite mize za goste z zlatim priborom, poleg pripravljenih miz pa postavite udobne stole in zofe!«

2. Tedaj so kuharji, mojstri priprave jedi in pripravljavci miz prebledeli od strahu in se videli že izgubljene.

3. Fungar je opazil veliko stisko svojih sicer zelo zvestih služabnikov in zato zelo odločno vprašal: »No, kaj mečkate? Zakaj se sedaj tako bojite in oklevate?«

4. In glavni kuhar je rekel: »Gospodar! Mi nismo ničesar krivi! Toda morali smo gledati kako so nižji duhovniki pod vodstvom več velikih duhovnikov zastrupili zlati vodnjak, vse tvoje shrambe in vse tvoje namizne posode z novim strupom, ki jim ga je izročil stotnik Drohuit!

5. Nato so delali poskuse na živalih, katerim so dali zastrupljeno hrano, in te so takoj po zaužitju take zastrupljene hrane poginile.

6. Če jo sedaj poješ ti ali povablenci, potem boste vsi umrli! Mi se te zastrupljene hrane celo dotakniti ne upamo in še manj, da bi jo pripravljali!«

7. In Fungar-Hellan je rekel: »Vse vem, kar ste mi sedaj naznanili, zato bom to hrano dal tistim, ki so zame tako dobro in zvesto poskrbeli! Ta je moj edini najboljši prijatelj, ki je prišel z višin in on vam bo tudi povedal, kako boste pripravili hrano, da vam ne bo škodila!«

8. Tedaj so se kuharji, mojstri priprave jedi in pripravljavci miz obrnili k staremu Mahalu in ga prosili za nasvet.
9. In Mahal je rekel: »Pojdite in vzemite olje in kis in se s tema umijte po vsem telesu preden začnete pripravljati zastrupljeno hrano in druge stvari! In kuharji, vi si povežite nosnice z mokro krpo, ko pripravljate hrano in vam ne bo škodovala!«
10. Ta nasvet je bil takoj upoštevan in vsi poklicani so se lotili svojega dela.
11. Nato je general skupaj sklical glasnike in jim zapovedal, da povabijo na večerjo določene goste.
12. In glasniki so šli in povabili določene goste.
13. Potem pa je Fungar-Hellan poklical k sebi tudi vojaške poveljnike in jim ukazal naj imajo celotno oboroženo silo v stalni pripravljenosti.
14. In vse se je zgodilo, kot bi mignil!
15. Vendar so se povabljeni, ki so zavohali izdajo, opravičili, da ne bodo mogli priti.
16. Tedaj je Mahal rekel: »Zdaj pošlji dobro oborožene vojake, naj te povabljenke zvežejo in privlečejo sem!«
17. In Fungar-Hellan se je takoj ravnal po Mahalovem nasvetu in v eni uri je bilo privedeno tisoč gostov, med njimi tudi Agla in Drohuit. Le kralj Gurat je prišel prostovoljno.

756. POGLAVJE

Agline predrzno vprašanje Fungar-Hellanu in njegov jasen odgovor.

Aglini brezupni izgovori.

Agla in Drohuit v kletki na sredi jedilne dvorane.

30. 05. 1844

1. Ko je Agla zagledala Fungar-Hellana je zelo samozavestno stopila k njemu in ga vprašala v zelo ostrem tonu: »Fungar-Hellan! Kaj mi hočeš storiti, da si me sem privlekel kot najnižjega sužnja? Ali je tukaj pri vas v navadi, da kraljico zvežete in jo privedete pred sodišče?!«

2. In Fungar-Hellan je rekel v zelo umirjenem in dobrodušnem tonu: »Najljubša in najmilejša kraljica Agla! Ti veš, da sem vzel tvoji sestri za ženi, in danes želim praznovati svatbo; zato tukaj ni nenavadno, da so na svatbeno pojedino povabljeni vsi sorodniki in siceršnji prijatelji! Prej sem poslal moje sijajne glasnike, da povabijo goste, toda meni popolnoma nerazložljivo so se vsi povabljeni opravičili za neizkazano dolžno čast!
3. Nato sem pomislil: 'Kaj to pomeni! Izgleda, kot da so se vsi moji intimni prijatelji zarotili proti meni, in kot da bi se hoteli upirati mojim pravicam?!'
4. In glej, to je bil razlog, da sem po prvem vljudnem povabilu poslal drugo nevljudno povabilo! Mislim, da bi kot generalni veliki duhovnik moral biti vreden te časti, ker je vaša blaginja in gorje zaenkrat še izjemno močno odvisna od mene!
5. Poleg tega je moja kuhinja še vedno najboljša v celem kraljestvu in moji prijatelji je niso še nikoli zaničevali?! In resnično, ne vem zakaj bi se ji tokrat morali posmehovati?!
6. Če imaš ti, najlepša kraljica, za to morda razlog, mi daj to na znanje in jaz bom storil vse, da odstranim vsak sumljiv blesk v tvojih najlepših očeh!«
7. Ta govor Agli in prav tako Drohuitu sploh ni bil povšeči, zato je rekla Fungar-Hellanu: »Če bi imel vsaj kanček spoštovanja do mene, me ne bi privlekel sem na obed, ker ti moram zdaj povedati, da se ne počutim dobro in ne morem užiti ničesar, tudi če bi mi prinesel najboljšo hrano na svet!«
8. In Fungar-Hellan je dejal: »Ah, - potem te moram prositi za odpuščanje! Če bi to vedel že prej, te zagotovo ne bi v drugo povabil! Toda zakaj me nisi o tem obvestila po prvih glasnikih?!
9. Ampak zdaj vsaj pojdi v dvorano in se med kosilom odpočij na enem od zelo udobnih oblazinjenih ležišč, na katerem te bom na nosilih odnesel domov!«
10. In Agla je zdaj vsa drhtajoča rekla: »Dragi Fungar-Hellan, ali me hočeš še danes ubiti?! Ne smem ostati v nobeni sobi, kjer je malo zraka, če se nočem kmalu zadušiti!«

11. In Fungar-Hellan je dejal: »O ti uboga Agla, kako se mi smiliš zaradi take tvoje slabosti!«
12. Tedaj se je Agla pretvarjala, da je omedlela.
13. In Fungar-Hellan je rekel svojim služabnikom: »Hitro prinesite vodo iz mojega zlatega vodnjaka in osvežite kraljico!«
14. Tedaj je Agla skočila in zavpila: »Samo vode ne! To bi me na mestu ubilo!«
15. In Fungar-Hellan je rekel služabnikom: »Pustite zdaj vodo! Namesto te prinesite mojo veliko zlato kletko; ta bo kraljici povrnila zdravje! In potem prinesite še eno železno za Drohuita, kajti tudi on se zdi nekoliko bolan!«
16. Obe kletki sta bili takoj prineseni in odprti.
17. In Fungar-Hellan je rekel Agli: »Pojdi zdaj dobrovoljno v to ljubko hišico, - sicer bomo uporabili silo! In prav tako tudi ti, Drohuit!«
18. Tedaj sta oba začela oklevati, zato so ju na silo vtaknili v kletko, in ju tako prinesli na sredo jedilne dvorane in postavili na mizo.
19. Kaj se je dalje dogajalo, - o tem prihodnjič.

757. POGLAVJE

**Pomilostitev velikih duhovnikov, prej visokih svečnikov.
Grozna jed za tisoč nižjih duhovnikov v jedilni dvorani.**

31. 05. 1844

1. Ko sta bila Agla in Drohuit na ta način oskrbljena, se je šele Fungar-Hellan obrnil k velikim duhovnikom in jim rekel:
2. »No, moji prijatelji in bratje, jedi prinašajo na mize; torej pojdimo v jedilnico, da vaša dva gojenca, ki sta sedaj v kletki, ne ostaneta brez družbe! Toda pojdite tja prostovoljno, drugače bo tudi proti vam uporabljena sila!«
3. Na to smrtonosno povabilo je eden od velikih duhovnikov rekel Fungar-Hellanu: »Vrhovni prijatelj in brat! Poslušaj me! Glej, - biti

zapeljan z vsemogočimi grožnjami in še z vsemi vrstami drugih vab in potem grešiti, to je še vedno človeško; toda v zmoti trdovratno in samovoljno vztrajati, to spada v pekel!

4. Tako so tudi nas zapeljali zelo premeteni nižji duhovniki večinoma z najstrašnejšimi grožnjami. Rekli so nam, da je njihova moč desetkrat večja od tvoje in nam zagotovili, da si že ujet, in da so sedaj tvoji sovražniki gospodarji mesta in celotnega kraljestva.

5. Po še sto takšnih izjavah smo morali odpreti tvoje sobe in nato gledati, kako tvoji sovražniki z novim strupom zastrupljajo vse, kar je bilo v tvojih sobah, pri tem delu pa je zagotovo umrlo še okoli sto delavcev, katere so potem v pokritih vozovih odpeljali neznano kam.

6. Glej, take so stvari v resnici; zato nam odpusti naše pregreške, v katere smo bili zoper tebe prisiljeni in sprejmi od nas najbolj zvesto zagotovilo, da bomo odslej ostali tvoji najzvestejši in neomajni prijatelji!»

7. Po tem govoru se je Fungar-Hellan obrnil k Mahalu in ga vprašal kaj je treba storiti.

8. In Mahal je rekel: »Zajemi jih – toda ne v tvoje ječe, ampak v tvoje srce-, in jim odpusti, in bo tako tudi tebi odpuščeno! Toda v ječah ujete nižje duhovnike naj pripeljejo sem gor in posadijo za mize, da bodo jedli to hrano in potem umrli v svojem grehu! V jedilnici med jedjo pa pustite samo Aglo in Drohuita, da bosta videla kako se hudobija kaznuje!«

9. Potem je Fungar-Hellan takoj storil vse, kakor mu je Mahal svetoval!

10. V jedilnico so prignali tisoč nižjih duhovnikov, ki so morali sesti za mize; kajti nobeno upiranje ni več pomagalo! Večina je že sedela in umirala v najbolj groznih in bolečih krčih; le nekaj jih je bilo usmrčenih zaradi prisilnega hranjenja.

11. Dve priči tega obeda, ki sta bili v kletki, pa sta se onesvestili ob grozljivem pogledu, zato so ju odpeljali ven na prosto, kjer sta si s pomočjo kisa spet opomogla.

758. POGLAVJE

Izpraznitev in sežig gradu po Mahalovem ukazu.

01. 06. 1844

1. Ko se je ta prizor končal in sta si oba prebivalca v kletki zopet popolnoma opomogla od njune omedlevice, je Fungar-Hellan znova vprašal Mahala, kaj naj se zdaj zgodi, najprej s tistimi, ki so za svoje zločine plačali s smrtjo in nato s tistima, ki prebivata v kletki.
2. In Mahal je dejal: »Tako naj se odstranijo tvoji zakladi iz tvojega gradu, nato pa grad zažgite na vseh vogalih in kotih! Ampak povem ti: v treh urah mora biti grad izpraznjen! Kar v tem času, od tega trenutka dalje, ne bo prineseno iz gradu, mora biti prepuščeno plamenom, - sicer bo jutri prišla Božja sodba nad to hišo! Kar pa plameni po desetdnevnem gorenju ne bodo použili, lahko potem spet uporabite.
3. Kar pa se tiče obeh, ki bivata v kletki, naj ju zdaj odnesejo na kraljevi grad! Dokler bo grad gorel naj ostaneta vsak v svoji dokaj prostorni kletki in se v teh vadita potrpežljivosti in ponižnosti; izrečena sodba nad njima bo potem odvisna od načina, kako bosta ta ponižujoč preizkus uporabila za resnično blaginjo svoje duše!
4. Toda povem še to: gorje ti, Fungar-Hellan in tudi tebi kralj Gurat, če bo Agla, moja nenaravna hči, še kdaj postala kraljica; kajti tedaj boš moral sprejeti mogočno sodbo!«
5. Po teh Mahalovih besedah je Fungar-Hellan takoj ukazal vsem svojim poslom in številnim služabnikom vseh spuščениh velikih duhovnikov – kjer sta obe skupini služabništva moškega in ženskega spola šteli več kot deset tisoč glav –, da v treh urah previdno izpraznijo grad in nato odnesejo zaklade v velik kraljevi grad, toda po treh urah ta grad duhovnikov zažgejo na vseh tisočih vogalih in kotih.
6. Posebno velik ogenj bi moral divjati v veliki jedilnici, kjer so trupla. Toda vse, kar se nahaja v bivališču generalnega velikega duhovnika – zlato ali srebro –, ne sme biti rešeno. Potem je zapovedal, da nekaj nosačev prenese obe kletki na kraljevi grad.

7. Vse je bilo takoj pravočasno izvedeno. V postavljenem roku treh ur je bilo z gradu odneseno več tisoč centov zlata in srebra ter številnih drugih dragocenosti in preneseno v velik kraljevi grad.

8. Ko so minile tri ure, se je že lahko videlo na tisoče požigalcev, ki so z gorečimi baklami hiteli proti duhovniškemu gradu, in ni minilo več kot pol ure, ko je ves velikanski grad v obsegu dveh ur hoda, s trideset tisoč sobami, zagorel v silnem ognju in skoraj ves Hanoh je bil v strahu, ker ničesar podobnega ni bilo še od časa desetih ognjenih prerokov z višin.

759. POGLAVJE

Različna mnenja ljudi o vzroku požara palače. Fungar-Hellanov govor zaduši grozečo vstajo.

03. 06. 1844

1. Okrog goreče duhovniške palače so bili takoj postavljeni stražarji, ki nikogar niso pustili zraven, ker bi jo morda hotel gasiti. Gasilec pa je bilo rečeno, da morajo paziti le na najbližje velike in male meščanske hiše, da jih ne zajame ogenj z velikega požara palače, ki je bil sicer z vseh strani zelo omejen, vendar je iz hudega ognja padala žerjavica, katero je raznašalo na bližnje stavbe, ki so bile zato izpostavljene veliki nevarnosti.

2. Hanohiti so se spraševali, kaj bi to lahko pomenilo. Nekateri so menili, da so Fungar-Hellana uničili njegovi sovražniki. Drugi so rekli, da je Fungar-Hellan svoje sovražnike zvabil v palačo, in ko so bili v njej, je grad zaklenil in zažgal ter jih upepelil, kajti nekaj takega bi bilo čisto podobno prekanjenemu generalnemu velikemu duhovniku. Spet drugi so bili mnenja, ker so imeli še nekaj vedenja o desetih ognjenih prerokih, da je zagotovo sedaj spet prišel tak ognjeni prerok z višin in sedaj zopet izvaja uničujoče ognjene čudeže, da bi se spreobrnilo duhovništvo, ki se je oddaljilo od starega Boga.

3. Zaradi teh različnih mnenj je bilo veliko radovednežev, ki so poskušali ugotoviti dejanski razlog tega grozljivega dogodka; toda stražarji katere so

spraševali, so morali molčati, tako da nihče, ki ni bil neposredno vpleten v zadevo, ni izvedel ničesar.

4. Toda zaradi tega je nastala v mestu prava vstaja med meščani, ki so hoteli na silo ugotoviti kaj se skriva za tem ognjem.

5. Toda Fungar-Hellan se je prikazal na čelu močne sile in rekel enemu izmed glavnih predstavnikov mesta višjega stanu: »Kaj hočete izsiliti s svojim burnim vedenjem? Mirno se umaknite, drugače boste skakali po žarečih rezilih! Ali nisem gospodar svoje hiše in lahko z njo počnem, kar hočem?! Kaj vas briga kako in zakaj sem jo zažgal?! – Zato se takoj umaknite, če nočete umreti v podobnih plamenih!«

6. Ta generalov govor je bil zelo učinkovit. Vsi vstajniki so se pomirili in odšli, v bližini požara pa je bilo videti samo še nekaj gledalcev.

760. POGLAVJE

Fungar-Hellan draži Aglo, ki v kletki prosi za izpustitev.

04. 06. 1844

1. Ker pa se je Fungar-Hellan med desetdnevnim požarom večinoma zadrževal v kraljevem gradu in od tam s kraljem opravljal svoje posle, in to v isti sobi, v kateri sta bila oba zaprta v kletki, se je pogosto zgodilo, da ga je še posebej Agla prosila, da naj jo izpusti iz tega najsramotnejšega zapora, ali pa jo ubije, ker je trpljenje v njem preveč neznosno.

2. In general ji je z blagim glasom odgovarjal: »Ti si zelo čudovita lepa ptičica, - vendar pa tudi zelo zlobna in hudobna, zato te ne bom ubil, ker si tako čudovito lepa. Toda, ker si tako zlobna in hudobna te bom zadržal v tej dragoceni kletki, tako kot človek sicer lepo ptico obdrži, ki je pogosto zlobna in hudobna, ko je na svobodi; ko pa je v kletki, potem postane zelo nežna, krotka in dobra. Kdo ve, če ta lepa kletka ne bo imela tudi pri tebi enakega učinka.

3. Glej, ko si bila svobodna in živela obdana z največjim sijajem tega sveta, je bila vsaka tvoja misel namenjena samo uničenju ljudi, ki jih nisi

marala. Ker ti tudi jaz nisem pristajal, si poskusila vse mogoče, da bi me spravila s sveta; vendar resnični Bog ni želel, da ti, lepa ptičica uspeš s svojimi zlobnimi zvijačami proti meni! In glej, jaz sem še vedno, kar sem bil; toda ti nisi nič več, kar si bila, ampak si sedaj samo moja draga, lepa ptica!

4. Glej, zlahka bi ti lahko odrezal tvojo lepo glavico, ali pa z zastrupljeno iglo malo požgečkal tvoje lepo nežno telo! Toda jaz nisem tako zloben in hudoben kakor ti, zato tega tudi ne počnem in verjetno nikoli ne bom! Vendar spustiti te ne morem nič prej, dokler ne bom popolnoma prepričan, da si postala povsem krotka in nežna!

5. Zato ti ničesar ne manjka v tej lepi hišici užitka! Za jesti in piti bi morala imeti dovolj! Za svoje potrebe imaš stransko omarico, ki jo je treba očistiti trikrat dnevno in jo dobro zapreti, tako da ti noben slab vonj ne bi prišel v nosnice. Notri imaš tudi ležišče in prav udobno zofo. V tej hišici se lahko celo malo sprehodiš. Kaj hočeš več? Zato le ostani v njej lepo tiho; in ti ničesar ne bo manjkalo!

6. Drohuitu seveda ni tako udobno kot tebi; toda v bistvu tudi njemu nič ne manjka!«

7. Kadarkoli je Agla generala prosila, da jo izpusti, tolikokrat je tudi vedno prejela enak odgovor in se zato na skrivaj silno vznejevoljila; vendar je svojo jezo prikrivala, da bi Fungar-Hellana preslepila. Toda Fungar-Hellan je bil sedaj zelo previden in je starega Mahala vedno poslušal, kar mu je svetoval.

761. POGLAVJE

Zbiranje stopljenih zakladov na pogorišču.

Ukaz za obnovo palače.

Opozorilni skrivnostni klic od zgoraj.

05. 06. 1844

1. Ko je po desetih dneh ogenj na duhovniškem gradu ugasnil, je Mahal rekel Fungar-Hellanu:

2. »Zdaj pošli zidarje in tesarje na povsem ugaslo pogorišče in naj poiščejo kakršnekoli dragocenosti! Te je treba zbrati tudi v tvoji nekdanji veliki jedilnici in v vseh tvojih prejšnjih bivalnih sobanah!
3. Vse tvoje zlate in srebrne stvari bodo sicer najdene v staljenem stanju, vendar to ni pomembno! Tudi kot staljeno kovino ju je treba najbolj skrbno zbrati, ne toliko zaradi njune vrednosti, temveč zaradi povsem drugačnega razloga, ki ga sedaj ne moreš uvideti in ti ga zaenkrat tudi ne morem razkriti; vendar upoštevaj moj nasvet in vse bo šlo dobro!«
4. In Fungar-Hellan je takoj upošteval Mahalov nasvet in še istega dne poslal tisoč zidarjev in prav toliko tesarjev na pogorišče; in ti so v desetih dneh našli in zbrali več kot dvajset tisoč centov staljenega zlata in srebra in poleg tega tudi neverjetne količine dragih kamnov – kot so diamanti, rubini in smaragdi –, kar je bilo vse seveda spravljeno v veliki kraljevi grad.
5. Fungar-Hellan se je močno začudil nad ogromno količino s pogorišča prinesenih zakladov in rekel: »Pri Mahalovem Bogu! Nikoli ne bi verjel, da je ostalo še toliko zlata, srebra in dragih kamnov, ker so bile v prvih treh urah pred požarom z gradu odnesene že ogromne količine!«
6. In Mahal je rekel: »Povem ti, še enkrat pošlji delavce tja, in ko bodo odstranili ruševine, ki jih je povzročil požar, bodo našli še vedno enako količino!«
7. In on, Fungar-Hellan, je takoj poslal delavce nazaj, da so očistili ruševine s pogorišča; in glej, v naslednjih desetih dneh so našli v staljenem stanju skoraj še večjo količino žlahtne rude, kar je Fungar-Hellana še bolj začudilo, in jo odnesli v kraljevi grad.
8. Mahal pa mu je potem rekel: »Zdaj lahko grad obnoviš, kajti stene so še dobre!«
9. In general je takoj izdal zidarjem takšno navodilo, in ti so kmalu začeli delati na obnovi gradu.
10. Toda še istega dne se je po mestu slišal klic, ki se je glasil: 'To je jalovo delo.'
11. In nihče ni vedel od kod je ta klic prišel; ta klic je celo Mahala začudil, še bolj pa Fungar-Hellana.

762. POGLAVJE

Mahalova razlaga čudežnega glasu. Fungar-Hellanova jeza in obtožba zoper Boga. Mahal v zadregi z odgovorom.

07. 06. 1844

1. Fungar-Hellan je hitro stopil do Mahala in ga vprašal, kaj naj bi ta nenavaden klic pomenil.
2. In Mahal je rekel: »Priatelj Fungar-Hellan! Ta klic ni prišel iz ust številnih ljudi, ampak – verjemi mi! – to so bile besede iz nevidnih Božjih ust! In pomen teh besed je naslednji: Bog bo v bližnjem času nad svet poslal sodbo, kateri enake še ni bilo odkar to Zemljo naseljujejo ljudje! – Zato bi obnova tvojega gradu malo koristila!«
3. Tedaj je Fungar-Hellan precej jezno rekel Mahalu: »Ampak povej mi vendar že enkrat, kaj torej hoče, stari, vedno godrnjavi Bog! Če Zanj ljudje nismo primerni, takšni kot nas je ustvaril in kakršni smo, bi nas moral narediti drugačne, tako da bi postali potem tako naravnani, kot je Njemu najbolj všeč.
4. Toda moram ti resno priznati, da nam tvoj Bog s stalno grožnjo nekakšne sodbe kaže visoko stopnjo šibkosti in nam, Njegovim bitjem razodeva nepopolnost, katere se resnično noben pošten človek ne zaveda! Če nas je že ustvaril kot svobodna bitja, zakaj nas potem zavaja z določenimi zakoni, ki so bolj v nasprotju z našo naravo, ki nam jo je dal, kot pa sama smrt?
5. In, če se teh zakonov zaradi različnih okoliščin ni mogoče držati, ali pa če naredimo vizualno podobo Njega in Njegovih delujočih sil, in pustimo da jih častijo ljudje, ki nimajo predstave o Njemu, ker se jim nikoli ne pokaže, je potem takoj blizu in začne znova s Svojo staro grožnjo sodbe, ki jo je izrekel že Kajnu! Ali se ti ne zdi to najbolj bedasto pri Bogu?!
6. Če mu moje upravljanje ni všeč, potem naj pride in mi pokaže kakšno upravljanje si želi in jaz bom to spremenil skladno z Njegovo zahtevo! Toda On eno stoletje nič ne reče in se vede, kot da ga ni, ali pa da spi, ali

pa, kot da je popolnoma zadovoljen z vsem in z vsemi! Tako se seveda po daljšem času izgubi marsikaj za izpolnitev Njegove nekdanje razkrite volje! Toda kdo je za to kriv, kot samo Stvarnik, ki ni ves čas enak?!

7. Ali se lahko enemu ljudstvu izkaže kot moder učitelj, zakaj drugemu ne?! Ali je potem eno ljudstvo, ki ga je ustvaril, Zanj manj od drugega?! Torej naj pride in nas preoblikuje ali pa naj nas uniči, - vendar v enem trenutku, da se bo potem ta meni najbolj nadležna grožnja sodbe končala; kajti resnično, sedaj sem že naveličan vsega!

8. Rekel boš: Gospod nam je večkrat poslal glasnike! Toda jaz ti povem: takšni glasniki resnično niso Bogu v čast, saj so na koncu šibkejši od nas, h katerim so bili poslani!

9. Vzemimo za primer tvojega Waltarja! Vprašanje: kako lahko modri Bog takšnega preroka pošlje ljudem, kot smo Hanohiti, z namenom, da nas spreobrne?! Ali nas ni daleč presegel v svoji šibkosti, ko bi vendar moral biti nam od Boga poslan prerok in učitelj v Božji moči!

10. Povej, povej mi, - kako se to ujema s tvojim starim, vsemogočnim in najbolj modrim Bogom?!

11. Mahala je ta govor popolnoma zmedel in ni vedel kaj naj bi generalu odgovoril.

12. Vendar je general zdaj zelo resno vztrajal, da mu Mahal odgovori.

763. POGLAVJE

Mahalova uspešna molitev za pomoč.

Mahalov odločen govor generalu in napoved bližnje sodbe.

Fungar-Hellanov strah.

08. 06. 1844

1. Toda, ko je Mahal videl, da je Fungar-Hellan do Njega vedno bolj nasilen, je končno dvignil svoje roke kvišku in rekel: »Veliki Bog! Glej, Tvoj stari služabnik in hlapec se je znašel v veliki nevarnosti, zato se ga usmili in ga reši s Svojo veliko milostjo in usmiljenjem! Oh, položi mu

besede v srce, s katerimi se bo lahko odločno spopadel z nemočnim upornikom proti Tebi, veliki Bog in Gospod vsega veličastva!»

2. Tedaj je v Mahalovo srce prišel žarek Božje moči, in On se je Bogu zahvalil in nato nagovoril generala z naslednjimi besedami:

3. »O ti popolnoma nemočen človeški črv na tej Zemlji! Ti se hočeš prepirati z Bogom in Njega Najvišjega in Najsvetejšega s svojimi varljivo razumnimi razlogi dolžiti človeških slabosti in se maščevati Božji modrosti s pomočjo tvojega šibkega razumevanja sveta?!

4. Povem ti: boj se in trepetaj zaradi tvoje hudobije nad nedotakljivo Božjo svetostjo! Kajti sedaj Zemlja nima več trdne podlage za tvoja stopala in Božji zrak se bo razsrdil zoper tebe, ker si oskrnil Božjo svetost na Mojem obličju!

5. Če bi rekel, da je Bog neusmiljen in nima ljubezni do Svojih bitij, bi bilo to človeško očitane nekako odpustljivo; toda med preprirom si napadel božansko modrost in večni Red in Boga razglasil za nespametnega norca, in da Njegovo modrost presega že zelo preprost človek.

6. Glej, to je bil napad na Božjo svetost in s tem neoprostljiv greh in ta tvoj greh bo še prej in bolj zagotovo prinesel Božjo sodbo vam vsem v neizogibni izvršitvi!

7. Kajti, če bi bilo samo eno človeško srce v celotnem kraljestvu boljše od tvojega, bi Bog temu kraljestvu zaradi tega enega boljšega srca, prizanesel še za sto let in čakal na njegovo izboljšanje!

8. Ker pa si bil še vedno najboljši doslej, čeprav nisi bil v božanskem Redu niti za las, si se zdaj s svojim preprirom popolnoma ločil od Boga in sodba je tik pred vrati! In povem ti: dvakrat ne bo minilo deset let in tega tvojega sveta ne bo več!

9. Adam je grešil pred Bogom in Bog je z ognjem sodil vsemu stvarstvu! Razkosane zemljine skale ti dajejo o tem najbolj nesporen dokaz.

10. V Ohladovem času, ko se je to kraljestvo tudi popolnoma odvrnilo od Boga, je Bog znova poslal ognjeno sodbo po vsej trdni zemlji in spet so bile gore in doline večinoma razkosane z ognjeno silo! Prečne razpoke v skalah ti pričajo o tem.

11. Kljub temu je Gospod človeku vedno prizanašal in mu želel samo pokazati božansko moč, kako človek v primerjavi z Bogom ni čisto nič; toda Bog bo zdaj napadel človeški rod in ga uničil, tako daleč, kolikor sega poplava vaših grehov!

12. Glej, to je zdaj odgovor, ki si ga želel, in ti ne morem dati nobenega drugega, ker mi Bog zate in za vse tvoje ljudstvo ni dal drugega!«

13. Te besede so Fungar-Hellana silno užalostile, tako da ga je zajel velik strah; kajti Mahala je zelo cenil in sedaj premišljeval kako bi lahko spet pomiril Boga in Mahala.

764. POLAVJE

Mogočni Božji klic k pokori v prestolni dvorani.

Blagoslov resničnega kesanja.

Grozote v globinah.

Božanska naloga Fungar-Hellana, da uniči vse tempeljske malike.

10. 06. 1844

1. Ko pa je Fungar-Hellan dolgo razmišljal o tem, kaj naj stori, da bi spet pomiril Boga Adama, Seta in Henoha in s tem tudi njegovega starega Mahala, je v veliki prestolni dvorani, kjer je bil Fungar-Hellan z Mahalom, kralj Gurat in številni prvi ministri kraljestva, naenkrat zadonel mogočen glas, ki je rekel:

2. »Kdor iz ljubezni do Boga čuti v svojem srcu resnično kesanje za svoje grehe, ne sme omahovati, kajti Bog ni tako nespravlјiv kot človek, ampak je zelo spravlјiv!

3. Kdor se Očetu približa s kesanjem in ljubeznijo, se ne sme bati, da mu njegovi grehi ne bodo odpuščeni!

4. Če bi bilo celotno kraljestvo takšno kot je zdaj v Hanohu nekaj ljudi, bi Bog zagotovo čakal še tisoč let na popolno zboljšanje; ampak pojdite k vašim vazalom in pojdite v dvanajst drugih mest in tam boste naleteli na grozote nad grozotami, o katerih ne boste nikoli prejeli nobenega sporočila!

5. Res ste ljudi oprostili vseh določenih davkov in namesto teh uvedli nedoločene, na nek način prostovoljne davke; vendar je prav ta uvedba dala vsem vašim vazalom priložnost, da nedoločene davke tako oblikujejo, da sedaj noben podložnik ni niti uro varen pred veliko beračijo. In, če nekemu takemu beraču ne da, kar on zahteva, začne ta podložniku takoj najstrašnejše groziti, in če se podložnik zato ne zmeni, se berač potem oddalji s kletvijo in strahovitim preklinjanjem.
6. In glej, nato ne mine dan in vse kletve podložnikom že povsod izvajajo prikriti čarovniki narave in pekla! V tem trenutku je tisoč podložnikov na nezaslišan način mučeno in v naslednji uri jih to čaka še tisoč drugih!
7. In v takšnih okoliščinah naj Bog še naprej prizanaša človeškemu rodu in čaka na njegovo izboljšanje?
8. Resnično, pekel je več en kraj izboljšanja za te hudiče v človeški koži!
9. Danes je Gospod, Bog nebes in Zemlje, Noahu z višin ukazal, da zgradi po primernem načrtu barko in Noah se je že lotil dela!
10. Kdor od vas se hoče rešiti, naj pred Bogom opravi resnično pokoro in poskuša tudi druge spreobrniti k resnični pokori, tako bo našel milost in Bog ga bo pravočasno odpeljal iz te dežele pogube, da ga ne bo sodil skupaj s hudiči!
11. In ti, Fungar, pojdi s svojo vojaško silo in poruši vse templje malikov, če ti je kaj mar za odpuščanje tvojega velikega greha pred Bogom; vendar se vzdrži prevelike surovosti! Amen.«
12. Ta govor, ki je izhajal iz zraka dvorane je vse prisotne, vključno z Mahalom, navdal z največjim tesnobnim začudenjem in Fungar-Hellan je vsem svojim vojaškim poveljnikom takoj ukazal, da najkasneje v treh dneh pripravijo celotno vojaško moč.
13. In Mahal mu je obljubil, da ga bo povsod spremljal v Gospodovem Imenu.

765. POGLAVJE

Mobilizacija vojske.

Gurat prosi Fungarja za uradnike.

Odlok za dva stanovalca v kletkah.

11. 06. 1844

1. Ko so vojaški poveljniki, ki so bili tudi sami priče temu nenavadnemu glasu in govoru v veliki prestolni dvorani, hitro in z veliko večjo vnemo odhiteli, da bi organizirali vojsko, je Gurat pristopil k Fungar-Hellanu in mu rekel:
2. »Priatelj in brat! Zdaj boš skrbel za veliko vojsko in boš morda več let odsoten iz Hanoha, jaz pa bom moral sam vladati! Oh, to bo zame težka naloga! Ali bi mi hotel pustiti nekaj tvojih najbolj izkušenih uradnikov, da mi bodo pomagali pri nadzoru in vodenju velikega kraljestva? Kajti to za enega človeka sploh ni mogoče!«
3. In Fungar-Hellan je rekel kralju: »Brat, glej, tudi ti šteješ na svojem gradu več kot deset tisoč uradnikov višjega in nižjega ranga! Ali ti ne zadostujejo? Povem ti: ne hrani jih zastonj, ampak jih priganjaj k delu in zagotovo bodo storili kar jim boš zapovedal!«
4. In Gurat je odgovoril: »Ja, najbrž bi imel prav, če bi bilo kaj v njihovih glavah; toda tu je ogromna težava!
5. Ti veš, kako sva bila v začetku prisiljena zavarovati najin prestol, da sva pritegnila vse pomembneže mesta in tudi kraljestva in jim podelila nekaj bleščeče imenitnosti na dvoru.
6. Glej, ti ljudje so bili že prej zelo neumni in mi smo jih iz določenega razloga še bolj utrdili v njihovi neumnosti. Čeprav smo tudi bistre glave po drugi strani znali primerno ceniti!
7. In zdaj naj ti butci ob meni prevzamejo krmilo države! Prijatelj, resnično, to bi bila kmalu vlada, ki bi se gabila samemu Satanu!
8. Zaradi tega tebi dobro razumljivega razloga, boš ti zagotovo zlahka uvidel, da jaz v tvoji odsotnosti zares potrebujem nekaj tvojih zmožnih uradnikov!«

9. Tedaj je Mahal rekel Fungarju: »Torej mu daj sto dobrih glav iz tvoje šole, s katerimi bo medtem upravljal, ko bomo odsotni!«
10. In Fungar-Hellan je dal Guratu takoj sto velikih duhovnikov iz svoje šole, ki naj bi kralju pomagali pri vladanju.
11. Vendar je bilo še eno vprašanje, in sicer, kaj naj se zgodi z Aglo in z Drohuitom.
12. Tedaj se je Mahal spet oglasil in rekel: »Ostala bosta tako kot sta, dokler se ne vrnemo! Le v primeru bolezni ali v primeru očitnega izboljšanja se lahko enega ali drugega izpusti iz kletke, vendar ne sme nihče prej iz sobane, dokler se ne vrnemo!
13. Predvsem pa je treba ta dva kmalu ločiti, čeprav stanujeta vsak v svoji kletki, in to še danes pred našimi očmi! – Tako se mora zgoditi!«

766. POGLAVJE

**Agline ponižno priznanje grehov in rotnje za osvoboditev ali smrt.
Izbira med bodalom in kletko. Aglina pomilostitev.**

12. 06. 1844

1. Ko sta Gurat in Fungar-Hellan slišala to od Mahala, sta takoj odšla v drugo dvorano, kjer sta bila oba stanovalca v kletkah pod primernim nadzorom.
2. Ob prihodu ju je Agla takoj nagovorila, in sicer z naslednjimi besedami: »O vidva prva mogočnejša tega kraljestva, in tudi ti, moj oče Mahal! Zagotovo sem največja grešnica pred Bogom in pred vsemi vami, ker sem kršila Božje pravice in vse vaše pravice, zato si ne zaslužim nič drugega kakor smrt! Zdaj se zavedam, da je ta kazen v kletki zame premajhna; žareča kletka bi bila primernejša za moje grehe!
3. Toda, kje živi ujeti grešnik, ki ne hrepeni po svobodi, če mu ta koristi ali ne?! Tako je tudi z menoj! Sedaj priznavam vso veličino mojega zločina pred vami in pred Bogom, kot ga mogoče noben drug grešnik ni priznal; vendar pa kljub temu prepoznavam in čutim tudi močan nagon

po svobodi, zaradi česar mi ta ječa povzroča neizmerno trpljenje!

4. O vzemite bodalo in me zabodite v srce in osrečili me boste! Samo v tem najbolj zasmehovanem ujetništvu me več ne pustite; kajti to me lahko pripelje do obupa in norosti! Naredite z menoj kar hočete, toda le tu notri me več ne pustite, kjer me stražarji nenehno dražijo in sramotijo!

5. O oče Mahal, in ti moj brat Kisarell, in ve moje drage sestre, usmilite se me, ker sem tako zelo nesrečna! Upoštevajte me kot bitje, ki jo je ujel, preslepil, zvabil in zapeljal pekel in imejte toliko usmiljenja do mene, da mi boste dali vsaj smrt, po kateri hrepenim!

6. Ne razmišljajte o tem, da bi vam lahko postala spet nevarna, kajti tista, ki vas z dvignjenimi rokami prosi za smrt, vas večno nikoli ne bo prosila za prestol.

7. O veliki, vsemogočni Bog, če moj greh ne bi bil tako velik, potem bi Te prosila za moje odrešenje! Toda spoznala sem svojo veliko nevrednost pred Teboj, zato ne upam k Tebi, Ti Najsvetejši, najpravičnejši Oče, za usmiljenje klicati! Vendar pa zmehčaj srce teh Tvojih mogočnikov tukaj, da me bodo ubili, tako da ne bom nič več izpostavljena najbolj ponižujočemu zasmehovanju stražarjev!«

8. Po teh besedah se je Agla zgrudila in stokala v svoji kletki.

9. Fungar-Hellan je tedaj takoj odprl kletko in Aglo odnesel ven, kjer se je z dobrimi začimbami poživila, nakar si je zopet opomogla.

10. Ko se ji je spet povrnila življenjska moč, ji je Fungar-Hellan rekel: »Agla. Ali resno raje umreš, kot da se spet vrneš v kletko? Glej, tukaj je ostro bodalo in tam je kletka! Zdaj pa resno zberi med obema!«

11. Ob teh besedah je Agla takoj razkrila prsi in rekla z nekoliko drhtečim glasom: »Glej, tu bije srce, večkratno prevarano in ujeto; odreši ga z jeklom v tvoji močni roki!«

12. Tedaj je Fungar-Hellan odvrnil jeklo in rekel Mahalu: »S tem sem tvoji hčeri vse odpustil; Bog in ti Mahal odločita kaj naj se z njo dalje zgodi!«

13. In Mahal je rekel: »Če si ji ti vse odpustil, potem ji je tudi od mene vse odpuščeno! Vendar ne more ostati tukaj, ampak mora iti z nami v napad!«

14. S tem je bil Fungar-Hellan zadovoljen; Agla pa se je vrgla pred svojim očetom na tla in jokala zaradi take milosti do nje, da je zaradi tega čisto oslabela.

15. In vsi so se razveselili takega Aglinega poboljšanja.

767. POGLAVJE

Fungar-Hellanov odlok za Drohuita. Aglin dober odgovor njenemu očetu.

13. 06. 1844

1. Ko je bila Agla na ta način osvobodena, je šel Gurat k Fungar-Hellanu in ga vprašal, če je treba podobno ravnati tudi z Drohuitom, v primeru, da bi se tako poboljšal, kot se je Agla.
2. Toda Fungar-Hellan mu je rekel z zelo trdim tonom: »Ne, Drohuit ostane v vsakem primeru v svoji kletki tako dolgo, dokler se spet ne vrnem jaz ali moj naslednik, če na vojnem pohodu umrem!
3. Vendar mu nič ne sme manjkati; naj vedno dobi za jesti, kar zahteva, in tudi za piti!
4. Če želi imeti v kletki eno ali drugo svojo ženo, se mu to lahko dovoli, vendar le pod neizogibno potrebnim pogojem, da zaenkrat z ženo ne govori nič več od tistega, kar se običajno pogovarja z žensko v postelji; če pa se hoče pogovarjati o boljših stvareh, potem se lahko s svojima boljšima ženama pogovarja o starem, pravem Bogu, od katerega se je skupaj z vsemi nami že zdavnaj oddaljil!
5. Med obiski in sploh med navzočnostjo ene ali druge njegove žene, se ga mora vedno najstrožje opazovati in mu prisluškovati! In, ker je Agla zdaj svobodna, lahko Drohuit ostane v tej dvorani.
6. Vendar ti povem: natanko mi zabeleži vse, kar bo počel v svoji kletki, da bom to lahko potem uporabil za prihodnje ukrepanje, bodisi za njegovo dobro ali gorje! Če bi morda želel celo brati knjige iz naše velike knjižne zbirke, bi moral biti tudi v tem pogledu zadovoljen!

7. Sedaj imaš tudi za Drohuita primerna in pravična navodila! Če jih boš natanko upošteval, boš tako dobro poskrbel zanj, zase in za vse nas; in to je zagotovo tudi volja edinega pravega Boga!»
8. In Mahal je rekel: »Amen, to je pravilno in popolnoma pravično, in pri tem naj ostane!«
9. Ko je Gurat to slišal, se je razveselil, kajti Drohuit je bil samo človek, ki mu je s svojo zvitostjo skoraj snel krono z glave. Zato je tudi prisegel, da bo natančno izpolnjeval vsa navodila.
10. Toda tudi Mahal je prav na skrivaj preizkušal Aglo z vprašanjem, če je zadovoljna s tem dogovorom za Drohuita.
11. Toda Agla je rekla: »O oče, zakaj še naprej skušaš svojo nadvse nesrečno, najbolj ubogo hčer? Od vseh kač na svetu sem najbolj zaničevana in najbolj vzbujam strah – in moja duša je pred Bogom najbolj zavržena, ker pred Bogom kri mojega brata nenehno kriči za maščevanje moji duši!
12. O ne skušaj me več, kajti na tej Zemlji še nihče ni bil bolj nesrečen, kot sem jaz! Tudi, če ste mi vsi odpustili, mi brat, ki sem ga ubila, ne bo nikoli odpustil; in tudi Bog mi takšnega dejanja ne bo odpustil! Zaradi tega sem tako neizmerno nesrečna! Zato, oče, ne skušaj me več, najbednejšo!«
13. Ta govor Agle je vzbudil veliko pozornost in Mahal sam je obžaloval, da je Agli zastavil takšno vprašanje. Zato so jo kmalu začeli vsi tolažiti in jo čim bolj je bilo mogoče osvežili in okrepili.

768. POGLAVJE

Hinavski Drohuiov govor in Fungar-Hellanov odgovor. Agla v raševinastem ogrinjalu.

15. 06. 1844

1. Toda Drohuit, ki je zelo dobro slišal navodila v zvezi z njim, se je tudi želel osvoboditi iz svoje kletke, vendar le s hlinjenim jokom in obtoževanjem samega sebe in svojih grehov proti Fungar-Hellanu in

proti Bogu.

2. Toda Fungar-Hellan je rekel: »Petje te ptice mi je zelo dobro znano, kajti to ni naravna pesem, ampak naučena! Ker pa predobro vemo, da se nekatere ptice lahko izurijo v petju, potem tudi ni težko uganiti, ko nekdo tako ptičje petje sliši, ali prihaja bodisi od rožastega škorca, kosa ali od škrjanca!

3. Tako sem tudi sedaj že v prvem trenutku prepoznal pesem te ptice, ki ni rožasti škorec, niti kos in še manj škrjanec, ampak je bolj prepoznavna kot prava ptica smrti in ujeda, ki posnema glasove majhnih ptic, da bi jih privabila bližje svojim krempljem! Toda mi nismo sedaj več tako neumni, in se mu ne bomo pustili zvabiti v kakšno goščavo!

4. Zato lahko sedaj joka in se pritožuje kolikor hoče, pa bo vseeno ostal v svoji rešetkasti hiši, kot sem že prej povedal!

5. Dobro vidim, da je ta kazen za njegove grehe preblaga, ker si zasluži biti tisočkrat ubit; samo velikemu Mahalu, temu pravemu Božjemu preroku, se lahko zahvali, da je njegova kazen tako neskončno blaga!

6. Resnično, če bi bilo odvisno od mene, bi mu na licu mesta odredil drugačno kazen. To pa je odvisno samo od Božje volje, katero začenjam od danes naprej nadvse spoštovati; in tako se tudi jaz strinjam s to najbolj blago kaznijo, ker mi je bila oznanjena od Božjega preroka! – In zdaj nič več o tem!«

7. Ko je Drohuit slišal takšne besede od generala je umolknil in se ni več pritoževal in jokal in tudi ni več priznal nobenega greha pred ušesi velike družbe, ki je bila v dvorani, – kar pa je pri mnogih povzročilo smeh, ker so videli kako natančno je Fungar-Hellan presodil obsojenca v kletki.

8. Toda Agla, ki je bila še vedno v kraljevskih oblačilih, je šla k Fungar-Hellanu in mu rekla: »O ti od mene tako globoko nerazumljen, najplemenitejši človek! Glej, jaz kot največja grešnica pred Bogom, pred tabo, pred kraljem, pred očetom in pred vsemi ljudmi, še vedno nosim kraljevska oblačila na svojem najbolj nevrednem telesu! Zato te prosim, da mi jih odvzameš in mi daš najpreprostejše raševinasto ogrinjalo, ki pristaja spokorjeni grešnici, ker ta svetleča oblačila žgejo mojo dušo kot najmočnejši ogenj!«

9. Ko je Mahal s Fungar-Hellanom to slišal, je rekel generalu: »Brat, daj ji, za kar te prosi!
10. In Fungar-Hellan je takoj storil, kar mu je njegov Mahal svetoval.
11. In Agla je odšla z očetom v stransko sobo, se takoj preoblekla in se kmalu zatem v raševinastem ogrinjalu z očetom vrnila k družbi.
12. Fungar-Hellan se je zelo razveselil takšne Agline spreobrnitve in tudi vsa ostala družba je Aglo pohvalila za tako dejanje.

769. POGLAVJE

Mahal sprašuje Aglo o njenem najtežjem grehu.

Aglin dober odgovor, kesanje in tožba.

Mahalova zahvala Bogu.

Agla na prsih svojega očeta Mahala.

17. 06. 1844

1. Toda čez nekaj časa je Mahal svojo zelo poboljšano hčer Aglo vprašal, kaj je storila, kar šteje za svoj najhujši greh pred Bogom in pred vsemi ljudmi – ali je bil to ukazani bratov umor ali umor enaindvajsetih Waltarjevih žensk z lastno roko ali naposled pomembno sodelovanje v zaroti proti moči velikega generalnega duhovnika.
2. In Agla mu je odgovorila: »O oče, ti najbolj veš kateri od mojih grehov je pred Bogom in pred ljudmi največji; kajti ne vem kako bi jaz to izmerila! Toda vem, da me je vsak storjen greh ubil pred Bogom v mojem duhu!
3. Oh, če jih le ne bi nikoli storila! Oh, rajši ne bi nikoli videla nižin, tako bi bila pred Bogom še vedno čista in nedolžna, kot sem bila vedno na višinah! Toda sedaj se je to zgodilo in tega, kar se je zgodilo, ne morem nikoli spremeniti! Zato mislim, da bi bilo sedaj povrh vsega zame velika norost raziskovati, kateri od mojih grehov je bil glede na mojo vest največji!
4. Moje mnenje je, da se pred Bogom šteje vsak greh zoper Njegov Sveti

Red enako resno in njegov učinek je enak, in sicer, da prinaša človekovemu duhu večno smrt! Če pa je človek v svojem duhovnem delu popolnoma mrtev, kot sem sedaj zagotovo jaz, potem resnično ne vem, kateri greh me je najbolj ubil; ker mislim, da je potem komaj pomembno, če je kdo bolj ali manj mrtev, saj po mojem mnenju popolnoma mrtev ne more postati še bolj mrtev!

5. Glej, svojega brata sem ukazala ubiti in to je popolnoma ubilo moj duh! Potem Agla ni več živela; samo njene telesne moči so delovale iz smrti njenega duha, in tako je moralo biti tudi vsako njeno dejanje grozodejstvo pred Bogom in pred vsemi duhovno živimi ljudmi! Kako pa bi tudi bilo drugače! Kajti od smrti lahko spet pride le smrt!

6. Tako moja naslednja dejanja zdaj mojo vest manj pritiskajo, ker so posledica prvega! Oh, če ne bi nikoli storila prvega dejanja zoper Božji Red, se tudi vsa druga ne bi zgodila.

7. Že pri prvem koraku navzdol v globine, bi se morala takoj obrniti, - potem bi bila še vedno taka, kot sem bila od svojega rojstva, in vsi, ki sem jih ubila, bi bili še živi!

8. Potem je govornica začela jokati in se grenko obtoževati.

9. Toda Mahal je rekel: »O veliki Bog, zahvaljujem se Ti iz vse svoje moči, da Si mi dovolil spet najti mojo hčer, ki je bila izgubljena!

10. Agla, pridi sedaj spet na očetove prsi, kajti zdaj sem zopet prepoznal v tebi svojo hčer! Vendar se v svojem srcu obrni k Bogu in boš znova našla milost pred Njim, dobrim Svetim Očetom!«

11. Tedaj je Agla pohitela k Mahalovim prsim in si olajšala svoje srce s številnimi solzami, ki so kapljale na očetove zveste prsi.

770. POGLAVJE

**Fungar-Hellanov govor o neumnosti zunanjega sijaja
in o modrostni preprostosti. Mahal hvali generala.**

18. 06. 1844

1. Tudi Fungar-Hellan je pristopil zraven, ko je Agla jokala na prsih

svojega starega očeta, in ji rekel: »Agla – resnično si mi tako veliko bolj všeč kot v kraljevskem oblačilu, ki bi te kmalu naredilo za popolno služabnico pekla! Zato od zdaj naprej ostani v tem stanju in boš zagotovo Bogu in meni bolj prijetna kot si mi bila prej v vsem svojem kraljevskem sijaju; kajti jaz tukaj javno priznavam, da sem postal in bom ostal vse življenje zaklet sovražnik vsega sijaja, ne le do tebe, ampak tudi do sebe in do vsakogar!

2. Kdor želi biti od zdaj naprej moj prijatelj, naj vrže s sebe ves sijaj in hodi tod v preprostih oblačilih; in nanj bom gledal kot na človeka, ki mu je mar za resnični blagor ljudstva, tako kot je meni samemu!

3. Zlato in srebro je treba spremeniti v uporabne kovance s kraljevo in mojo podobo! Tako bo koristilo vsem ljudem; če pa ga prišijemo na naša oblačila, z njim pogosto svoje oblačilo tako obtežimo, da nas skoraj potegne na tla. Kakšno korist imamo mi sami in kakšno korist imajo od tega ljudje in kakšno služenje s tem izkazujemo Bogu, starodavnemu gospodarju vsega veličastja?

4. Resnično, dokler svojih oblačil ne moremo okrasiti s pravimi nebeškimi zvezdami in naše prsi s pravim soncem v slavo Tistega, ki nas je ustvaril, toliko časa naj vsi drugi lažni okraski ostanejo daleč stran od nas! Kajti, kar ne sveti samo po sebi kot sonce in kot zvezde na nebu, je le tat svetlobe in izžareva ukradeno svetlobo, kadar velika sveta svetloba na nebu žari s svojo svetlobo od Boga; vendar ko ta zaide, potem od nas vsi tako spoštovani kradljivci svetlobe postanejo podobni navadnemu blatu in trhlobi in temu enako temni!

5. Vendar je vse, kar je koristno uporabljeno, vsekakor Bogu všeč, ker je On zagotovo to ustvaril v korist ljudi; če pa uporabimo te stvari za popolnoma neumne, gizzdave in nesmiselne namene, za kar zagotovo niso bile ustvarjene; potem mora biti takšna uporaba nujno gnusoba pred Bogom, ker je Bog Sam večni Sveti Red! – Torej stran z vso to kičasto umazanijo z naših oblačil, tukaj in v vsej deželi!»

6. Tedaj je Fungar-Hellan s sebe odvrnil vse okrasje, za njim pa tudi kralj in vse druge visoke glave; in vse zlato in srebro je bilo preneseno v kovnico in tam kovano v uporabne kovance.

7. Mahal je zato Fungar-Hellana neizmerno hvalil in poleg tega še rekel: »Fungar-Hellan, zdi se mi, kot da te je že prevzel Gospodov duh, kajti resnično, verjamem, da sem sedaj slišal starega Henoha govoriti skozi tebe! Kajti glej, sicer takšna modrost ne prebiva v človeku!«
8. Nato se je Mahal zahvalil Bogu, da je postal do tega moža tako usmiljen; in vsi so osupnili nad Fungar-Hellanovo modrostjo.
9. In veliki duhovniki so rekli: »Šele sedaj si popolnoma vreden biti naš general!«
10. In vsi so k temu dodali glasni Amen.

771. POGLAVJE

Generalov ukaz vojski, da gre na pohod in se pripravi za napad na tempelj boga rud in kovačev.

19. 06. 1844

1. V takšnem stanju duha so minili trije dnevi, v tem času pa so vojaški poveljniki organizirali vojsko in vojake seznanili o bližajočem vojaškem pohodu.
2. Zvečer tretjega dne, so prišli vrhovni poveljniki v kraljevi grad in Fungar-Hellanu sporočili, da je sedaj zunaj že dva milijona vojakov, kateri taborijo na velikem vežbališču in so dobro oboroženi za vsakršen bojni namen ter čakajo na nadaljnje ukaze najvišjega poveljstva.
3. In Fungar-Hellan je rekel tem vrhovnim poveljnikom: »Sedaj pojdite in izdajte naslednji ukaz: Tri ure pred sončnim vzhodom se bomo odpravili, in celotna vojska se bo najprej premaknila proti templju boga rud in kovačev! Potem bodo delavci napredovali naprej in takoj začeli uničevati vse, kar ima le najmanjši videz malikovanja in seveda še posebej glavni tempelj.
4. Če bodo rudarji in duhovniki tega templja hoteli delavcem preprečiti, da bi opravili zapovedano delo, potem mora takoj posredovati močan oddelek oboroženih mož, ki bodo z ostro silo pokorili duhovnike in rudarje, tiste ki se bodo močno upirali pa takoj usmrtili!

5. Če pa bodo duhovniki in rudarji takoj in brez odpora pustili, da se uniči tempelj in vse malikovalstvo, potem naj se jih takoj pripelje v moj šotor, da bodo od mene dobili navodila, kaj bodo morali od zdaj naprej delati in poučevati in kakšna bo njihova oskrba.
6. Vendar mora vojska vedno in povsod obkrožati tempelj v treh krogih in potem zelo paziti, da ne bo nihče pobegnil iz katerega koli templja!
7. Vse zlato in srebro v templjih pa je treba zbrati in nato prinesiti k meni in jaz bom vzel s seboj številne kovce, ki bodo vse zlato in srebro predelali v veljavne kovance, s katerimi bo najprej plačana vojaška sila, prek katere bo potem ta denar prišel tudi med ljudi.
8. Tako naj se zgodi! To ukazujem jaz, Fungar-Hellan in kralj Gurat!«
9. Po tem danem ukazu so se vrhovni poveljniki takoj umaknili in izdali vojski ukaze velikega generalnega duhovnika in tako tudi kralja.
10. Gurat je doma takoj opremil tisoč kamel in vzel tisoč kovcev, ki so morali biti pripravljeni s svojim orodjem na pohod, nato pa opremil še sedemsto kamel za Fungar-Hellana in njegovo spremstvo.
11. In naslednji dan tri ure pred sončnim vzhodom, so bili že vsi na nogah; povzpeli so se na kamele in mogočna povorka se je pridružila veliki armadi.
12. Naprej, v nadaljevanju!

772. POGLAVJE

Fungar-Hellanova prednja straža pred templjem kovačev.

Zavrneni ultimat.

Ognjena umetnost templjarjev.

21. 06. 1844

1. Toda še preden se je veliko dvorno spremstvo lahko pridružilo veliki armadi, je večina te že bila v polnem pohodu k templju boga kovačev, ki je bil nedaleč od Hanoha in kot že znano, zgrajen v čast Tubalkajna, izumitelja obdelave rud.
 2. Ko je predhodna četa prispela do močnega zunanega zidu templja, se
- 200

je ustavila in od stražarjev na vratih zahtevala takojšen vstop.

3. Ti pa so odgovorili: »Ob tem času nikogar ne spustimo na vrt svetišča; samo najbolj sovražen brezbožnež lahko nekaj takega tako nasilno zahteva! Kaj hočete tako zgodaj znotraj teh svetih zidov?«

4. In poveljujoči predhodnice je odgovoril sarkastično: «Mi ne želimo nič več in nič manj, kot da za vse večne čase do tal porušimo te svete zidove, po ukazu Fungar-Hellana, in potem tiste od vas, ki se bodo upirali, malce ubijemo ali usmrtimo, kar vam je ljubše. Zato nam ne povzročajte veliko težav, kajti za nami je dva milijona vojščakov!«

5. Ko so stražarji vrat to slišali, so odgovorili v bolj blagem tonu: »Ja, če je zadeva taka, potem moramo najprej o tem poročati velikemu duhovniku tega templja, da vas bo lahko dostojno sprejel kot odposlanca velikega, vsemogočnega Fungar-Hellana!«

6. Toda vodja predhodnice je rekel: »Veliki duhovnik ne sme prej nič izvedeti, dokler ne bomo templja že popolnoma porušili; zato takoj odprite vrata, sicer bomo vdrli na silo!«

7. Ko so stražarji slišali tako govorjenje, so zavpili: »O vi zloglasni sleparji, vi izmečki pekla! Tak je torej vaš načrt? Hočete samo oropati in okraati svetišče templja! Želite si lepote zlata in srebra! O le počakajte malo; ta trud vam bo prihranjen! Velikega duhovnika bomo takoj seznanili s temi uporniškimi nameni, ki se bodo skrajšali na način, ki ga doslej noben hudič še sanjal ni!«

8. Potem je takoj nekaj stražarjev steklo k velikemu duhovniku in mu to naznanilo.

9. Toda ta se je razjezil bolj kot tiger, zbral skupaj vso svojo vojsko in takoj sprožil vse svoje peklenske ognjene umetelnosti v najbolj odločno delovanje.

10. Na planinah je na različnih krajih začel švigati ogenj; ves tempelj je kmalu zažarel in iz velikega vrtnega zidu je tudi začel povsod švigati ogenj, in vse to se je zgodilo v eni uri.

11. Ko je vodja predhodnice videl to ognjeno besnenje, so se takoj umaknili nazaj do velike armade, ki se je tudi ustavila, ker si tudi oni niso upali prodirati naprej v to pravo ognjeno morje.

12. Medtem pa se je tudi dvorno spremstvo priključilo armadi in celo samega Fungar-Hellana je osupnil ta ognjeni spektakel okoli Tubalkajnovega templja.

13. Toda Mahal mu je rekel: »Pusti jih, naj se še en dan razkazujejo s svojim ognjem; jutri pa bomo mi začeli s svojo predstavo!«

14. In Fungar-Hellan je takoj izdal tak ukaz celotni vojski, in vsi so ves dan gledali ta gromozanski ognjeni spektakel.

773. POGLAVJE

**Stražarji zavrnejo Fungar-Hellana.
Razstrelitev tempeljskega zidu.
Pokol pet tisočih templjarjev.**

25. 06. 1844

1. Toda naslednje jutro, ko je uporniški ogenj proti večeru prejšnjega dne že popolnoma ponehal, je šel sam Fungar-Hellan v spremstvu svojih privržencev pred velika železna vrata in zahteval, da se mu jih odpre.

2. Ker pa je bilo še zelo zgodaj, je bil kot nespoznan zavrnjen, in sicer z besedami: »Ponoči lahko vsak norec reče: 'Jaz sem veliki generalni duhovnik Fungar-Hellan in zahtevam, da mi takoj odprete!'; če si veliki Fungar-Hellan, potem pridi podnevi in ti bomo takoj odprli vrata, ko te bomo kot takega zagotovo prepoznali!«

3. Toda Fungar je rekel: »No dobro, vendar vam prisegam pri svojem življenju – če bom podnevi vstopil noter, boste vsi skupaj z velikimi in nižjimi duhovniki z mečem ubiti! Kajti preprečujete mi, da bi storil tisto, kar mi je ukazal stari Bog Adama, Seta in Henoha; zato vam bo to vsem tudi prineslo gotovo smrt!«

4. Toda stražarji vrat so zavpili: »Takšno strašenje že poznamo! Zato se le poberi, kajti tudi podnevi te ne bomo nikoli spustili noter, pa četudi bi bil Fungar-Hellan in dolga leta tukaj čakal na vstop!«

5. Ta odgovor je Fungar-Hellana razjezil v vsej njegovi biti. Odšel je nazaj

k svoji vojski in takoj ukazal rudarjem, da izkopljejo v zemljo šest jarkov, deset korakov pred obzidjem do zidu in potem pod zid položijo velike vreče, polne najostrejših eksplozivnih zrn in jih nato vžgejo z vnetljivo nitjo, ki varno gori in se prej ne zaustavi, dokler ne opravi svoje dolžnosti.

6. Po tem ukazu se je šesto rudarjev takoj lotilo dela, natančno izmerilo razdaljo in takoj prekopalo zemljo; in ko je sonce vzšlo, je vsak oddelek pod zidom že skopal jarek. Nato so vreče z eksplozivnimi zrnji postavili v jarke pod obzidjem, vnetljive niti pa položili in prižgali na zunanjih koncih; in v nekaj minutah se je po strašni eksploziji že velik del zidu raztreščil naokoli v razvaline, vojski pa so se odprla široka vrata.

7. Ko so duhovniki in njihovi številni služabniki tega templja videli ta grozen napad na njihov sveti zid, so zbežali proti goram, vendar so na žalost padli v roke Fungar-Hellanove razširjene straže in bili takoj z vsem premoženjem zajeti in privedeni pred generala.

8. Ta je na skrivaj vprašal Mahala, kaj naj s temi uporniki stori.

9. In Mahal je rekel: »Ti so čisto peklenški, zato ostani pri svoji grožnji in naj jih vse razsekajo na koščke!«

10. In Fungar-Hellan je to takoj zapovedal vojaškemu oddelku, ki je takoj posekal ujetnike, katerih število je bilo približno pet tisoč močnih; in niti enemu ni bilo prizaneseno.

11. Ko je bila ta operacija končana, so šele porušili tempelj in nato kovali najdeno zlato in srebro; in vse to je trajalo le tri dni.

774. POGLAVJE

**Poduk odposlancem poslanih od lastnikov rudarskih obratov.
Negativna odločitev rudnih gospodarjev glede vrnitve k Bogu.**

25. 06. 1844

1. Ko se je vest o tej rušilni operaciji razširila po raztresenih nižje ležečih rudarskih obratih, so bili delovodje zgroženi in takoj poslali odposlance v

Fungar-Hellanov tabor, da ga ob ustreznem spoštovanju vprašajo, kakšen je namen tega grozovitega dogodka.

2. In Fungar-Hellan jih je poučil o pravem Bogu in jim naznanil, da bo zdaj vse malikovalstvo uničeno, ker bi sicer stari, resnični Bog iz davnih časov, neizogibno izrekel svojo zagroženo sodbo nad vsa bitja Zemlje, ker je vse malikovanje pred Njim, večno edinim pravim Bogom, gnusoba vseh gnusob.

3. In, ko je sam Fungar-Hellan to razložil odposlancem, je šele nato tudi Mahal te odposlance opomnil, da naj se vrnejo k Bogu in naj tudi pod najstrožjo grožnjo obvestijo svoje gospodarje rudarskih obratov o neizogibni sodbi, pa tudi, da jim zvesto poročajo o tem, kako bodo spet našli milost pred Bogom, če se bodo obrnili k Njemu in kako jim bo On s sodbo prizanesel.

4. S takšnimi navodili so se odposlanci vrnili in vse zvesto naznanili svojim gospodarjem.

5. Toda ti so začeli zaradi tega silno preklinjati in zmerjati, rekoč: »Zdaj vidite kakšne so muke elite! Vsako drugo leto dajejo druge zakone in druge bogove! Koliko je stalo tega kralja, da je zgradil vse te templje; in kakšen cirkus je bil v vsem velikem kraljestvu in kakšno čudenje z vseh strani!

6. Zdaj vsa stvar traja komaj deset let – in jo že opuščajo, ker jim zagotovo premalo donaša, in ker elita ne more biti dolgo brez zlata in srebra, ki se je v tem obdobju nakopičilo v templjih!

7. Zdaj je na vrsti spet stari, nič Bog, ker On ne zahteva templjev in tudi nobenega denarja, to pa iz razloga, ker Njega ni nikjer in je nič! Ja, On tudi niti najmanj ne potrebuje nikakršne potratne podobe o sebi, zato ker je nič, ampak si Ga je treba predstavljati kot Boga iz praznega zraka!

8. Samo počakajte, letos bodo templji porušeni in uvedene znova stare Božje misli; prihodnje leto pa se bodo že spet pojavili davčni glasniki in v imenu kralja od nas zagotovo zahtevali velik davek!

9. Na tem svetu je resnično hudičevo življenje! Ali ne morejo ti veliki brezdelneži na Zemlji, enkrat v miru in redu zaužiti svojo najboljšo pečenko?! Ali se mora vedno dogajati takšno mučno življenje?!

10. Komaj je kratek čas mir; toda ko se obrneš okoli, se že spet od nekod pojavi sleparski prerok, založen z nekaj čarovniškimi umetnostmi in z nekaj priliznjenimi vlačugami. In tako ta korenjak začne potem prav drzno velikim neumnežem na slepo srečo žvižgati in potem ti osli tudi že takoj plešejo!

11. Zdaj pa, če so lačni, naj žrejo naš drek! Mi ne bomo več njihovi stalni norci! Še toliko bolj pa se poserjemo na zagroženo sodbo ničnega starega Boga!

12. Zato bomo ostali takšni kot smo! In kdor se nam noče pridružiti se lahko pridruži komur hoče in mu to ne bomo preprečevali; le gre naj tja k tistim, s katerimi drži.

13. Takšna odločitev je bila pri mnogih gospodarjih obratov, plod oznanila pravega Boga.

14. Kakšne plodove bodo imele naslednje operacije, bo prikazano v nadaljevanju.

775. POGLAVJE

Napad na tempelj bika in njegovo uničenje.

26. 06. 1844

1. Potem, ko je Fungar-Hellan odpustil delegacijo lastnikov rudnikov, - ki so, kot že rečeno - doma slabo opravili, je takoj izdal ukaz celotni armadi, da se odpravi in preseli v precej oddaljeno gorato pokrajino, kjer se je nahajal tempelj velikega bika in tam nadaljuje s prav takim postopkom, kot so storili tukaj s templjem boga rud in kovačev.

2. Kmalu se je vsa velika armada odpravila naprej v dvesto dolgih kolonah, od katerih je vsaka štela deset tisoč mož, ne upošteva dvornega spremstva. V treh dneh so prišli na območje tega templja in vsa vojska se je ustavila na odprtem predelu približno pet ur hoda od templja in tam čakala na nadaljnje ukaze.

3. Ko je kasneje prišel tudi Fungar-Hellan s svojim spremstvom, je takoj postavil velik šotor in tamkaj ustanovil svoj bazni tabor. In, ko so

poveljniki prišli k njemu, da bi prejeli podrobnejša navodila, jim je Fungar-Hellan rekel:

4. »Ali pred pohodom nisem rekel, da bo tukaj tak postopek, kot je bil pri templju boga rude in kovačev?! Zakaj bi potem morali dobiti podrobnejša navodila?! Veste kje je tempelj in poznate precej visoko ležečo gorsko globel, v kateri se tempelj nahaja.

5. Torej, obkrožite ga v treh velikih krogih, en del vas pa naj gre potem v tempelj in ga poruši od spodaj navzgor, zbere zlato in srebro in zajame vse duhovnike in druge tempeljske služabnike in vse ujete nato pripelje sem k meni, potem pa se bo pokazalo, kaj se bo nadalje z njimi storilo! – To je celoten ukaz, takoj pojdite in ga izvršite!«

6. In poveljniki so odšli ter tak ukaz prenesli vojski, ki se je pripravila na izvršitev tega ukaza.

7. V desetih urah je bil tempelj obkrožen in velik rušilni oddelek je šel do templja in zahteval vstop.

8. Ker so prišli precej pozno ponoči, jih stražarji niso spustili v tempelj.

9. Toda vodja oddelka je rekel stražarjem na vratih: »Če nas takoj ne spustite noter, si nihče od vas ne bo rešil življenje!«

10. Tedaj so prišli tudi duhovniki in vprašali zakaj hočejo vstopiti ob tako nenavadnem času.

11. In vodja jim je jasno razložil razlog.

12. Toda s tem je bilo konec potrpljenja pri tisočih močnih prebivalcih tega templja. Takoj so se povzpeli na obzidje in začeli metati kamenje na tiste, ki so zahtevali vstop.

13. Vendar so se ti umaknili in takoj začeli pripravljati eksploziv. V nekaj urah so izkopali jarke in vanje položili eksplozivna zrna, in še preden se je zdanilo je bilo porušeno vse polkrožno obzidje.

14. Nato je vojska vdrla na dvorišče in tempelj uničila ter zajela vse duhovnike in zasegla vse njihove zaklade.

776. POGLAVJE

Generalov pogovor z ujetimi in njihova izpustitev.

27. 06. 1844

1. Ko so po popolnem uničenju tega templja duhovnike in druge tempeljske služabnike vojaške sile privedle pred Fungar-Hellanov šotor in njegovo spremstvo, in ko so nosilci zlata in srebra zaplenjene zaklade predali v kovnice kovcem teh kovin, je general šele začel strogo zasliševati in pregledovati ujetnike, in jim rekel:
2. »Kdo je zgradil ta tempelj? Ali nisem bil jaz? – Če pa sem graditelj in lastnik tega templja, ali nimam tudi vedno polno pravico, da tako mojo lastnino uničim kadarkoli hočem?!
3. Ker pa imam neizpodbitno takšno pravico, vas vprašam: iz katerega razloga in na podlagi katere dokazljive pravice ste nasprotovali moji odredbi in moje odposlance napadli s kamenjem, s tem pa ubili deset mojih mož in jih več bolj ali manj hudo ranili?«
4. Tedaj so ujetniki rekli: »Gospodar, če bi te videli, bi tudi verjeli, da je tak ukaz izdan iz tvojih ust; ker pa te nismo videli med bojevniki in tudi nismo slišali tvojega dobro razpoznavnega glasu, smo mislili, da gre za sramotno vojno zvijačo neke tuje sile, ki se lažno predstavlja s tvojim imenom, da bi nas napadla na uporniški in roparski način in se polastila tvojega zlata in srebra, ki smo ga vedno zbirali za tvoje zakladnice.
5. Prav tako ponoči nismo mogli razlikovati oblačil in oklepov, če so iz Hanoha ali od nekje drugje. Zato smo potem zgrabili kamne in branili tvojo lastnino, kolikor smo jo najbolj mogli! Verjamemo, da proti tebi nismo zagrešili dejanja za kaznovanje, kajti zvesti služabnik svojega gospodarja mora biti vedno prej vreden nagrade, kot pa neke kazni!«
6. Ko je Fungar-Hellan slišal od ujetnikov tako pretkan izgovor, jim je rekel: »Dobro, ker ste to storili iz zvestobe do mene, morate biti vredni nagrade, ne pa kazni! Zato ste sedaj prosti; pojdite takoj od tod in tri dni delajte kar vas je volja! Po tem času pridite spet k meni, da bom potrdil vaš razlog in vam dal nove zadolžitve!«

7. Potem so bili vsi izpuščeni in so lahko šli kamor so želeli; in takoj so se svobodni z generalovim jamstvom odpravili nazaj v gore.
8. Fungar-Hellan pa je takoj poslal za njimi najbolj prebrisane vohune, ki so morali osvobojene zelo natančno opazovati.
9. Nadaljnji dogodki, - v nadaljevanju!

777. POGLAVJE

Osvobojeni izginejo v skrivnostni luknji skalne stene. Generalovo zaslišanje osvobojenih, ko se vrnejo.

28. 06. 1844

1. Toda kam so odšli osvobojeni? – Odpravili so se naravnost na kraj, kjer je poprej stal tempelj. Ko so prišli tja, so se napotili do skalne stene, v katero je bila izklesana zelo neizoblikovana luknja, ki je bila dovolj velika, da je lahko vanjo vstopil človek, če se je le malo upognil.
2. V tej luknji so na koncu izginili vsi osvobojeni in naši prebrisani vohuni so tu čakali do noči, da bi videli, kdaj bo končno spet kdo prišel iz te luknje; toda ne človeka niti katerekoli živali ni bilo videti.
3. Zato so zvečer poklicali številne stražarje, katerim je bilo naročeno, da naj strogo nadzirajo luknjo iz določene razdalje, tako da je moral vsak stražar luknjo natančno opazovati, če bi kdo prišel ven iz nje; vendar pa je bil to vse tri dni jalov napor, kajti od tistih, ki so šli noter v luknjo, ni ven prišla nobena duša.
4. Po treh dneh se je en del vohunov vrnil in to naznanil Fungar-Hellanu, ki je debelo pogledal in ni vedel kaj naj stori.
5. Toda ni minila niti ena ura in vsi osvobojeni so čili in zdravi prišli nazaj.
6. Tedaj so tudi vohuni debelo pogledali in postali zelo jezni, da so bili od teh volovskih duhovnikov tako silno prevarani.
7. Vendar je dal Fungar-Hellan vohunom skrivaj znak, da naj pošljejo hitre sle po ostale vohune in stražarje.

8. Ti so takoj poklicali najhitrejše tekače in jih poslali k tistim, ki so še vedno skrbno stražili, z ukazom, da se morajo vrniti.
9. In še preden je minilo sedem ur, so se že vsi zbrali pred generalovim šotorom; in ta je prišel ven in rekel osvobojenim:
10. »Vrnili ste se pravočasno, vendar to zame ni dovolj, da bi vam dal novo zadolžitev! Sedaj mi morate zvesto naznaniti, kje ste bili in kaj ste tam počeli, kajti šele iz tega vašega odgovora bom jasno videl ali ste moje bojvnike, ko so od vas zahtevali vstop, v resnici napadli s kamni iz prave, velike zvestobe do mene! Zato zdaj govorite in premislite kaj boste odgovorili, kajti vsaka laž vam bo prinesla gotovo smrt!«
11. Tako zagroženi pa so rekli: »Ali nam nisi dal proste tri dni? Kako lahko sedaj od nas zahtevaš zagovor? Ali nam ni bilo dovoljeno delati kar želimo?«
12. Toda general je rekel: »Prav s to svobodo sem vas preizkusil; in to je bilo potrebno, da vam lahko zaupam novo pomembno nalogo! Zato po tem testu sledi glavni preizkus, pri katerem lahko bodisi obstanete ali za vedno padete! Zato mi takoj brez oklevanja odgovorite na moje prej vam postavljeno vprašanje, - drugače bom pri priči pustil, da deset tisoč mečev zaigra nad vašimi glavami!«
13. Zagroženi so tedaj silno osupnili, eden pa je rekel: »Gospodar, če že moraš vse vedeti, potem vedi, da smo v teh treh dneh izvajali hudo pokoro, da bi se sami s seboj spravili, zaradi naše nevednosti, ki te je tako užalila!«
14. Tedaj se je general komaj vzdržal smeha in zato rekel: »Ah, to je lepo slišati! Toda kje je ta posvečeni kraj tvoje pokore, da bi šel sam tja in tam postavil velik spomenik za takšno vašo zvestobo do mene?«
15. Lažnivi spokornik se je tedaj ugriznil v ustnico, eden pa je le rekel: »O gospodar, to je ostudna, grozna jama v gorah in je zelo slab kraj za spomenik; zato tega ne zahtevaj!«
16. Fungar-Hellan pa je rekel: »Oh, nič ne de, iz tega groznega kraja bomo naredili prečudovitega! Zato se odpravimo na ta svet kraj!«
17. Tedaj so spokorjenci prebledeli in morali oditi na zelo težko pot.
18. Kaj se je naprej dogajalo, sledi v nadaljevanju.

778. POGLAVJE

Fungar-Hellan pred luknjo v skalno jamo. Mahalova informacija in laži osvobojenih o jami.

01. 07. 1844

1. Ko je kolona z lažnimi spokorniki, v spremstvu celotnega oddelka prebrisanih vohunov in njihove straže ter v spremstvu samega Fungar-Hellana z vsemi njegovimi dvornimi dostojanstveniki, prispela do kraja, kjer je poprej stal tempelj, in kjer se je nedaleč stran nahajala znana luknja v skalni steni, je vodja vohunov pristopil k Fungarju in rekel:
2. »Gospodar, glej, tu je luknja, o kateri sem ti govoril; v to so se spustili tisti, ki si jih osvobodil in se niso več pojavili!«
3. Ko je Fungar prejel ta namig, se je obrnil k svojemu Mahalu in ga vprašal, če bi mu mogel podrobneje opisati naravo te jame in za kaj bi se lahko uporabila.
4. In Mahal je rekel: »O prijatelj, nič lažjega kot to! Glej, to ni luknja, ki jo je naredila narava, ampak so jo naredile človeške roke, ki so to ne preveč trdo kamnito maso prebile z dletom, katerega sledi so še vedno jasno vidne!
5. Ker pa je to človekovo delo, to zagotovo ni vhod v podzemno gorsko dvorano, ki jo je oblikovala narava, ampak je bodisi prehod v neko gorsko deželo, obkroženo s skalovjem, ali pa je to vhod v eno ali več podzemnih s človeškimi rokami umetno narejenih komor, v katerih ti, ki sedaj lažno trdijo, da so se tu spokorili, verjetno skrivajo še precej grud zlata!
6. Gotovo je eden od teh dveh opisov, če ne oba hkrati, - kar pa mora biti še toliko bolj, ker so ti lažni spokorniki vstopili tukaj v to luknjo, k tebi pa so prišli po drugi poti.
7. Zdaj je vse odvisno od tvoje preiskave! Toda najprej o tem izprašaj tiste, ki trdovratno vztrajajo, da so se spokorili! Če ti bodo pred preiskavo izpovedali resnico, potem jim po preiskavi podari življenje; če pa ti bodo vnaprej lagali, potem jih ubij, tako da bodo zazidani prav v tej njihovi umetno izkopani jami!

8. Po teh Mahalovih besedah se je Fungar-Hellan takoj obrnil na trdovratne spokornike, ki niso slišali ničesar od Mahalove razlage, in jih vprašal, kaj je znotraj te luknje, v katero so vstopili pred tremi dnevi.
9. In trdovratni spokorniki so odgovorili: »O gospodar, ta luknja ni nič drugega kot žalosten vhod v umazano spokorniško jamo, ki ima še ožji izhod v zelo pusto skalno območje, v katerem ne raste nič drugega kot divje jagode, ki so nam spokornikom služile za borno hrano.
10. Iz tega območja se lahko po težki in zelo naporni poti spustite v nižine; toda pri tem se je treba spoprijeti s tisočimi življenjskimi nevarnostmi! In to pot smo danes prehodili, da bi bila naša pokora popolna!
11. Gospodar! Zdaj lahko to luknjo sam bolj natančno preiščeš, in če ne bo tako kot sem ti povedal, potem lahko z nami narediš, kar hočeš!«
12. In general je takoj poklical rudarje in jim rekel: »Poskrbite, da bo tukaj takoj deset tisoč bakel in to luknjo bomo takoj preiskali!«
13. In rudarji so šli in takoj izpolnili generalov ukaz.

779. POGLAVJE

Preiskava skrivnostne jame in odkritje odprtine v zgornjem delu stene podzemne dvorane.

02. 07. 1844

1. Ko je bilo deset tisoč bakel pripravljenih, je Fungar-Hellan poklical tisoč od rudarjev najmočnejših in vrlih mož, dal vsakemu deset bakel in jim nato rekel:
2. »Tukaj pritrdite svojo jamsko vodilno vrv, vsak od vas naj potem prižge baklo in z veliko previdnostjo in pozornostjo pojdite v to luknjo!
3. Vse natančno preiščite, nobenega stranskega prehoda ne pustite neraziskanega, in kjer bi se lahko na notranjih stenah pokazale kakršnekoli sledi umetnega zaprtja neke stranske galerije, - kar boste pri svetlobi tisočih belo plamenečih bakel verjetno lahko opazili, - se

prebijte skozi in nobene malenkosti ne pustite kot nevredne vaše preiskave!

4. Ko boste vse natančno pregledali, potem pridite in mi poročajte, jaz pa se bom nato sam o vsem prepričal in vas potem bogato nagradil, strogo spokorjene pa pravično obravnaval po najvišjem nasvetu! In tako zdaj pojdite in izvršite moj ukaz!»

5. Po tem ukazu je tisoč rudarjev odšlo na zapovedano delo in naredilo najbolj skrbno vse, kar jim je bilo ukazano. Na začetku te preiskave pa zares niso našli nič drugega, kot tisto, kar so izjavili trdovratni spokorniki: in sicer najprej ozek, nizek in približno sto klafter dolg prehod, ki se je raztezal v različnih zavojih in končal v precej prostorni dvorani, ki bi verjetno lahko sprejela dva tisoč ljudi.

6. Stene te dvorane so bile z vseh strani iz trde in črne kamnine, le na nasprotni strani je bila ozka odprtina, takšna kot je bila prva; in skozi to drugo odprtino so kmalu prišli do prav pustega skalnatega območja, kjer se res ni nahajalo nič drugega kot grmovja divjih jagod.

7. Potem, ko so rudarji vse natančno pregledali in niso našli ničesar kar bi se jim lahko zdelo sumljivo, so se vrnili in to zvesto sporočili generalu.

8. Ta pa je rekel: »Ne, ne, ne morem verjeti, da so ti, ki trdovratno trdijo, da so se strogo pokorili, tako pošteni! Dajte mi bakljo in tisoč rudarjev in njihovo vodilno jamsko vrv, ker se želim o vsem sam prepričati!«

9. Tedaj je general vzel baklo in odšel z rudarji v jamo ter kmalu prišel v dvorano, kjer je natančno preiskal stene, in ni našel nič drugega sumljivega, razen da so bile te zelo črne barve.

10. Zato je rudarjem rekel: »Zdi se, da ima ta barva svoj razlog! Stene so povsod trdne, vendar se mi zdi, da je ta dvorana zelo visoka! Zato mi prinesite dobro lestev in ogledali si bomo tudi višje dele te kamnite stene!«

11. Nato so takoj priskrbeli jamsko lestev in preiskali zgornji del stene, in na presenečenje vseh našli na višini treh klafter precej prostorno odprtino in iz globokega ozadja zaslišali tudi glasove mnogih ljudi.

12. Tedaj je Fungar-Hellan rekel: »Zdaj se hitro vrnimo nazaj, kajti daljše zadrževanje tukaj bi bilo lahko za nas nevarno! Zdaj že imam, kar sem

pravzaprav hotel imeti; od tu dalje bodo trdovratni spokorniki naš kažipot!«

13. Nato so vsi naglo zapustili to umetno jamo.

14. In, ko se je Fungar nepoškodovan spet vrnil, je takoj poklical k sebi lažne spokornike in jih vprašal za podrobnejšo razlago o visoki odprtini v kamniti steni notranjega dela dvorane.

15. Lažni spokorniki pa so začeli takoj omahovati in eden je v svojem strahu rekel: »Zdaj je vse izgubljeno!«

16. Naprej v nadaljevanju.

780. POGLAVJE

Razkrinkani lažni spokorniki. Mahalov nasvet besnemu Fungar-Hellanu. Razstrelitev jame. Priznanje lažnih spokornikov in njihova pomilostitev.

03. 07. 1844

1. Toda, ko je Fungar-Hellan videl kakšen močan uničujoč učinek je povzročilo njegovo vprašanje pri lažnih spokornikih, in ko jih je tudi slišal nekako nehote reči: »Zdaj smo izgubljeni«, je rekel Mahalu:

2. »Poslušaj, moj najbolj spoštovani brat in prijatelj! Mislim, da bi morali s temi tisočimi lažnimi spokorniki opraviti po hitrem postopku! Njihov zločin je popolnoma dokazan; kaj potrebujemo še več?

3. Te možake takoj posekam; potem dvesto vreč eksplozivnih zrn podtaknem v jamo in nato zanetim, da vsa ta velika masa eksplodira. Na ta način bomo najhitreje prišli do dna skrivnostim teh velikih sleparjev! Kaj ti misliš, imam prav ali ne?«

4. In Mahal je rekel: »Dragi prijatelj, vsekakor imaš prav; toda zadevo lahko rešimo brez prelivanja krvi in pustimo nož v nožnici ter delujemo brez njega! Toda jama naj bo v vsakem primeru uničena, tako kot si določil in naletel boš na mnoge skrivnosti, ki bodo precejšnjega pomena!«

5. Ko je Fungar-Hellan to od Mahala slišal, je takoj minerjem sam dal povelje; in ti so takoj odnesli dvesto vreč najmočnejših eksplozivnih zrn, ki so jih imeli, v črno dvorano, nato te povezali z ognjenimi nitmi, ki so

jih prižgali, ko so se vsi umaknili na varno razdaljo. Zakaj? To bo jasno tudi brez pojasnila.

6. V manj kot pol ure je leteči ogenj dosegel vreče, in tisti trenutek je oglušujoče počilo in cela gora je ležala razmetana naokoli v razvalinah.

7. Po tej eksploziji se je šele začela nova preiskava, vendar ni bilo najti nič posebno pomembnega pod gorskimi razvalinami. Nekaj grud zlata in več raztrganih človeških teles je bilo vse, kar so lahko našli.

8. Po takšni preiskavi, ki je trajala tri dni, je general spet poklical lažne spokornike in jim rekel: »Resnično, še vedno vam hočem podariti življenje in vam dati svobodo, če mi poveste razlog, zakaj ste mi nenehno lagali in se tako prevarantsko obnašali do mene, medtem ko sem vam stalno dajal tolike priložnosti. Zakaj ste naredili to jamo in zakaj ste v njej skrivali zlato?«

9. Tedaj je eden stopil naprej in rekel: »Gospodar, to smo storili iz velikega strahu pred tabo! Kajti že dolgo časa smo imeli močno slutnjo, da boš nekaj takega kmalu storil, zato smo si želeli sami prihraniti majhno popotnico za dni, ko bo naša naloga končana in ne bi imeli več nobenega zaslužka.

10. Glej, to pa je tudi že vse in razlog za to umetno jamo! Toda ljudje, ki si jih slišal iz tebi sumljive visoke odprtine, so bili naši bratje! Zdaj ležijo pokopani, in želim si, da bi bili tudi mi že tam z njimi! Zdaj veš vse; vendar pomisli, da smo tudi mi ljudje!«

11. Ko je general to slišal, je držal svojo obljubo; podaril jim je življenje in jim dal potrebno svobodo.

781. POGLAVJE

Odhod vojske proti templju sonca.

Njegova predaja brez prelivanja krvi in uničenje.

Zavzetje in uničenje templja ognja in templja boga vetra.

04. 07. 1844

1. Potem, ko je Fungar-Hellan še prej dodelil tisoč lažnih spokornikov

vojski, je celotno armado spet zbral zato, da se ta pripravi na nadaljevanje pohoda.

2. Ko se je po preteku enega dneva in ene noči celotna armada spet zbrala in bila pripravljena na pohod, jo je Fungar-Hellan napotil proti templju sonca, katerega osvojitve in uničenje ni prineslo kaj omembe vrednega, ker so se duhovniki tega templja takoj predali in celo sodelovali pri uničenju svojega templja; prosili so le za veliko konkavno ogledalo za druge znanstvene namene, česar so se v času desetih let naučili pri žrtvenih obredih, - kar jim je Fungar-Hellan tudi rad dovolil, ker je bil sam velik prijatelj vseh vrst umetnosti in znanosti.

3. Po tridnevnem postanku, ki ga je vojska potrebovala za počitek in general rabil za kovanje zaplenjenega zlata in srebra, se je vojska spet vzdignila in po generalovem ukazu krenila proti templju boga ognja, katerega osvojitve in uničenje pa je bilo seveda nekoliko težje, ker se je njegovo duhovništvo zelo namnožilo in se na vse strani razširilo, kajti v bližini vsake bližje bruhajoče gore so bili zgrajeni stranski templji tega boga, kjer so ob svečanih priložnostih uprizarjali ognjemete v zameno za bogate daritve.

4. In tako je bilo več časa porabljenega za uničenje tega glavnega in stranskih templjev, kar je bilo na različnih krajih povezano tudi z več različnimi težavami, kot pri prejšnjih uničenjih. Vse skupaj je trajalo štirideset dni in šlo večinoma brez prelivanja krvi – razen pri enem stranskem templju, ki je bil zgrajen na strmi pečini, katerega duhovniki so se zanašali na svojo trdno lego in niso hoteli poslušati poziva k predaji. Tedaj je bila velika pečina z vseh strani podminirana in razstreljena, kar je seveda vse trdovratne duhovnike stalo propada.

5. Po uničenju tega templja ter po končanem kovanju zlata in srebra, katerih teža je presegla dva milijona funtov in so potrebovali za prevoz dva tisoč kamel, je vojska krenila proti templju boga vetra, ki pa je Fungarju povzročil silne preglavice, preden ga je lahko podjarmil, kajti duhovniki so, prvič, imeli vedno naraslo jezero, na katerem so bile gromozanske zapornice, ki so blokirale štiri odtoke. Če se je z ene ali druge strani približalo nekaj sovražnega, so se zapornice odprle in

ogromna masa vode je besno drla nad sovražnika, in to na vsakem možnem dostopu do tega templja. In drugič, duhovniki so bili tudi popolnoma seznanjeni z vsemi električnimi postopki, s pomočjo katerih je bilo njihovo območje skoraj nedostopno.

6. In tako se je moral tukaj Fungar-Hellan boriti več kot pol leta, preden je lahko zavzel ta tempelj.

7. Po uničenju tega templja se je armada premaknila proti templju boga vode. – V nadaljevanju nekaj več o osvojitvi tega templja.

782. POGLAVJE

Vojaški pohod proti vodnemu templju. Težave pri njegovem zavzetju.

05. 07. 1844

1. Ko je po večdnevnem pohodu celotna, velika armada prišla do velikega jezera, se je utaborila na prostranih bregovih tega jezera, sredi katerega je bil otok, na katerem je bil zgrajen tempelj vodnega boga.

2. Šele po tridnevnem počitku je Fungar-Hellan dal natančnejše ukaze za napad na ta naravno zelo dobro utrjen tempelj in kraj, na katerem je tempelj stal.

3. Fungar je hotel na začetku obkrožiti celotno, v obsegu več milj veliko jezero, z enostavno bojno linijo; vendar je kmalu naletel na nepremagljive terenske težave, zaradi katerih je bil njegov načrt popolnoma neizvedljiv. Kajti jezero je na več mestih mejilo na zelo velike, strme skalne stene, medtem ko je na mnogih krajih prešlo v neizmerno široko raztezajoča močvirja in barja.

4. Ker je bilo treba tak načrt nujno opustiti, je bil takoj zasnovan drug, po katerem je Fungar-Hellan v času šestih tednov zgradil dvajset tisoč splavov, od katerih je bilo na vsakem prostora za sto udobno nameščenih mož. Splavi so bili narejeni iz najlepših ceder, od katerih je bilo vsako drevo dolgo dvanajst klafter, tako da je bil splav enake dolžine in pri tem širok šest klafter.

5. Ko so bili splavi narejeni in opremljeni s potrebnimi vesli, ograjami, klopmi in železnimi pečmi, s posodami za hrano ter oskrbljeni z manjšimi zalogami za vse vrste vojne opreme, je bilo posadkam ukazano, da naj obkrožijo ves otok, in da so pri tem pozorni, da nihče ne bo zapustil otoka, niti se temu otoku približal.
6. Če pa bi oblegani prebivalci otoka spraševali oblegovalce, kaj to pomeni, potem jim morajo brez vsakega ovinkarjenja razglasiti generalovo voljo in reči: »Če se boste brezpogojno uklonili generalovi volji, boste postali njegovi prijatelji; v nasprotnem primeru pa boste njegovi največji sovražniki, katere bo z mečem pokončal!«
7. S to zapovedjo so posadke odplule do precej oddaljenega otoka in ga s svojimi splavi popolnoma obkrožile, tako da nihče ni mogel priti na otok, ne oditi z njega.
8. Toda obleganje ni trajalo niti en dan, ko so duhovniki že izvedeli kaj se dogaja. Zato so nemudoma poslali k oblegovalcem odposlanstvo in jih prosili, da bi radi takoj izvršili voljo velikega Fungar-Hellana; kajti drugače se bo bog vode zlahka razjezil.
9. Ko so oblegovalci to slišali od odposlancev, so se zelo razveselili in takoj je deset tisoč mož odplulo do otoka in se tam izkrcalo. Ko pa so prišli do kraja kjer je stal tempelj, niso našli o templju nobene sledi, ampak so bile povsod le prav spodobne podeželske hiše, v katerih so živeli čisto običajni kmetje.
10. Ko je deset tisoč mož po preiskavi celotnega otoka to sprevidelo, so rekli: »Kaj naj zdaj tu storimo? Tukaj ni ničesar za uničiti, zato se vrnimo spet nazaj in vse naznamo generalu!«
11. Rečeno, storjeno; in ko je Fungar to izvedel, se je neizmerno začudil in ni vedel kaj naj stori.
12. Kaj se je dogajalo naprej, - v nadaljevanju!

783. POGLAVJE

Mahalova informacija o izginulem templju in zvijačnih duhovnikih. Duhovniki so poklicani pred generala.

08. 07. 1844

1. Ker pa Fungar-Hellan ni mogel doumeti in razumeti, kako da na tem njemu dobro znanem otoku ni več najti niti sledu templja, saj je bil sam še pred nekaj leti tukaj s kraljem Guratom in se z gotovostjo prepričal o obstoju tega templja, se je zato obrnil k Mahalu in ga vprašal, če bi mu vedel povedati, kako naj si razlaga dejstvo, da ta tempelj več ne obstaja.
2. In Mahal je rekel: »Ali misliš, da ti zelo pretkani duhovniki niso slišali ničesar o uničenju drugih malikovalskih templjev?!
3. Glej, že uničenje templja boga kovačev jim je bilo sporočeno! To so takoj izkoristili in porušili vse kar je bilo posvečeno maliku in ta malikovalski otok spremenili v lepo, za bivanje primerno deželo, zgradili hiše in si nato razdelili zemljo, zlato in srebro ter boginje lepote, ki so se nedavno ob določeni priložnosti zatekle sem, in zdaj v takšni ureditvi skupaj živijo, s posvetnega vidika precej srečno življenje.
4. Vendar so v duhovnem pogledu popolnoma mrtvi, kajti na poznajo več niti enega zloga o pravem, večnem Bogu! Zato se tukaj ne bi smeli osredotočati na materialno malikovanje, ampak toliko bolj na uničenje najpolnejše duhovne teme, ki je sedaj doma na tem precej bogatem in lepem otoku!
5. Kajti glej, ti duhovniki, ki sedaj ne smejo več imeti templja, zdaj molijo k vodi jezera in slavijo izvire z največjo vzvišenostjo, hkrati pa tudi neizmerno lažnivo oznanjajo in upravljajo šole ter pridigajo večno čast moči in sili vode in jo predstavljajo kot resnično, živo božje bitje, v katerem prebiva polnost življenja; skratka, povem ti, da ti duhovniki učijo o božanstvu vode na tak način, da niti sam ne boš varen pred vplivom takšnega nauka.
6. Zato je sedaj nujno te duhovnike poučiti o nečem boljšem, sicer je vsak človeški duh v nevarnosti, da preide v vodo teh duhovnikov!«

7. Ko je Fungar-Hellan to slišal, je izrazil namero, da bo šel sam na otok in vse duhovnike vzel v svojo šolo.
8. Toda Mahal je rekel: »Priatelj, tako boš malo dosegel; ampak tukaj imamo govornico, in sicer mojo hči Aglo, in govorca, mojega sina Kisarela (prej pisan Kisarell)! Zato naj pridejo duhovniki sem, potem pa bomo videli, kaj lahko z njimi storimo!«
9. General je potem takoj poslal močno silo, da pripelje zelo prekanjene duhovnike, ki so takoj tudi rade volje prišli in se predali generalovi volji.

784. POGLAVJE

Duhovniki vode neumno nagovorijo generala.

Aglin poduk duhovnikom vode.

Neumnost in zaljubljenost duhovnikov.

09. 07. 1844

1. Ko so duhovniki vode prišli pred Fungar-Hellanovo obličje, so se izredno globoko priklonili in eden od njih je začel takole govoriti:
2. »Neskončni, najvišji, vsemogočni bog bogov, knez knezov, gospodar gospodarjev! O ti, pred katerim drhti vsa trdna Zemlja in vse vode trepetajo, ko slišijo zvok tvojega glasu, ti ki si po svoji volji zasnoval nebo in Zemljo in zgradil velika mesta za milijone ljudi, - milostno nam daj vedeti, najbolj nevrednim črvom pred teboj, kaj zahtevaš od nas?«
3. Po tem skrajno neumnem nagovoru se je po velikem generalovem šotoru razlegel splošni smeh, nato pa se je general takoj obrnil na Aglo in jo prosil, da se sedaj po nasvetu njenega očeta obrne na te najbednejše burkeže in jih z nekaj pravimi besedami prepriča o njihovi norosti in jim nato da pravi poduk.
4. In Agla je v svoji sivi obleki stopila iz ozadja, si razdelila lase in pokazala velikim govornikom laskanja njen izjemno lep obraz, da so pohotni duhovniki takoj ostali skoraj brez besed, kajti tam so stali kot napol okameneli in nihče ni niti za las premaknil svojo glavo, da ne bi

tudi za trenutek izgubil izpred oči takšno pašo za oči.

5. Agla je nekaj časa premerjala duhovnike in jih naposled vprašala, rekoč: »Kaj stojite tako nemo in neumno pred menoj? Raje mi povejte, če je bil vaš prejšnji nagovor generala popolnoma resen in dala vam bom še eno besedo! Govorite, zapovedujem vam v imenu velikega, večnega Boga!«

6. Ko pa so duhovniki zaslišali Aglin sladek glas, jih je tako očarala, da niso izdabili nič drugega kot zgolj neme ali bolj neartikulirane zvoke kot so: 'Ah - ah, ah, - - oh - oh - oh.'

7. Samo eden je imel približno še toliko moči, da je izdaval naslednji zelo neumen stavek, ki se je glasil tako: »Oh - oh - oh - ti si, - kot ni nobena tvoje vrste! - Oh - oh - oh -, ti neskončni skupek vse - vse ženske lepote! Kdo te lahko gleda in hkrati živi?! Kdo lahko govori, ko njegova ušesa slišijo harmonične nebeške zvoke iz tvojih ust?! Oh - oh oh - ti najlepša, najlepša, najlepša, - ti nebeška, nebeška, nebeška!«

8. Tedaj je govorniku v zanosu ohromel jezik, in tako so bili vsi ti duhovniki zdaj nemi.

9. Fungar-Hellan se je moral zato nehote nasmejati in rekel je Mahalu: »Zdaj pa imamo tu norce! Kaj naj naredimo z njimi? Pogled na Aglo jih je popolnoma očaral! Drago Aglo moramo spet umakniti, drugače tvegamo, da bodo ti korenjaki začenjali ljubezensko noreti, potem pa bi težko pomirili njihove sramotne potrebe!«

10. In Mahal, ki je to tudi sam uvidel, je poklical Aglo k sebi in ji rekel: »Moja draga hči, tukaj ne boš dosegla ničesar; zato se spet prikrij, sicer bomo doživeli sramoten spektakel!«

11. In Agla se je strinjala z očetom in se umaknila, ne da bi kaj opravila.

12. Nato je bil poklican Kisarel. Ko pa se je pojavil pred duhovniki, so ti mislili, da je preoblečena Agla, ker je bil drugače Agli zelo podoben. Zato je povzročil pri duhovnikih le še večjo očaranost, vendar ni mogel nikogar pripraviti do govorjenja, zato se je moral tudi on umakniti.

13. Kaj se je potem zgodilo, - v nadaljevanju!

785. POGLAVJE

Mahalovo pojasnilo Fungar-Hellanu. Neuspešno poučevanje duhovnikov vode, kot prispodoba neuspešne božanske ljubezni pri ljudeh.

10. 07. 1844

1. Ko sta se zdaj Fungar-Hellan in Mahal prepričala, da se Mahalov nasvet prvokrat ni udejanjil, je Fungar-Hellan vprašal Mahala: »Brat v Bogu, edinem večno resničnem, - kako se je zdaj lahko zgodilo, da je bil tvoj nasvet tokrat brezploden in kot se zdi za to tudi ni pravega razloga?«
2. In Mahal je rekel: »Brat, pred nekaj trenutki se mi je to zdelo nenavadno, ker ne govorim ničesar drugega, razen tega, kar mi prihaja iz Gospodovega duha; toda zdaj povsem dobro razumem, zakaj sem prejel tak nasvet, in zakaj je bil brezploden!
3. Glej, ves ta dogodek predstavlja naš celoten odnos do Boga!
4. Ti pohotni, posvetno usmerjeni duhovniki predstavljajo nas ljudi v tem času. K tem služabnikom vode smo prišli z veliko vojsko, tako kot je tudi Bog v začetku prišel kot vsemogočen, neizprosen sodnik k prvemu človeškemu paru.
5. Toda ta par se je zaradi njunega greha storjenega pred Bogom pokesal; in Bog je prišel v prijaznem oblačilu in spet postavil človeka nazaj v njegovo prvotno duhovno blaginjo. Potem je človek kmalu spet pozabil na Božjo jezo in grešil proti božanskemu prijateljstvu!
6. Toda Bog ni želel, da bi se njegovo prijateljstvo tako kmalu spremenilo v jezo, ampak v še večjo ljubezen, milost in usmiljenje, in želel samo z ljubeznijo znova popolnoma pridobiti pokvarjeno človeško raso.
7. Toda, ko so ljudje zagledali obličje Božje ljubezni in slišali njen najslajši glas, v začetku skoraj niso vedeli kaj bi z medsebojno ljubeznijo počeli, toda prav v tej ljubezni so s časom videli v Bogu tako veliko prizanesljivost in strpnost, da so Ga začeli obravnavati tako, kot da jim ni zmožen spet soditi.
8. V začetku so ljudje ljubili Boga tako močno, da so s svojo čisto

ljubeznijo zaobjeli vse, kar je Bog ustvaril; vendar so se sčasoma s svojo ljubeznijo vedno bolj navezovali na vidna bitja in postopoma popolnoma pozabili na Božjo ljubezen ter s tem nadaljevali tako dolgo, dokler se ni božanska potrpežljivost zelo močno natrgala, da je moralo biti popolnoma navzven obrnjeno človeštvo zopet kaznovano z občo sodbo – in zdaj bo moralo biti kaznovanje še toliko večje, ker človek o Bogu ne ve nič več kot ti duhovniki tukaj, katerim si ti dal na tem otoku moč, kot jo je Bog dal nekoč ljudem na Zemlji.

9. Ker pa so to moč zlorabili, smo prišli, da bi jim jo odvzeli; vendar so spoznali naše namere in uravnali svoje razmere tako, da jim ne bi mogli kaj zlega narediti.

10. Mi pa smo se jih usmilili, poklicali k sebi in jim želeli podariti pravo ljubezen in spoznanje Boga skozi najbolj prijeten obraz ljubezni v osebi Agle in Kisarela.

11. Toda kako je to vplivalo na te duhovnike? Glej, postali so še bolj pohotni in čutni – celo v naši prisotnosti!

12. In glej, prav tako se ljudje obnašamo proti Bogu! Več ljubezni in potrpljenja nam izkaže, tem bolj se čutno obračamo navzven, nato postanemo sebični, samovšečni in na koncu nočemo spoštovati razen sebe nikogar drugega in zato tudi ne Boga!

13. In četudi Boga priznavamo z usti, ga zanikamo z vsakim našim dejanjem! Kajti Bog se v celoti žrtvuje za nas in nam ponuja Svoje zaklade; mi pa delujemo v najboljšem primeru tako, da damo najmanjši del našim bratom, večjega pa vedno obdržimo zase!

14. Glej, zato je sedaj Gospod tudi dovolil, da se je to zgodilo pred našimi očmi, da bi mi morali iz tega sprevideti, kako se mi sedaj do Njega prav tako vedemo, kot ti duhovniki do nas!

15. Da pa mi v naši sebičnosti ne bi popolnoma pobesneli, se mora zdaj tudi Bog v Svoji ljubezni umakniti, tako kot sta se morala od teh duhovnikov Agla in njen brat!

16. Ali sedaj razumeš zakaj moj nasvet ni bil uspešen? – Glej, to je prispodoba neuspeha božanske ljubezni do nas ljudi!»

17. Kaj sledi, - v nadaljevanju!

786. POGLAVJE

Fungar-Hellanova odkritosrčna kritika Mahalove razlage. Mahalova žalost in prerokba o vojaškem preboju gorjancev.

11. 07. 1844

1. Ko je Fungar-Hellan na svoje kratko vprašanje prejel od Mahala ta njemu nekoliko nerazumljiv in precej dolgotrajen odgovor, mu je rekel:
2. »Dragi prijatelj, morda imaš prav; vendar se kljub temu zdi tvoja razlaga o neuspehu tvojega nasveta, bolj izmišljen izgovor, kot dejanska resnica!
3. Kajti glej, tudi jaz sem zelo dobro seznanjen z ustreznimi veščinami in dobro vem kaj se skriva za naravnim pojavom; vendar kljub temu svojemu znanju v tem pojavu, ki smo mu bili priča, ne vidim tega, kar si ti razložil!
4. Resnično, od tebe, ki imaš sedaj vse moje zaupanje, bi si želel neštetokrat raje, da bi mi odkrito priznal, da si se tudi ti enkrat zmotil, kot da mi razlagaš s temi razvlečenimi modrostnimi floskulami, s katerimi lahko zdaj počnem kar hočem, lahko v to verjamem – toda ravno tako lahko tudi zanikam!
5. Vendar ti želim povedati kaj je resnični razlog tvojega neuspešnega nasveta!
6. Glej, ta je povsem naraven; tvoj namen je bil dober in mislil si, da se bodo ti podivjani duhovniki še najprej spreobrnili po govoru izredno lepega ženskega bitja! Zato si mi dal tak nasvet, pri čemer pa seveda nisi računal na veliko pohotnost teh korenjakov, v kateri se skriva razlog za neuspeh.
7. Sicer pa to ni pomembno! Kljub temu še vedno ostajaš moj najbolj zaupen prijatelj; le da bi raje videl – kot sem že rekel –, če bi mi takoj povedal golo resnico, namesto tvoje tokrat zelo za lase privlečene modre razlage.
8. Zato te prosim, da se sedaj odločiš za pravi nasvet in mi poveš, kaj naj se s temi pohotnimi kozli zgodi; ali naj ostanejo živi ali bi jih moral z

mečem pokončati? Povej mi čisto Božjo voljo in jaz se bom takoj po tej ravnal!»

9. Ko je Mahal slišal takšen Fungar-Hellanov govor, je spregovoril z nekoliko vznemirjenim tonom: »Priatelj in brat, zakaj si mi zdaj tako govoril in s tem nisi mene, ampak samega Boga označil za lažnivca?!

10. Glej, to te bo kmalu stalo velikega boja, v katerem te bo Bog hudo kaznoval! Glej, ker nisi verjel mojim prav blagim besedam, zdaj verjemi, kar ti bom sedaj povedal!

11. Na prebivalce visokogorja si popolnoma pozabil in več ne razmišljaš, da bi ti morda lahko povzročili težave; vendar pa je deseterica še živih knezov pravočasno upoštevala nasvet glasnika z višin, tako da so umaknili zakon o omejitvi rojstev, ki jim ga je glasnik odsvetoval in namesto tega nastavili veliko nagrado tistemu, ki bo našel stransko pot v nižine.

12. In povem ti: prav zdaj stoji človek pred desetimi knezi v njihovi zlati palači in jim kaže načrt, ki ga je prejel po višjem navdihu, po katerem lahko nižine neustavljivo dosežejo! In jutri se bodo že lotili dela, in ti boš delo opazoval z milijonom oči, vendar ga kljub temu ne boš mogel niti v najmanjši meri preprečiti!

13. To pa je tebi znamenje, da moja razlaga ni bila prazna fikcija mojega duha, ampak večna resnica od Boga!

14. Toda kaj bi moral storiti s temi duhovniki? – Gospod pravi: 'Pusti jih oditi od koder so prišli; kajti njihovega duha se ne da več spremeniti, ker je umrl zaradi nečistosti njihovega mesa! Ko pa pridejo vode, bodo prvi, ki bodo našli smrt v valovih!'

15. Ko je Fungar-Hellan to slišal, je takoj odpustil te duhovnike in sklical skupaj vojsko ter se nato odpravil na kraj, ki mu ga je Mahal kasneje natančno označil, in sicer tja, kjer se bodo gorjanci prebili.

787. POGLAVJE

**Vojaško taborišče vzdolž gorske stene.
General grozi Mahalu. Mahalovo preroško opozorilo.
Grozovito rušenje gorske stene minirane s strani gorjancev.
Mahalov mirovni nasvet.**

12. 07. 1844

1. Vendar je bil kraj, kjer so si prebivalci visokogorja utirali pot v nižine, sto milj po današnjih izmerah (napisano v letu 1844) severovzhodno od Hanoha in trideset milj od jezera, kjer so bili na njegovem otoku služabniki vode. In ta kraj je bila obsežna puščava, v kateri ni raslo nič razen nekaj jagodičja. Kljub temu pa je bilo v tistem času tu skalnato pogorje vzdolž v razsežnosti dvajsetih ur hoje in do trideset klafter višine, tako da ni bilo mogoče, da bi se kdo z vrha spustil navzdol, niti prišel od spodaj do vrha.
2. Ko je na oddaljenosti stopetdesetih klafter od gorske stene Fungar-Hellan postavil svoj rumeno rdeč šotor in se je vsa velika vojska porazdelila in utaborila vzdolž gorske stene, je rekel Fungar-Hellan Mahalu, ki je udobno počival na svojem ležišču:
3. »Prijatelj, zdaj smo se tukaj utaborili po tvojem nasvetu; vendar še ne vidim ničesar v najbolj oddaljenem pomenu, kar bi ustrezalo tvoji napovedi! Če si me sem pripeljal, da bi se norčeval iz mene, resnično, najsi sem že tvoj najiskrenejši prijatelj, ti pa vendar povem, da bi te takšno norčevanje lahko drago stalo!«
4. Mahal pa je rekel: »Pazi le, da ne bo na koncu tebe norčevanje od zgoraj drago stalo! Kar se mene tiče ti že dolgo nisem odgovoren v tem, kot v vsakem drugem pogledu!«
5. Komaj je Mahal izgovoril te besede, ko se je nenadoma z vrha gore zaslišalo grozljivo preteče bobnenje.
6. Vsi so pritekli iz svojih šotorov, da bi videli, kaj se dogaja in videli so gore, polne dima, ki navadno nastane od sproženih eksplozivnih zrn, in med nenehnim grmenjem tisoče mogočnih podorov zemlje in skalovja v

globino, tako da se je pravokotni prostor med navpičnimi stenami in puščavsko ravnico popolnoma zapolnil.

7. In ker je sledilo tu in tam vzdolž celotne stene več takih plazov, je bila stena na različnih krajih tudi kmalu zasuta in pot z višin do nižin s tem neustavljivo utrta. – To pogubonosno dejanje je moral Fungar-Hellan zelo mirno gledati, saj ga ni bilo mogoče ustaviti; kajti kdo bi si upal odstraniti padajoče plazove, ker so se v kratkih razmakih rušili vedno novi plazovi!

8. Med tem grozovitim dogodkom je Mahal vprašal Fungar-Hellana, če meni, da je tudi ta pojav potegavščina.

9. In Fungar-Hellan je rekel: »O ti strašni prerok z Božjih višin! Zakaj moraš oznanjati samo grozne stvari, ki se s tako obupno natančnostjo uresničujejo, in zakaj ne tudi dobre, ki bi se tudi tako natančno izpolnile?! Vendar mi zdaj povej tudi, kako lahko premagamo te maščevanja željne gorjance!«

10. In Mahal je rekel: »Ravno s tem, da smo tukaj! Kajti naša navzočnost jim bo povedala, da smo le po navdihu višje sile lahko izvedeli, kje se bodo prebili do nižin! To jih bo navdalo z velikim spoštovanjem do nas, in namesto boja se bodo začeli z nami zelo mirno pogajati!

11. Samo ne smeš začeti s sovražnostmi, ko pridejo navzdol; vendar pa moraš imeti okoli svojega šotora vedno močno stražo, tako da jim bo to vlilo veliko spoštovanje do naše moči!«

12. Ko je Fungar to slišal, se je takoj po tem ravnal, odkrili pa so tudi že vohune, ki so preverjali, če so prostori že primerno zasuti.

13. Kaj se je dalje dogajalo, - v nadaljevanju!

788. POGLAVJE

Generalov ukaz, da se zavzame obrambni položaj.

Približevanje visokogorske vojske.

Delegacija gorjancev pred Fungar-Hellanom in njihova smrt

od njegove roke. Mahalov prebeg k gorjancem.

Strašna bitka. Skoraj popolno uničenje petih milijonov bojevnikov.

15. 07. 1844

1. Ko se je Fungar-Hellan sam prepričal o vohunih z visokogorja, je svoji vojski izdal ukaz, da se na prehodnih točkah zberejo v skupinah, en oddelek do drugega in se pripravijo na boj, kjerkoli bi opazili le najmanjšo sovražnikovo namero za napad. Na splošno pa naj se ne obnašajo kot napadalna sila, ampak kot obrambna in zaščitna.
2. Tak je bil ukaz in hitri sli so ga že v enem dnevu sporočili celotni vojski; in ta čas je bil zelo skopo odmerjen.
3. Kajti, komaj se je celotna vojska po Fungar-Hellanovem ukazu za silo razvrstila, se je že pojavilo ogromno število najbolj izurjenih visokogorskih bojevnikov, ki so najprej preverili trdnost novih poti, nastalih s plazovi gruščevja, in ko so ugotovili, da so te povsem trdne, so šli takoj pogumno in neustrašno proti nasprotnim silam, kot da teh ne bi bilo tam.
4. To zelo pogumno odločnost je Fungar-Hellan opazil, zato je ukazal približno sto tisočem možem, da napadejo in odbijejo sovražno vojsko v primeru, če bi se jim približali na deset korakov.
5. Toda sovražnik tega ni storil, ampak se je postavil na katapultno razdaljo, prav tako v gostih skupinah in nato poslal v lesketajoči generalov šotor tri odposlance, ki so ga vprašali koliko je stal celoten navpičen izkop gore, ki ga je opravil pred desetimi leti.
6. Kajti njihov vrhovni poveljnik bi to hotel vedeti, ker je sedaj prišel plačati tako velik dolg vojskovodju Hanoha; kajti za tako ogromno količino denarja in truda, zgolj za prebivalce visokogorja, bi bilo z

njihove strani nemogoče zahtevati brezplačno!

7. Ko bi plačali ta dolg, potem bi šele izterjali desetino, pogojevano s samim kraljem in takratnim nižjim duhovnikom Fungar-Hellanom, pred desetimi leti na višavju!

8. Ko je Fungar-Hellan slišal to satirično vprašanje, se je zelo razjezil in rekel: »Jaz sem Fungar-Hellan in sem tukaj z bojno močjo dveh milijonov izbranih bojevnikov! Sedaj sem pravi gospodar vsega Hanoha in njegovega neizmernega kraljestva!

9. Ali se hočete pregrešiti zoper tistega, ki mu je stari Gospod in Bog neba in zemlje natančno označil kraj, kjer se boste z vaših vranjih gnezd prebili navzdol v ravnice, da bi jih opustošili kot roj kobilic.

10. Ko so odposlanci slišali takšen generalov odgovor, so rekli: »Zagotovo govoriš z mogočnim jezikom in se nam zoperstavljaš s starim, pravim božanstvom; vendar potem ti moramo tudi mi povedati, kaj nam je ta isti Bog govoril prek preroka!

11. Glej, Njegove besede so na kratko zveneale takole: »Ko si boste utrli pot v globine na označenem mestu na način, kot Sem vam ga pokazal, se boste srečali z veliko Hanohovo silo; tam vam jo bom Jaz preko Noahovega brata, ki se je zaradi svojih otrok odvrnil od Mene, izročil v vaše roke! Toda bratu in njegovim otrokom prizanesite, kajti te bom Jaz Sam kaznoval!«

12. Glej, tako zveni naša prerokba! Če pa se želiš izogniti kakršnemu koli prelivanju krvi, se sedaj dobrovoljno predaj, kajti drugače razen Noahovega brata in njegovih otrok, noben človek ne bo živ zapustil te puščave!«

13. Ko je Fungar-Hellan to slišal, se je njegova jeza razplamtela; zgrabil je trojico in jih ubil z lastno roko!

14. Tedaj je Mahal s svojimi vstal in pod vodstvom višje sile neustavljivo odšel k sovražniku in jim naznanil Fungarjev zločin.

15. To pa je bil signal za bitko, ki potem ni bila nikoli več tej enaka; kajti od Hanohove vojske je ostalo le tisoč mož – in od treh milijonov močnih gorjancev samo tri tisoč sedem mož.

789. POGLAVJE

Fungar-Hellanov pobeg in bojno poročilo kralju Guratu. Fungar-Hellan ustanovi novo vojsko s štirimi milijoni bojnikov.

16. 07. 1844

1. Med preživelimi je bil tudi Fungar-Hellan z dvema polkovnikoma, ki je z ostanki vojske pobegnil nazaj v Hanoh, na poti pa so ga dolgo preganjali preživeli bojniki visokogorja.
2. Ko je prišel v Hanoh, je takoj pohitel k Guratu, ki ga je sprejel z odprtimi rokami. Tam je kralju sporočil najbolj žalosten konec svojega vojnega pohoda, in rekel:
3. »Brat! Zdaj je vse izgubljeno! Gorjanci so si utrli pot v puščavi, okoli šestdeset ur za velikim jezerom, na mestu, katerega mi je prej označil sramotni stari slepar Mahal! Njihovo število je moralo biti zagotovo za milijon mož večje od naših!
4. Skratka, potem ko sem z lastnimi rokami zadavil tri odposlance, se je stari slepar s svojo rodbino na meni nerazumljiv način oddaljil od mene, in kot pravi izdajalec prešel k sovražniku, nas je sovražnik besno napadel na tisoč krajih!
5. Začel se je morilski boj, ki je trajal tri dni in tri noči; četrti dan mi je ostalo kvečjemu dva tisoč mož, med katerimi je bilo le tisoč pravih bojnikov, in moral sem pobegniti, da ne bi bili pogubljeni do zadnjega moža.
6. Tudi sovražnik je verjetno izgubil več kot dva milijona mož, kajti povem ti, tretji dan smo se bojevali na gomilah trupel! Moji bojniki so se vsekakor borili bolj pogumno kot sovražnik, saj so zagotovo ubili okoli tri milijone sovražnikov, medtem ko tem ni uspelo pokončati mojih dveh milijonov-, toda njihova premoč je bila prevelika, da bi jih lahko premagali!
7. Toda zdaj moramo hitro ustanoviti vojsko s štirimi milijoni bojnikov, da se bomo maščevali ošabnim visokogorskim knezom, na tak način, da na Zemlji večno ne bo podobnega primera! Ampak, to

pomeni, da se moramo hitro lotiti dela, - sicer bomo imeli spet gorjance za vratom!

8. Gorje vam, morilci mojega ljudstva! Fungar bo zdaj kralj vseh hudičev nad vami! Z vami bomo ravnali s takšno krutostjo, pred katero se bo zgrozil najhujši in najhudoobnejši Satan! Bodite tisočkrat prekleti, in zemlja in vsa bitja na vaših tleh. Zadal vam bom smrtni udarec! – In zdaj ustanovimo vojsko, najstrašnejšo vojsko!«

9. Ob tem govoru se je Gurat prestrašil in ni mogel govoriti.

10. Toda Fungar-Hellan je od tam odhitel in takoj sprožil najštevilčnejšo mobilizacijo in rekrutacijo.

11. In v enem mesecu je bila v Hanohu in okolici že pripravljena štiri milijonska vojska.

12. Nadaljnje dogajanje sledi!

790. POGLAVJE

Nova dvomilijonska vojska visokogorja.

Mahalovo uspešno opozorilo pred pohodom proti vojski Hanoha.

17. 07. 1844

1. Toda tudi prebivalci na višavju so zbrali novo močno vojsko z več kot dvema milijonoma mož in se z desetimi knezi posvetovali kako naj znova kaznujejo Hanoh.

2. Tedaj je rekel Mahal, katerega je deset knezov skupaj z njegovo družino najbolj gostoljubno sprejelo:

3. »Prijetelji, vaše število se je zdaj po natančnem štetju zmanjšalo skoraj za tri milijone, in sedaj imate veliko prostora v tej veliki gorski deželi, ki za vse vas zagotavlja zadostno količino kruha!

4. Zato pustite Hanoh! Dobro vem, da se bo zbrala za mogočen boj z vami več kot štiri milijonska vojska; vendar naj vas to niti najmanj ne moti! Kajti, če se vi ne spustite k njim dol, tudi oni ne bodo prišli k vam gor in vas najbrž za vse večne čase pustili pri miru; saj so že toliko pametni, da

so sprevideli, da sto mož v globini ne more premagati desetih, ki prežijo na pečini.

5. Zato ste tukaj tudi popolnoma varni; kajti prvič, Hanohiti, - ne glede na njihovo število – si ne bodo nikoli upali prodreti semkaj, in drugič, to tudi ne morejo več storiti, ker razen čez svete višine mojega brata Noaha in razen krajev, kjer ste si utrli poti, ni nikjer možen vzpon. Toda tu se bodo morali Hanohiti vsepovsod odpovedati vzponu, kajti v puščavi, kjer je bila bitka, jim bo kuga prišla nasproti veliko ur prej, preden bodo prišli do tja, in jih vse zelo hudo pokončala. In tako bo ta kraj neprehoden dvajset let, tako za njih kot za vas!

6. Kar pa se tiče svetih višin, kjer živi moj brat; te so pod vsemogočno Božjo zaščito, in pohod proti Njemu bo zagotovo najbolj brezplošno prizadevanje! Zato upoštevajte ta nasvet in dobro vam bo šlo!«

7. Ko je deset knezov slišalo takšen nasvet, so o njem premišljevali, in rekli: »Dobro si govoril; vendar ali res misliš, da nas bo Fungar-Hellanova jeza pustila pri miru? Ali ne bo on, čigar duh je strašno iznajdljiv, toliko bolj uporabil vsega, da bi se do nas prebil na tisoč drugih točkah – in morda se je do sedaj že na stotih?!«

8. Tedaj je Mahal rekel: »Ne premišlujte o tem! Na začetku sem vam povedal, kaj počne moj brat Noah. Resnično, prej ko bo Fungar dokončal svojih sto stopničastih stolpov, bo Noah prej dokončal svojo vodno hišo! Ko pa bo ta dokončana, potem tudi Fungar-Hellanu ne bodo koristili njegovi stolpi, niti gore; kajti potem bo šel Gospod v boj proti celemu svetu in ne bo prizanesel nobenemu bitju – zaradi velike človeške hudobije!«

9. O tem Mahalovem govoru je deset knezov zelo razmišljalo in tri dni niso nič govorili; a so vendarle upoštevali Mahalov nasvet.

791. POGLAVJE

Žalost kralja Gurata zaradi Mahalovega odhoda in njegov govor Fungar-Hellanu poln zlih slutenj. Generalov moder odgovor. Gradnja stolpa za vzpon.

18. 07. 1844

1. Toda, ko je Fungar-Hellan v nižinah organiziral novo veliko vojsko in odposlal veliko skupino zidarjev, ki so morali ob gorski steni zgraditi visoke stolpe s širokimi stopnicami, je spet odšel h kralju Guratu in ga našel zelo žalostnega, zato ga je vprašal za razlog takšne njegove žalosti.
2. In kralj je odgovoril, rekoč: »O dragi prijatelj, ko pomislim, da ne moremo več šteti Božjega človeka za našega, me preplavi velika žalost, in tvoj prvi vzклик 'izgubljeni smo' – ko si prišel k meni po tvojem nesrečnem pohodu – , se zdi vedno bolj živ v moji duši!
3. Kajti glej, kaj bi nam koristila vsa naša previdnost, ko se je Hanoh pod vodstvom nižjih duhovnikov zarotil proti nam, če nas ne bi vodila Mahalova modrost?!
4. Toda zdaj, ko si zagotovo v nekem trenutku surovo ravnal proti njegovemu nasvetu, te je zapustil ter odšel k visokogorskim knezom in bo vodil njih!
5. Kjerkoli se boš lotil teh knezov, te bo njegova velika modrost z velike razdalje spregledala in znala preprečiti vsak tvoj načrt in nas premagala in uničila, kot si ti storil z njegovo pomočjo z vsemi templji, - pri čemer ti vsa tvoja moč ne bi koristila, če ne bi imel moči Božjega človeka ob sebi!
6. Zato je zdaj tudi moje trdno prepričano mnenje, da nam bo tvojih sto zgrajenih stolpov malo koristilo in prav tako malo nova ogromna vojska, ki nas stane dnevno petindvajset tisoč funtov zlata, vendar pa nam ne bo nikoli prinesla niti enega slabega srebrnika koristi!
7. Oh, če bi bilo mogoče, da bi Mahal spet postal naš in naši njegovi dragi otroci, potem bi se varno sprehajali znotraj naših zidov, toda brez njega

bo zagotovo kmalu postalo zelo nevarno hoditi po ulicah in cestah našega mesta, ker smo vsi slepi in ne vidimo kje nas čaka brezno!»

8. Ko je Fungar-Hellan to slišal od Gurata, je postal zelo razmišljajoč in ni vedel, kaj naj kralju odgovori.

9. Šele čez nekaj časa je rekel: »Moj kralj in moj prijatelj, imaš prav in temu se ne da ugovarjati, vendar ko smo enkrat ogroženi je vsekakor bolje narediti nekaj za našo varnost, kot pa ne storiti popolnoma nič.

10. Prisegel sem, da se bom knezom in tudi Mahalu najbolj maščeval, - toda ker se je moja jeza nekoliko polegla, se tudi ne želim prisege tako dosledno držati; vendar moramo biti kljub temu vedno oboroženi, saj pred močnim napadom visokogorskega ljudstva niti eno uro nismo varni!

11. Mahalova modrost, gor ali dol! Mi moramo kljub temu kolikor je mogoče zagotoviti svojo varnost, če ne želimo, da bi vsak trenutek čakali na svoj propad!

12. Sicer pa, če bi lahko Mahal zdaj prišel sem, bi ga znova sprejel prav tako prijazno, kot je bil poprej sprejet v tem gradu; in mislim in verjamem, da zanj nihče ne more narediti več!

13. Toda kako bi lahko spet prišel sem? Bojišča ne bo mogel prečkati; zato mora gradnja mojih stolpov potekati kar se da hitro, da bomo lahko poslali odposlance k Mahalu, da ga pripeljejo spet nazaj za naše obzidje, če je še živ!»

14. S to izjavo je bil Gurat zadovoljen in zato priporočil generalu gradnjo vsaj enega stolpa ob navpično izklesani gorski steni.

15. In Fungar-Hellan je to z največjo prizadevnostjo storil, in v tridesetih dneh je bil stolp ob steni popolnoma dokončan.

792. POGLAVJE

Mirovna delegacija pri desetih knezih in Mahalu. Govor glavnega govornika delegacije pred desetimi knezi.

19. 07. 1844

1. Ko je bil stolp na glavni dostopni točki v visokogorje postavljen, in to

tako močan, da so se celo kamele in osli povsem varno in udobno povzpeli po njegovih stopnicah, sta general Fungar-Hellan in kralj Gurat takoj izbrala najbolj zgovorno delegacijo ter jo poslala v visokogorje, da bi poiskali Mahala in ga pripeljali nazaj v Hanoh.

2. V nekaj dneh je bila delegacija sestavljena, oblečena v bela oblačila miru in nato poslana v visokogorje.

3. Po petdnevnem potovanju na kamelah (to je štirideset ur hoje, razdalja, ki jo taka žival zlahka prehodi) je delegacija dosegla planoto visokogorja, kjer so jih takoj zajeli stražarji in kot ujetnike pripeljali pred deset knezov.

4. Ko je bila zajeta delegacija pripeljana pred deset knezov, jih je eden od knezov vprašal, kaj jih je do tega pripravilo, da na višavju iščejo svoj propad.

5. In glavni govorec delegacije je dejal: »Vzvišeni, modri voditelji svojega ljudstva! Noben, niti v najbolj oddaljenem smislu, slab namen, nas ni z velikimi stroški pripeljal sem, - ampak le najboljši in najbolj mirni nameni so bili naše vodilo!

6. Našo vojsko ste premagali in se kot zmagovalci uveljavili na velikem bojišču, zato imate tudi popolno vojno pravico, da od nas zahtevate davek na zmago!

7. Ampak vemo, da ste tudi vi utrpeli hude izgube in zato boste mogoče komaj zmogli toliko poguma, da boste od nas terjali svoj davek, saj boste na podlagi vaše najgloblje modrosti presodili in zagotovo predpostavili, da imamo v rezervi še oboroženo moč skoraj pet milijonov vojakov.

8. Zato smo od našega kralja sem poslani, da vas v njegovem imenu vprašamo, kaj najprej od njega terjate kot davek na zmago, da bi vam ga lahko takoj dal; in drugič, prosi vas za mir in prijateljstvo. Za ta namen sedaj gradi sto povezovalnih stolpov, da bi enkrat za vselej ponovno vzpostavili stik s Hanohom.

9. To je razlog našega poslanstva, kar je popolna resnica, - razen tega imamo še naročilo za Mahala, če je še živ in je med vami!«

10. Ko so knezi to slišali od delegacije, so odposlance vprašali s čim lahko nedvomno potrdijo resničnost svoje izjave!

11. In odposlanci so rekli: »Če je Mahal še vedno med vami, ga pokličite pred nas; on vam bo pričal o nas!«
12. Ko je deset knezov to slišalo, so takoj poslali po Mahala.

793. POGLAVJE

Mahalove resne, modre besede odposlancem in desetim knezom.

22. 07. 1844

1. Ko je Mahal vstopil v dvorano sveta, je odposlance prestrašil njegov resen obraz, in nihče od njih si ni upal reči niti besede.
2. Ker je celoten zbor nekaj časa molčal, jih je Mahal vprašal: »Zakaj ste me želeli? Ali sem morda kot neka nenavadna žival, ki jo krotilec na verigi vodi okoli, ljudje pa si jo radovedno ogledujejo za manjše plačilo? Govorite! Zakaj sem bil semkaj poklican?«
3. Po tem vprašujočem pozivu mu je eden od knezov rekel: »Božji človek! Glej, ti so bili sem poslani iz globin in nam navedli različne razloge njihovega pripotovanja! O povej nam, če naj jim verjamemo ali ne!«
4. In Mahal je rekel: »Ja, - lahko jim verjamete, kar so povedali, kajti zdaj je dejansko tako; vendar samo ponudba vojnega davka pravzaprav ni bil glavni razlog njihovega poslanstva, ampak sem jaz glavni razlog za to!
5. Kralj Gurat in njegov general Fungar-Hellan bi me hotela vrniti na dvor, in ti odposlanci bi me morali do tega pripraviti; vendar oni kot njihovi gospodarji ne vedo, da Mahala noben človek ne more pripraviti do tega, ampak edinole Bog.
6. Zato povejte svojim gospodarjem, da se bom k njim vrnil le, če me bo Bog Gospod pozval! Toda povejte jim tudi, da bom jaz v Gospodovem Imenu zelo pozoren na to, kako se bodo držali svoje dvojne ponudbe desetim knezom!«
7. Ko je Mahal to povedal odposlancem, se je obrnil spet k desetim knezom in jim rekel: »Sedaj pustite te odposlance v miru oditi, ker so vam ponudili mir; vendar bodite pozorni na to, da se bo njihova ponudba v določenem roku izpolnila!

8. Kajti, če nekdo komu da besedo, potem mu jo mora dati za določeno obdobje, sicer je le hinavec in izboren govorec, ki obljublja, toda ker ne določi časa, v katerem bo obljubo izpolnil, je njegova obljuba tako dobra, kot grda laž, ker lahko izpolnitev svoje obljube podaljšuje do neskončnosti in lahko nekaj stori šele v tisočih ali deset tisočih letih, kar bi sicer moral izpolniti v nekem določenem času.

9. Zato ni dovolj reči: 'To bom storil!', ampak se mora slišati takole: 'To bom storil danes ali jutri, ali v enem letu, tako in tako, če mi bo Gospod dovolil preživeti do tega določenega časa za izpolnitev moje obljube!'

10. Zato to tudi od teh odposlancev zahtevajte, in jih potem pustite, kot že rečeno – v miru oditi!«

11. Deset knezov je uvidelo pomembnost te pripombe in dalo odposlancem trimesečni rok ter jih takoj pustilo neovirano oditi, potem pa takoj po njihovem odhodu okrepilo straže pri glavnem vhodu.

794. POGLAVJE

Velika zadrega Fungar-Hellana in kralja Gurata.

Druga delegacija k desetim knezom visokogorja in njihov neuspeh.

23. 07. 1844

1. Ko se je delegacija vrnila v Hanoh in Guratu in Fungar-Hellanu naznanila učinke svojega poslanstva, je bilo sprva razočaranje obeh gospodarjev Hanoha zelo veliko.

2. Toda čez nekaj časa je Gurat vendarle rekel generalu: »Ja, kaj lahko storimo? Sedaj nič drugega kot, da ugriznemo v kislo jabolko, nič več in nič manj! V enem mesecu je treba zbrati sto tisoč mernikov pšenice, prav toliko rži in enako količino ječmena, in potem dvajset tisoč kamel, štirideset tisoč volov in dvesto tisoč ovac, sicer bomo v odnosu do gorjancev v popolnoma podrejenem stanju!

3. Vprašanje je le: od kod bomo v tako kratkem času vzeli tako velike količine vsega tega? Od kod, od kod – če ne želimo začeti pravcato vojno z lastnimi ljudmi, - ja – pravo plenilsko vojno!?»

4. Fungar-Hellan se je tedaj močno popraskal za ušesom in rekel: »Prijatelj in brat, kot se meni zdi, smo v vsakem primeru podrejeni. Sedaj sem mnenja, da bi morali Mahala pustiti na višavju, vojni davek pa naj ostane doma!
5. Če bi gorjanci zahtevali zlato in srebro, bi jim ga zlahka dobavili na kupe v desetkrat večjih količinah, saj ga imamo toliko, da bi z njim pokrili ves Hanoh; toda žita v teh že tako slabih letinah, in toliko volov, kamel in ovac v – kot že rečeno slabih letinah, – to ni mogoče, vse naenkrat pa zagotovo nikoli!
6. Če bi nam prebivalci visokogorja dali za to rok desetih let, potem bi bila zadeva verjetno še izvedljiva; toda prijatelj, v enem mesecu je to popolnoma nemogoče!
7. Zato pošljimo še eno delegacijo, ki naj se pogaja za desetleten davčni rok; če se bo deset knezov s tem strinjalo, bomo držali našo besedo, v nasprotnem primeru pa naj delajo, kar hočejo!«
8. Gurat je bil s tem predlogom zadovoljen. Izbrana je bila nova delegacija in z ustreznimi navodili poslana na višavje, – toda na žalost brez učinka; kajti deset knezov je vztrajalo pri svoji zahtevi in niso popustili niti za las!
9. Kaj se je dogajalo naprej, – v nadaljevanju!

795. POGLAVJE

**Guratova in Fungar-Hellanova jeza zaradi neuspeha
druge delegacije v visokogorje in njun maščevalni načrt,
da spodkopljeta in razstrelita gore visokogorja.**

24. 07. 1844

1. Ko se je ta druga delegacija vrnila v Hanoh, ne da bi kaj opravila, in kralja ter Fungar-Hellana obvestila o neuspehu njihovega potovanja, sta se oba hkrati razjezila in sprejela trdno odločitev, da ne bosta gorjancem izročila vojni davek niti v vrednosti enega staterja.
2. In Fungar-Hellan je rekel: »Naj kar sami pridejo ponj! Če pa pridejo,

potem jih bomo že sprejeli na pravi način!

3. Mi vemo, da smo Setovi potomci, in da suženjsko ljudstvo visokogorja izvira samo iz zavrženega Kajna! Ali se je naša moč tako zmanjšala, da te napihnjene sužnje ne bomo mogli obvladati?!

4. Za zdaj ne bomo več tako nori, da bi jih iskali z našo vojsko po gorah; ampak jih bomo že znali privabiti dol. In, če bodo prišli, potem gorje jim; resnično, potem bodo morali okusiti naš pravični gnev!

5. Prijatelj Gurat, veš kaj bomo sedaj naredili? Sedaj bomo gor poslali še eno delegacijo, in to s tem političnim sporočilom:

6. Navidezno bomo predali celotno kraljestvo Hanoha v njihove roke, in to pod pretvezo, da zaradi tako ogromne terjatve ne moremo več vladati!

7. Pravzaprav jim bomo rekli, da je brez nasilja v tako kratkem času v našem kraljestvu nemogoče zbrati te velikanske terjatve žita in živine. Če pa bi se v ta namen izvajalo takšno nasilje med lastnimi državljanji, se bo celotno kraljestvo uprlo proti nam in nas s svojo veliko premočjo popolnoma uničilo!

8. Ker smo vse to dobro preračunali, jim raje v miru izročamo celotno kraljestvo za dobro življenjsko rento; ker smo siti vladanja v takih pogojih in bo naše življenje tako veliko bolj mirno.

9. Kot znamenje resnice, bi morali odposlanci s seboj vzeti ključe in nekaj ponarejenih kron Hanoha in jih izročiti deseterici, hkrati pa jih tudi povabiti, da se preselijo v Hanoh in prevzamejo vse, kar leži in stoji!

10. In Gurat je dejal: Dragi prijatelj, samo pomisli, da je Mahal pri deseterici, zato je vsaka zvijača zaman!

11. Mislim, da sedaj ne bi smeli nič takega storiti, ampak samo počakati, da se pričnejo z nami pogajati; potem pa začnemo z grozno ofenzivo in uničimo vse, kar se nam bo približalo!

12. Vendar medtem namesto sto dohodnih stolpov izkopljimo sto predorov tisoč klafter globoko v gore visokogorja in potem v vsak tak podkop položimo za deset tisoč funtov eksplozivnih zrn in jih nato vžgemo, to pa bo povzročilo med nadutimi gorjanci precej veliko zmedo!

13. Kaj se bo naprej zgodilo, pa nam bo pokazala prihodnost!«

14. Fungar se je s tem strinjal in začel takoj uresničevati Guratov nasvet.

796. POGLAVJE

Neuspešno posvetovanje gorjancev in njihovo sumničenje v Mahala. Mahalov odgovor in prerokba. Nejeveren odgovor desetih knezov.

26. 07. 1844

1. Tudi deset knezov v visokogorju je sklicalo svet, da bi se posvetovali, kaj naj storijo, če Hanohiti svoje besede ne bodo držali; toda posvet je trajal tri mesece, vendar se o tem niso mogli dogovoriti.
2. Toda storili so napako, ker se o tem niso posvetovali z Mahalom, in to iz razloga, ker so mislili, da je Mahal povsem na skrivaj s Hanohiti povezan, in da bi jim lahko dal kakšen nasvet, s katerim bi njih izročil v roke Hanohitom.
3. To sumničenje Mahala pa je izhajalo iz tega, ker so slišali njegove zelo blage besede hanoškim odposlancem, saj so od njega toliko bolj pričakovali za te odposlance smrtno obsodbo.
4. Vendar je Mahal to prav dobro opazil in bil zaradi tega zelo nejevoljen.
5. Ko deset knezov njihovo trimesečno posvetovanje ni pripeljalo do končnega zaključka, so poklicali Mahala, ki je sam živel v majhnem gorskem mestecu, v posebni hiši, in ga vprašali kaj naj storijo zoper Hanohite, ki niso držali svoje besede in od obljubljenega vojnega davka do sedaj od njih še niso prejeli ničesar, je Mahal dejal:
6. »Dragi moji prijatelji, v srcu mi je žal, ker ste prišli k meni tako pozno, ker vam moj nasvet ne more več pomagati! Za pravi nasvet bi me morali vprašati takoj na začetku vašega jalovega posvetovanja, ki je trajalo tri mesece za prazen nič, in bi vam lahko še dal pravi nasvet, zdaj pa je prepozno!
7. Kajti medtem, ko ste se vi posvetovali, so zelo dejavni Hanohiti pridobili ravno pravi čas, da so lahko popolnoma nemoteno na sto zelo ugodnih mestih izkopali preko tisoč klafter globoke jaške in vsakega napolnili z deset tisoč funti najmočnejših eksplozivnih zrn; in še danes bodo vsi ti jaški razstreljeni, pri čemer bo vaša dežela na stotih mestih zelo močno porušena!

8. Zaradi tega morate pobegniti, če se hočete izogniti maščevanju Hanohitov! Zato bežite raje takoj, kajti jutri bo morda že prepozno!»
9. Ko je deset knezov to od Mahala slišalo, so se smejali in rekli: »Prijatelj, če ni nič drugega kot to, potem lahko povsem mirno ostanemo tukaj, saj natančno vemo, kakšen je učinek eksplozivnih zrn in kakšno globino se lahko izkoplje v zemljo v času treh mesecev!
10. Glej, če so v treh mesecih prodrli le štirideset klafter globoko v kamnine, potem so naredili čudež, kaj šele tisoč klafter! Zato smo tudi popolnoma mirni!«
11. Tedaj se je deset knezov spet nasmejalo in tako zapustilo Mahala.
12. Kaj se je dalje zgodilo, - v nadaljevanju.

797. POGLAVJE

Mahalova vzpodbuda njegovim otrokom naj zaupajo v Boga.

Pokvarjenost ljudi v globinah.

Odhod Mahala in njegovih na višine.

27. 07. 1844

1. Toda Mahalovi otroci so svojega očeta vprašali, kaj bi morali storiti, če bodo Hanohiti izvedli tako nasilje nad gorjanci.
2. In oče Mahal je rekel svojim otrokom: »Otroci moji! Zaupajte v Boga in bodite popolnoma mirni; saj smo varni in zaščiteni povsod na Božji zemlji, dokler je Bog Gospod z nami!
3. Če pa lahkomišno izgubimo Njegovo milost in usmiljenje ter ljubezen, potem nas bo vse, kar se imenuje bitje in predmet, preganjalo in nas sovražno srečevalo; niti svoji senci ne bomo mogli zaupati, da nas ne bo izdala vsem mogočim sovražnikom!
4. Zato se toliko bolj trdno držimo Boga, da bomo lahko varno hodili po Božji zemlji!
5. Toda zdaj vam tudi povem, moji dragi otroci, kot sedaj to vidim v svojem duhu: tako, kot so trenutno urejene stvari na Zemlji, ne morejo trajati več kot deset let!

6. En človek nasprotuje drugemu, narod gre zoper drugega, vsak želi prevladati v svoji sferi in ne spoštuje nobenega predstojništva in nobenega kralja!
7. Tako so zdaj v celotnem kraljestvu Hanoha samo neodvisni gospodarji, kralj pa se trese pred meščani svojega mesta, vsi njegovi vazali in vsi deželni oblastniki v zunanjih mestih pa so popolnoma samosvoji gospodarji in delajo, kar hočejo. Kmetom nalagajo pretirane davke, toda kralj kot tudi njegov general o tem ne vesta popolnoma nič.
8. Zunanji vazali so postali popolnoma neodvisni gospodarji, med seboj se nenehno vojskujejo, tako da je že dolgo odkar en dan ni minil brez prelivanja krvi.
9. Tu in tam izbruhnejo vstaje med ljudmi! Potem prihaja do ropov, plenjenja, umorov in vsak, ki je bil na čelu nekega takšnega upora, hoče potem postati diktator; in če se uspe obdržati, postane veliko slabši od nekdanjih tiranov in despotov!
10. Zlasti nenehno zlobno je ravnanje skrivaj že pred mnogimi leti izseljenih otrok višin z otroki nižin. Ti sploh več ne veljajo za ljudi, ampak jih imajo za pametne živali in tako z njimi tudi ravnajo; in nihče noče, da bi ga Božji duh vodil, vzgajal in kaznoval!
11. Od peklenške iznajdbe eksplozivnih zrn, zemeljskih svedrov in kisline za mehčanje kamna, nobena gora ni več varna pred uničevalnim človeškim besom.
12. Povejte, - ali Bog lahko še naprej mirno gleda takšno divjanje, razgrajanje, gonjenje, ubijanje, uničevanje, laganje, hinavščino, goljufanje, krajo in ropanje ter vse vrste nečistovanja?!«
13. Otroke je prestrašil ta opis stanja v svetu.
14. Toda Mahal je rekel: »Pod plaščem noči zapustimo to zemljo in odidimo k Noahu na višine; kajti od zdaj ne bo za nas nikjer drugje več obstanka!«
15. Nato je Mahal takoj spakiral vse svoje stvari in odšel z vsemi svojimi otroki na višine k Noahu.
16. Prikaz nadaljnjih dogodkov, - v nadaljevanju!

798. POGLAVJE

Mahal pri Noahu. Mahalovo poročilo o stanju ljudstva v globinah. Žalost Noaha in Mahala.

29. 07. 1844

1. V desetih dneh je Mahal prispel na še vedno svete višine k Noahu, ki mu je že s precejšnje razdalje prihajal naproti.
2. Ko sta se stara brata srečala, sta se objela in bila oba zelo vesela, da se spet vidita.
3. Noah je takoj vprašal Mahala kakšne so razmere v nižavju in ali se ljudje v kraljestvu obračajo h Gospodu ali zmeraj bolj v svet.
4. In Mahal je odgovoril: »O brat, popolna brezbržnost vseh ljudstev, ki sem jih popolnoma spoznal na mojih obsežnih potovanjih, je glavni razlog, da sem že tukaj.
5. Še vedno sem bil poln najboljšega upanja, da bom z Gospodovo milostjo uspel ljudi po njihovih kraljih in knezih pridobiti za Boga; toda pred desetimi dnevi mi je Gospod jasno prikazal, kako je s človeštvom na Zemlji, in potemtakem tudi jasno spoznanje, da se tega pri ljudeh s čudeži niti s kakšnimi drugimi sredstvi ne da doseči.
6. Kajti tako zelo so obrnjeni v svet, da je v njih ves duh popolnoma propadel; če pa v človeku ne vlada več duh, kako bi lahko sprejel duhovno in božansko v sebi?!
7. Če bi šlo le za nekaj ljudi, bi bilo lažje verjeti, da je spreobrnitev teh nekaj mogoča; toda kaj lahko posamezen človek stori proti toliko milijonom trdovratnih brezbožnežev?!
8. Morda te nekaj časa poslušajo, potem pa ti kmalu, popolnoma brezbržni, obrnejo hrbet, Če gre vse dobro, se ti bodo bodisi posmehovali in celo usmilili ali kot norca pomilovali; ko pa gre malo slabše te bodo šibali, zaprli in celo vzeli življenje! Kajti povem ti: človeško življenje šteje v globinah prav toliko, kot tukaj življenje komarja!
9. O brat, tresem se, ko zdaj razmišljam o globinah! Resnično, v peklu, za

katerega že dolgo vemo, je skoraj bolje!«

10. Ko je Noah slišal takšen opis od svojega brata Mahala, je globoko zavzdihnil in rekel: »Torej je prav tako, kot mi je Gospod pokazal v duhu! O ti svet, ti svet, zakaj ne želiš biti kaznovan od tako blagega Božjega duha in hočeš raje sodbo in svoje večno uničenje?!«

11. Potem sta se brata povsem molče odpravila na vrh višin, kjer je nekoč živel Adam, in skupaj zajokala nad tako čudovito ustvarjeno Zemljo.

12. In Mahal je tudi kmalu opazil že skoraj dokončano veliko barko in bil zelo presenečen, kako je gradnja v tako kratkem času napredovala do take popolnosti.

799. POGLAVJE

Mahalovo zanimanje za barko. Noahova pripoved o zgodovini barke. Propad ljudi in veliko Božje potrpljenje.

30. 07. 1844

1. Potem, ko si je Mahal natančno ogledal veliko barko od znotraj in zunaj, je rekel Noahu: »Brat, povej mi, kako se je pravzaprav zgodilo, da ti je Gospod zaukazal to nenavadno gradnjo! Nekaj o tem vem, - vendar mi povsem natančno in tako tudi popolnoma jasno zadeva ni poznana; zato mi jo podrobno razloži, da bom tudi jaz pravočasno vedel, kaj bom moral storiti!«

2. In Noah je rekel Mahalu: »Brat, ti poznaš čase, ko so se ljudje na Zemlji v Lamehovem času začeli zelo razmnoževati in imeli lepe hčere; in veš, kako so Božji otroci višin, ko so to opazili, potem kmalu začeli zapuščati svete višine in se izseljevati navzdol na zemeljske ravnice in kako so tam vzeli hčere ljudi, ki so jih želeli in z njimi spočeli otroke!

3. Ko so bile zato Božje višine, ki jih je za Svoje otroke Gospod tako visoko in obilno blagoslovil, skoraj popolnoma brez moških, saj so celo moške, ki so imeli družine svoje žene zapustili in se preselili navzdol, da bi si poiskali hčere ljudi v globinah, so jim potem v globine tudi kmalu

sledile mnoge zapuščene žene in se spodaj poročile s sinovi Zemlje-, glej, mi je kmalu zatem Gospod rekel:

4. »Noah, glej, ljudje ne želijo biti več kaznovani z Mojim duhom, ker so postali čisto meso! Vendar jim bom kljub temu dal rok stodvajsetih let!«

5. Ko mi je to govoril Gospod, si bil navzoč; tako tudi veš, kaj vse smo potem po Božji volji storili v sto trdih letih, da bi spreobrnili Božje otroke, ki so postali najbolj zemeljski ljudje, in to vse brez najmanjšega trajnega uspeha!

6. Kajti Božji otroci so zaplodili s hčerami ljudi mogočne in slavne ljudi; ti so postali mojstri vseh vrst pred Bogom slabih stvari, in postali tudi tirani otrokom sveta ter se med seboj nenehno vojskovali iz čisto vladoželjnih razlogov. In v takšnih okoliščinah je preteklo sto in več let!

7. Ker je Gospod videl, da ljudje kljub Njegovim vsakodnevnim opominom, ne samo, da se niso spreobrnili, ampak so v svoji hudobiji postali zmeraj večji in močnejši, in kako vse njihove misli in prizadevanja postajajo le vedno bolj zla, - glej, se je On pokesal, da je ustvaril ljudi na Zemlji in se zato v Svojem srcu zelo razžalostil!

8. In glej, v tem času – približno pred dvakrat sedmimi leti mi je potem Gospod spet govoril: »Noah, poslušaj, ljudi ki Sem jih ustvaril, želim iztreti z Zemlje; od ljudi do živali in od črvov do ptic po nebom; kajti žal mi je, da Sem jih ustvaril na tej Zemlji!«

9. Toda jaz Noah, sem vseeno našel milost pred Bogom, in me On ni štel med ljudi na Zemlji, ki so postali zlobni! In glej, Bog je v tem času zopet pogledal na Zemljo; ta pa je bila pred Njegovimi očmi pokvarjena in polna hudobije!

10. Bog se jih je hotel kljub temu usmiliti in poslal k pokvarjenim ljudem glasnike. Glasniki pa so govorili gluhim ušesom, ker so jih imeli za popolnoma navadne ljudi, tako da jih niso imeli za mar in jih niso upoštevali.

11. Potem je Gospod v zelo kratkem času spet pogledal na Zemljo in mi rekel: »Noah, poslušaj! Vse Moje prizadevanje in ljubezen je zamen! Vsemu mesu bom naredil konec, kajti Zemlja je polna človeške hudobije! In zdaj glej, ko jih Bom vse pokončal skupaj z zemljo!«

12. In glej, v tem času sem moral, kot veš, posekati drevesa za gradnjo barke, ki zdaj razen nekaj malenkosti stoji dokončana pred nama! Če pa želiš tudi podrobneje spoznati načrt gradnje, potem ti bom to naznanil z Gospodovimi lastnimi besedami!»

13. In Mahal je Noaha za to prosil, in Noah je rekel Mahalu: Najprej pridi v mojo hišo, da se v Gospodovem Imenu okrepčava, potem ti bom razkril načrt gradnje te velike barke!

14. In Mahal je storil po Noahovi želji!

800. POGLAVJE

**Noahovo poročilo o Božjem načrtu gradnje barke.
Mahalova žalost zaradi njegove izključenosti iz barke.**

01. 08. 1844

1. Ko je Noah s svojim bratom Mahalom in njegovimi otroki in z lastno ženo in s svojimi otroki okrepil telo, je rekel Mahalu:

2. »No, brat Mahal, če me hočeš poslušati, ti bom razložil Božji načrt za gradnjo te velike barke!«

3. In Mahal ga je prosil za to, rekoč: »Ja, moj najbolj cenjeni brat, stori to. Ponovno te prosim zato, da bom iz tega sprevidel, kaj bom moral jaz narediti!«

4. Ko je Mahal to izgovoril, mu je Noah rekel: »No dobro, torej poslušaj! Toda prosim te, da se ne razjeziš, kajti potem bi moral sam sebe kriviti, če te bo razjedala tvoja lastna jeza!

5. In Mahal je Noahu zagotovil, da se ne bo nikoli razjezil, tudi če bi mu Gospod na goli hrbet vrgel goreč trnov grm!

6. Nato je Noah rekel: »Torej poslušaj, kajti tako mi je kmalu zatem Gospod Bog Zebaoth govoril, ko je bila posekana jelovina okleščena:

7. »Noah! Naredi zaprto barko iz jelovine in v njej naredi komore ter jih zatesni s smolo od znotraj in od zunaj; barko pa naredi tako: tristo laktov dolgo, petdeset laktov široko in trideset laktov visoko. (En lakat je bil enak polovici klaftra).

8. Narediti ji boš moral samo eno okno, in to na vrhu strehe, in sicer en laket veliko (enake dolžine in širine) ter ga obdati z enako velikimi vratci iz desk, da ga tesno zaprejo.
9. Vhodna vrata moraš postaviti na sredino ene strani barke! Barka mora biti od spodaj do vrha razdeljena v tri ločena nadstropja, tako da ima celotna barka eno najnižje, eno v sredini in eno na vrhu za ljudi in njihove potrebe.«
10. Jaz, Noah, pa sem še naprej poizvedoval o Gospodovi volji, in vprašal, čemu naj bi ta barka služila.
11. In Gospod mi je znova rekel: »Noah, glej, nad grehe na Zemlji želim spustiti silno poplavo, da uničim vse meso, v katerem je živ dih pod nebom; in vse kar je na Zemlji mora propasti!
12. Toda s teboj želim skleniti zavezo! Na barko pojdi ti s svojimi sinovi in s svojo ženo ter z ženami tvojih sinov.
13. Poleg tega moraš dati v barko tudi vse vrste živali od vsega mesa; od vsake en par, enega samca in eno samico, da ostanejo živi pri tebi!
14. Od vseh vrst ptic, od vseh vrst goveda in od vseh vrst laznine na zemlji, mora iti k tebi en par v barko, da ostanejo živi.
15. S seboj moraš vzeti vse vrste hrane in jo zbrati v primernih količinah, da bo služila za prehrano tebi in živalim!«
16. Vendar sem padel pred Gospoda na svoje obličje in jokal in prosil: »Gospod, kako naj jaz, šibak človek, vse to storim? Kje bom ujel vse te živali, in kje našel pravo hrano zanje? Kje bom dobil za vse mesojede meso, in kje travo za vse velike rastlinojede živali, in od kod meni neznano hrano za vso laznino – Kdaj, o Gospod bom skončal delo na veliki barki?«
17. Tedaj je Gospod rekel: »Noah, ne skrbi, ampak se loti dela in Jaz ti bom pomagal, da ne boš občutil težkega dela!«
18. In glej, brat, lotil sem se dela, in vse se je samo čudovito uredilo, tako da sem imel z nekaj svojimi pomočniki lahko delo. Barka se je iz dneva v dan silno večala in je zdaj dokončana, razen majhnih okenskih vrat na strehi!
19. Torej, tak je bil načrt gradnje in tako je sedaj tudi dokončano delo!«

20. Ko je Mahal to slišal, je postal neizmerno žalosten, kajti ni slišal, da bi šel lahko tudi on na barko.

21. Naslednji dogodki, - v nadaljevanju!

801. POGLAVJE

Noah opominja svojega brata.

Slepota Mahala, prepričanega v svojo pravičnost in njegov spor z Bogom.

02. 08. 1844

1. Toda Noah je kmalu opazil veliko notranjo žalost svojega brata Mahala in njegovih otrok; kajti vsi so bili zelo pretreseni, ko so slišali, da je samo Noah s svojo družino našel milost pred Bogom.

2. Zato je Noah rekel Mahalu: »Brat, zakaj si se zdaj užalostil? Ali mi nisi dal prej besede, da se ne boš razjezil, čeprav bi ti Gospod na goli hrbet vrgel goreč trnov grm?!

3. O brat, kako držiš meni dano tako visoko zastavljeno besedo?! Ali ne veš, kako dober je Gospod in ne poznaš Njegovega neskončnega potrpljenja in Njegovega večnega brezmejnega usmiljenja?!

4. Povej mi, - kdaj še ni Gospod nekoga uslišal, če se je skesan spet v pravi ljubezni svojega srca obrnil Nanj, kot pravi otrok na svojega edinega pravega in resničnega Očeta?! Enako naredi tudi ti in zagotovo ti ne bo treba biti tako žalosten!«

5. Nato je opominjani Mahal rekel Noahu: »O brat, pokaži mi en greh, ki sem ga kdaj koli zagrešil zoper Boga Gospoda in potem bom zato vse svoje življenje žaloval in jokal in ponižno prosil za odpuščanje in usmiljenje!

6. Ali nisem tako čist, kot si ti? Torej, zakaj me hoče Gospod soditi? Kaj sem storil narobe pred Njegovimi očmi, da me zato ne spusti na barko?

7. Hotel sem najti svoje otroke v globinah, kamor je Gospod Sam poslal Waltarja, ko pa je bil spodaj, ga je pustil, da je propadel in umrl, - brat, ali je bila to moja krivda? Kdaj sem prej grešil in kdaj pozneje, da me je Gospod tako prizadel?

8. Toda rekel si, da je Gospod obžaloval, ker je ustvaril ljudi! Če je tako, kaj je potem zemeljski človek? Glej, povem ti: on je Božji greh! – Mislil sem, da Bog ni sposoben grešiti?!
9. Ker pa je Gospod do mene, ki sem bil vedno pravičen, tako brezvestno ravnal in zoper mene celo sramotno grešil, sedaj verjamem, da tudi Bog lahko greši! Kajti brez greha ni kesanja; in kdor pravi: 'Žal mi je!', je grešil!
10. Zato pravim: Bog me ne more obtožiti nobenega greha; vendar pa Mu jaz želim pokazati Njegov greh proti meni, vedno pravičnemu!«
11. Noah je bil zgrožen, ko je slišal take besede od Mahala.
12. Toda Mahal je jezno vstal in šel s svojimi otroki na vrh višin.

802. POGLAVJE

Mahal s svojimi otroki na vrhu višin.

Kisarelovo resno vprašanje očetu Mahalu o tem, kako lahko Bog greši.

Mahalovi očitki zoper Boga.

03. 08. 1844

1. Ko je bil Mahal v svoji jezi zoper Boga na vrhu višin s svojimi štirimi otroki, je k njemu pristopil njegov sin Kisarel in mu rekel:
2. »Oče, povej nam, - nam, tvojim otrokom, povej, ali si to, kar si govoril Noahu, mislil popolnoma resno?
3. Kajti glej, ne morem razumeti, kako lahko obdolžiš Boga, da greši proti tebi! Kako je mogoče, da bi bil Bog grešnik? Proti komu in zakaj? Proti nam, proti Njegovim drugim bitjem ali morda proti Samemu Sebi? Toda kako si je lahko kaj takega sploh mogoče zamisliti, ker je Bog Sam temeljni zakon v vseh stvareh, tako kot je Njegov prvotni vzrok v Njemu Samem?!
4. O oče, samo spomni se, da je Bog vseomogočen od večnosti; mi pa smo proti Njemu le nemočni črvi v prahu! Ali nas ne more nenadoma pokončati, če smo proti Njegovemu Redu?!«

5. In Mahal je rekel svojemu sinu: »Govoriš tako, kakor razumeš! Torej ne veš, kaj Bog namerava?!
6. Glej, On hoče in bo najpozneje v petih do šestih letih celotno Zemljo potopil z nebeško povodnjijo! In potem bo vse v teh valovih našlo smrt, samo Noah bo ostal s svojo družino in živalmi, ki jih bo vzel v svojo barko!
7. Povej, ali ne bi bilo bolje, da bi Bog med ljudmi obudil modre učitelje, obdarjene z neko čudežno močjo, ki bi človeštvo vedno usmerjalo k Njemu, kot da jih z enim zamahom ubije toliko milijonov?!
8. Le kdo je kriv, če ljudje pozabijo na Božje kot na Samega Boga?!
9. Rad se enkrat na tisoč let razodene nekaterim ljudem, druge pa zapusti. Če pa mu niso všeč, potem sodi vsem enako, tistim, ki imajo vedenje in nevednim, učenim in neukim!
10. In tako bodo v šestih letih utonili slepi, kot tisti z vednostjo! In zakaj? Zato, ker o Bogu vedo malo ali nič, saj niso imeli nikoli sreče, da bi od Njega kaj slišali! Toda tudi mi se bomo utopili, četudi Boga zelo dobro poznamo, in to zato, ker je taka Božja volja!
11. Če bi bili kamni, potem bi z nami lahko zagotovo s polno pravico naredil, kar bi želel; toda ustvaril nas je kot svobodna bitja! In zdaj nas hoče uničiti v naši svobodi, ki nam jo je Sam dal, in glej, to je Božji greh do nas; ali pa smo kot napaka, torej greh Njegove modrosti in moči! Ali zdaj razumeš Božji greh do nas?«
12. Dalje dogajanje – v nadaljevanju!

803. POGLAVJE

Noah svojemu bratu Mahalu odpira oči o njegovi glavni napaki.

Domnevna pravičnost, kot začetek napuha.

Mahalov izziv Bogu. Bog se pojavi.

05. 08. 1844

1. Vendar je tudi Noah kmalu prišel na vrh višin in našel brata in njegove čudovite otroke, ki so drug drugega zmedeno gledali; toda on je šel k

Mahalu in mu rekel:

2. »Poslušaj me, brat! Glej, obtožil si Boga za greh proti tebi, ker si o sebi mislil, da si najbolj pravičen človek na vsej Zemlji, in to zato, ker ti je gotovo morala povedati tvoja vest, da še nikoli nisi grešil pred Bogom, ker si Njegove zapovedi vedno najstrožje dosledno upošteval!
3. Toda glej, ravno ta tvoja velika čistost vesti je v tebi ustvarila določen občutek zmagoslavja in s tem veliko samozadovoljnost, in si se zavaljo tega pogosto spraševal: 'Ali lahko Bog od večnosti živi na bolj čist in pravičen način, kot jaz v tem mojem času?!'
4. In potem ti je tvoja najbolj zmagoslavna čista vest vedno odgovorila: 'Ne, Bog v svojem odnosu kot Bog, nikoli ne more biti bolj čist, kot sem jaz v svojem odnosu kot človek do Boga in tako tudi do človeka!'
5. Glej, brat, ta zmagoslavna pravičnost je za Boga Gospoda še manj prijetna kot katerokoli protizakonito dejanje, ki se šteje za greh; kajti potem je to v osnovi že koren napuha, ki mora ven iz človeka, če ta želi imeti neko vrednost pred Bogom.
6. Toda ni te samo tvoj pravičen napuh v Gospodovih očeh naredil neprijaznega, ampak še bolj naslednja tvoja modrost, ki iz tega izhaja, in sicer:
7. 'Ker sem že tako čist in pravičen kot sam Bog, vendar vseeno ne smem biti svet, ker je Božja svetost nedotakljiva, bom kljub temu sam v mojih človeških odnosih deloval bolj popolno kot sam Bog!'
8. Da pa Bog v Svojih dejanjih vedno deluje nepopolno, in šele potem, ko po nekaj neuspehih napravi popolnost, sem se naučil iz vseh Njegovih stvaritev!
9. Kajti nikjer na vsej Zemlji ni ničesar popolnega in dovršenega! Nobena stvar ni povsem brezmadežna, tudi samo sonce ni popolnoma čisto, in luna je nepopolna v vsem svojem videzu in nepopolna je svetloba zvezd!
10. Zato v svoji sferi kot človek želim in lahko presežem Boga z vsakim svojim dejanjem, kajti vsako svoje dejanje želim tako narediti, da je takoj dovršeno in ne bi potrebovalo nobene poprave!
11. Če pa nepopolna materija, ki jo je ustvaril Bog, ne omogoča popolnega dokončanja dela, bi morala biti kljub temu v mojih mislih in

hotenjih kot dokončana; toda kar bi lahko bilo v mojih resničnih delih nepopolno kot posledica nepopolne materije, ki jo je ustvaril Bog, mora Stvarnik prevzeti krivdo za to!"

12. Zdaj vidiš, moj brat! Na ta način je zate Gospod že dolgo veljal kot grešnik proti tebi, in to je bilo slabo seme v tebi, iz katerega je zdaj nastal glasen in trpek plod! Kajti zdaj glasno očitaš Bogu, da je grešil zoper tebe!

13. Ali meniš, da takšna obtožba ni greh pred Bogom?! Ali pa misliš, da bo Bog moral hoditi v tvojo šolo, da bo postal popoln Bog ?!

14. O brat, zato smatraj to za tvojo veliko napako; prepoznavaj jo kot najhujši greh in se pokesaj in Gospod v času sodbe in stiske ne bo zaprl barke pred teboj!«

15. Toda Mahal je dejal: »Brat, s tabo se nimam kaj prerekati, ti pa posredovati; ker sem s tabo živel kot pravi brat in nikoli nisem z enim zlogom ogrožal tvoje rodovno vodstvo!

16. Zadeva se tiče samo Boga in mene! Njegovo svetost izzivam, da razsodiva o mojih dejanjih! Dokazati mi mora, kdaj sem grešil pred Njegovim obličjem!«

17. Tedaj je nastala mogočna nevihta in Gospod je viden prišel na vrh višin pred Mahala in Noaha.

18. Kaj je sledilo, - v nadaljevanju!

804. POGLAVJE

Božji pogovor z Mahalom.

Mahalova izzivalna vprašanja Bogu in moder Božji odgovor.

O naravi Božjega kesanja. Naravni vzroki potopa.

16. 08. 1844

1. Vsi so se močno prestrašili, ko so po nevihti zagledali med njimi Gospoda, ki so Ga takoj prepoznali; in še samega Noaha je bilo zelo strah.

2. Toda Gospod je rekel Noahu: »Noah, ne boj se Me; ker nisem prišel, da bi sodil tebi, niti nikomur drugemu! Ker pa Me je tvoj brat Mahal pozval

pred sodišče njegove modrosti in od Mene zahteva odgovor zaradi Mojega greha zoper njegovo pravičnost, Sem moral priti, da rešim Mojo čast pred teboj in tvojimi otroki, kot tudi pred Mahalovimi otroki! In tako se torej pogovoriva z Mahalom!

3. Tedaj se je Gospod obrnil k Mahalu in mu rekel: »Mahal, Moj sin! Ker naj bi že grešil zoper tvojo pravičnost, potem Mi pokaži tak greh, kot greh vsem ljudem na Zemlji, - in Sem popolnoma pripravljen tukaj tisočkrat popraviti vse Moje grehe zoper tebe! Torej govori zdaj, Moj sin Mahal!«

4. Tedaj se je Mahal dvignil, in se zelo resno postavil pred Gospoda ter rekel: »Gospod, govori! Zakaj obžaluješ, da si ustvaril človeka? Že od večnosti Si videl kakšen bo človek! Kdo te je silil, da Si s človekom Sebi naprtil greh?!

5. Ali ne bi bilo neskončno bolje za nas ljudi, ki si nas ustvaril, če ne bi nikoli iz Tebe izstopili v samostojno bivanje in tudi bolje Zate, saj Ti zagotovo ne bi bilo treba reči: 'Žal Mi je!'

6. Kaj lahko še obžaluješ, razen greha, ki Si ga storil zaradi nepopolne človeške stvaritve, kar je tudi greh proti nam ljudem – in še posebej greh proti meni, ki lahko stojim svobodno nasproti Tebi in Te lahko v vsakem trenutku mojega življenja vprašam:

7. Gospod, pokaži mi od otroštva trenutek v mojem življenju, da sem grešil zoper Tvoj Red in bil od Tebe preklet, kot Si Ti nekoč preklel kačo! Če pa mi ne moreš pokazati nobenega greha, mi povej, zakaj hočeš soditi mene in zakaj ne tudi mojega brata!«

8. In Gospod je rekel: »O Mahal, kako grozno temno mora izgledati v tebi, da govoriš z Mano tako, kot še nobeno bitje ni z Menoj govorilo!

9. Povej Mi, ali je mogoče, da bi človek lahko bolj popolno razmišljal, kot tako svobodno postavljen zunaj Moje Vsemogočnosti, da se kot drugi bog lahko prepira z Menoj, svojim večnim vsemogočnim Stvarnikom, o svojem lastnem ustvarjenem redu!? Da je sam svoj sodnik in lahko greši zoper Moj Red, v katerem je sicer sojena vsa večna neskončnost?!«

10. Tedaj je Mahal molčal, kajti videl je nepojmljivo človekovo dovršenost v stanju njegove najvišje svobode.

11. Toda Gospod je nadaljeval: »Ali misliš, da je Moje kesanje podobno človekovemu, ki je grešil? O glej, tu si v veliki zmoti! Moje kesanje je le bolečina v Moji ljubezni, ki mora gledati, kako tako od Mene visoko postavljen človek presoja sam sebe in se ugonablja!
12. Ali misliš, da Sem zasnoval načrt, da bom človeku sodil in ga ugonobil? – Glej, vedno delam le nasprotno!
13. Toda, da ne bi človeku sodil v Moji Vsemogočnosti, moram sedaj žal dopustiti ljudem, da sami sebi s silo odpirajo zemeljske zapornice, iz katerih bo nastala mogočna poplava in vse se bo utopilo, kar diha na tem velikem bivalnem področju Zemlje!
14. Že dolgo prej Sem jo videl, zato Sem vedno opozarjal ljudi. Toda sedaj so celo proti Meni začeli vojno in hočejo s svojimi eksplozivnimi zrni uničiti vso Zemljo, saj zdaj tudi že razstreljujejo eno goro za drugo; in to je njihova lastna sodba!
15. Glej, pod gorami so velike vodne kotline, ki vsebujejo več kot tri milijone kubičnih milj vode, ta voda pa bo izbruhnila in se dvigala nad visoke gore tega vodnega področja in tudi s hlapi prekrila Zemljo, iz katerih bo silovito deževalo!
16. O povej, ali nisem storil prav, da Sem dovolil Noahu, edinemu ki Mi je še poslušen, zgraditi to barko, za rešitev vsaj njegovega življenja, ko Me že nihče drug noče več slišati?!
17. Torej, sedaj Mi pa povej, kdaj sem tebi prepovedal uporabo barke; potem bom zopet govoril!«
18. Mahal je spet molčal; toda Gospod je govoril dalje, kot sledi.

805. POGLAVJE

Božji poziv Mahalu.

**Mahalovo neumno vprašanje ter moder in blag
Božji odgovor o smrti in posmrtnem življenju.
Mahalovo vprašanje o izvoru Satana in njegovi
brezmejni zlobi in jasen Božji odgovor.**

07. 08. 1844

1. In tako je govoril Gospod: »Glej, Moj sin Mahal, ti ki si Me tako strogo izzval in zdaj molčiš in nočeš govoriti in se prerekati z Menoj o Mojem grehu zoper tebe, kot tudi do celotnega človeškega rodu! Če pa nimaš zdaj ničesar za povedati ali se prepirati, kako ti potem lahko ponudim nadomestilo za škodo?!
2. Toda povem ti: pojasni Mi, kaj po tvojem mnenju v Mojem stvarstvu ni prav in to želim v trenutku spremeniti; samo prej Mi moraš poglobljeno dokazati, da je v Mojem stvarstvu resnično nekaj slabega in s tem obsojanega! – govori in Jaz bom potem takoj ukrepal!«
3. Tedaj je Mahal nekaj časa razmišljal, se nato zravnal in rekel Gospodu: »Gospod, ali meniš, da je nekdo moder, ki napravi izjemno popolno umetnino z največjo in najprimernejšo uporabnostjo, - ko pa ta doseže svojo največjo popolnost, ga razbije in vrže v jamo, kjer strohni in propade?!«
4. In Gospod je rekel: »Če bi mojster to storil brez razloga, bi bil očiten norec in vreden obsodbe; če pa ima mojster veliko višji sveti namen, ki brez takega postopka, ki se tebi zdi neumen in nesmiseln, tega sploh ne more doseči, potem zagotovo deluje zelo razumno in modro, če tak predhoden četudi izjemno umetniški izdelek uniči in vrže v jamo, da strohni, - kajti s tem je dosegel višji in sveti namen!
5. Glej, semensko zrno je zagotovo tudi visok umetniški izdelek, tako v svoji konstrukciji, kot v bistvenih delih, iz katerih je sestavljeno; ali se ti zdi nespameten postopek, da mora prej gniti v zemlji, da bi se nato iz te gnilobe znova stokrat dvignilo?!
6. Če pa je moder Mojster stvari že pri navadnem semenskem zrnu odredil tak postopek, ali potem meniš, da bo On ta postopek v njegovi najvišji dovršenosti pri človeku zanemaril in bo ta najbolj popoln izdelek zgolj zato vrgel v jamo gnilobe, da bi zadostil Svojim muham?!
7. O Mahal, kako slep moraš biti, če v Meni zmotno vidiš tako neumnega Mojstra! Ali ti tvoj lasten občutek ne pove, da želiš večno živeti in želiš bolj poglobljeno pogledati Moja številna neskončna dela?! Ali misliš, da bi imel ta občutek, če bi bil ustvarjen samo za neko časovno bivanje? Resnično ti povem, Jaz Tvoj Stvarnik, da bi potem imel le časovnega in

nobenega večnega življenjskega nagona!

8. Ker pa imaš v sebi večni življenjski nagon in lahko pogledaš v neskončnost, imaš že v sebi živ dokaz, da ne boš zato gnil v svoji jami, da bi bil uničen kot najbolj dovršeno delo Moje roke, ampak boš prav s tem tebi dozdevno nespametnim postopkom, lahko šele v izobilju in do najvišje popolnosti dosegel tisto kar zaznavaš v tem prehodnem izdelku in si za večno življenje želiš!

9. Glej, Zemlja je telo, iz katerega se veliko rodi, in ne veš, kaj se dogaja, da se to zgodi; zato je treba tudi tvoje zemeljsko telo položiti v zemljo, da se bo tvoje duhovno, neuničljivo telo, svobodno v polnosti dvignilo do večnega življenja!

10. Da pa je to dejstvo, si o tem v svojem življenju doživel že veliko dokazov, saj si govoril že z mnogimi, katerih telo je bilo položeno v zemljo.

11. Verjamem, da je tvoj očitek proti Meni neutemeljen; zato preidi na nekaj drugega, saj Me s tem ne boš prisilil k nadomestilu škode!«

12. Ko je Mahal slišal tak Gospodov govor, je bil prepričan, da je Gospod v tej zadevi ravnal popolno; toda pomislil je na Satana in rekel Gospodu:

13. »Gospod, vidim, da je po Tvoji večno resnični Besedi priprava Tvojih del dobra, saj Ti zagotovo le na ta način lahko s Svojimi deli dosežeš najvišji namen; če pa je torej vse od tebe nastalo dobro in popolno in razen Tebe v vsej neskončnosti ni ničesar, in vse, kar je tam mora biti zato Tebi enako dobro in popolno, potem mi povej, čigavega izvora je Satan in njegova brezmejna zloba. Od kod mu to, s čimer je sedaj vse ljudi proti Tebi naščuval, in če bi bilo mogoče tudi Tebe Samega s vsemi Tvojimi deli uničil? O povej, kdo je Satanov stvarnik in mojster?!«

14. In Gospod je rekel: »O ti slepi zagovornik slepe pravice svoje samopašnosti, kaj govoriš?! Ali si torej pozabil kako popolno Sem ustvaril človeka, ki lahko počne zunaj Moje Vsemogočnosti, kar hoče, kot drugi bog, po svojem svobodno ustvarjenem redu?! Ali misliš, da bi moral biti Satan kot svobodno bitje manj popoln kot ti?! Če lahko delaš pred Menoj, kar hočeš, ne da bi se oziral na Moj Red, ali bi bilo to svobodnemu duhu nemogoče?!

15. Ali vam ne bi smel pustiti, da ravnate tako, kot želite, če ne želim, da vas presoja Moja Vsemogočnost?! Če pa je tako, potem Mi povej, kako bi moral oblikovati prvi duh, da bi deloval po tvojem mišljenju v Mojem redu, pri tem pa kljub temu imel še vedno popolno svobodno voljo! Ali popolnost bitij ni le v tem, da popolnoma svobodno lahko počnejo, kar hočejo – četudi je to za ali proti Mojemu Redu!«

16. Tedaj je Mahal že spet molčal in ni vedel, kaj naj še reče.

17. Toda Gospod je nadaljeval, kot sledi.

806. POGLAVJE

Nadaljnja Božja ljubeča izmenjava z Mahalom.

Mahalove navedbe o njegovi brezgrešnosti.

Božja žalost in Njegove besede o posebnih načinih življenja.

Prihod angelov in Waltarja.

Božje izginotje.

08. 08. 1844

1. In tako je govoril Gospod: »Mahal, Moj sin, če imaš še kaj proti Meni, potem govori in Jaz ti bom odgovoril z ljubeznijo po pravici in pravičnosti! Kajti še vedno vidim v tvojem srcu jezo proti Meni; ta pa se mora prej iz tebe umakniti, če od Mene pričakuješ odrešitev, - ker duh, ki je razsrjen na svojega Boga in Stvarnika, se nikoli ne more zediniti z Njim! In tako govori!«

2. In Mahal je rekel: »Gospod, ali sem do zdaj, že kdaj storil greh zoper Tvoj Red?! Glej, Ti, kot vsa Tvoja nebesa in ta Tvoja Zemlja mi morata pričati, da še nikoli nisem proti Tebi grešil v vseh štiristo devetdesetih letih mojega dolgega življenja, ne proti angelu, ne proti ljudem in živalim in niti proti kamnu!

3. Mislil sem, da je zagotovo moja najbolj bridka dolžnost, da zaradi mojih otrok odidem v globine; kajti v svojem duhu sem videl kaj se dogaja z mojim sinom Waltarjem in kasneje tudi s to mojo hčerko Aglo, ki je šla za svojim bratom.

4. Glej, Waltar je odšel navzdol, ko si od njega to zahteval; toda ko je bil tam spodaj, si ga zapustil in seveda tudi njegovo sestro, ki mu je sledila brez Tvoje in moje zapovedi, in jo pustil, da se je pogreznila v najnižji pekel, Ti pa se za vse to nisi zmenil, kar sem dobro vedel iz svojega duha. To je bila zame, starca, zagotovo najbolj bridka dolžnost, da se odpravim na dolgo pot v Hanoh in tam, če je mogoče, rešim svoja otroka!
5. Pogosto sem Te prosil, da varuješ moja otroka; toda Ti nisi uslišal moje prošnje in me skoraj prisilil, da sem šel tja dol. Šel sem, in ko sem našel svoja otroka od tebe zapuščena – Waltarja mrtvega in Aglo v peklu –, nisem godrnjal proti Tebi, ampak vedno z besedo in dejanjem hvalil in slavil Tvoje Sveto Ime!
6. Toda zdaj, ko je med mojo žalostjo v globinah, moj brat po Tvojem nasvetu zgradil barko za ohranitev življenja, me zapustiš kot najhujšega grešnika in me pustiš, da propadem, kot navadna glista; zato Te vprašam: s kakšno pravico to delaš in po katerem redu? – Govori zdaj, kar želiš; zadeva je tokrat taka in nič drugačna!
7. Kajti tudi, če sedaj praviš: 'Kdaj Sem rekel, da ne smeš uporabljati barke v stiski, medtem ko Sem poklical Noaha?'; pa tak izgovor nima zame kljub temu nobene vrednosti, ker Si me sodil prav s tem, tako, da me nisi poklical kot Noaha, in takšno Tvoje molčanje do mene je bila tudi beseda, ki je pred mano zaprla barko in mi tako tudi sodila in obsodila na smrt.
8. In glej, Gospod, to je dejansko greh s Tvoje strani do mene, zato ker nisem nikoli grešil proti Tebi! Toda zdaj Ti povem: od zdaj naprej bom grešil proti Tebi, tako da boš imel razlog, da zapreš pred mano barko in me uničiš z mojimi štirimi otroki; kajti od zdaj naprej ne bom nikoli k Tebi klical: Gospod, reši me, ampak: Gospod, uniči me!«
9. Tedaj se je Gospodov obraz užalostil, in Gospod je rekel Mahalu: »O sin, ker Sem te tako ljubil, zato Sem te hotel na tej Zemlji vzgojiti za velikega kneza Mojih nebes! Toda ti si v Moji preveliki ljubezni videl le zanemarjanje z Moje strani do tebe; oh, kako slepega te je naredila tvoja lastna pravičnost!
10. Da pa boš videl, da to barko nisem pripravil le za Noaha, ampak za

vsakogar, bodo od te ure angeli z nebes hodili med ljudmi, kot ljudje in jih opozarjali pred grehi in jih povabili, da naj gredo v to barko v času stiske!

11. Prav tako boš tudi ti zdaj videl in govoril s svojim sinom Waltarjem, on pa ti bo pričal o Meni in povedal, ali Sem ga Jaz tako zapustil, kot si Me prej obtožil!»

12. Tedaj je Gospod pogledal navzgor in v istem trenutku je na vrhu višin stalo več tisoč angelov in prav tako tudi Waltar, ki je med njimi sijal in šel k Mahalu ter ga potolažil in mu pričal o neskončni Božji dobroti, ljubezni, krotkosti, potrpljenju in usmiljenju.

13. Toda Mahal je Waltarja vprašal, če je zares Waltar in kot tak tudi živi.

14. In Waltar je Mahalu potrdil popolno pristnost njegovega bitja.

15. Šele takrat je Mahal pred Gospodom začel ubirati popolnoma druge strune, vendar je Gospod tedaj izginil, da Mahal ne bi bil sojen; toda angeli in Waltar so ostali.

807. POGLAVJE

Mahalov pogovor z Waltarjem o razlogu Božje nevidnosti.

Mahalovo samospoznanje in kesanje.

Božje odpuščajoče besede iz svetlega oblaka.

09. 08. 1844

1. Toda Mahal je vprašal Waltarja, ker ni več videl Gospoda, kaj se je z Gospodom zgodilo, ker Ga ni mogel več videti med številnimi glasniki z nebes.

2. In Waltar je rekel: »O Mahal, glej, da se je skril pred tabo, je zopet Njegova neskončna dobrota in ljubezen! Kajti, če bi bil pred teboj še vedno viden, potem bi te že presojala moč Njegove vidne navzočnosti, ki bi te zdaj zajela in z nepopisno silo potegnila h Gospodu! Toda v tem silovitem potegu bi ti izgubil vso svojo svobodo in tvoj duh bi utrpel smrt.

3. Glej, Gospod je to zelo dobro videl, zato je izginil izpred tvojih oči! Kajti med Stvarnikom in bitjem je neskončna razlika, odnos med njima pa je takšen kot med dnevom in nočjo ali življenjem in smrtjo!
4. Sonce s svojo svetlobo oživlja vso Zemljo, kajti z njo se življenjski duhovi spuščajo v organsko stvarstvo te Zemlje in oživijo vse mrtve duhove k svobodnejšem delovanju v njihovih organih, in nato kmalu vidiš Zemljo zeleneti in cveteti v vseh vrstah ljubkih oblik, ki so delo prenovljenih oživljenih duhov v organih te Zemlje!
5. Če pa bi sonce neprestano sijalo na opoldanskem nebu in ne bi bilo delovanja, ki bi vmes prineslo za počitek potrebno noč, kaj bi se tam kmalu zgodilo z vsemi stvarmi na površini Zemlje? Glej, posušile bi se in na koncu popolnoma zgorele! To pa bi bila zanesljiva smrt vseh stvari!
6. Glej, še veliko slabša pa bi bila stalno vidna Gospodova prisotnost; kajti v tej nobeno bitje ne bi moglo ohraniti svojega življenja!
7. O glej, tudi mi, ki v duhu živimo v kraljestvu večne Božje svetlobe, večinoma pogrešamo vidno Gospodovo navzočnost! Dobro vidimo Njegovo Svetlobo, v kateri prebiva, vendar Njega ne vidimo; tako kot tudi ti vidiš le svetlobo sonca, ne pa tudi dejansko samega sonca, ki se nahaja znotraj tebi edino vidne svetlobne ovojnice.
8. Toda vse to priča o neskončni Gospodovi dobroti in ljubezni, ki si z vso Svojo neskončno modrostjo in vsemogočnostjo neprestano prizadeva za svobodno oblikovanje in utrjevanje Svojih otrok, tako da bodo nekoč za večno prenesli Njegovo vidno prisotnost, brez najmanjše omejitve njihove svobode. – O povej mi, ali nisi zadovoljen s takšno Gospodovo ureditvijo?!«
9. Tedaj je padla tančica z Mahalovih oči, in videl je svojo veliko krivico, storjeno Gospodu, da je zaradi tega začel glasno jokati in pri tem vzkliknil: »O Ti večno dobri Oče, ali mi boš lahko za vedno odpustil mojo robato predrznost proti Tebi?«
10. In iz bližnjega svetlega oblaka se je zaslišal glas: »Moj sin, že dolgo preden si grešil Sem ti odpustil; zato bodi miren in Me ljubi, tvojega Svetega Očeta!«
11. Nato se je svetel oblak premaknil proti jutru in tam postal neviden.

Vsi angeli in ljudje pa so na vrhu višin častili veliko Božje veličastje!

12. Nadaljnje dogajanje sledi v nadaljevanju!

808. POGLAVJE

**Waltarjev govor o zadnjem Božjem poskusu, da s Svojimi angeli
ljudi opozori in reši pred poplavo.
Mahalova misija in odhod angelov v nižine.**

10. 08. 1844

1. Po takšnem najbolj vzvišenem čaščenju Najvišjega, je angel Waltar spet rekel Mahalu: »No, Mahal, ti zemeljski spočetnik mojega nekdanjega zemeljskega telesa; spet je prišel čas, ko se je treba spomniti besed: 'Pojdi in izpolni Mojo voljo!' Ampak sedaj mi ni treba, da ti jo naznam, ker ti je Gospod Sam razodel, zakaj nas je poklical z nebes.

2. Glej, zdaj je to zadnji, izredni poskus reševanja ljudi na Zemlji! Če to ne uspe, potem bo Gospod tudi dopustil zlobnim ljudem, da v svojih neumnih prizadevanjih najdejo svojo lastno sodbo in propad; in to bo za duhove ljudi, ki jih bo znova pogoltnila materija, morala biti vsaj lekcija, ki jih bo spametovala, da bitja, ki jim je Bog dal visoko svobodo življenja, ne smejo nikoli tako neumno in nepremišljeno uničevalno delovati v velikem Božjem Redu!

3. Bog je Sam postavil gore na Zemlji in jih uredil za tisočkratno uporabo, in pod gorami izkopal velike in globoke vodne kotline, v katerih miruje stokrat več vode, kot jo je v morjih zemeljskega površja. In ta podzemna voda je kakor kri Zemlje, ki kroži po širokih zemeljskih kanalih in v glavnem povzroča po Gospodovem Redu vedno enako gibanje Zemlje in s tem njeno notranje organsko življenje; kajti tudi nebesno telo mora imeti življenje, če želi biti nosilec in hranitelj življenja.

4. Toda, če so sedaj ljudje začeli kot glodajoči črvi vrtati vsepovsod tisoče in tisoče klafter globoko pod gorami in jih uničili ter s tem odprli ožilje Zemlje, povej, čigava bo krivda in sodba, če bodo s tem slepi bedaki našli svoj propad?!

5. Če pa bi ti nekam postavil meh napolnjen z vodo in bi se skozenj pregrizli črvi, ali ne bi voda kmalu iz lukenj začela silno prodirati in utopila vse zlonamerne glodajoče črve?!
6. In glej, prav tako se bo tudi tukaj zgodilo z ljudmi in prek njih z vsemi živalmi in stvarmi! In glej, to je tudi posoda, za katero se je od nekdanj prerokovalo, da bo preplavila s sodbo vsa bitja tistega kraja, kjer bo mera gnusob ljudi polna!
7. Vendar ti ostani tukaj in pouči tiste, ki bodo morda prišli sem in tukaj iskali rešitev; toda zlobneže naj strela in toča nažene od tu!
8. Zdaj, ko veš kakšne so vse stvari, se odslej ne prepiraj več z Gospodom, ampak ostani v svojem starem redu in boš tako kot tvoj brat rešen po najbolj modrem Gospodovem načrtu!«
9. Po tem govoru so vsi angeli rekli 'Amen!' in nato zapustili višine ter se napotili v nižine.
10. Toda kaj so tam v petih letih opravili, in kako so bile živali skupaj s hrano pripeljane v Noahovo barko, bo prikazano v nadaljevanju!

809. POGLAVJE

Dejavnost 12.000 angelov v nižinah. Mahalov poduk kralju Guratu in Drohuitu. Prve naraščajoče zemeljske vode.

12. 08. 1844

1. Toda kako uspešni so bili ti izjemni glasniki v nižinah?
2. Dvanajst tisoč angelov je šlo najprej v Hanoh, kjer so se srečali samo s kraljem Guratom, ki je bil z že davno osvobojenim kapitanom Drohuitom ravno zaposlen z branjem poročil Fungar-Hellana o njegovih vojnih operacijah proti Bogu.
3. Toda ti nebeški glasniki so se v Hanohu razdelili in le sto jih je odšlo na grad h kralju, ki pa je takoj odložil vojno poročilo in kot ponavadi z največjo politično vljudnostjo sprejel te njemu dozdevne odposlance in jih vprašal o razlogih za njihov prihod.

4. Angel Waltar je takoj stopil naprej in rekel Guratu: »Gurat, ali ne spoznaš več umorjenega kraljevega namestnika, Waltarja, Aglinega brata?«
5. Tedaj se je kralj prestrašil in še bolj Drohuit; kajti oba sta kar kmalu zanesljivo prepoznala Waltarja in nista vedela, kako bi se na to prikazovanje odzvala.
6. Kralj je šele čez nekaj časa vprašal Waltarja: »Kako? Waltar, ali te niso umorili biriči tvoje sestre?! Kako se je zgodilo, da zdaj živiš? Kajti morilci so vendar tvojo prepoznavno glavo prinesli Agli nazaj, ki je bila potem balzamirana!«
7. In Waltar je rekel: »Ja, Gurat, jaz sem prav tisti Waltar! Le, da sedaj živim večno v novem duhovnem, neuničljivem telesu, ki je duhovne narave in je popolnoma eno z menoj! In tako sem zdaj Božji glasnik z nebes, tako kot vsi, ki so tukaj, in kot mnogi, ki so že razporejeni po mestu, da pridigajo ljudem skorajšnjo Božjo sodbo, tako kot ti tudi tukaj oznanjamo, da ste zdaj že skoraj popolnoma izgubljeni!
8. Kajti vaše vojne proti visokogorskim ljudstvom so vam povzročile zanesljiv propad; ker ste tam s pomočjo vaše znanosti in znanja uporabili sredstvo, s katerim zdaj uničujete gore od spodaj navzgor, kot voluharji, brez vedenja o tem, kaj se nahaja pod gorami v zemlji!
9. Glej, gore so pokrovi za velike podzemne vode in so zato večinoma narejeni iz trdih kamnin po Božjem Redu, da jih podzemne vode ne morejo spodkopati!
10. No, če pa uničite to močno obrambo pred podzemnimi vodami, ali ne bo voda začela silovito potiskati na površje zemlje in se dvigati nad najvišje gore in vas vse utopila?!
11. Sto dvajset milj od tod je dvajset zelo močnih novih potokov že začelo spreminjati ravnice v jezero in danes se jim jih bo pridružilo še pet, in tako vsak teden nekaj! – Povej, kakšna bo potem kmalu vaša usoda?«
12. Tedaj je Gurat ostrmel in se silno prestrašil, da ni mogel govoriti; Waltar pa mu je svetoval naj kmalu pobegne na višine, kjer bi še lahko našel rešitev, če bo to hotel storiti.
13. Kaj se je dalje dogajalo, - v nadaljevanju!

810. POGLAVJE

Odklonilen odgovor nejevernega Gurata Waltarju.

Waltarjevo zadnje opozorilo Guratu.

Neuspešna opozorila angelov pri Fungar-Hellanu in deželanih Hanoha.

13. 08. 1844

1. Ko pa je Gurat prejel od angela Waltarja takšno pojasnilo, je rekel: »Priatelj iz nebes ali morebiti od nekod z Zemlje! Tvoj nasvet je zelo prijazen in dobronameren; toda iz tvojega opozorilnega govora je razvidno, da si ti in tvoja družba bodisi lahkoverni ali pa ste prikriti odposlanci nekoč pobeglih prebivalcev na planoti in bi me radi zdaj z mistično napovedjo, kot glasniki z nebes, ugnali v kozji rog, da bi od tu takoj pobegnil, vi pa bi potem lahko prevzeli oblast v Hanohu!
2. Veš, dragi moj Waltar Drugi, tukaj v Hanohu nismo tako neumni, da bi tako hitro verjeli, kar nam pove nekaj gorskih potepuhov! Sprva sem bil res presenečen, ko sem te zagledal kot Waltarja; toda med tvojim opozorilnim govorom, mi je modri duh dal zanesljivo vedeti, da so med ljudmi dvojčki s presenetljivo podobnostjo! In tako je tudi s tabo in mističnim Waltarjem, in ker si zagotovo izvedel za njegovo usodo, se zdaj izdajaš za Waltarjevega duha; vendar duhovi zagotovo niso videti tako telesni kot ti!
3. Sicer bi vas zdaj lahko vrgel v ječo zaradi vaše velike predrznosti; vendar krutost ni bila nikoli meni lastna! Zato vas bom pustil oditi, kot ste prišli, ker je imel vaš meni namenjen opozorilni govor vsaj prijazen videz; toda vaši izjavi ne bom prej verjel, dokler se po velikih ravninah okoli Hanoha ne bodo vozili s čolni. Potem bom upošteval vaš nasvet! In zdaj se umaknite in pojdite v miru!«
4. Tedaj je Waltar rekel: »Gurat, ali veš kaj ti bom sedaj povedal?! Glej, povem ti samo to: ko se bodo že okoli Hanoha in v Hanoh prevažali s čolni, in ko boš prej še videl, kako bomo skozi Hanoh k Noahu prepeljali veliko število živali, ki bodo sprejete v barko za drugo obnovljeno Zemljo, potem bo zate že prepozno!

5. Kajti hlapci, ki se bodo vzdigovali iz notranjosti Zemlje, se bodo začeli v zraku zgoščevati in nato močno padali v ogromnih masah kot silna povodenj, potem bo Noah s svojimi že zdavnaj v barki; in nihče več ne bo v njo sprejet. In kdor se ji bo približal, bo od nje s strelami in točo odgnan in ubit!
6. Zdaj veš vse in naše izjemno poslanstvo pri tebi je končano! Sedaj delaj, kar želiš in verjemi, kar želiš, kajti taka je Gospodova volja, da nihče ne sme biti podvržen prisili!»
7. Po teh besedah so se angeli oddaljili in se takoj odpravili na območje, ki ga je Fungar-Hellan upravljal in vodil ter na tega junaka naslovili zelo močne opozorilne besede.
8. Toda on jim je zagrozil in rekel: »Noah živi previsoko zame, zato bom v naslednjih letih tudi njegove gore nekoliko znižal in si potem ogledal reševalno barko!«
9. Toda angeli se potem z njim niso več pogovarjali, kajti bil je že povsem zloben in popolnoma proti Bogu.
10. Od tam so angeli odšli k vsem ljudem na podeželju in jim pridigali; toda kljub mnogim ustvarjenim čudežem niso našli med prebivalci ne posluha, ne vere. Zato so kmalu opustili pridiganje in se posvetili zbiranju živali.
11. Kaj se je naprej dogajalo, - kasneje v nadaljevanju!

811. POGLAVJE

Angeli zbirajo hrano in živali določene za barko.

Gospodovo pojasnilo.

Izredna opozorilna znamenja pred veliko katastrofo.

14. 08. 1844

1. Samoumevno je, da je teh dvanajst tisoč izjemnih glasnikov z nebes zlahka zbralo živali in tudi njihovo hrano.
 2. Vendar bo to dejanje tukaj podrobneje omenjeno, tako da se kritiki sčasoma ne bodo več spraševali, kako je Noah živali zbral in kako je
- 264

nahranil to ogromno menažerijo.

3. Kajti, če je Meni, Gospodu, vsekdar mogoče iz dneva v dan vzdrževati svetovno menažerijo, potem Mi je bilo takrat zagotovo mogoče tudi Noahovo menažerijo v barki približno pol leta vzdrževati!

4. Da so Moji angeli v tem času vidno opravljali vzdrževalne naloge za pobožnega Noaha in še za mnoge druge ljudi, se ne razlikuje od navadnega vsakodnevnega ohranjanja Mojih bitij; ker je to vedno enako opravilo za angele iz Mene in vidnost ne predstavlja nobene razlike.

5. Če bi bili ljudje v tem času prav tako pobožni, kot je bil Noah, bi tudi večkrat videli koliko številnih angelov je dan in noč popolnoma zaposlenih, da vzdržujejo Mojo veliko svetovno menažerijo; toda sedanji ljudje jih z grobimi posvetnimi očmi ne bodo nikoli videli, ker so večinoma precej slabši kot v Noahovem času!

6. Če pa bi se kdo vprašal: 'Kako je bilo potem mogoče, da so v Noahovem času celo tudi popolnoma zlobni ljudje lahko videli, kako so angeli vodili živali in nosili hrano za te v velikih količinah?'

7. Tedaj pravim: to vedno stori Moje Usmiljenje pred splošno svetovno katastrofo, ki jo neumni ljudje vedno povzročijo zaradi svoje velike nevednosti v vseh stvareh sveta! Pred vsako nesrečo so ljudje vedno predhodno opozorjeni z izrednimi pojavi, da zapustijo kraj in gredo z iskrenim zaupanjem pod Mojo zaščito, kjer se jim zagotovo ne bo nič zlega pripetilo; vendar pa so ljudje kot blaženi posestniki, ki so zmeraj gluhi in slepi in so pogosto bolj neumni kot živali in raje pustijo, da jih doleti nesreča, kot da bi bili pozorni na znamenja in takoj odšli pod Mojo zaščito!

8. Če pa pustim, da so že pred manjšimi krajevnimi nesrečami nenavadna znamenja, koliko več jih bom storil pred tako veliko in splošno svetovno katastrofo, kot je bila v Noahovem času! Tako vesoljni potop zagotovo opravičuje prejšnjo vidno dejavnost angelov z nebes!

9. Vendar pa je res, da so takšni pojavi tudi sodba za ljudi; toda če se človek sooči z dvema zloma in mora enega izbrati, potem si gotovo najprej izbere manjše, da s tem morda odvrne večje zlo, - kot bo tudi majhna rana zagotovo prej zaceljena kakor velika! Če pa manjše zlo ni

več dovolj, da bi ljudje pri Bogu poiskali zaščito, potem mora seveda slediti večje zlo, v katerem se mora potem to zlo končati.

10. Mislim, da je razlog za to vidno dejanje angelov zdaj dovolj nazorno prikazan, in tako se lahko sedaj že spet vrnemo k pripovedi!

11. O tem kakšno pozornost so vzbudili angeli, ko so zbrane živali vodili skozi Hanoh, bomo govorili prihodnjič!

812. POGLAVJE

Kolona angelov z izbranimi živalmi skozi Hanoh. Neuspešno zadnje opozorilo Hanohitom in njihovemu kralju. Vrnitev nebeških glasnikov na višine.

16. 08. 1844

1. Ko so izjemni glasniki po štirih letih prišli v Hanoh z zbranimi živalmi, je to pri prebivalcih vzbudilo veliko pozornost, ker so ti glasniki vodili živali proste in ne v kletkah, kot je bilo sicer tudi že v tistem času običajno; še posebej pa je pritegnilo pozornost in občudovanje Hanohitov dejstvo, da je skoraj nešteto število živali vseh vrst, oblik, velikosti in lastnosti hodilo, kot jagnjeta ena za drugo v zelo mirnem redu.

2. Tako so glasniki potovali skozi vse ulice in ceste in vsem ljudem kričali: »Še kratek čas vam je dan; spreobrnite se k Bogu Gospodu in pojdite s polnim zaupanjem z nami navkreber na Noahove višine in vsi boste rešeni, kolikor vas bo želelo biti!

3. Kajti glejte, mi nismo ljudje, kot ste vi, kar vam kaže enaka poslušnost teh živali, ki so po svoji naravi različne, vendar nas kljub temu vse tako ubogajo, kot da so jagnjeta, medtem ko med njimi lahko vidite od slona do polha in tudi najbolj divje in velike živali!

4. Torej nam je dana velika moč! In tako je zdaj Noah za reševanje tisočih bitij pripravil le eno reševalno barko, zato v tej ne boste mogli najti zavetje, ker vas je na milijone, vendar to za vaše reševanje vseeno ni pomembno, kajti v primeru vaše resnične spreobrnitve k Bogu, zmoremo

v trenutku zgraditi sto tisoč enakih reševalnih bark, v katerih vsi lahko varno pridete v obnovljeno Zemljo popolnoma nepoškodovani!

5. Poslušajte! To je zadnji Božji klic, ki prodira do vaših ušes! Vse pustite in mu sledite, kajti od zdaj bodo v enem letu vsa ta vaša prebivališča in zemljiška posestva tri tisoč klafter pod vodo in blatom!«

6. Vendar ta poziv ni imel nobenega učinka; ljudje so se tem domnevnim čarovnikom in krotilcem živali samo smejali, sicer pa so jih pustili, da so se neovirano pomikali naprej in kričali.

7. Tako so se vrnili tudi h kralju in ga povabili, da jim sledi.

8. Toda on jim sploh ni odgovoril, ampak jih je pustil, da so spet odšli, kot so prišli, ne da bi kaj opravili.

9. In glasniki so zelo žalostni odšli z zbranimi živalmi iz mesta na višine.

10. Kaj se je nato zgodilo, - v nadaljevanju!

813. POGLAVJE

Prihod angelskih glasnikov s svojo čredo do Noahove barke.

Angeli urejajo namestitve živali.

Zadnji rok za sprejem ljudi, ki iščejo zaščito.

17. 08. 1844

1. Ko so ti izjemni glasniki prišli z zbranimi živalmi na višine do Noaha, sta jim kmalu prišla nasproti Noah in njegov brat Mahal in se oba nista mogla dovolj načuditi nad velikim številom živali in njihovim zelo različnim oblikam ter mirnemu načinu vedenja.

2. Toda angeli so rekli Noahu: »Odprite vrata barke, da bomo lahko živalim določili pregrade, v katere jim bomo dali njihovo hrano, ki jo bodo zaužile dnevno po svojem notranjem nagonu toliko, kolikor jo potrebujejo za svoje preživetje!

3. Zato ti ni treba skrbeti za nič drugega, kot za vodo, kar pa bo zate lahko. Glej, ker bo barka do polovice njene višine v vodi, izvrtaj luknjo v srednjem nadstropju in z notranje strani namesti pipo! Če boš odprl pipo, boš takoj dobil toliko vode, kot jo boš potreboval.

4. Toda dokler Gospod ne dovoli, da začne deževati, tako dolgo pusti barko odprto, da gredo lahko živali ven in si poiščejo svojo pijačo in tudi njihovo svežo hrano; vendar moraš pregrade označiti, v katerih živali ne smejo biti drugače razvrščene, kot smo jih sedaj razvrstili!
5. V zvezi z namestitvijo ti za naprej ni treba več skrbeti, ker smo za vsako žival dali ustrezno hrano v njeno pregrado, zato bo vsaka žival po tej spoznala svojo prostor!
6. Za čiščenje pregrad ti tudi ni treba skrbeti, kajti te bodo že očiščene brez tvojega truda!
7. Prav tako tudi za ptice imej okno na strehi zdaj vedno odprto, da bodo lahko skozenj prihajale. Kar se njihove hrane tiče, bomo za to že mi poskrbeli, le za vodo boš moral sam s svojimi skrbeti!
8. Gospod Sam pa ti bo oznanil, kdaj boš moral barko zakleniti in potem vrata trdno zasmoliti!
9. Če želijo pred dežjem ljudje pri tebi poiskati zaščito, jih moraš sprejeti, ko pa začne deževati, potem se nikogar več ne sme spustiti na barko!
10. Zdaj veš vse; Gospod bodi s teboj! Amen.«
11. Nato so angeli izginili, Noah pa je odšel z vsemi svojimi in hvalil ter slavil Boga.
12. Toda Mahal se je tako kot naravoslovec s svojimi otroki posvetil pregledovanju živali in se zelo veselil ob pogledu na to menažerijo.

814. POGLAVJE

**Mahalovo godrnjanje in prepiranje z angeli in Bogom,
zaradi njegovega domnevnega zanemarjanja.
Aglina poučne in tolažilne besede in njen nenaden
povratak domov z angelom Waltarjem.**

19. 08. 1844

1. Ko je Noah prenehal hvaliti in slaviti Boga, je šel tudi on v barko in si ogledal kako so živali v pregradah razporejene in nato v srednjem nadstropju poiskal primerno mesto za namestitev priporočene pipe za
- 268

vodo.

2. Ko je to našel, se je povzpел do tretjega nadstropja in tam slišal svojega brata Mahala, ki se je s svojimi otroki ravno posvetoval zaradi tega, ker angeli niso omenili niti zloga o njem, ampak so vse ukaze dali samo Noahu; še posebej pa je bil poln jeze zato, ker so angeli dali Noahu natančna navodila za vzdrževanje živali, vendar z enim zlogom niso omenili njega in njegovih otrok!

3. In Mahal je rekel v prisotnosti Noaha, katerega pa ni opazil, ker je ta stal za steno ene od pregrad: »Ali sem torej pred Gospodom manj kot živali?! Te imajo svoje pregrade in zadostno hrano in za njihovo ohranitev je bilo poskrbljeno; kaj imamo pa mi?

4. Tako so angeli tudi vedno govorili o ohranitvi Noaha in njegovih; toda o naši ohraniti ni bilo niti najmanjšega govora! Zakaj bi to drugače razumeli, kot so nam angeli nakazali: za nas barka ni zgrajena, ampak edino za Noaha in za njegove ter za živali!

5. Vendar vem, kaj bom storil! Glej, tu je še velika količina okleščenege lesa; govoril bom z Noahovimi hlapci in z Noahom, da zgradijo barko zame, v kateri bomo imeli prostor, in Noah se lahko potem sam naseli v veliko barko!

6. Če nas hoče Gospod ohraniti, je tako dobro in prav, - če pa, kot kaže, tega noče, Ga zato ne bom prosil, kajti sedaj mi je celotno bistvo življenja v takih zatiranih okoliščinah tako ali tako že postalo gnusno!«

7. Tedaj je rekla Agla: »O oče, jaz mislim, da preveč govoriš! Kajti glej, saj sem tudi jaz videla Waltarja in on mene, a me ni tolažil; in vendar ne godrnjam zoper Gospoda! Zakaj to počneš, saj si vendar prejel najvišjo tolažbo od Samega Gospoda?!

8. Toda za sebe pravim: o Gospod, meni, največji grešnici, naj se zgodi po Tvojem usmiljenju! In četudi moram postati plen smrti, naj bo Gospod tudi zanjo hvaljen in slavljen.«

9. Mahal je ostrmel nad tem govorom jokajoče Agle, nato pa je Noah stopil naprej in hvalil Aglo za tak pravi govor pred Bogom.

10. Toda v tistem trenutku je pred Aglo stal sijoči angel in ji rekel: »Agla, glej, nikoli ne boš postala plen smrti, ampak za večno le plen življenja! In

tako mi podaj svojo roko in mi sledi, tvojemu bratu Waltarju!«

11. Tedaj je Agla podala angelu roko in v trenutku izginila; in od nje ni ostalo ničesar razen njenih oblačil in v teh malo pepela.

12. Ta pojav je pri vseh povzročil veliko začudenje in niso vedeli, kako se je to zgodilo.

13. Edino Noah se je zbral in padel na svoje obličje ter Boga nadvse hvalil in slavil, da se je to zgodilo.

815. POGLAVJE

Noahove opozorilne besede godrnjavemu Mahalu. Izdelava majhne barke za brata Mahala in njegove.

20. 08. 1844

1. Ko je Noah eno uro hvalil in slavil Gospoda, da je tako izredno milostno sprejel izgubljeno hčer njegovega brata v večno živo Božje kraljestvo duhov, se je dvignil in obrnil k svojemu bratu Mahalu in mu rekel:

2. »Brat, zakaj se nočeš prenehati prepirati z Bogom Gospodom, ker ti je podelil tako neskončno veliko milost?! Glej, v tebi ni nič drugega, kot popoln skrit napuh!

3. Glej, ves čas te na skrivaj jezi, da je Gospod mene in ne tebe izbral za gradnjo barke, in da nisi ob vsaki priložnosti prav posebej poklican in izbran! In, ker nimaš nikogar, s katerim bi se lahko o tem prepiral, izražaš svojo oholost in jezo na Samega Gospoda in Mu hočeš ob vsaki priložnosti celo kljubovati!

4. Toda vprašaj se, ali je takšno vedenje do Tistega, ki te je pred štirimi leti tako ljubeče imenoval za Svojega sina, pravo in pošteno! Ali res misliš, da se ti bo Gospod pustil izsiljevati?!

5. Glej, Satan kljubuje Gospodu že od pamtiveka! Toda kaj je s tem dosegel? Kajti karkoli hoče, Gospod ne bo nikoli storil! In tako Satan ostane vedno suženj svoje lastne trmoglavosti, ki je plod njegove neumnosti; vendar Gospod ostane za večno Gospod in dela, kar hoče, ne da bi se pri tem menil za kričanje svetovnih norcev!

6. Brat, ali se je tako težko ponižati pred Svetim najboljšim Očetom in sprejeti Njegov Sveti Red?!
7. Gospod ti je vendar očitno pokazal, da pred teboj še nikoli ni zaklenil skrinje Svoje ljubezni, milosti in usmiljenja, in tako zagotovo tudi ne te barke!
8. Če pa bi se iz skrivnega, zatajenega srda hotel izobčiti, ali misliš, da te bo potem Gospod za lase potegnil noter?! Oh, spremeni se v svoji norosti in ne postavljalj nenehno Gospodovo potrpljenje na preizkušnjo, in kmalu se bo tudi zate našla pregrada v barki!«
9. Toda ta Noahov najbolj dobronameren govor je na Mahala le malo učinkoval in vztrajal je na tem, da se zanj posebej zgradi barka.
10. In Noah je naredil po želji svojega brata in dal zgraditi zanj majhno barko, štiri klaftre dolgo in dve klaftri visoko; le da notri niso bile nameščene pregrade.
11. Kaj se je dogajalo naprej, - v nadaljevanju!

816. POGLAVJE

**Noah izroči Mahalu majhno barko.
Mahalova ključovalna zahteva do Boga.
Odvzeti trije Mahalovi otroci z ognjem Božjega gneva.**

21. 08. 1844

1. Ko je Noah skončal barko za Mahala, mu je rekel: »No, tukaj je dokončana barka tvoje trmoglavosti! Toda, glej da jo bo Gospod blagoslovil zate in za tvoje tri otroke; sicer ti bo nudila malo varnosti!
2. Jaz sem jo po izgradnji blagoslovil; toda ta blagoslov bo brez Gospodovega blagoslova brezploden! Zato pojdi h Gospodu in Mu daj čast in Ga prosi, da ti blagoslovi barko za tvojo varnost!«
3. Toda Mahal je rekel: »Govoriš po svojem prepričanju, vendar ne poznaš moje stiske! Ali nisem človek kot ti in ali nimam enega očeta in ene matere? Gospod ti je celo ukazal zgraditi to tvojo barko po navedenih merah za tvojo rešitev, čeprav Ga zato nisi prosil; mene pa je pustil, da se

kot divja žival potikam po svetu in mi ni rekel, da naj tudi jaz zgradim rešilno barko!

4. Govoril mi je skozi občutenje in mi pokazal, kaj moram storiti v globini in jaz sem se vedno po tem ravnal; vendar meni ni ničesar določenega rekel o rešitvi, medtem ko sem bil jaz prav tako čist, kot si ti!

5. In glej, v tem je stiska mojega srca; zato ne bom storil ničesar in čakal na Gospodovo izrecno besedo! Ko se bo namenil govoriti z mano, potem se bom tudi jaz zagotovo ravnal po Njegovi Besedi! Vendar ne želim Gospoda v ničesar siliti, bodisi s prošnjo ali žrtvovanjem; raje prej propadem, kot da bi na Gospoda vplival v Njegovem svobodnem delovanju!

6. Če želi blagosloviti to barko zame, bo to storil brez moje prošnje, tako kot je tebi zapovedal zgraditi barko brez tvoje prošnje; če pa tega ne želi, ne bom uporabil barke, ampak bom z mojimi pogumno delil grenko usodo milijonov in bom poleg tega še priča, kako bodo zlobni ljudje trpeli zaradi svoje hudobije! Amen.«

7. Nato se je Mahal dvignil in odšel s svojimi tremi otroki v gozd in tam čakal na Gospodovo Besedo.

8. Toda Gospod ga je pustil tri dni; na četrti dan pa se je nebo začelo oblačiti.

9. Tedaj se je Mahal na Gospoda razjezil in se silno prepiral z Bogom in to v tonu, ki se ga na Zemlji nikdar več ne sme ponoviti.

10. Ko je Mahal od zmerjanja ohripel, se je pred njega na tla spustil ogenj z oblakov in iz ognja je rekel glas:

11. »Mahal, ti izprijenec! Naveličal Sem se tvojega zmerjanja. Če nisem vreden časti in Me ne upoštevaš, tvojega Boga in Gospoda, potem se tudi Meni ne zdi vredno, da bi te reševal!

12. In tako potem ostani tukaj in bodi priča Mojemu gnevu nad Zemljo in nad teboj; toda tvoje otroke, ki se niso strinjali s teboj, ti bom odvzel, in tako Me boš moral spoznati vsaj v Moji jezi, ker Me nisi hotel spoznati v Moji ljubezni! – Zgodi se!«

13. Tedaj je ogenj zajel tri otroke in jih v trenutku použil. In Mahal je zdaj ostal sam in povsem onemel od groze.

817. POGLAVJE

**Mahalov pobeg na visoko skalo in v Adamovo jamo.
Mahalov samogovor. Božja milostna beseda Mahalu.
Začetek teme in Mahalovo blodenje naokrog.**

22. 08. 1844

1. Medtem je Noah poslal svoje hlapce, da poiščejo Mahala, vendar Gospod ni želel, da bi ga Noah spet našel na Zemlji.
2. Mahal pa je vzel užitne korenine, kruh in sir za dvajset dni in se povzpел na visoko pečino, in ker je imela pečina izvir, je bil tako s hrano in pijačo preskrbljen.
3. Na tej pečini je preživel sedem dni. Ker pa se je nebo vedno bolj iz dneva v dan temnilo, se je Mahal dvignil s svoje pečine, vzel svoj živež in s tem odšel v znamenito Adamovo jamo.
4. Ko je tja s težavo prišel, je pri sebi rekel: »Postal sem star in utrujen, in Gospod mi je vzel vso podporo; ali želi biti morda tudi zato zahvaljen, povelečevan in slavljen?
5. Ja, Gospod! Zdaj, ko sem po Tvojem zatiranju postal grešnik pred Teboj; šele zdaj Te želim povelečevati, hvaliti in častiti! Kajti, ko Si me zatiral, me je bolelo, jaz pa sem se upiral in zviljal, kot črv pred Teboj; sedaj pa me je prevelika bolečina naredila neobčutljivega! Ne čutim niti bolečine niti žalosti in tako tudi več nobene nejevolje, ne jeze; zato Te Gospod lahko spet povelečujem, hvalim in častim!
6. In tako bodi povelečevan, hvaljen in čaščen, Ti moj Bog in Gospod in moj Vsemogočni Sveti Stvarnik in Oče! Prepiral sem se s Teboj, ker sem čutil bolečino; toda sedaj se ne želim nikoli več prepirati s Teboj, ker ne čutim več nobene bolečine!
7. Dokler sem bil ob Tebi na Noahovih višinah, tudi nisem imel nobenih bolečin in sem bil lahko vselej pravičen pred Teboj Gospod in Te ves čas hvalil, povelečeval in častil, ker pa Si me spustil v pekel, sem postal poln jeze in bolečine in se moral spreti s Teboj! Ampak sedaj sem spet brez bolečine; zato Te lahko sedaj tudi spet povelečujem, hvalim in častim!

8. Zato me nikoli več ne spusti v pekel, kjer Te nihče ne more poveljčevati, hvaliti in slaviti; kajti tam je samo ogenj, jeza, prekletstvo in bolečina!
9. Ker pa Te Gospod sedaj že tako poveljujem, hvalim in častim, Te prosim, vzemi sedaj tudi mene s tega sveta in mi ne dovoli biti priča pravični poplavi Tvojega gneva nad vsemi Tvojimi bitji! Naj se Tvoja volja vedno zgodi! Amen.«
10. Po tem Mahalovem nagovoru je iz notranjosti jame zadonel glas kot odmev: »Mahal, ublažil Sem Svojo jezo proti tebi, ker si se omehčal, ko Sem te močno udaril zaradi tvoje trdote proti Meni; toda kljub temu se moraš na Zemlji pokoriti za mnoge poprejšnje neumnosti, dokler te ne bom sprejel, - kajti velika je bila tvoja hudobija do Mene!
11. Toda bodi potrpežljiv v vsem, kar bo prišlo nadte in čakaj Name, in Jaz ne bom dovolil, da te zadušijo valovi; toda tvoji podplati bodo morali biti kljub vsemu prej od vode oprani, preden te bom odrešil mesa! Tako naj se zgodi!«
12. Mahal je v tem odmevu dobro prepoznal Gospodov glas in se sedaj uklonil Gospodovi volji.
13. Toda, ko je preživel sedem dni v sicer svetli jami, se ni več zdanilo, kajti nebesni svod je bil že tako gosto prekrit s črnimi oblaki, da noben sončni žarek ni mogel več prodreti skozenj.
14. Zato je Mahal zapustil tudi jamo in odšel, da bi nekje našel svetlobo; vendar je zaman blodil sem in tja. Zaradi goste teme ni mogel več najti poti; vendar ni godrnjal, ampak je zdaj potrpežljivo čakal, kaj se bo zgrnilo na Zemljo.
15. Vendar je bil to že tudi čas, ko je Gospod zapovedal Noahu naj gre z družino v barko.
16. Toda kako? To je že podrobno opisano v prvi Mojzesovi knjigi, poglavje 7, vendar pa bo v bližnji prihodnosti še bolj natančno opisano!

818. POGLAVJE

Božje besede tolažbe Noahu in Njegova velika žalost za ljudi. Zadnji Božji poskusi reševanja prebivalcev nižin.

23. 08. 1844

1. Tako pa je bilo, ko je Gospod zapovedal Noahu naj gre v barko:
2. Ko se je nebo zelo močno pomračilo in so oblaki v temni noči začeli zagrinjati bližnje gorske vrhove, hlapci pa so na neizmerni razdalji v globinah ustvarili vtis gorečega mesta, je prišel Gospod, zelo otožen in žalosten k Noahu in mu rekel:
3. »Noah, ne boj se; kajti glej, Jaz, Gospod vseh bitij in vseh stvari Sem pri tebi, da te zaščitim in varujem pred sleherno stisko, ki jih bom sedaj nad svet poslal, ker tako hočejo ljudje, ki so postali zlobni!
4. Glej, glej, kako žalostno je sedaj vse videti na tej starodavni Zemlji! Človeška umetelnost je brez njihove vednosti in hotenja predčasno osvobodila ujete prvotne zle duhove Zemlje, s čimer bi bila brez sodbe ogrožena vsa nebesa. Zato je sedaj prostor od Zemlje do Lune napolnjen s takšnimi duhovi. In, če skozi krajevne žareče oblake, v katerih zdaj divjajo in besnijo osvobojeni zli duhovi, svetloba ne bi dosegla površja Zemlje, bi tu bila takšna noč, v kateri bi se moralo vse življenje zadušiti, kajti sončna svetloba ne more nikoli prodreti skozi takšne mase oblakov in hlapov!
5. Toda ljudje v globini nimajo nobenega strahu! Svoja mesta osvetlujejo z baklami in velikimi oljnimi svetilkami in se pri tem zabavajo; še vedno se snubijo in ženijo, prirejajo gostije, igre in ples, medtem ko Jaz, njihov Stvarnik zanje žalujem in jim ne morem pomagati, da jih ne bi za večno uničil v njihovem duhu!
6. O ti Moj Noah, to je težko stanje za Očeta, ko vidi Svoje otroke pred breznom in jim ne more pomagati, razen z novim zelo ostrim zaprtjem, ki je bližajoča se, zdaj pa neizogibna sodba! – Kaj naj na to rečem?
7. Glej, na tej Zemlji, v pokrajinah, ki so daleč od tod, živijo Kajnovi potomci! Zanje je bilo dovolj nečisto razodetje (ne neposredno od Boga)

in še vedno živijo do te ure v Mojem Redu, in redki so med njimi, ki so včasih bolj ali manj z dejanji obtežili svojo vest in zdaj v tej noči bližajoče se splošne sodbe vijejo roke in ponižno prosijo za usmiljenje!

8. Toda povem ti: glej, usmilil Se jih bom v njihovi stiski; toda ta veliki del zemlje, kjer živijo Moji otroci pomešani z otroki sveta, bo moral zdaj doživeti Mojo neizprosno sodbo!

9. Toda še preden bom pustil, da pade na Zemljo voda z oblakov, bom še sedem dni ljudi v globinah strašil z najrazličnejšimi pojavi, in jih kjer je mogoče s temi prisilil, da pobegnejo semkaj!

10. Sedem dni bomo v tej temi še tukaj počakali, Jaz pa bom potegnil šibko svetlobo od tu do Hanoha in še dlje, tako da nihče, ki se še želi rešiti, ne bi zgrešil poti, ki vodi sem; in če bi kdo prišel sem, četudi bi bil to sam Fungar-Hellan, mora biti sprejet v barko!»

11. Po tem govoru se je od višin tja do Hanoha in naprej rahlo zasvitalo, in Gospod je odprl Noahu duhovni pogled, da bi lahko hkrati z Gospodom pogledal v globine, toda nista videla nikogar, ki bi zapustil mesto.

12. Slišali so se kot grom mogočni klici, toda nihče se ni zmenil za to. V Hanohu so izbruhnili požari, ki so pri mnogih povzročili veliko tesnobo in strah, vendar se kljub temu nihče ni hotel izseliti iz mesta. Podzemne vode so izbruhnile in preplavile trge in ulice; potem so reveži bežali na bližnje hribe, bogataši pa so se s čolni veselo vozili po trgih in ulicah in nihče ni šel na višine.

13. In takšne nesreče so v globinah trajale sedem dni; vendar kljub temu nihče ni zapustil mesta.

14. Potem je Gospoda minilo potrpljenje in je Noaha peljal do barke.

15. Kako in kaj naprej, - v nadaljevanju!

819. POGLAVJE

Noahova vselitev v barko, Božja navodila in pojasnila.

Bog zapre barko.

Začetek vesoljne potopne katastrofe.

24. 08. 1844

1. Toda, ko je Noah z Gospodom prispel do barke, mu je Gospod rekel: »Noah, pojdi zdaj z vso svojo družino v barko, kajti v tem času Sem tebe edinega našel pravičnega pred Menoj!
2. Vendar od čiste živine vzemi po sedem glav in od nečistih živali samo en par; vendar pri vseh enega samca in eno samico, - prav tako tudi od ptic pod nebom od vsake vrste sedem, samca in samico, tako da njihovo seme ostane živo na Zemlji!
3. Kajti po sedmih dneh od tega trenutka dalje, bom pustil deževati štirideset dni in štirideset noči, in uničil vse na tej Zemlji, kar je tu živih bitij, ki Sem jih ustvaril!«
4. Tedaj se je Noah vrgel na tla pred Gospoda in Ga častil za veliko milost, ki mu jo je Gospod izkazal.
5. Toda Gospod je dvignil Noaha s tal in mu zopet rekel: »Noah, premišljuješ, kako to, da Sem ti že prej enkrat naročil, da vzemi v barko brez razlike od vsake vrste živalstva samo en par, sedaj pa od čistih živali sedem parov od vsake vrste in tako tudi brez razlike od ptic v zraku; le da pri nečistih živalih ostaneš pri enem paru!
6. Glej, razlog zato je v tem: takrat Sem v srcu pomislil s Svojo vsevednostjo: 'Ljudje bodo zagotovo prišli sem iz globin in tukaj poiskali zaščito!'
7. In glej, nisem se pa želel v Svoji vsevednosti vprašati, če bodo ljudje, ki Sem jih tako pogosto klical, to storili! Toda zdaj, ko Sem jih pogledal, nisem videl več volje, saj je bil ves njihov duh použit z mesom in svetom, in videl Sem tudi, da ne bo nihče prišel!
8. Zato moraš vzeti namesto zelo nečistih ljudi, ki so se spustili pod vse živalstvo, več čistih živali, in tako tudi več ptic po nebom! Vrh tega ti bo živalstvo prišlo tudi prav na novi Zemlji!

9. Če zdaj to razumeš, pojdi in se po tem ravnaj! Toda ne jemlji nobene umetne svetlobe v barko, kajti Jaz Sam ti bom iz Sebe osvetlil barko! Amen.«

10. Tedaj je Noah šel in delal vse, kot mu je Gospod zapovedal; vendar je bil Gospod z njim in pomagal Noahu, da je vse opravil.

11. Ko je Noah z Gospodovo pomočjo storil vse v največjem redu, je šel v svojem šeststotem letu starosti v barko, in sicer na sedemnajsti dan drugega meseca, kar je bilo po sedanjem koledarju 17. februarja.

12. Ko je bil Noah tako z vsemi svojimi in z vsem zapovedanim živalstvom v barki, je Sam Gospod prijel velika vrata barke in jih zaprl z lastnimi rokami ter potem barko blagoslovil; in tako je bil Noah sedaj na varnem, in Sam Gospod je varoval barko.

13. Torej, ko je bi Noah tako na varnem, je Gospod dvignil Svojo vsemogočno roko in zapovedal oblakom, naj spustijo dež na zemljo v mogočnih nalivih in tudi mogočnim vodnim podzemnim kotanjam, da svoje vode potisnejo ven na površje Zemlje. Tedaj so iz velikih globin izbruhnile vode in odprle so se tudi nebesne zapornice.

14. Nato se je iz zemeljskih tal pojavilo nešteto mogočnih izvirov in pognalo svoje vode do oblakov, in iz oblakov je padal dež kot slapovi z visokih zasneženih gora, zaradi česar je voda nad zemljo tako hitro narasla, da ljudje niso mogli dovolj hitro pobegniti v gore; in tiste ki so uspeli zbežati v gore, so preplavili mogočni valovi, ki so silovito padali preko skalovja, da so utonili.

15. Le nekaterim je uspelo z obupno močjo doseči Noahove višine. Ko so med nenehnimi strelami zagledali mogočno reševalno barko, so vpili na pomoč za rešitev; vendar jih je Gospodova moč odgnala od tam, zato so pohiteli na najvišje gorske vrhove in s krvavimi rokami plezali navkreber, toda strela jih je odtrgala s stene in jih vrgla navzdol v mogočne naraščajoče valove.

16. Kaj se je naprej dogajalo, - v nadaljevanju!

820. POGLAVJE

Mahal v Adamovi jami kot začudena priča najbolj strahotnih dogodkov.

Mahalov tesnobni monolog.

Prihod treh beguncev v jamo, Gurata, Fungar-Hellana in Drohuita.

Božje prikazovanje v jami.

26. 08. 1844

1. Vendar je silovit dež prisilil Mahala, da se je zatekel nazaj v jamo, v kateri je hodil gor in dol in vsake toliko časa začudeno in na pol v obupu pogledal ven, kako najmogočnejši vodni tokovi derejo po skalah, trgajo in s seboj odnašajo zemljo, ruvajo največja drevesa in jih nato s strahovito silo vržejo v globino, in tudi trgajo cele skale, ki se nato s hrupom tisočerih gromov valijo v grape in prepade!
2. Sicer je bil velik ljubitelj velikih spektaklov narave, vendar je bilo to tudi zanj malo preveč; kajti sedaj je videl, drugače tako junaški Mahal, očiten propad celega sveta in tudi svoj konec. Zato je trepetal v velikem strahu in si rekel:
3. 'O Gospod, - resnično, Tvoja moč se lahko spozna šele v Tvoji pravični jezi! Četudi Si v Svojem miru neznansko velik, Svet in vzvišen, temu neveden, otopel človek vendarle posveča premalo pozornosti in lahko Gospod, zlahka pozabi Nate; toda tak prizor Tvoje moči kaže otopelemu in v svoji neumnosti ponosnemu, bahavemu zemeljskemu črvu, da Si Ti, Gospod, neskončno več, kot v Tvojem miru tako ošabni človek!
4. Če tukaj le ne bi bil tako sam, potem bi bil ta prizor videti še veliko bolj poučen; toda tako popolnoma zapuščen od vse žive družbe je popoln grozen obup, in tako čakati na zanesljiv konec vseh stvari in s tem tudi na lastnega!
5. O Gospod, vzemi me s tega sveta in ne dovoli mi biti še naprej priča tej Tvoji najstrašnejši sodbi! Tvoja Sveta volja naj se zgodi!'
6. Ko je Mahal končal svoj monolog, so tedaj iz globin prišli v jamo trije begunci, da bi v njej poiskali zatočišče. To je bil za Mahala zelo zaželen prihod, da je imel nekoga, s katerim bi delil svojo veliko stisko!

7. Zato je takoj pristopil k trojici iskalcev zatočišča in jih pozdravil ter vprašal kdo so.

8. In trije so rekli: »Mi smo trije največji norci iz globin! Še pred nekaj dnevi smo verjeli, da smo gospodarji Hanoha in tako tudi celega sveta; zdaj pa nam je stari Bog pokazal, da je samo On edini Gospod! Zato smo zbežali sem, gnani zaradi strahovite poplave in smo morda tudi edini preživeli iz Hanoha, kajti tam je že vse veliko klafter globoko pod vodo in blatom! – Naša imena so Gurat, Fungar-Hellan in Drohuit!«

9. Tedaj je Mahal zavpil in rekel: »O Gospod, kakšno čudovito naključje! Svoje največje sovražnike Si privedel sem in jih dal kakor v moje roke!

10. Ali veste kdo sem?! Glejte, jaz sem Mahal, ki sem vam tako pogosto govoril o tej sodbi! Toda vaša ušesa so bila zamašena! Zdaj je pred vašimi očmi vaše lastnoročno delo, najstrašnejša Božja sodba! Kaj zdaj pravite na to? Kje je zdaj vaša moč in gospostvo?!«

11. Tedaj so se trije prestrašili in hoteli pobegniti iz jame; toda v tistem trenutku je v jamo vstopil Gospod in Se takoj pustil prepoznati vsem štirim.

821. POGLAVJE

Mahalovo ponižno priznanje grehov pred Gospodom.

Pričevanje Svetega Očeta o Njegovi ljubezni in usmiljenju.

Poplavna sodba kot lastna stvaritev neumnih ljudi.

Bog pozove Satana. Pot v pekel Gurata, Fungar-Hellana in Drohuita.

Bog vodi Mahala do barke.

27. 08. 1844

1. Ko pa je Mahal zagledal Gospoda, je šel pred Njega, se vrgel na tla na obraz in kot skesani spokornik rekel:

2. »O Gospod nebes in Zemlje, Vsemogočni Bog, moj Sveti, najbolj ljubeči Oče! V teh mojih zadnjih dnevih sem močno grešil proti Tvojemu srcu, ja, proti Tvojemu najsvetejšemu srcu, ki je napolnjen z neskončno, večno očetovsko ljubeznijo, sem močno grešil! O Ti Sveti oče, Ti večna
280

ljubezen; ali bom jaz, bedni črv v prahu, nič, spet našel usmiljenje in milost pred Tvojim najsvetejšim obličjem?»

3. Toda Gospod je rekel: »Mahal, Moj sin, ki si bil izgubljen in sedaj spet najden in od Mene prevzet, vstani! Kajti Jaz, Tvoj večni, Sveti Oče, ti povem: še nihče ni padel tako daleč od Moje večne in neskončne ljubezni, da ga ne bi mogel sprejeti, če pride k Meni v skesanem spoznanju svojega greha!

4. Toda kdor ne pride, si je na čelo napisal svojo sodbo; saj nikogar ne zadržujem proti njegovi svobodni od Mene vdahnjeni volji in nikogar ne pritegujem proti njegovi volji!

5. Ampak vse, kar Jaz Vsemogočni naredim je, da pokličem Svoje otroke naj pridejo k Meni, kot edinemu, večnemu, pravemu Očetu! Blagor tistim, ki klica ne preslišijo, in ko ga slišijo, se po njem ravnaajo!

6. Tako Sem do zdaj dva tisoč let klical, učil in opozarjal Svoje otroke, vendar niso hoteli Mojih tako ljubečih opozoril nikoli upoštevati, ampak so svoje uho in srce položili na stara lažniva Satanova usta, in ta jim je pokazal pot do uničenja. In tako dolgo so neutrudno hodili po teh poteh, dokler niso potem dosegli tega, kar je zdaj prišlo nad njih in nad to veliko Zemljo!

7. Nisem Jaz priklical te sodbe nad Zemljo in nisem njen stvarnik, - ampak so to ti trije tukaj! Ti so hoteli uničiti Zemljo in zdaj je njihovo delo pred njihovimi očmi!

8. Iz jeze proti Meni, njihovemu Stvarniku, so blazno drzno zabadali v Zemljo, in Satan jih je vodil naravnost na tiste kraje na Zemlji, kjer je njeno pulziranje na najnižji globini. Potem so s svojo solno raztopino in zrnji iz pekla raztrgali trdno kožo z Zemljinih žil in na površje so se začeli dvigovati najmogočnejši hlapi in tokovi, kamor jih je silila teža zemeljske povrhnjice. In vsa poplava, ki pustoši in ubija vse na tej zemlji, je zdaj plod njihove prizadevnosti za pekel!»

9. Ob teh besedah se je začela trojica zelo močno tresti, kajti dobro so že vedeli, da je njihov zločin povzročil smrt milijonov, in kako so bili skoraj edini krivci za to sodbo.

10. Toda Gospod je tedaj poklical Satana, in ko se je ta v trenutku

prikazal, razkačen od jeze, mu je Gospod rekel: »Bedni preizkuševalec Moje prizanesljivosti, ljubezni in potrpežljivosti! Glej, tu stojijo tvoji trije najzvestejši hlapci; mojstrsko so izpolnili tvoj načrt! Kakšno nagrado jim boš sedaj za to dal?«

11. In Satan je rekel: »Ali niso imeli na Zemlji vsega po čemer jih je žejalo njihovo srce?! Kakšno nagrado bi si potem morali še želeti?! Smrt je njihova usoda.«

12. Tedaj je Gospod rekel: »Ali ste zdaj slišali, kako vaš gospodar nagraduje svoje hlapce? Ali ste s tem zadovoljni?«

13. Tedaj so trije začeli tuliti od strahu in tesnobe in prosili Gospoda za pomoč.

14. Toda Gospod je rekel: »To sedaj pravite samo zaradi strahu v sebi, vendar ničesar ne obžalujete! Zato pojdite stran od Mene, Satanovi hlapci in z njim trpite v njegovem ognju vašega zločina!«

15. Tedaj je skozi jamo udarila mogočna strela in ubila trojico, in gospodova moč je nato nagnala štiri duhove v pekel.

16. Toda Mahal se je oklepal Gospoda, vendar ga je Gospod takoj odpeljal iz jame proti veliki barki.

822. POGLAVJE

Zdravilen Božji govor premraženemu in s tesnobo navdanemu Mahalu.

Mahalovo okrevanje v novo vneti ljubezni do Svetega Očeta.

Mahalovo odrešenje in poveličanje kot angela svetlobe.

28. 08. 1844

1. Ko se je približal veliki barki, je Mahal prosil Gospoda za smrt telesa, ker ni mogel več prenašati tako silnega dežja, ki se je razlival po njegovem šibkem telesu in čutil, da ga v vseh njegovih vlaknih zajema hud mraz.

2. Toda Gospod je rekel: »Mahal, kako se lahko pritožuješ čez dež in mraz v Moji tako izjemni bližini?! Mar nisem Jaz Tisti, ki je dal kerubu njegov žar, serafu sijaj in vsem soncem ogenj, svetlobo in toploto?!

3. Ali misliš, da bi te dež zmočil in ti zmrznile okončine, če bi bil popolnoma pri Meni v svojem srcu?!
4. Oh, nikakor! Povem ti: vsaka kapljica, ki ti pade na glavo, bi bila zate tako krepilna, kot je zdaj poplava za utrujeno in napol ubito Zemljo, nad katero je morala priti, da ne bi umrla in prešla zaradi hudobije ljudi!
5. Ta poplava bo zopet zacelila in zarasla rane Zemlje, da si bo opomogla in ozdravela ter spet služila ljudem in živalim za prebivališče!
6. Tako pa bi moralo biti tudi s teboj! Tudi čez tebe mora priti najprej poplava velike dejavnosti tvoje ljubezni in iz te izhajajočega kesanja; to te bo ozdravilo in ogrelo v tvojem duhu za večno življenje iz Mene!
7. Kakršna je tvoja ljubezen, takšen je tvoj duh! Če je tvoja ljubezen v Meni živa, bo tako tudi tvoj duh živ iz Mene; in to je tista prava toplina, katere ne more nikoli ohladiti noben mraz, ki ga je smrt razširila po vsej neskončnosti z močjo laži v njej!«
8. Tedaj se je Mahal razplamtel in rekel iz znova vnetega žara v svojem srcu: »O Ti najsvetejši, najvišji in najbolj ljubeči Oče! Kako neskončno dober moraš biti v Svojem bitju, da se z menoj, najbolj ničevem grešnikom, lahko tako najbolj ljubeče ukvarjaš, kot da nimaš več nobenega bitja v vsej neskončnosti!
9. O kako nepojmljivo mi je sedaj žal, da sem Te lahko tako zelo narobe presojal in se tako nehvaležno prepiral s Teboj, Ti Sveta, večna ljubezen, kot predrzen pobalin s svojimi vrstniki! – O Oče, Ti Sveta, večna ljubezen, ali je sploh še mogoče, da mi oprostiš tako hudobijo?«
10. Tedaj se je Gospod z enim prstom dotaknil Mahala in v tistem trenutku se je njegovo smrtno telo pogreznilo skupaj v prah in pepel; toda poveličan Mahalov duh je stal kot sijoči seraf poleg Gospoda in hvalil ter slavil z nesmrtnimi ustnicami večno Očetovo ljubezen, ki je še v sodbi v isti neskončni polnosti, kot v miru večnega Reda.

823. POGLAVJE

Angel Mahal kot zaščitni duh barke.

Naraščanje plime. Srednja Azija kot osrednji del poplave.

**Aralsko jezero in Kaspijsko morje kot ostanki poplave
in grobnica velikanskega mesta Hanoh.**

29. 08. 1844

1. Toda, ko je Gospod odrešil Mahala njegovega telesa, je potop trajal še sedem dni, in voda je naraščala tako hitro, da je v sedmih dneh že dosegla kraj, kjer je pri barki stal Mahal z Gospodom; in tako je bila izpolnjena tudi Gospodova napoved Mahalu, po kateri se ne bo prej znebil svojega telesa, dokler voda ne bo dosegla njegovih nog.
2. Ko pa je odrešeni Mahal dal Gospodu čast, mu je Gospod rekel: »Ker si zdaj odrešen, je tako sedaj tvoja prva angelska dolžnost v tem, da vodiš ta svet v malem čez valove in ga ne zapustiš prej, preden se plima ne bo umirila in Jaz ne pridem in ne razpnem čez novo Zemljo obok miru! – Šele od takrat naprej ti bo dodeljena druga dolžnost! Naj bo Moja volja večno tvoja moč!«
3. Nato je Gospod izginil v Svoji izjemni osebnosti in Mahal je tako kot drugi angelski duhovi potem videl le sonce nebes, v katerem prebiva Gospod v nedostopni svetlobi od večnosti do večnosti.
4. In tako je Mahal zvesto vodil barko po Gospodovi volji.
5. Toda voda je na Zemlji tako močno narasla, da je na sedmi dan od Mahalovega odrešenja že dvignila barko in jo začela nositi. In potem je Mahal vodil barko tako, da se ni majala po zaletavanju valov, ampak plula tako mirno, kot labod, ki plava po najbolj mirnem zrcalnem jezeru.
6. Sedem dni pozneje je voda preplavila že najvišje gore tega območja Zemlje, vse do najvišjih Himalajskih gora, ki so ločevale deželo Sihinitov od vse ostale Azije.
7. In te najvišje gore so štrlele kvišku le petnajst vatlov nad najvišjo višino vode; toda vse ostale velike gore so bile najmanj toliko globoko pod vodo. Seveda pa so bile glede na različna višinska razmerja mnogo

nižje gore tudi več sto klafter pod vodo.

8. Toda kako in kam so se izlivale vode poplave? – Osrednji del je bila Srednja Azija, kjer sta še danes Aralsko jezero in Kaspijsko morje najbolj znamenita ostanka, kajti tam, kjer se zdaj nahaja Kaspijsko morje, je nekoč stal velikanski in ponosni Hanoh, in še dandanes je mogoče najti ostanke tega mesta, - vendar seveda v globini več kot tisoč klafter.

9. In na kraju Aralskega jezera je bilo nekoč tisto jezero s svojo okolico in s svojim vodnim bogom, ki smo ga tudi precej dobro spoznali; prav tako sta tudi Baikal – ali zdaj Balkajsko jezero in jezero Tsana (Tana) spomenika, ki v sebi skrivata podobne grešne ostanke časa pred poplavo.

10. S teh glavnih točk se je vodovje obilno izlivalo po Sibiriji, kot tudi po Evropi, ki pa takrat še ni bila naseljena. En del vode si je utrl pot na jug proti današnji Vzhodni Indiji in močnejše proti Arabiji; tudi Severna Afrika je bila močno prizadeta do višavja, kjer pa je ta dežela doživela le manjše poplave. Amerika je bila malo prizadeta nad Sibirijo na severu; jug pa je ostal nepoplavljen, kot večina otokov velikega morja.

11. V nadaljevanju več o tem.

824. POGLAVJE

Podrobnosti o veliki poplavi.

Namigi za razumevanje zadevnih relevantnih besedil.

Kraj poplave.

30. 08. 1844

1. Zakaj je bilo torej tukaj rečeno, da se je poplava razlivala tu in tam? Ali ni po vsej Zemlji deževalo? In ali poplava ni imela povsod enake moči?

2. Glede tega pravim: poplava se je razlivala tu in tam, ker ni deževalo po vsej Zemlji in zato poplava tudi ni mogla imeti povsod enake moči, - in to zaradi tega, ker povsod ni moglo deževati in tudi poplava ni bila povsod potrebna.

3. Morda je deževalo v zelo mrzlih polarnih območjih, kjer celo zrak zamrzne?! In zakaj bi bilo dobro štiridesetdnevno deževje tistim

predelom, kjer ni prebival noben človek in tudi malo ali čisto nič živali?! Ali pa, kakšen učinek naj bi imel dež nad oceani? Mogoče utopiti ribe? In končno, če bi naravne poplavne vode na vsej Zemlji dosegle na vsaki točki enako višino tri tisoč klafter (5700 m), kam bi potem morale odtekati in se prelivati?!

4. Lahko bo kdo rekel: 'Delno bi izhlapela, delno pa bi jo zemlja vsrkala!'

5. Toda, če bi to zadostovalo za zmanjšanje takšnega vodovja v enem letu, bi oceani že zdavnaj do zadnje kaplje izginili z Zemlje, saj ne znašajo niti desettisoči del vodne mase, če bi bila vsa Zemlja prekrita z vodo do višine skoraj štiri tisoč klafter!

6. Poleg tega se z izhlapevanjem nič ne izgubi, kajti izhlapela voda se zopet zbira v oblakih in pade vedno nazaj na zemljo v enaki količini. Isti primer je tudi z vsrkano vodo v porah zemlje, ki se zbira v posebnih kotanjah in se sprošča na zemeljsko površje delno skozi meglo in deloma z občasnimi izviri.

7. Zaradi tega bi bila takšna povsod enakomerna visoka Noahova poplava še danes na isti višini, tako kot je celotno morje še do te ure z manjšimi krajevnimi spremembami še vedno enako, kot je bilo v Adamovem času.

8. Zato se je poplava v svojem pogubnem naletu pripetila le tam, kjer so bili doma zlobni ljudje in še posebej zajela Srednjo Azijo do višine štiri tisoč klafter nad morsko gladino, od koder se je zelo razširila daleč naokoli in se nato razlila na vse strani!

9. Četudi v Svetem pismu piše: 'Nad vsemi zemeljskimi gorami in razen tega, kar je nosila barka, na tleh Zemlje ni ostalo nič živega!' – tega ne smemo jemati dobesedno, da se nanaša na naravno Zemljo, kajti 'gore' se razumejo le kot napuh in želja po vladanju ljudi. In, da na Zemlji ni preostalo nobeno življenje, razen v barki, pomeni, da je samo Noah zvesto ohranil duhovno življenje v Bogu in pred Bogom.

10. Kdor to upošteva, bo zagotovo spoznal, da je bila Noahova poplava vsekakor lokalno zelo velika, vendar ni bila splošna, in to zato, ker so bili zanj glavni razlog ljudje v Srednji Aziji s svojo blazno nepremišljenostjo, kar v drugih delih sveta ni bil tak žalosten primer.

825. POGLAVJE

Nadaljnja razlaga fizičnega potopa. Pojasnilo o krajevni azijski povodnji in njenih znakih odtekanja na razjedenih strukturah. Značilnosti povodnje.

31. 08. 1844

1. Toda že beseda 'poplava' označuje prelivanje vode nad zemljo iz Hanoha in sploh ne splošne stoječe vode po vsej Zemlji.
2. Hanoh je s svojo zelo obsežno okolico pokrival gosto naseljeno površino, skoraj osem tisoč kvadratnih milj; in tako že deželo, ki bi bila tudi v današnjem času povsem primerna in dovolj velika, da bi lahko postala veliko kraljestvo. Z nekaj izjemami je gospodoval nad celotno Azijo in povsod razsajal.
3. In, če zdaj spustimo na to velikansko površino nad tri tisoč klafter visok kup vode, se bo pokazalo, kako daleč lahko poplava seže, - še posebej, če lahko, kakor je dokazano domnevamo, da je bila Srednja Azija najvišja dežela na Zemlji in je še v sedanosti v velikem delu proti jugovzhodu.
4. Seveda bi tukaj lahko kdo ugovarjal in rekel: 'Dobro, če je bila Noahova poplava le velika krajevna povodenj, kako bi potem lahko dosegla tako grozno višino, ne da bi se prej razlila in odtekla v sto milj širokih veletokih.'
5. Naslednji popravek se nanaša na ta sporen ugovor: prvič, štiridesetdnevno deževje se je razširilo nad celotno Azijo, velikim delom Evrope, kot tudi nad Severno Afriko in že samo po sebi povzročilo velike poplave v dolinah; ker pa v teh tujih deželah niso izbruhnile podzemne vode, poplava oziroma plima ni mogla doseči takšne višine, kot v Aziji, kjer je bil glavni dejavnik izbruh podzemnih voda.
6. Če pa kdo lahko z gotovostjo sprejme, da je drugič, v Aziji poleg močnega deževja bilo še več sto tisoč najbolj silovitih vodnih izvirnov, iz katerih je prišlo na površje v eni minuti najmanj deset milijonov

kubičnih metrov vode, potem bo razumljivo, kako je Noahova poplava nad Azijo lahko dosegla takšno višino kljub vsestranskemu in hkratnemu zelo močnemu odtekanju.

7. Od tu se je potem voda s strašno silo izlivala v vse dele sveta in povzročila tiste diluvijske tvorbe (ledenodobne), ki so še v sedanjosti povsod razširjene, vendar jih ne smemo zamenjavati s tistimi, ki izvirajo iz občasnih morskih sprememb. (BG–2.knj.,pogl.7; JVE–5.knj.,pogl.198; JVE–7.knj., pogl.115; JVE–8.knj.,pogl. 72; 'Zemlja in luna', pogl.1).

8. Glavne sledi Noahove poplave so pogosto vidne naplavine, ki se nahajajo na precej visoki nadmorski višini, tu in tam se pojavljajo okamenele kosti živali pred Noahom, pa tudi pogosta nahajališča rjavega premoga in tudi vidna erozija gora, ki so zdaj popolnoma gole. Vse druge tvorbe pripadajo bodisi morskim premikom ali velikim lokalnim ognjenim izbruhom.

9. Tako je bila sedaj naravna Noahova poplava tudi fizično prikazana, zato sedaj preidimo na trajanje in konec poplave.

826. POGLAVJE

Trajanje in potek poplave.

Pristanek barke na Araratu. Golob z oljčnim listom.

Odprtje strehe barke na novoletni dan. Noahov izhod iz barke.

02. 09. 1844

1. Kako dolgo je trajala poplava na Zemlji, ne da bi se ista višina vode zmanjšala?

2. Tako visoka plima je trajala na isti višini polnih sto petdeset dni.

3. Kako je bilo to mogoče, glede na to, da je po prvih navedbah deževalo le štirideset dni?

4. Deževje, ki je lilo kot iz škafe, je res ponehalo po štiridesetih dneh, vendar je vedno močnejši pritok vode od spodaj trajal sto petdeset dni in nenehno ohranjal enako višino vode.

5. Šele na stopetdeseti dan je Gospod spet obrnil Svoje obličje na Zemljo

in viri vode v globinah so se zaprli in vodni mehovi etra popolnoma zavezali; kajti lokalno je še deževalo do stopetdesetega dne, kot sedaj naliv, ko divja nevihta.

6. Šele po tem času je začela voda odtekati in na sedemnajsti dan sedmega meseca (17. julija), se je barka dotaknila zemlje in sedla na zelo prostranem vrhu gore Ararat, vodena tja po Mahalovem duhu z Gospodovo močjo.

7. Potem pa je voda vidno upadala vse do desetega meseca (oktobra), in vse gore, tudi tiste, ki so bile komaj sedemdeset klafter visoke, so bile sčasoma iz vode, ki je zdaj pokrivala le še doline in nižje griče.

8. Štirideset dni kasneje, torej 10. novembra, je Noah prvič odprl okno na strehi barke in izpustil krokarja, ki je odletel, a se je vrnil in spet vzletel, potem pa se ni več vrnil nazaj na barko.

9. Ker se krokar ni vrnil, je Noah takoj izpustil golobico, da bi izvedel, ali je voda odtekla s površja zemlje.

10. Toda, ker je bilo na zemlji vse še vedno golo in vlažno in so v dolinah še vedno divjali odtekajoči vodni tokovi, ni našla suhega kraja, kamor bi lahko stopila, zato se je vrnila in sedla na Noahovo, skozi okno iztegnjeno roko, on pa jo je zopet vzел k sebi v barko.

11. Od takrat je Noah čakal še sedem dni in osmega dne spustil golobico, ki je zopet odletela; vrnila se je šele zvečer in v svojem kljunu prinesla oljčni listič, in to je bilo za Noaha znamenje, da so vode na zemlji upadle.

12. Toda samo on je smel to vedeti, ker mu je tako Gospod na skrivaj svetoval v njegovem srcu.

13. Po sedmih dneh je Noah spet pustil golobico odleteti; vendar se ni vrnila, ker je že našla hrano na suhih in novo zaraslih tleh.

14. Toda Noah je od tedaj čakal še do prvega meseca novega leta, v katerem je dopolnil 601 leto starosti.

15. Do takrat je večina vodovja odtekla v velika morja do normalnega stanja na zemlji, ki se je osušila zaradi nenehnih toplih opoldanskih vetrov.

16. 1. januarja je Noah s svojimi sinovi poprijel za delo in odstranili so streho z barke, in nato prvič pogledali navzdol z visokega Ararata na

prenovljeno Zemljo in niso videli več vode in zemlja se je popolnoma posušila.

17. Kljub temu pa je Noah čakal do 27. februarja na Gospodovo Besedo.

18. Nato je prišel Gospod k Noahu in mu naročil naj zapusti barko, kot je opisano v prvi Mojzesovi knjigi, 8. poglavje.

19. In Noah je takoj odprl velika vrata in vse živali, ki so letele, hodile in se plazile, so odšle z barke in si poiskale bivališče na prenovljeni Zemlji; in Gospod je poskrbel, da so vse kmalu spet našle svojo hrano.

20. In tako je Noah eno leto in deset dni preživel s svojo družino v barki.

827. POGLAVJE

Noahova zahvalna daritev in Božji blagoslov.

03. 09. 1844

1. In, ko je Noah ter vse, kar je živelo, odšlo iz barke, je Noah s svojimi sinovi zgradil oltar iz gladkih kamnov in k tem dodal odvržen les s strehe barke, zaklal od vseh čistih živali moški primerek in prižgal Gospodu veliko žgalno daritev in nadvse hvalil in slavil Boga Gospoda z vso svojo družino.

2. Gospod je vonjal prijeten duh daritve, ki je bila Noahova ljubezen in njegovih do Boga, zato je iz Svojega srca tudi rekel Noahu: »Od zdaj naprej ne bom več preklel Zemlje zaradi ljudi; saj človeška srca že od otroštva stremijo k slabemu! In zato odslej ne bom več uničil vsega kar živi, kot Sem storil sedaj; in dokler bo Zemlja Zemlja, ne bo prenehalo seme in letina, mraz in vročina, poletje in zima ter dan in noč!«

3. Nato je Gospod položil Svojo desno roko na Noahovo glavo in ga blagoslovil in s tem tudi vso njegovo družino.

4. In ko je Gospod tako Noaha blagoslovil, mu je spet rekel: »Bodite plodni in se množite ter napolnite vso Zemljo, tako z vašim rodом, kot z vašim duhom!

5. Vaše bitje bo strah in groza za vse živali Zemlje, za vse ptice pod nebom in vsega kar se plazi po tleh; in tako so tudi vse ribe predane v vaše roke!

6. Vse kar se premika in živi na zemlji naj bo vaša hrana; pa tudi zelena zelišča. Toda samo mesa ne jejte, ki je še krvavo (kajti kri prinaša pri živalih, kot pri ljudeh Mojo jezo in Moje maščevanje); zato bom maščeval vso človeško kri, kot kri živali! (Kajti v krvi je smrt.)
7. Tako se bom tudi maščeval vsakemu človeškemu življenju zaradi človeškega! Samo Jaz Sem Gospod in nihče ne sme preliti človeške krvi! Kdor jo bo prelil, bo prelita tudi njegova kri!
8. Človeka Sem ustvaril po Svoji podobi. Toda greh je prišel iz njegove krvi, zato je tudi v krvi smrt; in Moja jeza in Moje maščevanje sta prišla v kri, in tako se bo vsa kri neprestano maščevala s smrtjo telesa!
9. Živali Sem položil v tvoje roke, da bo človekova duša popolna; toda človek ostane v Moji roki, da njegov duh ne propade. Zato bodite rodovitni in se množite na Zemlji!
10. Z vami vzpostavljam zavezo in s tem tudi z vsemi vašimi potomci! In to delam zavoljo vas, z vsemi živalmi pri vas, z vsemi pticami, z vso živino in z vsemi živalmi Zemlje in z vsemi živalmi, ki so odšle z vami z barke. Ta zaveza mora biti očitna, tako da bo vaša duša popolna, da odslej ne bom več spustil takšne poplave nad Zemljo! Kajti Zemlja je zdaj očiščena in grešno meso zatrto!
11. Zato se znova pomnožite na Zemlji, kajti vse Sem položil v vaše roke, da bo vaša duša ostala popolna in vaš duh ne bo nikoli propadel v Moji roki!«
12. Nadaljevanje Gospodovega govora sledi.

828. POGLAVJE

**Mavrica kot vidno znamenje nove zaveze.
Dežela Eriwan. Nova in stara zapoved ljubezni.
Bog kot Melkizedek. Kanaan in Salem.**

04. 09. 1844

1. In Gospod je še naprej govoril z Noahom: »Glej, zdaj Sem z vami sklenil zavezo, po kateri odslej nobena takšna poplava ne bo več prišla

nad Zemljo in uničila vse meso na Zemlji!

2. Ampak Jaz ti tudi želim dati vidno znamenje, kot stalen spomin na to Mojo zavezo, ki Sem jo naredil z vami. Toda znamenje zaveze, ki Sem jo sklenil z vami in z vsemi živimi živalmi, ki so z vami, je od zdaj naprej za večno:

3. Moj obok, ki Sem ga postavil v oblakih; ta bo znamenje te zaveze med Menoj in Zemljo; in ko se bo zgodilo, da bom vodil oblake čez Zemljo, potem se mora ta Moj obok videti v oblakih!

4. Potem Se bom spomnil na to Mojo zavezo med Mano in vami in vsemi živimi živalmi v vseh vrstah mesa, tako da odslej ne bo več prišla poplava in uničila vse meso!

5. Zato bo Moj obok v oblakih, da ga bom pogledal in Se potem spomnil na to Mojo večno zavezo med Mano in vsemi bitji na Zemlji!

6. In Jaz, Tvoj Bog in Gospod, ti povem, Noah: to je resnično znamenje zaveze, ki Sem jo vzpostavil med Mano in vsem mesom na Zemlji.«

7. Po tem govoru zaveze je Gospod peljal Noaha v zelo rodovitno pokrajino in sicer v tisto, ki se danes imenuje Eriwan.

8. Ko je Noah prišel tja, se je čudil, ker je bil tukaj v tretjem mesecu novega leta v popolnem raju, polnem zrelega sadja vseh vrst.

9. Toda Gospod je krasno deželo trikrat blagoslovil in jo dal v popolno last Noahu in njegovim otrokom.

10. In Noah je zato nadvse hvalil in slavil Boga in rekel Gospodu: »O Gospod, kaj sedaj zahtevaš od mene, kar naj za vedno ostane pri vsem semenu iz mene?«

11. In Gospod je rekel: »Ti veš, kaj Sem rekel Henohu! Glej, ta red je zmeraj tudi tvoj; in tako ostani za vedno v njem! Kajti od ljudi večno ne zahtevam nič drugega, kot da naj Me nadvse ljubijo, njihovega Boga, Gospoda in Očeta! To Sem zahteval od Henoha in to zahtevam tudi od tebe in od vsega tvojega semena.

12. Zdaj pa ti bom razkril še eno stvar: glej, ker Mi je sedaj na tej zemlji prijetno, Si želim kot knez knezov, gospodar gospodarjev in kralj kraljev, zgraditi prebivališče na tej Zemlji. Nedaleč od tu Si bom zgradil mesto in v njem prebival do velikega časa časov, ko bom Sam v mesu hodil med

Mojimi pravimi otroki!

13. Torej naj bo sedaj Zemlja kraj, kjer bodo Moje noge počivale in hodile!

14. Ko Sem prišel k tvojim očetom, Sem postal zopet neviden; toda zdaj Me boš videl hoditi na Mojih nogah po tleh Zemlje kot človeka, od tu navzgor proti večeru, Kanaan (blagoslovljena dežela) imenovano!

15. Do tja prideš v sedemnajstih dneh! Tam bom Zase zgradil mesto; tega boste ti in vsi tvoji potomci imenovali Salem! Moje Ime, kot kneza knezov, gospodarja gospodarjev in kralja kraljev pa bo 'Melkizedek' {'Trije dnevi v templju', 19. pogl. – starešina (duhovnik) od večnosti.}

16. Ti si prost; toda tvoji potomci Mi bodo morali dati deseti del vsega; tisti, ki bodo to zavrnil, bodo pregnani iz Moje bližine! Amen.«

17. Tedaj je Gospod viden odšel navzgor proti večeru, Noah pa je molil Gospoda, dokler ga je videl.

829. POGLAVJE

Noahova naselitev. Navodila za kmetijstvo in vinogradništvo.

Noahova opitost zaradi nepoznavanja učinkov vina.

Noahovo prekletstvo nad Kanaanom in pregnanstvo Hamove družine.

05. 09. 1844

1. Čez nekaj časa je Noah pogledal po okolici, da bi našel kakovosten les za gradnjo bivalne koče; vendar ni našel skoraj ničesar, ker je poplava vse gozdove bodisi zasula s peskom več klafter globoko, ali jih je – še posebej z gora – popolnoma odplavila in v dolinah pokopala med blato in naplavine.

2. Zato je Noah Gospoda prosil, da bi mu pokazal nekaj lesa, iz katerega bi lahko zgradil kočo.

3. In kmalu je prišel sel iz območja, kamor se je preselil Gospod in odpeljal Noaha do kraja kjer je bil čudovit gozd in mu rekel: Glej, Noah, ta gozd je pod vodo Gospod ohranil zate! Zato bi se ti moral nastaniti tu

blizu tega gozda in si tukaj zgraditi kočo po svojih potrebah! Tako moraš osnovati tudi polja in gojiti vse vrste žita, ki si jih sem pripeljal v barki!

4. In glej, tukaj pri tvojih nogah je grmasta rastlina; to je vinska trta! Njene veje pravilno presadite v zemljo; gnojite ter skrbno zagrebite in rodila ti bo sladko grozdje polno najboljšega soka!

5. Potem to grozdje stisnite v primerni posodi, ki mora biti zaprta! Nato pustite sok v posodi, da prevre; in ko bo čist, ga potem pijte zmerno; to te bo okrepilo in postal boš zelo vesel in srečen! Taka je Gospodova volja; po tej se ravnaj in boš vse življenje zelo srečen in vesel!«

6. Po teh besedah je sel zapustil Noaha in Noah je takoj vse udejanjil s svojimi sinovi, ki so se imenovali Sem, Ham in Jafet; in tako je imel Noah v sedmih letih po poplavi dobro in trdno bivališče in veliko njiv, travnikov in zelo lep vinograd, v katerem je po Gospodovi volji trta rodila šele po desetih letih.

7. Potem je Noah zbral grozdje in ga stisnil v primerni posodi iz cedrovine, nato pa sok pustil vreti, in ko je bil sok bister, ga je pokusil in ugotovil, da je zelo okusen in ga zato precejšnjo količino popil.

8. Ker pa ni poznal učinkov tega soka, se je zgodilo, da se je od tega pošteno opijanil in padel v globok spanec. Toda, ker mu je vino povzročilo v telesu veliko vročino, se je slekel in popolnoma gol ležal na zelenem travniku pod senčnim figovcem, okoli katerega je bilo zgrajeno bivališče brez strehe.

9. In, ko je Ham, Kanaanov oče (Kanaan se je rodil drugo leto po poplavi), vstopil v odprto kočo, kamor ga je privedel Kanaan, je zagledal Noahov sram in to povedal bratoma, ki sta bila zunaj.

10. Toda Sem in Jafet sta vzela ogrinjalo, si ga nadela čez svoja ramena in šla zadenjsko v kočo k očetu Noahu in pokrila sram njunega očeta; vendar sta bila z obrazom obrnjena tako, da nista videla očetove golote.

11. Ko pa se je Noah prebudil iz vinske omame, in potem izvedel, kaj je storil mlajši sin Ham, mu je rekel: »Zato naj bo preklet tvoj sin Kanaan; naj ostane za vse čase hlapec hlapcev in najmanj med brati, ker ti je najprej povedal o moji goloti.«

12. Nato se je obrnil k drugima dvema sinovoma in rekel: »Hvaljen bodi

Bog in razširi Semov rod! Kanaan naj ostane njegov hlapec! Bog, prav tako razširi tudi Jafetovega in ga pusti prebivati v Semovih kočah; toda Kanaan naj ostane njegov hlapec!«

13. Potem je blagoslovil Sema in Jafeta; toda Hama je skupaj z ženo in otroki izrinil iz koče.

830. POGLAVJE

Noah o Hamovem lažnem kesanju.

Spor med Noahovimi tremi sinovi.

Hamovo plemenito maščevanje.

Božji glasnik desetine iz Salema.

06. 09. 1844

1. Nato je Ham sprevidel, da je ravnal narobe in trdosrčno do svojega očeta in zelo obžaloval.

2. Njegova blagoslovljena brata sta to opazila in odšla k Noahu ter mu pripovedovala o tem, kako Ham obžaluje svoj greh zoper njega.

3. Toda Noah je rekel: »Poslušajta, moja ljubljena sinova, vidim Hama kako joka; toda on ne joka zaradi mojega očetovskega srca, ampak zaradi svojega hlapčevanja! Torej obžaluje svojo hudobijo nad mano, ker je zaradi te zabredel v hlapčevanje; ampak zato, ker je ranil moje očetovsko srce, tega svojega greha ne obžaluje! In tako naj ostane hlapec, ker ne ve, da je živo srce njegovega očeta višje kot njegovo hlapčevanje! Pojdita in mu to sporočita!«

4. In Sem in Jafet sta to takoj sporočila Hamu.

5. Ta pa je rekel: »Resnično, brata, če bi imel Noah živo srce, me ne bi nikoli preklel za večno hlapčevanje, a ker v prsih nima živega očetovskega srca, je to storil!«

6. Tedaj je Sem rekel: »Resnično, tu delaš očetu veliko krivico; kajti tako iz tebe govori le sebičnost! To srce se lahko spet najde samo s srcem, ne glede na to, kakšno je!

7. Če bi imel srce za očeta, potem bi našel tudi njegovo; toda ker nimaš

srca za očeta, ga v očetu tudi ne moreš najti, in je zdaj razumljivo zakaj oče v tebi ne najde ničesar, kar je v njegovem srcu!»

8. Vendar so te pravične besede tako vznejevoljile Hama, da je zaradi tega vzel ženo in otroke ter nekaj krav, volov in ovc in se od tam preselil navzgor v območje današnjega Sidona in Tira ter poimenoval to deželo po svojem sinu, in rekel:

9. »No, v Imenu Gospoda, ki me je tudi blagoslovil, bi rad zdaj vedel, kje in kdaj bom postal hlapec mojih dveh bratov!

10. Resnično, prekletstvo Noaha, mojega očeta, me je močno prizadelo, čeprav sem si to dobro zaslužil! Tudi zato se želim maščevati očetu in mojima bratoma; toda ne z zlom - ne, to je daleč od mene! – ampak se želim maščevati z blagoslovom!

11. Blagoslovil bom tiste, ki so me preklinjali; in ta blagoslov naj postane žareče oglje na njihovimi glavami in naj vžge njihova srca! In tako se dežela mojega sina ne bo nikoli imenovala dežela prekletstva in hlapčevstva, ampak dežela veličastnosti in blagoslova!

12. In tako mojemu rodu nikoli ne bo treba priti na služenje v kočé potomcev mojih bratov, ampak bodo prišli in si poiskali bivališče v tej blagoslovljeni deželi v mojih mestih! Amen.«

13. Tedaj je iz Salema prišel glasnik in rekel Hamu: »Ta dežela pripada Salemu; kdor hoče v njej prebivati, mora dati kralju kraljev desetino od vsega!«

14. Toda Ham je rekel: »Gospod, tu je vse, kar imam; vzemi, kajti to je Tvoje od večnosti!«

15. In glasnik je rekel: »Ker je taka tvoja volja, je ta dežela blagoslovljena za Gospodove otroke in ti boš njihov hlapec.

16. To je bilo Hamu povsem prav in dal je takoj desetino od vsega; toda ni razumel, da je glasnik poimenoval Jafetove potomce za Gospodove otroke.

17. In tako so Hamiti in Kanaanci živeli nemoteno v tej deželi do časa Abrahama, ker je Ham blagoslovil tiste, ki so nadenj klicali prekletstvo.

18. Še nekaj več, v nadaljevanju!

831. POGLAVJE

Kratka zgodovina Noahove družine do Abrahama. Namigi o glavnem namenu tega dela. – Konec.

07. 09. 1844

1. Toda Hamovi otroci so se še v času Noahovega življenja zelo pomnožili; kajti Noah je živel še 350 let po poplavi in dosegel skupno starost 950 let.
2. Ham je imel sina, ki mu je bilo ime Kuš; ta je bil spočetnik mogočnega lovca Nimroda, ki je ustanovil mesto Babilon. Bil je velikan, ki je meril dvanajst čevljev in bil največji med otroki Kuša, ki so bili vsi orjaške velikosti.
3. Toda, ko je Nimrod postal zelo močan in bil med ljudmi kljub temu zelo pobožen, da so mu rekli Božji lovec, je še dolgo živeči Ham pomislil: 'Kateri drugi bodo Božji otroci, če ne Kuševi otroci, in Kanaan jim bo služil?'
4. Tedaj je spet prišel k Hamu glasnik iz Salema in mu rekel: »Zakaj postajaš domišljav zaradi Nimroda? Glej, ne s tabo, ampak s Semom in Jafetom želi Gospod zaploditi Svoje otroke in ti morajo priti iz Semovega rodu in hčere iz Jafetovega! Zato bodo Božji otroci od Sema in izhajali iz Jafeta!«
5. Ko je Ham to slišal, je postal žalosten, kajti zdaj je videl učinek Noahovega prekletstva nanj.
6. Toda glasnik je rekel Hamu: »Gospodar Salema ni kakor človek, da bi nekoga takoj preklel, zato dejstvo, da Božji otroci ne bodo prišli od tebe, ni odvisno od prekletstva, ampak samo od božanskega reda!
7. Kajti, tudi če te ne bi Noah preklel v Kanaanu, Božji otroci vseeno ne bi stopili v svet skozi tebe, ker nisi prvorojenec! Toda Sem je prvorojenec, Jafet pa najmlajši, rojen pred poplavo: zato gospostvo ostane pri Semu in Jafet kot najmlajši daje hčere.
8. Ti pa si po Gospodovem ukazu hlapec vseh; in zato si ti tudi Gospodu bližje kot tvoja brata! In zato Gospod tudi pridaja tvojemu rodu lastnosti

moči, modrosti, človeške klenosti in številčnosti ter vam omogoča, da še naprej živite v deželi, v katero bo šele kasneje pripeljal Svoje otroke!

9. Toda ne verjemi, da bodo vsi Semovi potomci in Jafetovi otroci imenovani Božji; oh, nikakor ne! Glej, imam rodovnik Semovega rodu; to ti želim razkriti, in na koncu boš videl kdaj in skozi koga bodo Božji otroci najprej čudovito prišli na svet! In tako poslušaj! (Geneza, 10.01)

10. Sem je zaplodil Arpahšada dve leti po poplavi, kot si ti Kanaana; toda ti si že v prvem letu zaplodil dvojčka Kuša in Micrajina in v drugem letu Puta in Kanaana, ki sta hotela izstopati pred svojimi brati.

11. In glej, to pred Gospodom ni bilo popolno! Zato se je Gospod obrnil k Semu in Jafetu, ker sta bila zadnja, in dal Semu Arpahšada šele s tvojim četrtnim sinom in ga blagoslovil že v maternici!

12. Arpahšadu je dal Šelaha; Šelahu Eberja; Eberju Pelega; Pelegu Reguja, ki se je rodil danes; Reguju pa Seruga; temu bo dan Nahor; temu Terah; iz tega bo šele rojen Abraham in njegova brata Nahor in Horan.

13. In glej, šele Abraham bo poklican za pravega očeta Božjih otrok!

14. Toda ti boš še, tako kot Noah, sam videl Abrahama, ki bo blagoslovljen od Noaha pri vseh živih rodovih in ti se ne boš odrekel njegovega blagoslova!

15. Od poplave je minilo 131 let in Abraham se bo rodil v 229 letu po poplavi; tako boš ti skupaj z Noahom, ki bo od danes živel še 219 let in skupaj po poplavi 350 let, zelo dobro spoznal očeta Božjih otrok, saj boš živel od zdaj še več kot 300 let!

16. Glej, tako je določil Gospod, in vse to je dobro, zato se s tem sprijazni, tako da boš imel pri Bogu za vedno enak delež! Amen.«

17. Nato je glasnik spet zapustil Hama, ki je živel v Zidonu (Sidon, danes Saida). Ham je bil s tem pojasnilom zadovoljen in se zaradi mogočnosti svojih potomcev popolnoma odpovedal sebičnosti.

18. In to je bilo do Abrahama Moje gospodarjenje, katerega namen je omenjen na začetku tega dela!

19. Seveda bi bilo še veliko za povedati od Noaha do Abrahama; ker pa je Mojzes o tem že podrobno oznanil, lahko glede na to vsak, ki je več v ustrezni znanosti najde vsako malenkost, tako da je s tem že tako zelo

obsežno delo zaključeno!

20. Dobro za vsakogar, katerega bo zakon ljubezni, ki je osvetljen v tem delu, temelj njegovega življenja; kajti potem bo v njem našel resnično, večno življenje!

21. Toda, kdor ga bo bral le kot neko drugo pravljico zgodbo, bo dobil zelo slabo žetev za svoj duh!

22. Kdor pa se bo iz tega dela norčeval in ga preganjal, ne bo ušel zanesljivi časovni in večni smrti; ker ga bom nepričakovano zgrabil, ko bo to najmanj pričakoval!

23. Glede objave tega dela pa bo Moje navodilo ob pravem času podano enemu ali drugemu od tistih, ki so bili od samega začetka v tem udeleženi, za oživitev svojega duha.

24. Tako dajem vam vsem Mojim dragim prijateljem in otrokom Moj najobilnejši blagoslov, očetovsko ljubezen in Mojo najpolnejšo milost! Hodite zvesto in neustrašno po teh življenjskih poteh in Jaz, Bog, Gospod in Oče vseh, vas bom vodil s Svojo roko v Mojo hišo; in nikomur se ne bo smel skriviti niti en las! Amen, amen, amen.

KONEC

KAZALO

656. poglavje:	Vzdrževanje reda v Hanohu do smrti Ohlada in desetih ministrov. Dronel, Ohladov sin, kot kralj. Dronelovo godrnjanje proti Bogu...	5
657. poglavje:	Vladanje prevzame Dronelov sin Kinkar. Dronelove besede ob odpovedi prestolu. Božji odgovor. Kinkarjeva lažna prisega. Nevarnosti naturalizma.....	7
658. poglavje:	Kralj Kinkar kot zbiratelj Božjih zakonov in pisec dveh knjig, 'Sveto pismo in vaše zveličanje' in 'Sveta Božja zgodovina'. Dronelove pohvale Kinkarjevemu delu.....	9
659. poglavje:	Kinkarjeva knjiga v templju. Imenovanje učenih duhovnikov. Kinkar kot 'Božji upravitelj na Zemlji'. Hanohov duhovni propad.....	10
660. poglavje:	Kinkarjeva priučena modrost. Razcvet izumov in umetnosti v Hanohu. Bogokletna zaslepljenost in kultura Hanohitov.....	12
661. poglavje:	Hanohovo neizmerno bogastvo in naravne posledice. Kinkarjeva smrt. Japel, Kinkarjev sin, kot naslednik. Japelova politika in zakoni.....	14
662. poglavje:	Javne šole in gledališča v Hanohu. Japelov vohunski sistem. Plesne, glasbene in estetske predstave. Skrb za revne od politike. Ljubezen in politika kot nasprotna pola.....	15
663. poglavje:	Politika osvajanja Japelovih ministrov in duhovnikov. Briljantna zmaga s farško zvijačnostjo. Noha (Noah) in njegovi ostajajo zvesti Gospodu. Japelova nagrada za duhovnike. Uvedba kastnega sistema.....	17
664. poglavje:	Politična moč duhovnikov. Tegobe suženjske kaste. Uvedba priznanja in inkvizicije. Hanoh kot pekel človeštva.....	19
665/1. pogl.:	Odpor duhovniške kaste proti postavitvi Japelovega drugega sina za kralja. Smrt kralja Japela. Bistvo politike. Novi lažen kralj. Drugi Japelov sin na višinah pri Noahu.....	21
665/2. pogl.:	'Delo' novega kralja. Nečloveško ravnanje z revnimi tujci v Hanohu.....	23
667. poglavje:	Raziskovalno potovanje. Raziskave rodu v Hanohu. Noha (Noah) in izsiljevalna karavana. Božja pomoč in oznanitev kaznovalne sodbe.....	25
668. poglavje:	Vrnitev desetih rešenih poizvedovalcev v Hanoh, njihovo zaslišanje s strani duhovnikov in njihov zviti potopis.....	27

669. poglavje:	Pogajanja med duhovniki in desetimi poizvedovalci in njihov vzpon v duhovniško kasto.....	29
670. poglavje:	Skriven posvet desetih odposlancev in njihov sklep, da z zvitimi sredstvi dosežejo svoj namen.....	31
671. poglavje:	Deset poizvedovalcev pred zborom 5000 duhovnikov na ognjeni preizkušnji.....	32
672. poglavje:	Posvetovanje z zlata željnimi duhovniki. Zvitost proti ukani.....	34
673. poglavje:	Nasprotovanje oglednikov proti načrtu duhovnikov, da bi osvojili zlate gore.....	36
674. poglavje:	Veliki duhovniki osumijo deset oglednikov. Zvit, učinkovit odgovor desetih oglednikov.....	37
675. poglavje:	Veliki duhovniki privolijo v nasvet desetih oglednikov.....	39
676. poglavje:	Težave duhovnikov pri odkupu sužnjev. Uspešen načrt desetih zvitih poizvedovalcev.....	41
677. poglavje:	Zbeganost velikih duhovnikov zaradi odkupa sužnjev. Nasvet desetih oglednikov.....	42
678. poglavje:	Shod lastnikov sužnjev in njihove visoke zahteve za odkup sužnjev.....	44
679. poglavje:	Neumna vprašanja velikih duhovnikov desetim oglednikom. Pogodba z lastniki sužnjev.....	46
680. poglavje:	Privedba sužnjev in stroški njihovega vzdrževanja.....	48
681. poglavje:	Oborožitev, usposabljanje in poučevanje sužnjev.....	49
682. poglavje:	Uspešna zvijača desetih vojskovodij, da se otresejo ogleduhov velikih duhovnikov.....	51
683. poglavje:	Odpoklic 4000 mojstrov urjenja, ki so jih dali veliki duhovniki. Razdor desetih vojaških vodij z velikimi duhovniki. Odhod na pot ogromne vojske z 200.000 kamelami in 800.000 osli.....	53
684. poglavje:	Velik vojaški kamp severno od Hanoha. Nova naselitev v lepi gorski dolini. Deseterica razodene dejanski načrt. Dogovor za gradnjo in utrjevanje gorske doline	54
685. poglavje:	Delo naseljencev. Zlata najdba in blaginja naselbine. Zvit načrt desetih vojaških vodij proti Hanohu.....	56
686. poglavje:	Noahova odposlanca pokore in sprave pri Hanohitih in gorskih prebivalcih; njun učinek in usoda.....	58
687. poglavje:	Maščevanja željni veliki duhovniki ne upoštevajo nasveta o nenapadanju gorjancev.....	60
688. poglavje:	Novo zasedanje visokega sveta velikih in nižjih duhovnikov. Maščevalni načrt pretkanega nižjega duhovnika proti gorjancem..	62

689. poglavje:	Prvi politično-diplomatski ukrep proti gorjancem.....	64
690. poglavje:	Srečanje delegacije iz Hanoha z desetimi voditelji višavskega ljudstva. Neuspeh in povratek delegacije v Hanoh brez njihovega vodje.....	65
691. poglavje:	Poročilo tridesetih poslanikov pred Hanohovim duhovništvom in njegov učinek.....	67
692. poglavje:	Odpadle Hanohove province. Pet milijonska vojska proti gorjancem. Neuspešni napadi na visokogorje.....	69
693. poglavje:	Vojno poročilo premaganega velikega duhovnika. Razkol med velikimi duhovniki. Izdajstvo vojske za province.....	70
694. poglavje:	Vojni svet desetih vodij na višavju. Dober govor Božjega glasnika. Tisoč Hanohovih vohunov pri gorjancih.....	72
695. poglavje:	Posvetovanje in načrti Hanohove stranke moči. Novo odposlanstvo na višavje. Prostovoljna podreditev Hanoha pod gorjance.....	75
696. poglavje:	Posvet visokogorcev. Guratovo imenovanje za kralja Hanoha. Določbe za Hanohovo odvisnost od visokogorja.....	77
697. poglavje:	Podpisovanje 'Svete listine'. Ovrženje Guratovega govora. Moralno-politični odnosi visokogorja do Hanoha. Odhod kralja Gurata v Hanoh.....	79
698. poglavje:	Sprejem Gurata v Hanohu. Guratovi dobri zakoni za Hanoh. Uporniška veliko duhovniška stranka in te pomiritev od njihovega pretkanega svetovalca.....	81
699. poglavje:	Uspešno pogajanje nižjega duhovnika s kraljem Guratom.....	83
700. poglavje:	Preslepitev upornih velikih duhovnikov s strani od kralja pooblaščenega nižjega duhovnika.....	84
701. poglavje:	Poročilo novega dvornega svetovalca kralju Guratu in njegovo zadovoljstvo. Imenovanje nižjega duhovnika za generalnega velikega duhovnika.....	86
702. poglavje:	Generalni veliki duhovnik pri velikih duhovnikih. Spodleteli napad upornikov in njihova degradacija v nižje duhovnike. Imenovanje nižjih duhovnikov v velike duhovnike.....	88
703. poglavje:	Generalni veliki duhovnik v gradu navideznega kralja. Krvava pokornost visokih svečenikov in s prestola vrženi navidezni kralj..	89
704. poglavje:	Generalovo zaslišanje tridesetih visokih svečenikov in njihova pomilostitev.....	91
705. poglavje:	Nadaljnje pogajanje generala s prestola vrženim navideznim kraljem in njegov neumen naučen kraljevi govor. Prisilna odstranitev bivšega kralja in predaja gradu kralju Guratu.....	93

706. poglavje:	Pregled kralja Gurata novih duhovniških ustanov. Njegovo srečanje z duhovniki. Kljubovalen, toda dober svarilen govor nekdanjega velikega duhovnika. Izgon velikih duhovnikov.....	95
707. poglavje:	Duhovna politika generalnega velikega duhovnika in njegov govor pred duhovniškim svetom.....	97
708. poglavje:	Osamitev gorjancev z izsekavanjem pobočij. Energija primitivnih ljudstev. Gradnja novih poganskih templjev.....	99
709. poglavje:	Opis nekaterih novih tempeljskih malikov. Volovski tempelj.....	100
710. poglavje:	Sončni tempelj in njegova prevara.....	101
711. poglavje:	Tempelj vetra.....	103
712. poglavje:	Tempelj vode.....	105
713. poglavje:	Tempelj ognja.....	107
714. poglavje:	Venerin tempelj z vrtom v Hanohu.....	108
715. poglavje:	Kovinski ali bronasti tempelj.....	110
716. poglavje:	Drugi templji v Hanohu in okolici. Oprostitev davkov v Hanohu. Odrezani gorjanci iščejo pot v ravnico. Sledi Guratovega izsekavanja pobočij v Tibetu. Novi Noahov glasnik pri desetih knezih.....	112
717. poglavje:	Sporočilo Noahovega glasnika gorskim ljudstvom. Napoved sodbe. Božja naloga za Noaha, da zgradi barko v roku 20 let.....	114
718. poglavje:	Osuplost desetih visokogorskih knezov. Glasnikovo opozorilo. Brezbožni nasvet voditeljev. Iskalci krvavega mlečnika.....	115
719. poglavje:	Noahov glasnik pred generalnim velikim duhovnikom v Hanohu. Razumsko kultiviran odgovor generalnega velikega duhovnika. Dobra, razumna država.....	117
720. poglavje:	Noahov glasnik pred kraljem Guratom. Zapeljevanje glasnika in njegova odločitev, da ostane v Hanohu. Želja in hrepenenje glasnika za njegovo sestro.....	119
721. poglavje:	Zvit načrt najetega kriminalca, da ujame Waltarjevo sestro. Agla išče brata Waltarja.....	121
722. poglavje:	Kralj Gurat zasnuje Aglo. Izjava razočaranega Waltarja svoji sestri in kralju.....	122
723. poglavje:	Kralj Gurat in njegov zet Waltar na vrtu Venerinega templja. Sedem prelepih boginj kot Waltarjeve žene.....	124
724. poglavje:	Aglina oblastnost kot kraljice Hanoha in njeno maščevanje Waltarju. Waltarjev pobeg in smrt.....	125
725. poglavje:	Nagrada biričem. Agla zabode Waltarjeve ženske. Strah kralja Gurata.....	127

726. poglavje:	Enaindvajset zabodenih Waltarjevih žena na ogled v Venerinem templju. Zgroženost vojaške čete generalnega velikega duhovnika nad krutostjo kraljice Agle.....	129
727. poglavje:	Balzamiranje trupel in njihova izpostavitve v steklenih krstah. Načrt kraljice Agle, da umori vse boginje v Venerinem templju spodleti zaradi bega boginj.....	130
728. poglavje:	Bes kraljice Agle. Zviti stotnik jo pomiri.....	132
729. poglavje:	Stotnik Drohuit pri kralju Guratu. Drohuitov zviti nasvet – soglasje Gurata in Agle.....	133
730. poglavje:	Peklenska igra spletk se nadaljuje. Drohuit pri Fungar-Hellanu. General v mreži.....	135
731. poglavje:	Prisrčen sprejem pri kralju. Gurat, Fungar-Hellan in Drohuit pri kraljici Agli. Aglina uspešna ljubezenska izjava Fungar-Hellanu.....	137
732. poglavje:	Gurat in Drohuit sta v tej zlobni igri zadržana. Aglin hinavski govor Fungar-Hellanu.....	139
733. poglavje:	Agla mojstrsko laže, da opraviči svoja kruta dejanja.....	141
734. poglavje:	Fungar-Hellanova začudena vprašanja Drohuitu. Drohuitov pameten, hladen odgovor.....	143
735. poglavje:	Fungar-Hellan na tempeljskem vrtu lepotnih boginj. Preizkus Aglinih in Drohuitovih izjav. Fungar Hellan osumi Aglo. Lepotica Agla kot zmagovalka nad Fungar-Hellanom. Agla kot Fungar-Hellanova žena.....	144
736. poglavje:	Drohuitovo in Guratovo sporočilo njunima priležnicama. Preprečen pobeg. Drohuit in Gurat se učinkovito zatečeta k zvijači in hinavščini. Sprava.....	146
737. poglavje:	Drohuitov hinavski govor pred Aglo. Satanistična Agla v Drohuitovi mreži, Aglini dve sestri kot nagrada za Fungarja in Drohuita.....	148
738. poglavje:	Srečanje Agline karavane s pastirji od Mahala, Aglinega očeta.....	150
739. poglavje:	Hvalnica pastirjev naslednje jutro. Beseda pastirjem od zgoraj. Srečanje karavane z Mahalom in njegovimi.....	151
740. poglavje:	Prihod Mahala in karavane k templju Venere. Mahalovo in Kisarellovo čudenje. Velik sprejem v kraljevi palači.....	152
741. poglavje:	Mahalovo neuničljivo petstoletno gorsko oblačilo. Mahal se upira menjavi oblačila. Aglina zvijača.....	154
742. poglavje:	Mahalova družina pri kraljevi mizi. Mahalovo vprašanje o Waltarju. Aglini odgovori. Zazidana Waltarjeva glava. Mahal v kraljevskih oblačilih.....	155

743. poglavje:	Fungar-Hellanova želja po obeh Aglinih sestrah. Fungar-Hellanovo trgovanje z Drohuitom. Drohuit kot kralj; Agla kot Drohuitova žena.....	157
744. poglavje:	Mahalova prošnja za pojasnilo in Aglin odgovor. Mahalovo spoznanje Hanohovih peklenških razmer.....	158
745. poglavje:	Kisarellovo imenovanje za stražmojstra rezidence. Mahalova preroška napoved. Mahalova žalost zaradi smrti njegovega sina Waltarja.....	160
746. poglavje:	Mahalov govor Fungar-Hellanu, ki po svoje olepšuje razmere.....	161
747. poglavje:	Mahalov moder odgovor Fungar-Hellanu in njegova kritika politike v Hanohu.....	163
748. poglavje:	Pohod na vrt lepotnih boginj pod Mahalovim vodstvom. Fungar-Hellan pri žari z Waltarjevo glavo.....	164
749. poglavje:	Fungar-Hellan v templju lepotnih boginj pod Mahalovim vodstvom. Odkritje oblazinjenega ležišča pod pokritim breznom.....	166
750. poglavje:	Mahal in Fungar-Hellan v hišici užitka na tempeljskem vrtu. Oblazinjeni prestol s konicami zastrupljenih igel.....	167
751. poglavje:	Novo odkritje – tajna Drohuitova vojska.....	168
752. poglavje:	Tajna zarota 70.000 pomembnih meščanov v enem od nekdanjih ženskih lepotilnih zavodov.....	170
753. poglavje:	Skupina v gradu in generalovem domovanju. Zastrupljeno razbito steklo na tleh.....	171
754. poglavje:	Priznanje čistilcev in pometачev. Zastrupljeni vodnjak, zastrupljena hrana in zastrupljena hišna oprema.....	173
755. poglavje:	Razkritje kuharjev. Mahalov nasvet kuharjem. Nasilna privedba povabljenih gostov za pogostitev.....	175
756. poglavje:	Agline predrzno vprašanje Fungar-Hellanu in njegov jasen odgovor. Aglini brezupni izgovori. Agla in Drohuit v kletki na sredini jedilne dvorane.....	176
757. poglavje:	Pomilostitev velikih duhovnikov, prej visokih svečnikov. Grozna jed za tisoč nižjih duhovnikov v jedilni dvorani.....	178
758. poglavje:	Izpraznitev in sežig gradu po Mahalovem ukazu.....	180
759. poglavje:	Različna mnenja ljudi o vzroku požara palače. Fungar-Hellanov govor zaduši grozečo vstajo.....	181
760. poglavje:	Fungar-Hellan draži Aglo, ki v kletki prosi za izpustitev.....	182
761. poglavje:	Zbiranje stopljenih zakladov na pogorišču. Ukaz za obnovo palače. Opozorilni skrivnostni klic od zgoraj.....	183

762. poglavje:	Mahalova razlaga čudežnega glasu. Fungar-Hellanova jeza in obtožba zoper Boga. Mahal v zadregi z odgovorom.....	185
763. poglavje:	Mahalova uspešna molitev za pomoč. Mahalov odločen govor generalu in napoved bližnje sodbe. Fungar-Hellanov strah.....	186
764. poglavje:	Mogočni Božji klic k pokori v prestolni dvorani. Blagoslov resničnega kesanja. Grozote v globinah. Božanska naloga Fungar-Hellana, da uniči vse tempeljske malike.....	188
765. poglavje:	Mobilizacija vojske. Gurat prosi Fungarja za uradnike. Odlok za dva stanovalca v kletkah.....	190
766. poglavje:	Aglino ponižno priznanje grehov in rotnje za osvoboditev ali smrt. Izbira med bodalom in kletko. Aglina pomilostitev.....	191
767. poglavje:	Fungar-Hellanov odlok za Drohuita. Aglin dober odgovor njenemu očetu.....	193
768. poglavje:	Hinavski Drohuitov govor in Fungar-Hellanov odgovor. Agla v raševinastem ogrinjalu.....	194
769. poglavje:	Mahal sprašuje Aglo o njenem najtežjem grehu. Aglin dober odgovor, kesanje in tožba. Mahalova zahvala Bogu. Agla na prsih svojega očeta Mahala.....	196
770. poglavje:	Fungar-Hellanov govor o neumnosti zunanjenja sijaja in o modrostni preprostosti. Mahal hvali generala.....	197
771. poglavje:	Generalov ukaz vojski, da gre na pohod in se pripravi za napad na tempelj boga rud in kovačev.....	199
772. poglavje:	Fungar-Hellanova prednja straža pred templjem kovačev. Zavrtni ultimati. Ognjena umetnost templjarjev.....	200
773. poglavje:	Stražarji zavrtni Fungar-Hellana. Razstrelitev tempeljskega zidu. Pokol pet tisočih templjarjev.....	202
774. poglavje:	Poduk odposlancem poslanih od lastnikov rudarskih obratov. Negativna odločitev rudnih gospodarjev glede vrnitve k Bogu.....	203
775. poglavje:	Napad na tempelj bika in njegovo uničenje.....	205
776. poglavje:	Generalov pogovor z ujetimi in njihova izpustitev.....	207
777. poglavje:	Osvobojeni izginejo v skrivnostni luknji skalne stene. Generalovo zaslišanje osvobojenih, ko se vrnejo.....	208
778. poglavje:	Fungar-Hellan pred luknjo v skalno jamo. Mahalova informacija in laži osvobojenih o jami.....	210
779. poglavje:	Preiskava skrivnostne jame in odkritje odprtine v zgornjem delu stene podzemne dvorane.....	211
780. poglavje:	Razkrinkani lažni spokorniki. Mahalov nasvet besnemu Fungar-Hellanu. Razstrelitev jame. Priznanje lažnih spokornikov	

	in njihova pomilostitev.....	213
781. poglavje:	Odhod vojske proti templju sonca. Njegova predaja brez prelivanja krvi in uničenje. Zavzetje in uničenje templja ognja in templja boga vetra.....	214
782. poglavje:	Vojaški pohod proti vodnemu templju. Težave pri njegovem zavzetju.....	216
783. poglavje:	Mahalova informacija o izginulem templju in zvijačnih duhovnikih. Duhovniki so poklicani pred generala.....	218
784. poglavje:	Duhovniki vode neumno nagovorijo generala. Aglin poduk duhovnikom vode. Neumnost in zaljubljenost duhovnikov.....	219
785. poglavje:	Mahalovo pojasnilo Fungar-Hellanu. Neuspešno poučevanje duhovnikov vode, kot prispodoba neuspešne božanske ljubezni pri ljudeh.....	221
786. poglavje:	Fungar-Hellanova odkritosrčna kritika Mahalove razlage. Mahalova žalost in prerokba o vojaškem preboju gorjancev.....	223
787. poglavje:	Vojaško taborišče vzdolž gorske stene. General grozi Mahalu. Mahalovo preroško opozorilo. Grozovito rušenje gorske stene minirane s strani gorjancev. Mahalov mirovni nasvet.....	225
788. poglavje:	Generalov ukaz, da se zavzame obrambni položaj. Približevanje visokogorske vojske. Delegacija gorjancev pred Fungar-Hellanom in njihova smrt od njegove roke. Mahalov prebeg k gorjancem. Strašna bitka. Skoraj popolno uničenje petih milijonov bojevnikov.....	227
789. poglavje:	Fungar-Hellanov pobeg in bojno poročilo kralju Guratu. Fungar-Hellan ustanovi novo vojsko s štirimi milijoni bojevnikov.....	229
790. poglavje:	Nova dvomilijonska vojska visokogorja. Mahalovo uspešno opozorilo pred pohodom proti vojski Hanoha.....	230
791. poglavje:	Žalost kralja Gurata zaradi Mahalovega odhoda in njegov govor Fungar-Hellanu poln zlih slutenj. Generalov moder odgovor. Gradnja stolpa za vzpon.....	232
792. poglavje:	Mirovna delegacija pri desetih knezih in Mahalu. Govor glavnega govornika delegacije pred desetimi knezi.....	233
793. poglavje:	Mahalove resne, modre besede odposlancem in desetim knezom.....	235
794. poglavje:	Velika zadrega Fungar-Hellana in kralja Gurata. Druga delegacija k desetim knezom visokogorja in njihov neuspeh.....	236
795. poglavje:	Guratova in Fungar-Hellanova jeza zaradi neuspeha druge delegacije v visokogorje in njun maščevalni načrt, da spodkopljeta	

	in razstrelita gore visokogorja.....	237
796. poglavje:	Neuspešno posvetovanje gorjancev in njihovo sumničenje v Mahala. Mahalov odgovor in prerokba. Nejeveren odgovor desetih knezov.....	239
797. poglavje:	Mahalova vzpodbuda njegovim otrokom naj zaupajo v Boga. Pokvarjenost ljudi v globinah. Odhod Mahala in njegovih na višine.....	240
798. poglavje:	Mahal pri Noahu. Mahalovo poročilo o stanju ljudstva v globinah. Žalost Noaha in Mahala.....	242
799. poglavje:	Mahalovo zanimanje za barko. Noahova pripoved o zgodovini barke. Propad ljudi in veliko Božje potrpljenje.....	243
800. poglavje:	Noahovo poročilo o Božjem načrtu gradnje barke. Mahalova žalost zaradi njegove izključenosti iz barke.....	245
801. poglavje:	Noah opominja svojega brata. Slepota Mahala, prepričanega v svojo pravičnost in njegov spor z Bogom.....	247
802. poglavje:	Mahal s svojimi otroki na vrhu višin. Kisarelovo resno vprašanje očetu Mahalu o tem, kako lahko Bog greši. Mahalovi očitki zoper Boga.....	248
803. poglavje:	Noah svojemu bratu Mahalu odpira oči o njegovi glavni napaki. Domnevna pravičnost, kot začetek napuha. Mahalov izziv Bogu. Bog se pojavi.....	249
804. poglavje:	Božji pogovor z Mahalom. Mahalova izzivalna vprašanja Bogu in moder Božji odgovor. O naravi Božjega kesanja. Naravni vzroki potopa.....	251
805. poglavje:	Božji poziv Mahalu. Mahalovo neumno vprašanje ter moder in blag Božji odgovor o smrti in posmtnem življenju. Mahalovo vprašanje o izvoru Satana in njegovi brezmejni zlobi in jasen Božji odgovor.....	253
806. poglavje:	Nadaljnja Božja ljubeča izmenjava z Mahalom. Mahalove navedbe o njegovi brezgrešnosti. Božja žalost in Njegove besede o posebnih načinih življenja. Prihod angelov in Waltarja. Božje izginotje....	256
807. poglavje:	Mahalov pogovor z Waltarjem o razlogu Božje nevidnosti. Mahalovo samospoznanje in kesanje. Božje odpuščajoče besede iz svetlega oblaka.....	258
808. poglavje:	Waltarjev govor o zadnjem Božjem poskusu, da s Svojimi angeli ljudi opozori in reši pred poplavo. Mahalova misija in odhod angelov v nižine.....	260
809. poglavje:	Dejavnost 12.000 angelov v nižinah. Mahalov poduk kralju	

	Guratu in Drohuitu. Prve naraščajoče zemeljske vode.....	261
810. poglavje:	Odklonilen odgovor nejevernega Gurata Waltarju. Waltarjevo zadnje opozorilo Guratu. Neuspešna opozorila angelov pri Fungar-Hellanu in deželanih Hanoha.....	263
811. poglavje:	Angeli zbirajo hrano in živali določene za barko. Gospodovo pojasnilo. Izredna opozorilna znamenja pred veliko katastrofo...	264
812. poglavje:	Kolona angelov z izbranimi živalmi skozi Hanoh. Neuspešno zadnje opozorilo Hanohitom in njihovemu kralju. Vrnitev nebeških glasnikov na višine.....	266
813. poglavje:	Prihod angelskih glasnikov s svojo čredo do Noahove barke. Angeli urejajo namestitev živali. Zadnji rok za sprejem ljudi, ki iščejo zaščito.....	267
814. poglavje:	Mahalovo godrnjanje in prepiranje z angeli in Bogom, zaradi njegovega domnevnega zanemarjanja. Agline poučne in tolažilne besede in njen nenaden povrtek domov z angelom Waltarjem...	268
815. poglavje:	Noahove opozorilne besede godrnjavemu Mahalu. Izdelava majhne barke za brata Mahala in njegove.....	270
816. poglavje:	Noah izroči Mahalu majhno barko. Mahalova ključovalna zahteva do Boga. Odvzeti trije Mahalovi otroci z ognjem Božjega gneva...	271
817. poglavje:	Mahalov pobeg na visoko skalo in v Adamovo jamo. Mahalov samogovor. Božja milostna beseda Mahalu. Začetek teme in Mahalovo blodenje naokrog.....	273
818. poglavje:	Božje besede tolažbe Noahu in Njegova velika žalost za ljudi. Zadnji Božji poskusi reševanja prebivalcev nižin.....	274
819. poglavje:	Noahova vselitev v barko, Božja navodila in pojasnila. Bog zapre barko. Začetek vesoljne potopne katastrofe.....	277
820. poglavje:	Mahal v Adamovi jami kot začudena priča najbolj strahotnih dogodkov. Mahalov tesnobni monolog. Prihod treh beguncev v jamo, Gurata, Fungar-Hellana in Drohuita. Božje prikazovanje v jami.....	279
821. poglavje:	Mahalovo ponižno priznanje grehov pred Gospodom. Pričevanje Svetega Očeta o Njegovi ljubezni in usmiljenju. Poplavna sodba kot lastna stvaritev neumnih ljudi. Bog pozove Satana. Pot v pekel Gurata, Fungar-Hellana in Drohuita. Bog vodi Mahala do barke.....	280
822. poglavje:	Zdravilen Božji govor premraženemu in s tesnobo navdanemu Mahalu. Mahalovo okrevanje v novo vneti ljubezni do Svetega Očeta. Mahalovo odrešenje in povelicanje kot angela svetlobe...	282

823. poglavje:	Angel Mahal kot zaščitni duh barke. Naraščanje plime. Srednja Azija kot osrednji del poplave. Aralsko jezero in Kaspijsko morje kot ostanki poplave in grobnica velikanskega mesta Hanoh.....	284
824. poglavje:	Podrobnosti o veliki poplavi. Namigi za razumevanje zadevnih relevantnih besedil. Kraj poplave.....	285
825. poglavje:	Nadaljnja razlaga fizičnega potopa. Pojasnilo o krajevni azijski povodnji in njenih znakih odtekanja na razjedenih strukturah. Značilnosti povodnje.....	287
826. poglavje:	Trajanje in potek poplave. Pristanek barke na Araratu. Golob z oljčnim listom. Odprtje strehe barke na novoletni dan. Noahov izhod iz barke.....	288
827. poglavje:	Noahova zahvalna daritev in Božji blagoslov.....	290
828. poglavje:	Mavrica kot vidno znamenje nove zaveze. Dežela Eriwan. Nova in stara zapoved ljubezni. Bog kot Melkizedek. Kanaan in Salem.....	291
829. poglavje:	Noahova naselitev. Navodila za kmetijstvo in vinogradništvo. Noahova opitost zaradi nepoznavanja učinkov vina. Noahovo prekletstvo nad Kanaanom in pregnanstvo Hamove družine.....	293
830. poglavje:	Noah o Hamovem lažnem kesanju. Spor med Noahovimi tremi sinovi. Hamovo plemenito maščevanje. Božji glasnik desetine iz Salema.....	295
831. poglavje:	Kratka zgodovina Noahove družine do Abrahama. Namigi o glavnem namenu tega dela. - Konec.....	297